

ECRANIZARE
DE SUCCES
VIRGIN RIVER
Serial difuzat pe
NETFLIX

ȘOAPTE DE
DRAGOSTE

ROBYN
CARR

SERIA „VIRGIN RIVER“

Pușcaș marin rezervist și ofițer în Departamentul de Poliție din L.A., Mike Valenzuela a fost grav rănit la datorie, dar și-a găsit liniștea sufletească în Virgin River. Conștient că a venit timpul să se stabilească undeva, Mike este de acord să devină polițist în micul orașel de munte. Mai mult, de două ori divorțat și iubitul prea multor femei, în secret tânjește după genul de angajament și fericire pe care foștii lui colegi de arme l-au găsit – și după o femeie care să-i poată cuceri inima pentru totdeauna.

Iar acea femeie se dovedește a fi Brie Sheridan, un procuror din Sacramento care îi înțelege simțul datoriei și pentru care Virgin River devine refugiu după ce aproape își pierde viața în mâinile unui criminal nebun. Deși dură și curajoasă, în urma cumplitei experiențe Brie a rămas cu niște frici de care nu mai poate scăpa – dar acum a întâlnit un bărbat care îi poate arăta ce înseamnă să aibă din nou încredere. Căci pasional, puternic și blând, Mike va face orice pentru a o ajuta pe Brie să se elibereze de amintirile dureroase și jură să îi ofere la rândul lui ceea ce Brie i-a dăruit cu atâta generozitate – inima ei și, odată cu ea, un nou început.

„Pe rând amuzantă și dureros de emoționantă,
Șoapte de dragoste este o poveste care nu poate fi ușor uitată.“

RT Book Reviews

Robyn Carr a scris 41 de romane, traduse în 19 limbi și publicate în 30 de țări, în 27 de milioane de exemplare. Printre numeroasele premii se numără și cel pentru întreaga activitate, acordat în 2016 de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989

www.lira.ro

Lira

e
Book
 disponibil

ROBYN CARR

Șoapte de dragoste

Whispering Rock

Robyn Carr

Copyright © 2007 by Robyn Carr

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de reproducere integrală sau parțială în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Șoapte de dragoste
Robyn Carr

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARR, ROBYN

Șoapte de dragoste / Robyn Carr

trad. din lb. engleză: Cristina Michaela Tache,
Gabriel Florin Drăghici - București: Litera, 2021

I. Tache, Cristina Michaela (trad.)

II. Drăghici, Gabriel Florin (trad.)

ROBYN CARR
Șoapte de dragoste

Traducere din limba engleză
Cristina Michaela Tache
Gabriel Florin Drăghici

LITERA
București

*Michelle Mazzanti și Kristy Price, două dintre cele
mai bune prietene ale autoarei.*

capitolul 1

Mike Valenzuela se trezise și își încărcase jeepul SUV cu mult înainte de răsăritul soarelui. Avea în față o călătorie lungă până în Los Angeles și voia să pornească dimineața devreme. De la Virgin River, călătoria urma să dureze între opt și zece ore, în funcție de traficul din zona Golfului San Francisco. Închise rulota care îi era în același timp și casă. Era pe proprietatea lui Jack, la localul lui tip bar and grill; Jack și Preacher aveau să fie cu ochii pe ea, chiar dacă Mike nu se aștepta la vreo problemă. Era unul dintre numeroasele motive pentru care alesese să trăiască aici – era liniște. Mic, liniștit, frumos și nimic care să-ți tulbure liniștea sufletească. Mike avusese destul parte de așa ceva în trecut.

Înainte de a se stabili definitiv în Virgin River, Mike venise de multe ori în acest oraș de munte din districtul Humboldt ca să vâneze, să pescuiască și să se întâlnească cu un vechi grup de camarazi din Marină de care era încă apropiat. Lucrase cu normă întreagă la Departamentul Poliției din Los Angeles ca sergent în secția care se ocupa de bande. Totul se sfârșise atunci când fusese împușcat în timpul serviciului – încasase trei gloanțe și fusese nevoie de multă muncă să se refacă fizic. Avusese nevoie de hrana sănătoasă a lui Preacher și de ajutorul soției lui Jack, Mel, pentru fizioterapie la umăr. După șase luni, Mike era aproape complet refăcut.

De când se mutase în Virgin River fusese doar o dată acasă să-și viziteze părinții, frații și familiile lor. Își făcuse planul să-și acorde o săptămână – o zi la dus și una la întors și cinci zile cu mulțimea aia de mexicani care iubeau râsul și dansul. Mama și surorile lui vor găti de dimineață până seara, frații lui vor umple frigiderul cu bere mexicană, iar prietenii de familie și colegii din

poliție vor trece pe acolo. O să petreacă pe cinste – o întoarcere acasă grozavă după o lungă recuperare.

Mergea de trei ore atunci când îi sună celularul. Sunetul lui îl luă prin surprindere. În Virgin River nu exista semnal, așa că o convorbire telefonică era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat.

– Alo, răspunse el.

– Am nevoie să-mi faci un serviciu, spuse Jack fără nici o introducere.

Vocea lui suna răgușită, ca și când de-abia s-ar fi trezit. Probabil că nu-și amintea că Mike se îndrepta spre sud.

Mike privi spre ceasul de bord al mașinii. Încă nu era nici 7.00. Izbucni în râs.

– Bine, sigur, dar sunt aproape de Santa Rosa, așa că s-ar putea să-mi fie peste mână să trag o fugă la Garberville ca să-ți iau gheață pentru bar, dar...

– Mike, e vorba de Brie, spuse Jack.

Brie era sora cea mai mică a lui Jack, răsfățata lui, preferata lui. Și era cu adevărat specială și pentru Mike.

– Este în spital.

Mike practic viră pe autostradă.

– Așteaptă, spuse el. Rămâi pe fir. Ieși de pe drum pe un refugiu pentru opriri de urgență. Dă-i drumul, spuse el.

– A fost atacată cândva seara trecută, zise Jack. A fost bătută. Violată.

– Nu se poate! exclamă Mike. Poftim?

Jack nu mai repetă.

– Tata a telefonat cu puțin timp în urmă. Eu și Mel ne facem bagajele – pornim la drum cât de repede putem. Ascultă, am nevoie de cineva care se pricepe la treburi polițienești, la criminalistică și care să mă îndrume în legătură cu ceea ce se întâmplă cu ea. Nu l-au prins pe tipul care a făcut-o – trebuie să se desfășoare o anchetă. Nu-i așa?

– Cât de rău este?

- Tata nu prea știe multe detalii, dar a ieșit de la Urgențe și au dus-o într-o rezervă, e sedată și semiconștientă, nu a avut nevoie de intervenții chirurgicale. Poți să notezi câteva numere de telefon? Poți să-ți ții telefonul deschis ca să te pot suna? Să-ți pun întrebări? Chestii de genul ăsta?

- Bineînțeles. Da, răspunse Mike. Dă-mi numerele!

Jack îi spuse numerele de telefon - al spitalului, al tatălui lui, Sam, al vechiului celular al lui Mel pe care îl vor încărca în drum spre Sacramento și pe care îl vor avea cu ei.

- Au vreun suspect? Ea îl cunoaște pe individ?

- Nu știu nimic altceva cu excepția stării ei. După ce pornim la drum și se încarcă telefonul și după ce ieșim din munți și intrăm în pădurea de sequoia, o să-l sun pe tata și o să văd ce-mi spune. Acum trebuie să plec. Trebuie să ajung acolo.

- În regulă, spuse Mike. Bine. O să țin permanent telefonul deschis în buzunar. O să sun la spital să văd ce pot afla.

- Mulțumesc. Îți sunt recunoscător, zise Jack și închise.

Mike rămase în refugiu privind neajutorat telefonul timp de un minut întreg. „Nu Brie. O, Doamne, nu Brie!“, își spuse.

Îi trecură prin minte secvențe din timpul petrecut împreună. Cu vreo două luni în urmă fusese în Virgin River să-și vadă nepotul, bebelușul lui Jack și al lui Mel. Mike o luase pentru un picnic la râu - într-un loc deosebit, unde râul era lat, dar prea puțin adânc ca să fie deranjați de pescari. Mâncaseră lângă o stâncă mare, destul de aproape ca să audă apa susurând când trecea peste pietre. Era un loc frecventat de tinerii îndrăgostiți și de adolescenți, iar stânca aceea mare și veche văzuse câteva lucruri minunate pe malul râului; ascundea multe secrete. De fapt, câteva erau și ale lui. În acea zi o ținuse mult

timp pe Brie de mână, iar ea nu și-o retrăsese. Fusesse prima oară când își dăduse seama că era vrăjit de ea. O pasiune subită. La 37 de ani, simțea că era o pasiune de om matur, dar al naibii să fie dacă nu semăna teribil cu una de la 16 ani.

Când o întâlnise pe Brie prima oară cu câțiva ani în urmă, Mike se dusese să-l vadă pe fratele ei Jack care era în permisie și își vizita familia din Sacramento, înaintea plecării în ultima misiune din Irak. Mike habar nu avea că unitatea lui de rezerviști avea să fie activată și că o să ajungă să se întâlnească acolo cu Jack, urmând să servească a doua oară sub comanda lui. Bineînțeles că era acolo și Brie, proaspăt căsătorită cu un polițist din Sacramento. Un tip de treabă, cel puțin așa crezuse Mike. Ea era procuror în Sacramento, capitala statului. Era mică de statură, avea cam 1,60, cu un păr castaniu lung și mătăsos care îi cădea în valuri aproape până în talie și o făcea să arate ca o fetișcană. Dar nu era deloc fetișcană. Trimisese la închisoare pe viață criminali înrăiți; avea reputația unuia dintre cei mai duri procurori din district. Mike îi admirase imediat inteligența, tăria de caracter, ca să nu mai vorbim de frumusețe. În trecut, înainte de a fi împușcat, nu fusese niciodată descurajat în mod special de simpla prezență a unui soț, dar ei erau proaspăt căsătoriți, iar Brie era îndrăgostită. Pentru ea nu exista nici un alt bărbat.

Când Mike o revăzuse în Virgin River imediat după nașterea fiului lui Jack, ea încerca să-și revină după un divorț dureros – soțul o părăsise pentru cea mai bună prietenă a ei, iar Brie era zguduită. Singură. Și suferea atât de mult. Mike își dorise imediat s-o ia în brațe și s-o consoleze pentru că și el suferea. Dar Brie, distrusă de trădarea soțului ei, era hotărâtă să nu-și pună inima din nou în joc și nu voia să aibă de-a face cu vreun alt bărbat, mai ales cu un alt fustangiu care avusese o mulțime de femei. O altă complicație – ea era sora cea mică

a lui Jack, față de care acesta era atât de protector, încât aproape friza ridicolul. Iar Mike nu mai era amantul latin ambițios și nepăsător. Era un invalid. Pur și simplu, corpul lui nu mai funcționa așa cum trebuie.

Nu trecuseră decât două săptămâni de când o văzuse ultima oară. Se întorsese în Virgin River cu restul familiei ca să ajute la ridicarea scheletului noii case a lui Jack. Preacher și mireasa lui Paige se căsătoriseră în acea construcție în lucru chiar a doua zi. Pentru un bărbat care cu șase luni în urmă de-abia putea merge, Mike o învărtise destul de bine pe Brie pe ringul de dans la nuntă. Fusesse o petrecere fantastică – mâncare tradițională bună din belșug, grătare încinse, scaunele trase deoparte pentru a se face loc de dans, orchestra așezată pe fundația casei neterminate a lui Jack și scheletul casei ornat cu ghirlande de flori. El o prinsese în brațe râzând și o învărtise uitând de orice, iar ori de câte ori ritmul îi permisesse, își lipise strâns obrazul de al ei, șoptindu-i cu un ton de veselie conspirativă:

– Fratele tău se uită urât la noi.

– Mă întreb de ce, râsese ea.

– Nu cred că te vrea în apropierea unui bărbat care seamănă atât de mult cu el, își dăduse Mike cu presupusul.

Asta păruse s-o amuze grozav. Își lăsase capul pe spate și râsese puțin nestăpânită.

– Nu te flata singur, îi spusese. Nu are nimic de-a face cu faptul că ești un bărbat cu mare trecere la femei. Ești un bărbat aflat lângă sora lui cea mică. Asta e suficient.

– Nu ești deloc mică, replicase el și o trăsesese mai aproape. Și cred că te distrezi prea mult pe tema asta, făcându-l să se enerveze. Nu-ți dai seama că se enervează periculos de repede?

Fără urmă de îndoială, ea se lipise și mai tare de el.

– Nu și cu mine, îi șoptise.

– În tine există un drăcușor, spusese el asumându-și toate riscurile când o sărutase pe gât.

- Iar în tine un nebun, îi spusese și ea, înclinând capul doar puțin, ca să-i ofere o parte mai mare din gât.

În anii de mult apuși, ar fi putut găsi o cale s-o prindă singură, s-o seducă, să facă dragoste cu ea în moduri la care ea să viseze mai târziu. Dar trei gloanțe fuseseră decisive în câteva privințe. Chiar dacă ar fi reușit s-o îndepărteze de privirea protectoare a fratelui ei, nu ar fi fost în stare să-și facă datoria. Așa că îi răspunsese:

- Încerci să mă faci să fiu împușcat din nou.

- Oh, mă îndoiesc că chiar te-ar împușca. Dar de mult n-am mai participat la un scandal tradițional ca lumea la o nuntă.

Când își luaseră rămas-bun, o îmbrățișase scurt, iar parfumul ei dulce îl învăluisese cu totul, îi simțise obrazul lipit de al lui, iar el își petrecuse brațele în jurul taliei ei strângând-o aproape. Era ceva mai mult decât un gest prietenesc - unul sugestiv, la care ea reacționase. Își închipuise că se distra flirtând, stârnind puțin lucrurile, dar pentru el însemna mult mai mult. Brie îi acapara gândurile într-un mod tulburător care îi spunea că, dacă ar fi fost capabil să-i ofere iubire, ea ar fi pus stăpânire pe sufletul și pe mintea lui cu o putere care le-ar fi alungat pe toate celelalte femei din trecutul lui. El chiar nu mai avea așa ceva de oferit. Deși asta nu-l împiedica să se gândească la ea și s-o dorească.

Nu suporta să se gândească la nenorocirea aceea și la ștregărița care zăcea bătută și violată într-un spital. Avea inima zdrobită și tânjea după ea. Ardea de nerăbdare să știe că era din nou bine.

Puse SUV-ul în mișcare, privi în spate și reîntră pe autostradă. Tură motorul și tăie două benzi pe care se circula cu viteză, pentru a prinde ieșirea spre Sacramento.

Două ore mai târziu, când Mike ajunse la spitalul districtual, apelă numărul celularului lui Sam și îi lăsă un mesaj în care spunea că ajunsese și voia să știe unde

erau ei. O procuroare, victima unui act criminal, nu avea cum să stea în același loc cu oamenii obișnuiți – în mod sigur urma să fie păzită.

Sam veni la intrarea spitalului și îi întinse mâna.

– Mike. Mă bucur că ai venit. Știu că Jack o să-ți fie recunoscător.

– Mă îndreptam spre sud și eram oricum în apropiere. Brie este o prietenă deosebită. O să fac tot ce pot.

Sam se întoarse și porni spre lifturi.

– Din păcate nu prea știu ce ai putea face. Se va face bine. Fizic. Habar nu am prin ce trece o femeie după o chestie ca asta...

– Pune-mă la curent cu ce știi până în acest moment, spuse Mike. Îl cunoaște pe atacator?

– Oh, da. Îți amintești de procesul ăla teribil pe care l-a avut cam în aceeași perioadă în care s-a născut fiul lui Jack? Cu violatorul în serie? Circul ăla mediatic? El a fost. L-a identificat pentru poliție.

Mike se opri încruntat.

– E sigură? întrebă el.

Era o mișcare bolnavă și îndrăzneată pentru cineva care tocmai scăpase de o pedeapsă. Brie pierduse acel proces și fusese o pierdere grea, mai ales că venea imediat după divorțul ei. Era ca și când ar fi căzut cerul pe ea. Pe deasupra, astfel de bărbați nu făceau așa ceva. De obicei, fugeau. Se îndepărtau de oricine avea curajul să-i urmărească, așa cum făcuse Brie.

– E sigură, răspunse Sam.

Mike nu se putu abține să nu se întrebe – fusese lovită la cap? Avea halucinații? Trauma îi provoca momente de pierdere a contactului cu realitatea?

– Ce răni are? întrebă el.

– E lovită la față, are două coaste rupte și... Se întrerupse. Vătămrile obișnuite provocate de un viol. Știi și tu.

- Știu, răspunse el. Rupturi, sângerări, echimoze. A fost văzută de un specialist în violuri și de poliție?

- Da, dar ea o vrea pe Mel. E de înțeles.

- Sigur, spuse Mike.

Mel era asistentă medicală și moașă în Virgin River și avea o experiență de ani buni într-un important centru pentru traumatisme din L.A. Era expertă în materie de atacuri și agresiuni sexuale și, dacă ea putea să exprime un punct de vedere medical, Mike putea avea o părere din punct de vedere polițienesc.

- Am aflat de la ei în această dimineață, la 7.00. Ar trebui să ajungă în două sau trei ore, în funcție de cât de repede au ieșit din oraș.

Mike observă un polițist în uniformă de la poliția din Sacramento păzind intrarea unei camere; în mod sigur Brie se afla acolo.

- Bine, lasă-mă să vorbesc cu câțiva oameni, să văd dacă pot să aflu ceva. Dar mai întâi o să merg să salut familia.

Se îndreptă spre un grup mare de oameni care se aflau în zona de așteptare de pe hol. Erau acolo celelalte trei surori ale lui Jack, soții lor, câteva nepoate. Îl îmbrățișară și îi mulțumiră. Apoi Mike se duse să discute cu infirmierele și luă de la polițistul care păzea încăperea numărul detectivului care se ocupa de caz. Tot ce îi putu spune detectivul lui Mike în acel moment era faptul că suspectul se afla încă în libertate. Cu doctorul urma să discute despre rănille ei, asta era tot. Se părea însă că în ciuda faptului că fusese agresată îngrozitor, își va reveni din punct de vedere fizic.

După aproape trei ore ajunseră și Jack, Mel și micul David. Jack își îmbrățișă tatăl, apoi îl privi surprins pe Mike.

- Tu aici?

- Eram deja prin apropiere, spuse el. M-am gândit să vin. Dacă pot să fiu de vreun ajutor, este mai bine să fiu la fața locului.

- Oh, frate, nu mă așteptam la asta, zise Jack.

- La dracu', tu ai făcut mai mult pentru mine, spuse Mike. Și știi că o iubesc pe Brie. Mel, spuse el întinzând mâinile după micul David, a spus că vrea să te vadă în clipa în care ajungi aici.

- Bineînțeles, zise Mel și îi dădu bebelușul.

- Cred că vrea să știe părerea lui Mel despre cum au fost adunate probele violului, îi spuse Mike lui Jack. Du-te să-ți îmbrățișezi surorile! După aceea vei putea s-o vezi.

- Tu ai văzut-o deja? îl întrebă Jack.

- Nu. A fost doar familia. Dar am discutat cu niște oameni și am încercat să pun cap la cap ce au avut de spus.

- Dumnezeu! exclamă Jack și-l strânse tare de braț pe Mike. Mulțumesc. Nu mă așteptam la asta.

- Ar fi trebuit să te aștepți. Râse și îl strânse ușor pe micul David. Așa stau lucrurile între noi. Nu?

Jack rămase aproape douăsprezece ore încheiate lângă patul surorii lui din spitalul districtual. Sosise la ora 11.00, iar acum se făcuse 23.00. Pe hol, dincolo de ușă, familia rămăsese adunată în cea mai mare parte a zilei, dar pe măsură ce se lăsase seara se îndreptaseră toți spre casele lor, pentru că ea era în afara oricărui pericol și era sedată. Mike îi dusese pe Mel și pe copil înapoi la Sam, dar Jack nu dorise s-o părăsească pe Brie. Brie era apropiată de întreaga ei familie, dar de Jack era legată cel mai profund.

Jack se simțea distrus când își privea sora mai mică. Fața ei arăta îngrozitor; vânătăile și umflăturile erau înspăimântătoare. Doctorul le spusese că arătau mult mai rău decât erau în realitate. Nu exista nici o vătămare permanentă. La fiecare câteva minute, Jack întindea

mâna, îi dădea ușor părul castaniu pe spate și îi atinge-mâna. În ciuda sedativelor, ea se zbătea din când în când. Dacă nu ar fi avut coastele rupte, ar fi putut s-o ia în brațele lui puternice atunci când se zbătea. Se apleca peste pat, îi atinge-mâna fața acolo unde nu era tumefiată, o săruta ușor pe frunte și îi șoptea:

- Sunt aici, Brie. Acum ești în siguranță, iubito.

Aproape de miezul nopții simți o mână pe umăr, se întoarse și privi direct în ochii negri ai lui Mike.

- Du-te acasă, Jack, îi spuse acesta. Odihnește-te puțin! Stau eu cu ea.

- Nu pot s-o las, spuse Jack.

- Știu că nu vrei. Dar eu am tras un pui de somn, minți el. Sam mi-a dat o cameră la el acasă. Eu o să fiu chiar aici în caz că se trezește, ceea ce probabil nu se va întâmpla, și îl avem și pe polițistul de pe hol. Du-te! Odihnește-te puțin ca să poți să fii mâine aici alături de ea.

- Dacă se trezește și eu nu sunt aici...

- I-au pus zeamă tare de ploșnițe¹ în perfuzia intravenoasă ca să poată trece peste noapte, rosti Mike încet. E în regulă.

Jack râse slab.

- Am stat lângă patul tău o săptămână, în fiecare noapte, când ai fost împușcat.

- Da, spuse Mike. A sosit timpul să mă revanșez. Du-te acasă la soția ta! Ne vedem mâine la prima oră.

Mike rămase surprins că Jack chiar plecă. Era tipul de om care nu ținea cont de oboseală dacă trebuia să stea cu cineva de care îi păsa. Mike se așeză pe un scaun lângă patul lui Brie și rămase de veghe. Nu era șocat de fața ei lovită - văzuse altele mai rele. Dar durerea lui era interioară. Nu-și putea imagina ce fel de monstru era cel care făcuse asta.

¹ Zeamă de ploșnițe în limbaj argotic este whisky (n.tr.)

Infirmierele intrară și ieșiră în cursul nopții, verificând perfuzia, luându-i tensiunea și aducându-i uneori lui Mike cafea din camera lor de odihnă – care avea un gust mult mai bun decât cea de la automate. Dacă le ruga, o infirmieră stătea cu Brie în timp ce el fugea pe hol – din pricina cafelei. Dar Brie nu se mișcă, cu excepția câtorva tulburări întâmplătoare care o făceau să se agite spasmodic.

Mike cărase din calea pericolului soldați căzuți; stătuse alături de oameni pe moarte în timp ce focurile lunetiștilor îi șuierau pe la urechi. Dar nimic nu se compara cu ceea ce simțea atunci când își cobora privirea spre Brie, lovită îngrozitor. Când se gândea la violul la care fusese supusă era cuprins de un soi de furie pe care nu o mai simțise niciodată până atunci. Deși era o femeie frumoasă și puternică, în mintea lui această imagine se amesteca cu cea a femeii vulnerabile pe care o dusesse la picnic cu vreo două luni în urmă. O femeie tânără și drăguță care tocmai fusese părăsită de soț și era distrusă din pricina trădării lui. Și ce nebun ar fi părăsit-o? se întreba el. Îi depășea înțelegerea.

Procesul violatorului fusese unul dintre cele mai grele din cariera ei. Pregătirea cazului împotriva suspectului de viol în serie îi luase luni întregi. Probele legiștilor erau solide, dar în cele din urmă singurul martor care n-o lăsase baltă fusese o prostituată cu un cazier mare, iar tipul scăpase. Când își recăpătase cunoștința, Brie îl identificase în fața poliției drept violatorul ei.

La primele ore ale dimineții își întoarse fața umflată către Mike și deschise ochii – sau încercă să-i deschidă. Unul era parțial închis din cauza umflăturii. El se grăbi să se apropie de ea.

– Brie, șopti el. Eu sunt, Brie. Sunt aici.

Ea își puse mâinile peste față strigând:

– Nu! Nu!

Mike o prinse cu blândețe de încheieturile mâinilor.

- Brie! Eu sunt. Sunt Mike. E-n regulă.

Dar nu reuși să-i îndepărteze mâinile de pe față.

- Te rog, scânci ea demnă de milă. Nu vreau să vezi...

- Scumpo, te-am văzut deja, spuse el. Stau aici de ore întregi. Lasă mâinile, spuse el. E-n regulă.

Îl lăsă să-i îndepărteze încet mâinile de pe fața tumefiată.

- De ce? De ce ești aici? N-ar trebui să fii aici!

- Jack a vrut să-l ajut să înțeleagă ce se întâmplă cu ancheta. Dar eu mi-am dorit să fiu aici, Brie, mi-am dorit să fiu aici lângă tine. Îi mângâie ușor o sprânceană. O să te faci bine.

- Mi-a... Mi-a luat arma...

- Poliția știe, scumpo. Nu ai făcut nimic greșit.

- E atât de periculos. Am încercat să-l prind - din cauza asta mi-a făcut ce mi-a făcut. Aveam de gând să-l închid pe viață.

Maxilarul lui Mike pulsa, dar își păstră vocea blândă.

- E-n regulă, Brie. Acum s-a terminat.

- L-au găsit? întrebă ea. L-au arestat?

Oh, cât și-ar fi dorit să nu întrebe acest lucru.

- Încă nu.

- Știi de ce nu m-a omorât? îl întrebă ea și din ochiul umflat îi scăpă o lacrimă care se prelinse pe o parte a nasului înroșit. El i-o șterse cu delicatețe. A spus că nu voia să mor. Voia să încerc să-l prind din nou, și să-l văd cum scapă din nou. A avut prezervativ.

- Of, scumpo...

- O să-l prind, Mike.

- Te rog... Nu te gândi acum la asta. O să chem infirmiera. O să-ți mai dea un sedativ. Apăsă pe buton, iar infirmiera sosi imediat. Brie are nevoie de ceva care s-o ajute să adoarmă din nou.

- Sigur, zise infirmiera.

- O să mă trezesc din nou, spuse ea. Și o să mă gândesc la aceleași lucruri.

– Încearcă să te odihnești, spuse el, aplecându-se să-i sărute sprânceana. Eu o să fiu aici. Iar în fața ușii este un polițist. Ești în siguranță absolută.

– Mike, murmură ea. Îi ținu mâna o clipă nesfârșită. Jack ți-a cerut să vii?

– Nu, răspunse el, atingându-i ușor fruntea. Dar când am aflat ce s-a întâmplat, a trebuit să vin, șopti el. A trebuit.

După ce i-a fost administrat un sedativ intravenos, ea închise din nou încet ochii. Mâna îi alunecă din mâna lui, iar el se așază din nou pe scaun. Apoi, cu coatele pe genunchi și cu fața îngropată în mâini, plânse în tăcere.

Jack se întoarse la spital înainte de ivirea zorilor fără să arate cine știe ce odihnit, deși făcuse duș și se bărbierise. Sub ochi avea cearcăne întunecate care erau luminate de o strălucire interioară a privirii care te băga în sperieți. Mike avea și el surori pe care le venera; putea să-și imagineze furia care ardea înăuntrul lui Jack.

Mike ieși pe hol în fața camerei lui Brie pentru a discuta în liniște cu Jack, explicându-i că noaptea fusese liniștită și că el credea că Brie se odihnise. În timp ce stăteau acolo, doctorul care făcea vizite intră în cameră, cu infirmiera pe urmele lui. Mike se folosi de ocazie ca să se ducă la toaletă. Se privi în oglindă; arăta mult mai rău ca Jack. Trebuia să facă duș și să se bărbierească, dar nu voia s-o părăsească. Membrii familiei vor reveni curând, dar Mike nu credea că o vor mai ține pe Brie mult timp în spital.

Când se întorcea spre camera lui Brie, îl văzu pe Jack vorbind cu un bărbat în fața ușii ei. De fapt, Jack se afla chiar în fața bărbatului. Polițistul care se ocupa de pază se apropie de ei, făcându-le celor doi semn cu mâna că trebuie să se despartă. Atunci Mike își dădu seama că era Brad, fostul soț al lui Brie, și că probabil în câteva secunde Jack avea să-l omoare doar așa, din principiu.

Mike iuți pasul.

– Opriți-vă, le ceru el, despărțindu-i întâi cu un braț, apoi băgându-se între ei. Opriți-vă, repetă el. Nici vorbă de asta. Haideți!

Jack îl întrebă pe Brad peste umărul lui Mike:

– Ce dracu' cauți aici?

Brad îl privi urât.

– Și mie îmi pare bine că te văd, Jack, spuse el.

– Locul tău nu e aici, replică și Jack mult prea tare. Ai terminat-o cu ea.

– Hei, se zbârli Brad. Niciodată nu a încetat să-mi pese de Brie. Și niciodată nu va înceta. Am de gând să o văd.

– Nu prea cred, replică Jack. Nu e în situația de a avea de-a face cu tine chiar acum.

– Nu tu ești responsabil cu lista vizitatorilor, Jack. Asta e treaba lui Brie.

– Gata! rosti Mike tăios. Să nu ne dăm în spectacol aici.

– Întreabă-l dacă nu vrea să rezolvăm lucrurile bărbătește afară, ripostă Jack pe un ton răstit.

– Da, hai...

– Gata! repetă Mike, măbind distanța dintre cei doi bărbați. Asta nu se va întâmpla aici!

Brad se apropie, împingându-se în Mike, dar își coborî precaut vocea:

– Știu că ești supărat, Jack. În general și pe mine. Nu te condamn. Dar dacă mă iei tare, o să fie mai rău pentru Brie. Iar polițistul ăsta n-o să-ți cânte în strună.

Jack scrâșni din dinți, împingându-l din cealaltă parte pe Mike, care avea ceva probleme să-i despartă.

– Chiar vreau să lovesc pe cineva, spuse Jack printre dinții încleștați. În momentul ăsta, și tu ești la fel de bun ca oricare. Ți-ai distrus căsnicia. Ai părăsit-o în timp ce ea lucra la cazul ticălosului ăluia. Ai idee ce i-ai făcut?

„Măi să fie“, își spuse Mike. În orice clipă, între cei doi se putea întâmpla orice, chiar pe holul spitalului. Mike avea peste 1,80 și era destul de puternic, dar Brad și Jack erau amândoi mai înalți, mai lați în umeri, mai furioși și nici nu fuseseră răniți la umăr. Mike urma să fie strivit atunci când aveau să-și piardă firea și să se ia la pumni.

– Da, răspunse Brad. Da, am idee! Și vreau să știe că încă îmi pasă de lucrurile care i se întâmplă. Suntem divorțați, dar avem un trecut. Și în cea mai mare parte unul bun. Dacă pot să fac ceva în acest moment...

– Hei! strigă Mike spre polițist. Hei! Vino încoace!

Polițistul ajunsese în sfârșit la ei și i se alătură și el lui Mike între Brad și Jack.

– E-n regulă, domnilor, spuse polițistul. Eu am ordinele mele. Fără încăierări la ușa doamnei Sheridan. Dacă vreți să discutați calm, aș vrea să vă duceți mai departe pe hol.

„Oh, asta nu e o sugestie bună“, își spuse Mike. Dacă se îndepărtau pe hol, n-ar fi fost ca să discute. Mike îl împinse precaut câțiva pași înapoi pe Jack.

– Calmează-te, îi zise încet. Nu-ți dorești chestia asta.

Jack se încruntă la Mike.

– Ești sigur că nu mi-o doresc?

– Las-o baltă, îi spuse Mike cu toată autoritatea de care era capabil în acel moment.

Chiar atunci din camera lui Brie ieși o infirmieră, iar Brad se agăță de ea prea rapid pentru ca Jack să poată interveni.

– Doamnă, sunt fostul soț al doamnei Sheridan. Brad. Mai sunt și detectiv de poliție, continuă, arătându-i insigna. În afara serviciului. Sunteți bună s-o întrebați dacă vrea să mă vadă? Vă rog?

Infirmiera se întoarse și intră din nou în cameră.

– El ce caută aici? întrebă Brad, privindu-l pe Mike și îndreptându-și bărbia spre el.

„Oho, ce greșeală“, își spuse imediat Mike încordat. Oare Brad era nebun? Îl călca pe coadă pe tipul care îl împiedica pe Jack să-l ucidă? Simți cum pumnii încep să i se deschidă și să i se închidă. Fostul dorea să știe pentru ce era aici un alt bărbat? Își lasă soția pentru o altă femeie și presupune că nici un alt bărbat nu poate lua ceea ce el a părăsit? Mike chiar zâmbi, deși o făcu cu răceală. „Ce tupeu!“, își spuse el. „Pur și simplu, trebuia să-l las pe Jack să-l bată.“

– E polițist, spuse Jack, fără să eludeze prea mult adevărul. Eu i-am cerut să vină. Să ne ajute.

– Poate să plece, spuse Brad. Nu avem nevoie de ajutorul lui.

Asta îi puse capac. Mike făcu un pas în direcția lui Brad, dar fu oprit de o mână puternică pusă pe umărul lui vătămat, care îl trase înapoi. A fost suficient ca să-i atragă atenția; nu avea de gând s-o supună pe Brie la toate chestiile astea. Dar dacă dădeau nas în nas cu toții în alt loc, cum ar fi în parcare, nu promitea nimic. În acel moment, își dorea la fel de mult ca Jack să-l facă țândări pe Brad.

Infirmiera se întoarse din cameră și i se adresă lui Brad.

– Când termină doctorul, puteți intra.

Brad avu bunul-simț să nu-și dea aere de superioritate. Totuși, nu evită să se privească în ochi cu ceilalți bărbați.

– Lasă-mă să te întreb ceva, îi spuse Jack lui Brad, încercând să-și controleze vocea ca să nu fie îndepărtat de omul în uniformă. Erai la serviciu în seara în care s-a întâmplat?

– Nu.

Jack scrâșni din dinți.

– Atunci, dacă nu ai fi părăsit-o pentru altă femeie, ai fi fost acasă în acea seară. Poate așteptând-o să ajungă

acasă. Poate chiar în casă de unde ai fi auzit-o țipând. Cam asta e în privința trecutului vostru bun.

- Hei, începu Brad, dorind în mod clar să-și exprime și el punctul de vedere.

Dar Jack îi întoarse spatele și se îndepărtă câțiva pași pe hol. Chiar atunci doctorul ieși grăbit pe ușă privind în fișa medicală în timp ce trecea printre cei trei bărbați. Brad înălță capul, îi săgetă cu privirea scurt și intră în camera lui Brie.

Mike expiră lung.

- Chestia asta era să fie foarte urâtă, spuse el.

Se duse la scaunul de lângă ușa lui Brie și se așeză pe el. Jack se plimba fără astâmpăr. Se îndepărtă pe hol câțiva pași de la ușă.

Mike își sprijini coatele pe genunchi. Se scărpină în barba țepoasă. Îl observă pe polițistul care stătea lângă el.

- Probabil că îi e foarte greu, îi spuse polițistul lui Mike, arătând spre Jack aflat la vreo doi metri de ei, cu maxilarul care îi pulsa și cu pumnii strânși pe lângă corp.

Mike întoarse capul și îl privi pe tânărul polițist. Apoi aruncă o privire spre cel mai bun prieten al lui; Jack era chinuit și neajutorat.

- Nimic nu te poate pregăti pentru momentul când i se întâmplă așa ceva femeii pe care o iubești, rosti el încetișor. Nimic.

Brie ieși din spital în acea după-amiază și merse acasă, la casa tatălui ei. Sam și Jack o duseră cu mașina, iar Mike îi urmă în mașina lui, urmărindu-i cu îngrijorare. În cariera lui de polițist nu fusese prin preajma foarte multor victime ale agresiunilor sexuale, dar cu siguranță intrase în contact cu câteva. Nu văzuse niciodată o femeie atât de stoică, atât de retrasă. După ce ajunseră cu toții la Sam, ea se duse direct în camera care fusese

a ei când era mai tânără. Îl chemă pe Jack să vină să acopere oglinda.

În seara aceea, Brie luă cina pe o tavă în camera ei. Surorile o vizitară pe rând în camera ei, dar nu rămaseră prea mult timp. Erau cinci frați Sheridan, toți căsătoriți, cu excepția lui Brie. Două dintre surori erau mai mari decât Jack, una era cu câțiva ani mai tânără, apoi urma Brie, mezina, cu unsprezece ani mai mică decât Jack. Cele trei surori mai mari aduseseră pe lume opt fete, iar Jack și Mel îl avuseseră pe micul David, singurul băiat din familie. Așa că, atunci când se strângea toată familia, era o aglomerație aproape de nestăpânit. O forfotă de gălăgie și de râsete – Mike se convinsese de asta la vizițele anterioare. Era cam ca în familia Valenzuela. Dar acum nu mai era așa. Casa era cufundată în liniște, ca un mausoleu.

Mike luă cina în tăcere, împreună cu Sam, Jack și Mel.

– Probabil că ar trebui să te îndrepti spre L.A., îi spuse Jack lui Mike după ce se strânse masa.

– Nu neapărat. Ridică din umeri. Mai pot rămâne o zi sau două, să vedem dacă apare ceva nou.

– Nu vreau să te rețin, spuse Jack. Apoi ieși în curtea interioară, iar Mike îl urmă. Pot să te sun dacă se întâmplă ceva.

Sam veni și el afară cu o tavă cu trei pahare. În fiecare era puțin lichid chihlimburiu, iar el puse tava pe masa din curte. Fără să spună nimic, toți bărbații luară câte un pahar și băură în tăcere. În valea Sacramento aerul de iunie era apăsător, umed și aproape sufocant. După câteva minute Sam se ridică și le ură noapte bună. Apoi Jack își termină băutura și se duse în casă. Luminile din casă începură să se stingă una câte una și rămase doar lumina din bucătărie pentru Mike. Deși era epuizat, nu avea chef de somn. Își turnă alt pahar, se întoarse în curtea interioară și aprinse lumânarea de pe masă.

„Întreaga familie este în stare de șoc“, își spuse el. „Se mișcă în tăcere; deplâng inocența pierdută a lui Brie. Toți cei aflați sub acest acoperiș suferă cumplit; simt fiecare lovitură fizică pentru care ea are urme.“

– Acum poate că ar trebui să pleci.

Înălță capul și o văzu pe Brie în ușa deschisă care dădea spre curtea interioară, purtând aceleași haine pe care le purta când venise acasă de la spital.

– Brie, spuse el și se ridică în picioare.

– Am vorbit cu polițiștii de câteva ori. Jerome Powell, violatorul, a fost urmărit până în New Mexico, apoi i s-a pierdut urma, spuse ea pe un ton foarte profesional. Din experiență pot să spun că șansele să fi scăpat sunt de cel puțin 95% – a părăsit statul. O să încep să merg la consiliere și terapie de grup imediat; și m-am hotărât să nu mă întorc la serviciu pentru un timp. Jack și Mel insistă să rămână și restul săptămânii, dar tu ar trebui să pleci. Vizitează-ți familia!

– Nu vrei să vii să stai cu mine? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

– O să vorbesc zilnic cu procurorul districtual, să văd dacă descoperă ceva nou. Bineînțeles că rămân aici. Dacă voi avea nevoie de ajutorul poliției, am un fost soț care se simte foarte vinovat. Și care vrea foarte mult să fie de ajutor. Se opri să respire. Am vrut să-ți spun la revedere. Și să-ți mulțumesc că ai încercat să ajuți.

– Brie, spuse el, făcând un pas către ea cu brațele deschise.

Ea ridică o mână, iar privirea ei îl opri acolo unde se afla. Clătină din cap continuând să țină mâna ridicată spre el.

– Înțelegi, îi spuse ea, avertizându-l să nu se apropie, să n-o atingă.

– Bineînțeles, răspunse el.

– Ai grijă cum conduci, spuse ea și dispăru în casă.

capitolul 2

O săptămână mai târziu Mel și Jack se întoarseră în Virgin River și își reluară viața obișnuită. Mel se ducea în fiecare dimineață la cabinetul lui Doc, luând și copilul cu ea. Dacă apărea o urgență, îi putea lăsa întotdeauna copilul lui Jack la bar, sau dacă Jack nu era acolo, Paige, Preacher sau Mike erau mai mult decât bucuroși să aibă grijă de el. În majoritatea timpului, puteai conta pe David să stea liniștit cam o jumătate de oră, cât avea Mel nevoie să vadă un pacient, atât timp cât avea cu ea leagănul portabil și lui nu-i era foame sau sete. Încă mai dormea bine de două ori pe zi – dimineața și după-amiaza.

Mel se întorsese din Sacramento de mai puțin de două săptămâni când o adolescentă din Virgin River veni la cabinet și ceru să o vadă. Carra Jean Winslow avea 15 ani, iar Mel nu o mai văzuse niciodată până atunci. De fapt, deși Mel locuia și lucra în Virgin River de peste un an, nu-i cunoștea pe părinții fetei. Ținând cont de vârsta ei și de faptul că era în mod evident tulburată, Mel o duse în camera de consultații fără să o mai întrebe ce dorea. Când o fată de 15 ani care nu tușește, nu respiră greu sau nu este însoțită de părinți vine la infirmiera specializată în moșit, posibilitățile par extrem de limitate și evidente.

– Am auzit că există o pilulă care te face să nu rămâi gravidă dacă, știți dumneavoastră, ai făcut sex, începu fata.

Vorbise foarte încet, cu privirea îndreptată în jos.

– Anticoncepțional de urgență. Dar nu are efect decât dacă actul sexual a fost foarte recent.

– Acum două nopți, spuse ea stins.

– E suficient de recent, zise Mel și zâmbi încercând să o facă pe fată să se simtă mai în largul ei. Sunt ceva probleme? Dureri? Sângerări? Altceva?

- Sângerări. Au fost ceva sângerări.

- Prima dată? o întrebă Mel, zâmbindu-i cu blândețe. Fata aprobă cu un gest al capului.

- Ți s-a mai făcut până acum o examinare internă? Fata clătină din cap și privi din nou în jos.

- Aș vrea să te examinez, să mă asigur că totul este în regulă. Nu este atât de groaznic pe cât crezi, îi spuse Mel, atingându-i ușor brațul. Cât de mult ai sângerat?

- Nu prea mult. Puțin... Acum e mai bine...

- Ce simți? Acolo?

Fata ridică din umeri și răspunse:

- Încă mă doare puțin. Nu tare.

- Asta e bine. Dacă ești interesată de pilula contraceptivă pentru cazuri de urgență bănuiesc că nu ați folosit prezervativul...

- Nu, răspunse Carra.

- Bine, putem rezolva chestia asta. Vrei să te dezbraci și să-ți pui un halat ca să te pot consulta?

- Mama mea... Nimeni nu știe că sunt aici.

- E-n regulă, Carra. Asta rămâne între noi două. Pe mine mă interesează doar sănătatea ta. E bine?

- E bine, răspunse ea.

- Mă întorc în câteva minute. Dezbracă-te de tot, rămâi doar în halat.

„Biata de ea“, își spuse Mel. Suferea din pricina adolescentelor care tocmai intraseră în astfel de necazuri nepregătite, fără să fie sigure. Iar în categoria asta intrau aproape toate tinerele minore. Dar ea cel puțin era aici, evitând astfel un dezastru în plus. Îi lăsă Carrei suficient de mult timp pentru a se dezbrăca, dar nu destul pentru a-și pierde curajul, apoi se întoarse în camera de consultație.

- În primul rând, hai să-ți luăm tensiunea și să-ți ascultăm inima, spuse Mel repede.

- Va trebui să vă plătesc eu, zise Carra. Nu vreau ca părinții mei să afle.

- Carra, în acest cabinet confidențialitatea este importantă - poți să ai încredere în mine, spuse ea. Problema asta se va rezolva. Îi puse manșonul tensiometrului pe partea superioară a brațului și observă câteva mici vânătăi acolo. Ai vreo două vânătăi aici, îi atrase atenția.

- Nu e nimic. Sunt... de la volei. Uneori e destul de neplăcut.

- Parcă cineva te-a strâns de braț, insinuă Mel.

Fata ridică din umeri.

- Se mai întâmplă.

Mel îi luă tensiunea, care era normală. Îi ascultă inima, o privi în ochi și îi verifică pupilele. Părea să fie într-o formă bună, cu excepția bătailor nervoase ale inimii. Îi arată speculul ginecologic, îi explică procedura și o puse cu grijă în poziția pentru controlul pelvian.

- Așa, încetișor, pune picioarele aici și întinde-te. Așa. Încearcă să te relaxezi, depărtează genunchii, draga mea! Mulțumesc. N-o să te doară deloc, așa că respiră adânc de câteva ori și încearcă să te relaxezi.

- Sigur, zise ea și începu să plângă încetișor.

- Nu plânge acum, îi spuse Mel cu blândețe. Totul o să fie bine, pentru că ai venit la mine la timp.

Desfăcu ușor genunchii fetei și rămase nemișcată. Labiile ei erau învinețite și umflate; avea vânătăi pe interiorul coapselor care semănau uimitor cu cele de pe partea superioară a brațului fetei. O urmă clară a degetului mare și a celorlalte degete. „Oh, la naiba!” Mel se ridică de pe scaunul de examinare și privi peste cearșaf fața Carrei.

- Carra, văd că arăți foarte rău. Ai vânătăi, umflături și mici rupturi. Aș vrea să continui examinarea, să mă uit mai atent ca să fiu sigură că totul este în regulă. Dar numai dacă te simți în stare. Te simți bine?

Ea închise strâns ochii, dar aprobă din cap.

- O să lucrez cât de ușor pot, spuse Mel. Își puse mânușile, dar dădu deoparte speculul. Carra, vreau să-ți

controlez vaginul și uterul – n-o să folosesc speculul pentru că ești inflamată. Aș vrea să inspiri adânc, apoi să expiri lent. Așa, spuse ea. N-o să dureze decât un minut. Nu te încorda. Relaxează-ți mușchii, Carra! Așa, foarte bine. Spune-mi, când apăs te doare?

– Nu prea mult, răspunse ea.

„Pentru ce vin lucrurile astea toate odată?” se întrebă Mel. „Nici n-am terminat bine cu Brie!” Pereții vaginului Carrei erau sfâșiați, zdrențuiți. Jupuiți. Himenul era rupt și arăta ca niște mici franjuri. Își încheie repede examinarea și pentru că nu avea o trusă pentru viol la îndemână, luă un tampon steril cu care prelevă o mostră din vagin, deși probabil că era prea târziu pentru a recupera vreo urmă de ADN.

– E-n regulă, Carra, lasă-mă să te ajut să te ridici!

Mel își scoase mânușile și o ajută pe Carra să se așeze, cu picioarele atârându-i de pe masă.

– Cara, mă îngrijorează ce ți s-a întâmplat. Se pare că ai fost rănită. Vrei să-mi povestești despre asta?

Fata clătină din cap și pe față i se scurseră două lacrimi mari. Carra era o fată banală, cu o față dreptunghiulară, sprâncene stufoase și nearanjate și avea o mică problemă cu acneea. Iar în acest moment era un caz grav, plin de regrete, teamă și agitație.

– Totul o să rămână între noi, îi spuse Mel cu blândețe. Nu e vorba numai de vânătăi, Carra. Vaginul tău pare zdrențuit. Sfâșiat. Vătămarea nu e gravă. Se va vindeca. Dar din tot ce văd...

– Din cauza mea. Eu am fost de vină.

– Ceva de felul ăsta nu e niciodată vina femeii, spuse Mel, și folosi cuvântul *femeie* intenționat, deși aici era vorba doar de o copilă. Pentru ce nu-mi spui ce s-a întâmplat? Și de acolo vom merge mai departe.

– Dar o să-mi dați pilula aia? întrebă fata disperată.

– Bineînțeles. N-o să te lăsăm să rămâi însărcinată. Sau să te îmbolnăvești.

Fata trase adânc aer în piept, dar asta o făcu să-i dea lacrimile și mai tare.

- Pur și simplu, m-am răzgândit când era prea târziu, asta e tot. Așa că vina e a mea.

Mel îi atinse genunchiul.

- Să o luăm cu începutul. Ușor și cu grijă.

- Nu pot, spuse ea.

- Sigur că poți, drăguț. Te ascult.

- Ne-am hotărât să o facem. A fost foarte excitat de chestia asta - după aceea mi-a spus că-i pare rău. Începusem deja... Nu s-a putut opri.

- Ba ar fi putut, spuse Mel. Văd vânătăile lăsate de degetele lui, ca și când te-ar fi ținut culcată și ți-ar fi desfăcut picioarele. Văd urmele, lacrimile tale. Lasă-mă să te ajut!

- Cu toate astea și eu am vrut.

- Știu, Carra. Până când n-ai mai vrut. Și i-ai spus că nu vrei, nu-i așa?

- Nu. Am vrut și eu.

- Dacă te-ai împotrivit oricât de puțin, înseamnă că e viol, Carra. Viol înfăptuit de cineva pe care îl cunoști.

Cara se aplecă în față, într-o poziție rugătoare.

- Dar am făcut niște lucruri cu el. O grămadă de lucruri. Și am vrut și eu.

- Ați mai avut vreodată contact sexual?

Fata clătină din cap.

- Nu. Poți să refuzi până în ultima clipă, Carra. Așa spune legea. Și nu contează ce ai făcut cu el înainte. Spune-mi, este un prieten? Sau cineva pe care îl cunoști de foarte puțin timp?

- Îl știu de foarte mult timp de la școală, dar este prietenul meu de vreo două săptămâni.

„Dar au făcut multe lucruri împreună?” se întrebă Mel în gând.

- Carra, dar s-a mișcat destul de repede. Vreau să te gândești la asta. Două săptămâni. Țasta e un tip hotărât. Câți ani are?

- Nu, spuse ea clătinând din cap. Nu, nu vă spun mai multe. Nu vreau să aibă probleme. Nu a fost vina lui. Eu am greșit, dar lui îi pare rău.

- Bine, ascultă - nu te necăji și mai tare! Dacă te răzgândești și vrei să vorbim despre asta, nu e nevoie decât de un telefon. Sau vino să mă vezi. Nu contează când. Hai să-ți dăm o pilulă anticoncepțională bună și...

- Nu. N-o s-o mai fac din nou, spuse ea strângându-și gura într-o linie subțire în timp ce lacrimile îi umezeau obraji.

„Oh, fusese violată. Pare că nici nu prea a fost vorba de o întâlnire“, își spuse Mel.

- Carra, dacă o să continui să te vezi cu acest băiat, cu acest bărbat, o să se întâmple din nou.

- N-o s-o mai fac vreodată, spuse fata hotărâtă. Am nevoie de acea pilulă pentru cazuri de urgență. Țasta e tot.

- Țasta e tot în clipa asta, spuse Mel. Vreau să revii într-o săptămână sau două pentru analize de boli cu transmitere sexuală și să fim siguri că te însănătoșești. Astăzi e prea devreme să apară ceva, a trecut prea puțin timp de când te-ai expus. Dar asta este foarte important. O să vii?

În cele din urmă fata fu de acord, dar nu acceptă alte pilule contraceptive. O întrebă pe Mel pe un ton foarte oficial:

- Cât costă?

- Nimic, Carra. Țasta e din partea casei. Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Oricând. Și vorbesc serios - oricând. Ziua sau noaptea. O să-ți scriu numărul de aici și numărul meu de acasă. E bine?

- Mulțumesc, rosti ea stins.

După toate acestea, lucrul care îi sfâșie cel mai tare inima lui Mel fu faptul că o văzu pe pacienta ei plecând pe bicicletă. Fata nici măcar nu era suficient de mare ca să conducă mașina. Și pedala fără să stea așezată pe șa – o durea prea tare fundul ca să suporte șaua.

Mike Valenzuela o sună pe Brie. Nu se putu abține. Trecuseră două săptămâni de când nu-i mai auzise vocea. Jack era mai mult decât bucuros să-l țină la curent cu recuperarea ei, cum părea să-i meargă, dar Mike avea nevoie de mai mult.

– Cum te simți? o întrebă.

– Destul de șifonată. Oarecum crispată și nervoasă, răspunse ea. Pe de altă parte, nici n-a trecut prea mult timp.

– Fizic? insistă el.

– Eu... Ah... Cred că ce-a fost mai rău a trecut. Vânățăile au început să dispară. Dar este uimitor cât de mult timp este necesar pentru vindecarea celor două coaste.

– Jack spune că ți-ai luat un concediu mai lung de la procuratură, spuse Mike.

– Ți-a spus și motivul? întrebă ea.

– Nu. Și nu trebuie să-mi spui. Nu trebuie să te simți jenată.

– Nu contează, replică ea indiferentă. Pentru că nu pot lucra în felul ăsta – când pot pune sub acuzare un suspect de viol și el scapă. Râse amar. De mine!

– Oh, Brie, spuse el înțelegător. Doamne, îmi pare atât de rău!

– Dacă o să am șansa, dacă va fi găsit, am de gând să-l îngrop. O să-l trimit la închisoare pe viață. Mă jur pe Dumnezeu!

Mike respiră adânc.

– Ești una dintre cele mai curajoase femei pe care le-am cunoscut vreodată. Sunt mândru de tine. Dacă pot face ceva pentru tine...

- E drăguț din partea ta că mă suni, roști ea cu ceva mai multă blândețe. În afara celor din familie, nu sunt prea mulți suficient de curajoși - cred că le este teamă de ceea ce ar putea auzi. Jack știe că ai sunat?

„Nu va trece mult timp până când Jack va afla“, își spuse Mike. La telefon răspunsese Sam care întrebase cine era, înainte de a o da pe ea.

- Nu te-am sunat pentru că ești sora lui Jack, ci pentru că ești prietena mea și voiam să știu cum te simți. Dacă tu n-ai nimic împotriva, chiar nu-mi pasă dacă Jack este de acord.

- Sunt de acord. De obicei firea lui protectoare nu face decât să mă amuze. Sau să mă enerveze. Dar nu și în momentul ăsta, spuse ea. Numai știindu-l cum este, mă face să mă simt apărută ca de un scut.

- Și eu aș fi protector dacă ai fi sora mea, spuse Mike. Și eu simt că aș vrea să te protejez, deși nu pot face prea multe în afară de faptul că telefonez și stăm de vorbă. Cred că asta li se întâmplă tuturor celor aflați în preajma unui delict, Brie. Toți avem propriile reacții - de la victimă la prietenii ei și până la familie. Totul face parte din procesul de vindecare. Mi-am văzut și eu prietenii și familia trecând prin asta. E unul dintre motivele pentru care am venit aici - începuse să mă apese. Nevoia lor ca eu să mă vindec pentru ca ei să se simtă mai bine.

- Tot uit chestia asta, spuse ea. Așa de absorbită de mine însămi am devenit. Și tu ești victima unui delict.

- Așa și trebuie, în momentul ăsta să fii preocupată de tine însăși. Să te protejezi. Să te concentrezi la asta.

- Așa ai fost și tu? îl întrebă ea.

- Oho, râse el. Mi-ar fi plăcut să-mi vezi programul zilnic. Îmi începeam ziua târându-mă jos din pat ca un invalid, cu o durere groaznică. Îmi luam antiinflamatoarele, îmi puneam gheață pe umăr și în partea de jos a abdomenului, beam suplimentele proteice ale lui Mel care ar fi îngreșat și un vierme, apoi îmi începeam

exercițiile cu greutate de o jumătate de kilogram – ușoare ca un fulg. Și asta aproape că mă făcea să plâng. Apoi trebuia să mă întind. Mi-au trebuit două luni ca să fac un abdomen – și Mel m-a ajutat în fiecare zi cu terapia fizică la umăr, dar numai după-amiaza, după ce mai întâi beam o bere ca să pot suporta. Ea e mică, o știi, dar chestia asta nu trebuie să te păcălească – poate să tragă, să împingă și să piseze un mușchi vătămat până când o rogi ca un copil să înceteze. Toată viața mea se concentra asupra faptului că trebuia să-mi recapăt corpul.

– Mi-aș dori ca numai despre asta să fie vorba și cu corpul meu, spuse ea încet.

– Mai erau și coșmarurile, continuă el calm, aproape fără tragere de inimă. Aș vrea să știi – acum nu le mai am.

„Și pur și simplu încă nu-ți dai seama cât de mult din toate astea vor sfârși prin a avea legătură cu corpul tău“, își spuse el în gând. El avea ceva cunoștințe superficiale referitoare la ce simțeau victimele atacurilor sexuale și ale violurilor. Va mai trece mult timp înainte ca Brie să poată avea o relație sexuală sănătoasă.

După asta, Mike a fost destul de uimit că Jack nu aminti nimic despre convorbirea lui telefonică cu Brie. Asta însemna un singur lucru – nici Brie, nici Sam nu spusese nimic despre ea, iar el nu era sigur din ce motiv. Se gândise puțin dacă era cazul să-i spună el însuși lui Jack. Ar fi putut explica cu ușurință grija pentru ea – în acel moment aveau unele lucruri în comun și ar fi putut să-i ofere sprijin. Dar până la urmă nu îi spuse nimic. Nu avea chef de o conversație ciudată în trei, să discute cu Jack sentimentele lui pentru Brie. Nu se schimbaseră nimic din ceea ce simțea pentru ea, numai că acum erau *amândoi* invalizi.

Mijlocul lui iulie era fierbinte și umed, Mike o suna la fiecare două zile, iar Jack încă nu spusese nimic. Mike avea sentimentul că aștepta cu o oarecare

nerăbdare telefoanele lui. Discutau rareori despre viol și recuperarea ei, dar vorbeau despre lucruri obișnuite. Despre pescuitul lui, ce citea ea sau la ce se uita la televizor, despre vreme, despre Sam și despre surorile și nepoatele ei, despre scrisorile pe care Ricky – un puști din oraș care fusese protejatul lui Jack și al lui Preacher și care îi ajutase la bar – le scria acasă din armată, unde făcea instrucția de bază în trupele de marină americane.

Ea îi povesti despre noile ei fobii – întunericul, locurile publice, zgomotele din timpul nopții pe care altădată nici măcar nu le auzea. Își scosese casa la vânzare – nu intenționa să mai stea acolo singură. Se gândea că în cele din urmă ar fi putut fi suficient de puternică să trăiască singură, dar nu acolo, unde avusese loc incidentul.

– Mai ieși din casă? o întrebă el.

– La consiliere, la ședințele de grup. Din când în când câte un drum la magazin împreună cu tata, răspunse ea. De fapt nu doresc să ies din casă. În curând o să trebuiască să găsesc o modalitate de a schimba acest lucru, dar pentru moment nu-mi doresc decât să mă simt în siguranță. Și asta e o sarcină grea.

În ciuda noilor ei temeri, în vocea lui Brie se simțea energia în creștere; râdea des, iar sunetul vocii ei îi producea o mare liniște sufletească. O tachina, îi spunea glume și chiar îi cânta la chitară prin telefon pentru ca ea să-i poată spune că își îmbunătățește tehnica.

Totuși, Jack era prea tăcut. Mike se întâlnește cu el și îl întrebă cum se simțea.

– Frate, nu-mi doresc decât să fie cea de altădată, îi spuse Jack posomorât. Brie a avut întotdeauna o vitalitate dată naibii.

Mike îl prinse de braț.

– O să-și revină. Are calitățile necesare.

– Da, sper să ai dreptate.

- Am dreptate, spuse Mike. Ai nevoie mâine de mine să te ajut cu ceva? Mă gândeam să fac o călătorie cu mașina pe coastă, să mai arunc o privire.

- Nu, du-te să te distrezi, zise Jack.

În mod normal, lui Mike nici nu i-ar fi trecut prin cap să meargă în Sacramento fără să-i spună lui Jack, dar circumstanțele actuale erau diferite, iar el nu era idiot - Jack ar fi vrut să știe. Cu toate acestea nu îi spusese nimic și de fapt își acoperise urmele, purtându-se de parcă ar fi vrut să-și petreacă ziua cercetând regiunea. Se trezi dimineța devreme înainte ca Jack să înceapă să taie lemne în spatele barului - obicei pe care îl păstra și vara când nu era nevoie să aprindă focul. O luă pe drumul spre sud prin Ukiah înainte de ivirea zorilor și ajunsese în oraș la zece dimineța.

După ce sună la sonerie, văzu o umbră prin vizorul ușii, apoi se deschiseră încuietorile și după ele și ușa.

- Mike? întrebă Sam. Nu mă așteptam să te văd.

- Am hotărât să nu telefoniez înainte, domnule, spuse el. M-am gândit...

Brie apăru în spatele tatălui ei de după colț.

- Mike? întrebă ea la fel de surprinsă.

Mike îi zâmbi.

- Arăți bine, spuse el ușurat. Grozav. Arăți grozav. Spuneam că nu am telefonat înainte pentru că m-am gândit că, dacă apar pur și simplu aici, poate reușesc să te ademenesc să ieși puțin din casă. Dacă aș fi telefonat, te-ai fi gândit la un milion de scuze.

Ea chiar făcu un pas înapoi.

- Nu știu...

- Ce spui de Folsom? îi propuse el. Ne bucurăm de munți, ne plimbăm prin magazine, mâncăm ceva, poate ne oprim la una sau două podgorii. Doar câteva ore, doar să luăm puțin aer curat și puțin antrenament

pentru ieșit în lume. Până la urmă tot va trebui să ieși în lume.

- Poate nu așa devreme...

- E devreme doar pentru că n-ai mai ieșit. Brie, o să fii în siguranță.

- Bineînțeles, dar...

- Brie, spuse și Sam. Ar trebui să profiți de ocazia asta. Mike este un observator experimentat, polițist cu ani de practică în spate. N-ai putea fi pe mâini mai bune.

Mike își înclină ușor capul cu respect în direcția lui Sam.

- Mulțumesc, domnule. Sunteți bine-venit să veniți și dumneavoastră.

Sam râse.

- Nu, cred că zic pas. Dar e o idee bună, Brie, spuse el, luându-i palma între palmele lui și frecând-o ca și când ar fi vrut s-o încălzească, ar trebui să ieși cel puțin o oră, sau poate două. Mike a făcut atâta drum...

Ea îl privi direct în ochi. E posibil ca în ochii ei să fi existat o licărire.

- Nu i-ai spus lui Jack că ai de gând să faci asta.

Nu era o întrebare.

- Bineînțeles că nu. Ar fi încercat să mă convingă să n-o fac. Dacă tu ai fi avut nevoie de cineva care să te convingă să ieși din casă, și-ar fi dorit să fie el acela. Zâmbi larg. Nu-mi puteam asuma acest risc.

Ea păru să se gândească la asta preț de o clipă. În cele din urmă spuse:

- Ar trebui să mă schimb.

- Nu, ești bine așa. Folsom nu e prea elegant pentru pantalonii tăi scurți. Hai să mergem! O să stăm atât cât te simți confortabil.

- Tată...?

- E o idee bună, Brie. Ieși puțin din casă! Mâncăți, beți un pahar cu vin! Eu o să fiu aici când vă întoarceți.

Mike o urcă în mașină și porniră. Așa cum se așteptase, Brie era tăcută.

- S-ar putea să fii stresată o vreme, dar asta n-o să dureze, spuse el.

În mașină se lăsă liniștea timp de alte câteva minute.

- După ce suferim o traumă devenim mai interiorizați. Devenim foarte tăcuți, ne ascundem foarte bine sentimentele.

Din nou, ea nu răspunse. Privea drept înainte, tensionată, ținându-și cu o mână breteaua de pe umăr, iar cealaltă mână ținând-o protectoare peste burtă.

- Am fost al patrulea din opt copii și am avut trei frați mai mari, spuse Mike în timp ce rula prin zona colinară de la poalele munților Sierra Nevada. Când am mers la grădiniță mai aveam trei surori mai mici, așa că mama era foarte ocupată. Casa noastră era plină de tradiții și valori din lumea veche - tata avea probleme să ne hrănească pe toți și cu toate astea încă credea că are lumea la picioare cu toți acei fii, și sunt sigur că-și dorea și mai mulți. Dar în casă era gălăgie și nebunie, iar atunci când m-am dus la școală prima oară, engleza mea nu era prea bună - în casă și în cartier vorbeam doar spaniola și puțină engleză stâlcită. Deși tatăl meu este acum un om de succes, la acea vreme eram considerați săraci. Îi aruncă o privire scurtă. În prima săptămână de școală am luat bătaie de la niște copii mai mari. Aveam vânătaii pe față și prin alte locuri, dar nu am spus nimănui ce se întâmplase. Se concentră asupra drumului. Nici măcar fraților mei care se oferiseră să mai adauge și ei niște vânătaii dacă nu le spuneam cine și pentru ce mă bătuse. Nu am deschis gura vreo două luni.

Ea își întoarse capul spre el și îl privi. O privi și el în ochi.

- Am avut de-a face cu copii care au fost victimele unor abuzuri și am aflat că acest lucru nu e ceva

neobișnuit. Adică să nu spui nimic. Am mai aflat și că înainte de a vorbi este bine să știi în ce situație te afli.

- Ce te-a făcut să vorbești până la urmă? îl întrebă ea. El chicoti, ca pentru sine.

- Nu știu dacă îmi mai amintesc bine, dar cred că mama m-a așezat la masa din bucătărie, singur, și mi-a spus: „Trebuie să stăm de vorbă despre ce ți s-a întâmplat, Miguel. Nu pot să te las să te întorci la școala aia până când nu aflu“. Ceva de felul ăsta. Chiar dacă mi-era frică să nu fiu bătut din nou, faptul că nu aveam voie să mă întorc la școală m-a făcut să-mi fie și mai rușine că băieții ăia mă vor crede un laș. Chiar și atunci sufeream de un machism idiot.

Izbucni în râs.

- Mama ta le-a spus autorităților? întrebă ea.

- Nu. Râse din nou. Le-a povestit fraților mei. Le-a spus: „Dacă mai vine acasă cu o vânătaie, o să vă bat pe voi și apoi o să vă bată și tatăl vostru“.

- Păi, asta e absolut groaznic, zise Brie.

- Tradiție de modă veche. Zâmbi cu toată gura. Nu-ți face griji, Brie! Au fost mult mai multe amenințări decât bătăi. Nu-mi mai amintesc de bătăi. Tatăl meu ne croia cu cureaua peste fund, dar n-a rănit niciodată pe nimeni. Mama ne altoia cu lingura de lemn. Nu cu lingura voastră de lemn americană ușoară ca o floare, ci cu o lingură cât brațul ei. Dumnezeuule, când vedeam că desface catarama curelei sau că lua lingura de pe raft, fugeam ca dracu'. Următoarea generație din familia Valenzuela a renunțat la forma asta de a-și crește copiii. Apropo, chestia asta nu e inventată de mexicani - e vorba de generația aceea. Atunci nu era ilegal să-ți bați copilul dacă nu se purta cum trebuie.

Ea rămase tăcută preț de o clipă, apoi întrebă:

- Te-ai însurat cu femeii hispanice?

El o privi curios.

- Da, răspunse. De două ori. În fine, care aveau sânge mexican amestecat.

- Te simți atras de acea cultură... Atras foarte tare...

- Îmi plac tradițiile familiei mele, dar nu cred că asta are ceva de-a face cu căsătoria. M-am întâlnit cu o mulțime de femei care nu erau hispanice. Căsătoriile mele au fost niște scurte greșeli ale tinereții.

- Ce s-a întâmplat?

- Păi, prima dată eram prea tânăr, și ea la fel. Eu eram în trupele de marină, iar ea lucra pentru tatăl meu. I-am scris, m-am însurat cu ea când am fost acasă în permisie, m-am întors după o tură la datorie, ca să descopăr că era interesată de un alt tânăr. Probabil că ar fi trebuit să fiu indignat, dar adevărul este că nici eu nu i-am fost credincios. Până la 21 de ani m-am însurat și am divorțat. Mamei îi era grozav de rușine cu mine.

- Și cea de-a doua soție?

- Câțiva ani mai târziu. Era angajată la poliția din Los Angeles. Dispeceră. Râse înfundat. O tradiție veche - polițiști și dispecere. A durat șase luni. Mama își pierduse complet orice speranță cu mine.

- Bănuiesc că nu te cramponezi de toate tradițiile...

- Știi ce îmi lipsește cel mai mult dintre tradițiile familiei mele? Mâncărurile mamei și talentele și ingeniozitatea tatei. Mama și tata găteau în cea mai mare parte pentru mulți oameni în curtea interioară - pe grătar și în oale uriașe care fierbeau la foc mic. Mole, vechea rețetă a familiei, tamales în foi de banană, enchilada, carne asada. Sosul salsa și guacamole făcute de mama erau incredibil de bune. Mama gătește un pește cu felii de măslina nemaipomenit. Creveții cu roșii, avocado și tapatio sunt uluitori.

- Tapatio?

- Sos picant. Un sos foarte, foarte picant. Iar tatăl meu putea face orice - a construit o încăpere la casa noastră, un chioșc în curte, a turnat ciment, a făcut

un zid în jurul curții, a construit un garaj separat de casă – și sunt sigur că a construit toate astea fără autorizație de construcție, dar am avut bunul-simț să nu-l întreb niciodată. Și era incredibil de bun la amenajarea grădinilor. Asta era meseria lui. A început prin a aranja gardurile vii și a tunde gazonul, iar mai târziu și-a început propria mică afacere. Acum a devenit o afacere destul de mare cu o mulțime de firme printre clienți. Are un milion de rude și de fii ai lor – nu rămâne niciodată fără angajați. Tata a fost emigrant, dar nu a trebuit să fie naturalizat. Mama era americană la prima generație, născută în Los Angeles – căsătoria cu ea l-a făcut cetățean american. Dar mai interesant este că cea care păstrează tradițiile în familia noastră este ea. El și-a dorit să se adapteze repede în SUA ca să-și poată construi afacerea la care visează toți mexicanii săraci și flămânzi. Și a reușit, deși a muncit al dracului de mult.

Intrară în Folsom, găsiră un loc de parcare, iar el ocoli mașina pe partea lui Brie ca să-i deschidă portiera.

– Povestește-mi despre copilăria ta, îi ceru el.

– Nu e nici pe departe atât de interesantă ca a ta, răspunse ea.

– Lasă-mă pe mine să judec, replică el, apucând-o de umăr și ajutând-o să traverseze strada spre un magazin de suvenir.

În timp ce o conducea prin magazine, galerii, magazine de antichități și patiserii, Brie îi povesti despre viața ei împreună cu trei surori mult mai mari care o răsfățau și cu Jack care fusese foarte preocupat de ea până când împlinise șase ani, dar și când venea acasă în concediu între misiuni. Căminul ei nu părea foarte diferit de al lui, cu excepția faptului că mama ei nu gătea afară, nu folosea oale și ustensile gigantice, iar tatăl ei era un vrăjitor în domeniul cifrelor și al investițiilor, nu al construcțiilor și amenajării grădinilor. Altfel, copilăriile

lor erau asemănătoare – familii numeroase pline de gălăgie și râsete, loialitate și lupte aprige între frați.

– Fetele se luptau ca niște fiare, spuse ea. Nu s-au bătut niciodată cu mine – eu eram mică. Iar Jack era amenințat că va fi omorât în mod sigur dacă lovea vreodată vreo fată, așa că ele îl urmăreau aprige, știind că era neajutorat în fața lor.

– Există din întâmplare pe undeva vreo filmare cu cheștiile astea? întrebă el râzând.

– Dacă a existat, Jack a distrus-o până acum. Erau groaznice cu el. E uluitor că acum le iubește. Bineînțeles că și el își lua revanșa într-un fel oarecare. Le juca constant feste – dar spre meritul lui, nu le agresa niciodată fizic. Aș putea spune doar că riposta. Până când s-a întors după prima perioadă petrecută în trupele de marină, cred că și-ar fi dorit să le vadă moarte.

Mike se opri în fața unui restaurant aflat pe colț și își privi ceasul.

– Pariez că ți s-a făcut foame.

– E un restaurant mexican mai departe pe stradă, spuse ea.

– Nu, acum nu mă mai poate satisface nici un restaurant mexican din lume. Sunt băiatul mamei. Ce spui de un hamburger? o întrebă el.

Ea zâmbi.

– Sigur. A fost mai ușor decât m-am așteptat.

– Am luat-o încet și conversația ți-a abătut atenția, spuse el.

– Sună atât de profesional, comentă ea în timp ce intrau în local. Și eu care credeam că te distrezi.

El se amuză pe seama ei.

– Sigur că poți să crezi că sunt absolut jalnic, spuse el. Bineînțeles că mă distrez. Dar sunt aici în misiune – să te scot din casă. Dacă întâmplător mă simt agreabil în timp ce fac asta, cu atât mai bine.

O conduse la un separeu aflat în colț, îi arătă un scaun din care putea vedea întregul restaurant ca să nu se simtă vulnerabilă și îi spuse să-și comande o bere sau un pahar cu vin. Înăuntru erau doar câțiva oameni, așa că îi putea vedea pe toți cum mănâncă. Apoi comandă hamburgeri și își continuară discuția despre anii adolescenței – notele de la școală, întâlniri, necazurile pe care le-au avut. Aici nu semănau deloc – Brie fusese o elevă excepțională, avusese vreo doi prieteni foarte politicoși, nu avusese niciodată vreo problemă. Mike nu putu să se concentreze decât când trecuse de 20 de ani, se întâlnise cu orice fată care îl acceptase, intrase într-o mulțime de necazuri – chiar și cu poliția, care îl adusese acasă seara târziu de mai multe ori, trezindu-i pe părinții lui. Apucaseră să-și mănânce hamburgerii pe jumătate când în local se iscă o ușoară agitație. Un bărbat striga la chelner: „Este inacceptabil!”

Brie făcu ochii mari, iar Mike privi în spatele său. La o masă din partea opusă a încăperii stăteau două cupluri; păreau de vârstă medie, căsătoriți. Unul din bărbați era furios, iar celălalt încerca să-l potolească, punându-i o mână pe braț și vorbindu-i încet. Ambele femei bătuseră în retragere, fiind, dacă nu pur și simplu stingherite, atunci îngrijorate. Chelnerul se înclină către bărbatul furios și îi spuse ceva, iar acesta reacționează. Luă paharul cu bere și îl aruncă spre bar; paharul se sparse, împrăștiind bere și cioburi care zburară în toate părțile. Dacă restaurantul ar fi fost mai aglomerat, ar fi putut fi periculos.

– Nu e suficient! strigă bărbatul.

Brie tresări, se crispă și în ochi i se citi spaima. Mike îi aruncă o privire, se uită peste umăr, apoi din nou către Brie. Pe fața ei se întipărise panica.

Atunci proprietarul sau directorul localului intră grăbit în încăpere, se duse la masă și îi vorbi calm mai întâi chelnerului, apoi clientului nemulțumit. Acesta îi răspunse supărat, deși era imposibil să îi auzi cuvintele.

Celălalt bărbat de la masă încerca în mod evident să-și liniștească tovarășul, dar acesta se ridică brusc în picioare și îl îmbrânci pe șeful localului, făcându-l să se dea câțiva pași înapoi.

Mike o privi pe Brie care era înspăimântată și se gândi că asta îi mai lipsea. O astfel de mizerie la prima ieșire adevărată în lume. Puse o mână peste a ei.

– Rămâi aici și respiră adânc!

Apoi se ridică și se îndreptă hotărât către masa cu probleme. Personalul de la bucătărie privea pe geamul ușii batante de la bucătărie.

Mike se băgă între chelner și șeful acestuia, exact în fața agresorului, recunoscător că era mai înalt decât toți, mai tânăr și mai în formă decât bărbatul supărat. Îl privi în ochi pe șeful localului și îi spuse calm:

– Vă rog să chemați poliția!

– Vă mulțumesc, domnule, cred că acum ne putem descurca.

– Atunci, dacă îmi dați voie să vă folosesc telefonul, o voi face eu.

Clientul supărat încercă să-l împingă pe Mike din calea lui și spuse:

– Mă car dracului din gaura asta de rahat.

Mike se încordă, îl apucă pe bărbat de încheietura mâinii ca să pareze orice îmbrânceală, îi blocă trecerea și ridică palma celeilalte mâini. Spuse cu voce autoritară:

– Vă rog să stați jos, domnule! Nu cred că v-ați plătit mâncarea și băutura.

Era ferm, dar politicos. Deși Mike era cu numai câțiva centimetri mai înalt, era mai tânăr, iar fața lui avea o expresie foarte hotărâtă. Bărbatul se așeză. Atunci Mike privi spre șeful localului și spuse:

– Poliția, vă rog!

– Uitați, spuse prietenul bărbatului, se ridică și își deschise portofelul. Lăsați-mă pe mine să plătesc și...

- Îmi pare rău, domnule, dar prietenul dumneavoastră supărat o să-și rezolve acum problemele cu poliția. Este împotriva legii să arunci cu pahare și să ataci conducerea restaurantului.

Apoi privind peste umăr, ridică din sprâncene către șeful localului și înclină aprobator din cap.

- Chemați poliția, îi dădu acesta instrucțiuni chelnerului, iar tânărul plecă în grabă.

După douăzeci de minute, poliția locală îl lua pe clientul supărat care încă bolborosea ceva în legătură cu mâncarea groaznică. Se dovedi că chelnerul îi făcuse oferta să-i înlocuiască mâncarea de care fusese nemulțumit sau să i se facă o reducere la plată, dar bărbatul dorise ca toți patru să nu plătească nimic, în ciuda protestelor soției sale și a celui alt cuplu. Se dovedi și că era puțin beat și turbulent. Nu a fost necesar să i se pună cătușele, dar poliția decise că cel mai bine era ca acești vizitatori să fie escortați afară din oraș, și toată lumea ieși în liniște. În micul local se reinstală atmosfera pașnică.

Șeful localului îi aduse lui Mike o bere și lui Brie un pahar cu vinul pe care îl băuse la masă.

- Împreună cu complimentele noastre, spuse acesta, zâmbind.

- Mulțumim mult, răspuse Mike. Apoi se întoarse spre Brie, își puse mâna cu blândețe peste a ei și continuă: Doamne, îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat, Brie. Sper că nu te-ai supărat prea tare.

Ochii lui Brie străluceau de fapt. Zâmbi.

- Că tot vorbeam despre cum se căleşte oțelul, spuse ea.

- Dintre toate zilele, clovnul ăla și-a ales-o tocmai pe asta ca să se pilească și să provoace necazuri...

Dar Brie îi răspuse cu un hohot de râs.

- Doamne! Pentru o clipă m-au bântuit tot felul de spaime - apoi totul s-a terminat. A fost chemată poliția,

omul a fost dus de aici și cu asta s-a încheiat. Plus, spuse ea ridicându-și paharul, băutură pe gratis.

Mike se încruntă, îngrijorat că devenise isterică.

- O să plătesc băuturile cu un bacșiș mai mare. Bănuiesc că nu ești traumatizată fără speranță?

- Nu, râse ea din nou. Mi-am adus doar aminte. M-am înfruntat cu ceva indivizi înfricoșători, dar în 99% din cazuri nu era decât gura de ei. Amenință, fac multă gălăgie, se dau în spectacol, iar când sunt ridicați de poliție, plâng. Se aplecă spre el peste masă. Vocea ei deveni o șoaptă: De săptămâni întregi îmi tot repet mantra - au trecut mai bine de zece ani de când un reprezentant al justiției chiar a fost rănit de un acuzat, și acel procuror adjunct nu a fost rănit grav. Nu am o fixație, dar mi-am amintit - ceea ce mi s-a întâmplat mie a fost foarte neobișnuit. Ceea ce s-a întâmplat astăzi a fost ceva mai obișnuit.

- Bănuiesc că gândești mult în procente, spuse el.

- 93,5% din timp, răspunse ea cu un zâmbet.

În fiecare săptămână, cu o regularitate de ceasornic, Jack primea o scrisoare de la Ricky, băiatul care nu se dezlipise de el timp de câțiva ani minunați până când se înrolase în Marină, imediat după absolvirea liceului. Scrisoarea care era trimisă întotdeauna pe adresa lui Jack începea cu „Dragii mei Jack, Preach, Mike și toți ceilalți”. Pentru Jack era cea mai frumoasă parte a săptămânii.

Când Jack venise pentru prima oară în Virgin River, cumpărase cabana pentru mărimea ei și pentru locul în care se afla, exact în centrul orașului. Avea încăperi spațioase. Dormea într-o încăpere în timp ce lucra la cealaltă, apoi își aducea salteaua în cea terminată. Își construia barul fără să fie prea sigur dacă va fi rentabil într-un oraș cu doar 600 de locuitori. Adăugase încăperea de la etaj și apartamentul din spatele bucătăriei, unde locuise până când intrase Mel în viața lui.

Ricky era un puști de pe aceeași stradă, un adolescent sociabil, pistruiat, cu un zâmbet luminos și cu temperamentul unui cățeluș prietenos. Când Jack aflase că Ricky trăia doar cu bunica lui în vârstă, îl atrăsese către el, purtându-se cam ca un fel de înlocuitor de frate mai mare sau de tată. Avusese privilegiul de a-și petrece câțiva ani cu băiatul, văzându-l cum se transformă într-un tânăr frumos, puternic, decent, curajos. Jack îl învățase să pescuiască la muscă, să tragă cu arma și să vâneze. Trecuseră împreună prin perioade pline de veselie, dar și prin unele dureroase. Pentru Jack, ziua în care Ricky se înrolase în trupele de marină la frageda vârstă de 18 ani fusese deopotrivă o zi de admirație și una a suferinței. O parte din el era copleșită de mândria că Ricky va face parte din acest corp militar, iar o altă parte era îngrijorată, pentru că nimeni nu știa mai bine decât Jack cât de dificil și de periculos putea fi acest lucru.

Când soseau scrisorile, le citea împreună cu Preacher și Mike, apoi se ducea la casa lui Lydie – bunica lui Ricky. Făceau schimb de noutăți, pentru că Ricky scria cel puțin două scrisori pe săptămână în timpul instrucției de bază – una pentru barul unde lucrase de când avea 14 ani și una bunicii lui. Ricky nu-i scria lui Lydie despre lucrurile mai dure și mai grele din viața lui de militar, așa că veștile pentru ea erau întotdeauna cenzurate. Dar Jack îi citea lui Lydie cu glas tare scrisorile lui, iar aceasta râdea, se cutremura și se înfiora auzind versiunea integrală.

Când auzeau că sosise o scrisoare, oamenii începeau să se adune la bar. Connie și Ron, mătușa și unchiul prietenei adolescente a lui Ricky, veneau mereu pe acolo, nerăbdători să afle vești. Doc Mullins era la fel de nerăbdător ca toată lumea, așa cum erau și Mel, și Paige. Familiile Carpenter și Bristol, Hope McCrea... Tuturor le era dor de Ricky.

„Ne aleargă kilometri nesfârșiți prin ploaie și noroi cu un rucsac de 15 kilograme în spate, țișând și urlând la noi că trebuie să ne facem datoria, să devenim mai tari – și asta mă face să-mi doresc să râd“, scria Ricky. „Eu mă tot gândesc, frate, asta nu e nimic. Eu mi-am făcut datoria în Virgin River...“

Cu șase luni în urmă, Ricky și tânăra lui prietenă Liz avuseseră un bebeluș. Copilul nu trăise. Erau prea tineri, prea fragili ca să aibă un copil, asta în primul rând; prea tineri și prea fragezi pentru o astfel de tragedie. Lui Jack, care era el însuși tată, nu îi era deloc greu să-și imagineze că, prin comparație, asprimea vieții în armată părea un joc de copii.

Lui Jack îi era dor de băiat. Îi era dor așa cum unui tată îi e dor de fiul lui.

Mike începuse să-i telefoneze lui Brie aproape în fiecare zi, iar asta îi amintea cum se îndrăgostise când era doar un puști. Vorbeau atât de mult la telefon. Atât de multe ore dedicate conversației relaxate despre ce făceau în acea zi, despre familie. Uneori alunecau pe un teren instabil – religie și politică. La un moment dat, Mike o întrebase dacă încă mai conducea, iar răspunsul ei fusese afirmativ, mai conducea câte puțin. Până la casele surorilor ei, din când în când la magazin și destul de repede.

– Cum te simți în mașină?

– Nu am o problemă cu condusul. Mă simt vulnerabilă atunci când ajung acolo unde mă duc. Nu mă simt în siguranță. Am o armă nouă, îl informă ea. În locul celei pe care am pierdut-o.

El rămase tăcut un minut.

– Ăăă, Brie... N-aș vrea ca încrederea ta când te afli în mașină să vină din faptul că ai de gând să-l împuști pe primul bun samaritean care trage pe dreapta ca să te ajute să rezolvi o pană de cauciuc.

- N-am vrut să spun chiar asta. Dar...

- Nu contează. Nu vreau să știu mai mult.

Ea râse de el. Zilele acestea părea că râde cu ceva mai multă ușurință, cel puțin cu el.

- Mă face să mă simt mai în siguranță, chiar dacă până acum nu mi-a folosit la nimic.

- Mă întrebam... nu vrei să mâncăm din nou împreună? De data asta să te întâlnești cu mine? Cu condiția să nu trebuiască să mergi departe și să fii de acord să lași arma acasă...

- Unde? întrebă ea.

- Poate în Santa Rosa, îi propuse el. Eu aș veni bucuros la Sacramento, dar poate ar fi bine să vii tu cu mașina într-un loc care nu e chiar după colț.

- E un drum lung de făcut pentru o masă, spuse ea.

- Încearcă, replică el. Lărgeste-ți sfera de acțiune. Mergi până acolo.

- Dar ce câștig ai tu din toată treaba asta? întrebă ea încet.

- Am crezut că e limpede, răspunse el. Există o mie de motive pentru care vreau să te ajut să-ți revii, dintre care nu ultimul pe listă este acela că îmi plăci. Și... că am trecut prin ce treci tu.

Chestia asta funcționează. Luară prânzul în Santa Rosa la un mic restaurant italian unde mâncară paste, băură ceai cu gheață, vorbiră, iar clienții se comportară frumos. Îi țină mâna într-a lui peste masă pentru scurt timp.

Pentru Mike era ciudat că la început fusese atras de o personalitate hotărâtă și dură, iar acum, chiar dacă în cea mai mare parte din timp ea era blândă și avea dificultăți să-l privească în ochi, sentimentele lui pentru ea nu se schimbaseră prea mult. Dacă și-ar reveni pe deplin ar accepta-o din nou cu bucurie pe vechea Brie - dar își dădu seama că, chiar dacă ea ar rămâne la fel

de vulnerabilă, simțea ceva foarte intens pentru ea. Ceva ce nu avea de gând să permită să dispară atât de ușor.

- Unde i-ai spus tatălui tău că mergi? întrebă el.

- Să iau masa în oraș cu tine, răspunse ea ridicând din umeri. Am vrut doar să știe la ce restaurant și când mă voi întoarce acasă. A fost încântat. Bineînțeles că vrea să reintru în normal, dar nu are nici o idee cât de departe sunt de acest lucru. Aici e vorba de ceva... Ei bine, nu e vorba despre întoarcerea în lume, ci de faptul că iau masa cu un prieten. Iar asta mă face să mă simt bine.

După două săptămâni se întâlniră din nou în Santa Rosa, de această dată la un restaurant francezesc dintr-o podgorie, tot mic, în care Brie putea vedea toți clienții. Și după alte două săptămâni, tot în Santa Rosa. Când o vedea, voia să alerge spre ea, să o prindă în brațe și să o țină puțin, dar își băga întotdeauna mâinile în buzunare, zâmbea și o saluta cu o înclinare a capului. După șase săptămâni și patru mese, ea îl îmbrățișă când își luă rămas-bun.

- Mulțumesc, îi spuse ea. Cred că chestia asta mă ajută.

Între mese, existau convorbirile telefonice. Când vorbeau, el își aducea tot timpul aminte de femeia îndrăzneată și deșteaptă de care se îndrăgostise. Dar acum se confrunta cu o femeie nesigură; încrederea îi fusese zdruncinată. Și totuși în adâncul ei era aceeași femeie - sinceră, cu simțul umorului, curajoasă.

Mike se confrunta cu o provocare de novice. Era blând cu ea și bun - nu-i era greu, pentru că era totuși un gentleman. Dar trebuia să se străduiască să pară că nu era îngrijorat pentru ea; că nu îi era milă de ea, când de fapt nu exista nimic mai greu pe lumea asta decât să știe că o femeie pe care o admira profund, de care îi păsa foarte mult, fusese brutalizată într-un astfel de mod. Nu putea să o lase să adauge și durerea lui

la a ei – recuperarea ei era și așa destul de dificilă. Nu-i era ușor să-și ascundă îngrijorarea din priviri, din zâmbet. Ea avea nevoie acum de putere, nu de slăbiciune. El nu avea de gând să reprezinte veriga slabă din viața ei.

Nici unul din ei nu amintise de Jack în discuțiile lor, cu excepția ocaziilor în care Brie vorbea despre familie, despre copilărie și cât îi fusese de dor de el când se înrolase în Marină. Până acum nici Jack nu amintise despre convorbirile telefonice sau despre mese.

Vara era pe sfârșite. Mel și Jack se întorseseră din Sacramento din iunie, iar vara fusese plină de tensiune pentru Mel. Se gândea foarte des la pacienta ei de 15 ani pentru că nu revenise la clinică să-și facă un test pentru boli cu transmitere sexuală. Avea în grijă două femei însărcinate, ca să nu mai vorbim despre pacientele care se perindau pe la mica clinică a lui Doc Mullins.

Iar soțul ei n-o mai atinsese de săptămâni întregi.

Programul obișnuit al lui Jack era să meargă devreme la treabă, să taie lemne, să vadă ce treburi avea în acea zi, să discute cu Preacher și să facă ce era de făcut la bar – inventar, curse pentru aprovizionare și să ajute la servit în orele de masă. Apoi, dacă putea scăpa, se ducea la noul șantier să muncească la casa lor aflată în construcție.

Această ultimă ocupație părea să-i răpească cel mai mult timp, pentru că acolo putea fi singur. Și, brusc, Jack păru să aibă nevoie să petreacă mult mai mult timp singur decât avusese înainte de atacul asupra surorii lui. Nu vorbea despre violul lui Brie; păstra o tăcere mormântală.

Uneori, când nu era nimic de făcut la clinică, Mel se ducea cu mașina împreună cu bebelușul la locul noii lor case și îl privea pe Jack cum bătea cuie în lemnărie, își făcea planuri, nivela și ridica scânduri uriașe pe umerii săi lați. De obicei, când o vedea, își întrerupea imediat

munca și petrecea puțin timp cu ea. Dar în aceste zile, în aceste săptămâni, liniștea pusese stăpânire pe el și îl rodea.

Brie îl suna aproape în fiecare zi, pentru că, dacă nu suna ea, o suna Jack. Starea ei emoțională și fizică se îmbunătățea, dar a lui Jack, nu. Mel constată cu durere că acesta era motivul pentru care el nu mai făcuse dragoste cu ea de atât de mult timp, iar pentru ei ar fi putut părea că trecuse o eternitate. Făceau sex foarte des și erau extrem de satisfăcuți; din punct de vedere sexual, se potriveau de minune. Acesta era unul dintre lucrurile care le anima căsnicia. Jack avea dorințe puternice și intense, iar Mel devenise dependentă de uluitoarea satisfacție pe care i-o dădea. Nimic nu o putea face să se simtă mai adorată decât atunci când Jack punea mâna pe ea. Ea reacționa în același mod, făcând tot ce îi stătea în putere să-i arate cât de profund îl iubea.

Știind că atacul asupra lui Brie îl tulbura profund, amputându-i dorința, încercase să-l trateze cu răbdare și înțelegere. Dar era greu să stea întinsă lângă el în fiecare noapte și să nu-i facă nici unul dintre avansurile lui obișnuite. Îi înțelegea durerea, furia, dar înțelegea și că nu-și putea lăsa bărbatul să lăncezească pentru totdeauna.

Trebuia să-l recâștige.

Devenise o obișnuință a lor ca la sfârșitul unei zile de muncă să petreacă o oră sau două la bar, poate să și mănânce ceva, poate să bea doar o bere sau o ceașcă cu cafea cu unii dintre clienți înainte de a merge acasă să cineze. În acea zi, Mel se duse pur și simplu acasă. Nici măcar nu se opri la bar să spună la revedere. Hrăni bebelușul și îl culcă, făcu un duș, își puse una dintre cămășile lui Jack și se așeză pe canapea, răcorită de briza care pătrundea prin ușa din plasă. Îi simțea mirosul din cămașă – aroma deosebită de mosc amestecată cu lemn și vânt, și apa râului.

El o sună și o întrebă unde era, iar ea îi răspunse:

- M-am decis ca în seara asta să vin direct acasă.

- De ce?

- Pentru că la bar nu aveam cu cine să stau de vorbă, răspunse ea.

- Dar sunt și eu pe aici.

- Exact, spuse ea.

Apoi îi spuse la revedere.

Bineînțeles că a avut nevoie cam de douăzeci de minute să se scuze față de Preacher și să ajungă acasă. Mel își dădea seama că, dacă ar fi avut discuția asta cu Jack mai devreme, el nu ar fi avut timpul necesar să se pregătească pentru ea. De fapt, se temea că încă era prea devreme, dar era teribil de hotărâtă să încerce. Trecuse mult timp. Prea mult. Pentru ea, o căsnicie sănătoasă era tot ce conta.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el din ușa cabanei.

- Mă simt singură, răspunse ea.

El se așază pe canapea și lăsă privirea în jos. Privirea asta abătută însoțită de tăcere o măcina.

- Îmi pare rău, Mel, spuse el. Știu că până acum ar fi trebuit să-mi revin. Și eu m-aș fi așteptat ca asta să se întâmple mai devreme. Nu sunt un papă-lapte. Dar e vorba de Brie...

- Jack, Brie are nevoie de tine, iar eu vreau să o susții. N-aș putea fi măritată cu un alt soi de bărbat. Sper că a mai rămas puțin și pentru mine, asta e tot. Pentru că te iubesc atât de mult. Și am și eu nevoie de tine.

- Știu că te-am dezamăgit. O să mă revanșez...

Ea îngenunche pe canapea lângă el, cu fața spre el.

- Sărută-mă, îi spuse ea.

Întinse buzele lipindu-și gura de a ei. Făcu chiar efortul onorabil de a-și freca buzele de ale ei, deschizând gura și primindu-i limba. Dar nu exista deloc pasiune sau dorință. Nu-și puse mâinile pe ea, nu o trase aproape de el și nu murmură nimic pasional.

Ei îi era teamă că-l pierde.

- Vino cu mine, îi spuse, luându-l de mână și conducându-l în dormitor. Stai jos, îi spuse.

Îngenunche în fața lui și se apucă să-i scoată cizmele. Apoi se ridică în genunchi și începu să-i desfacă nasturii cămășii.

- Chestia asta s-ar putea să nu iasă așa cum te aștepți, spuse el.

- Șșt! O să vedem.

Îi descheie cămașa, i-o trase de pe umeri și începu să-i mângâie părul moale care îi acoperea pieptul. Îi sărută pieptul și își trecu limba peste sfârcurile lui, unul după altul. Îl întinse pe spate în pat și îi desfăcu încet cureaua, capsă de la jeanși și fermoarul. Îl sărută pe burtă. Își băgă mâinile mici în jeanșii lui și îi trase în jos pe coapse. Apoi pe picioarele lui lungi. Nu-i scăpă faptul că el de-abia se ridica la înălțimea situației, ceea ce pentru Jack era absolut neobișnuit. Era cunoscut pentru faptul că se trezea la viață și numai dacă exista o cât de mică perspectivă de a face sex. Dar ea nu se descurajă. Fură dați jos și boxerii, și îl mângâie trezindu-l puțin la viață, apoi îl atinse cu gura exact în felul în care îi plăcea lui la nebunie.

Și atunci se auzi geamătul după care tânjise ea atât de mult. Geamătul acela adânc. El nu reușea să rămână pasiv în timpul acestui tratament care era unul din preferatele lui. Iată! Reacționa, poate în pofida lui însuși, dar ei nu-i păsa. Era un început.

Jack nu avusese niciodată până atunci vreo problemă care să-l împiedice să-și dorească să facă sex. De fapt, în timpul celor mai stresante perioade din viață, descoperise că sexul era o evadare minunată. Dar nu și de această dată - acum fusese amorțit. De-abia conștientizase că i se întâmpla lui, apoi soția îi arătase acest lucru când venise după el, cerând o reacție din partea lui, și brusc Jake își dădu seama că acest mod de a suferi al lui

nu fusese frustrant doar pentru el. Simți cum gura ei mică îl primește, iar trupul său îi îngădui această despărțire minunată de minte. Închise ochii desfătându-se. Ea se urcă pe el, fierbinte și încântătoare, iar el își trecu mâinile peste fundul ei și pe sub cămașa pe care o purta, apoi urcă spre sânii ei plini și o auzi cum murmură de plăcere.

- Oh, Jack... aveam atâta nevoie de mâinile tale pe mine.

Fu surprins să constate cât de mult aveau nevoie unul de altul. Ar fi trebuit să se ajute unul pe altul în perioadele dificile, nu să se închidă în ei.

Îi trase cămașa peste cap și când sânii ei ajunseră la gura lui le gustă dulceața. Apoi se răsuci împreună cu ea, o aduse sub el, o pătrunse adânc și o auzi cum geme și toarce de plăcere.

- Iubito, îmi pare rău, șopti el. N-am vrut niciodată să te neglijez.

El începu să se miște, iar ea îndoi genunchii, ridică coapsele ca să-l primească tot mai adânc, cu mâinile pe umerii și brațele lui, cu gura lipită de a lui.

Asta îi plăcea la nebunie la femeia lui, soția lui - faptul că era la fel de pasionată de sex ca el. Aici se potriviseră de minune, iar ea avusese nevoie de îndrăzneală ca să-l retrezească la viață. Până atunci nu mai suferise niciodată o perioadă atât de lungă pe uscat, iar pentru el era extrem de important că ea nu fusese de acord cu asta, că era disperată după el, că era hotărâtă să aducă din nou sexul în căsnicia lor. „Doamne, îți mulțumesc pentru ea“, își spuse el. Oricine altcineva ar fi devenit irascibil, supărat, s-ar fi simțit jignit sau chiar ar fi ignorat perioada de secetă. Dar nu și Mel; ea îi era devotată lui. Devotată acestei pasiuni pe care o împărtășeau. Ea nu renunțase ușor.

O apucă de fundul mic și ferm și o ținu strâns, o ținu bine și acolo unde trebuia, iar frecarea perfectă o făcu să icnească și să-i strige numele. El râse înfundat, un râs

profund și răgușit, pentru că adora acest lucru la ea – că nu putea rămâne tăcută, că atunci când îi făcea lucruri care îi plăceau, era copleșită și neajutorată.

Când ea auzi acel râș senzual, sunetul pe care el îl scotea când era din nou stăpân pe situație, concentrat numai să-i producă ei plăcere, făcându-i trupul să-și ia zborul, își încolăci picioarele în jurul lui și explodează într-un orgasm atât de pasional și de puternic, încât el se cutremură. Pe măsură ce ea se detensionează sub el, își dădu seama imediat că el se reținuse. Se păstrase. Avea de gând s-o mai facă o dată înainte de a-și da drumul.

Ea îi mângâie fața sculpturală minunată, văzu zâmbetul de pe buzele lui și focul misterios care îi mocnea în privire și spuse:

– Bine ai venit acasă, iubitele! Bine ai revenit!

Brie trebuia să se desprindă cu forța de pe canapea. De când avusese loc incidentul părăsise rareori casa tatălui ei. Majoritatea ieșirilor erau la ședințele de consiliere sau de grup și din când în când câte un prânz cu Mike. Mese pe care le aștepta nerăbdătoare cu neliniște și încântare. Sam, căruia îi era atât de teamă să nu înrăutățească lucrurile și mai rău, tulburându-i și mai mult echilibrul, nu făcuse nici un comentariu în privința asta, dar era conștient de situație. Iar ea știa că el știa.

Brad o suna aproape în fiecare zi, și Brie nu era cu adevărat interesată să vorbească cu el, dar în același timp știa că i-ar fi spus adevărul despre desfășurarea anchetei. Acesta era unul din lucrurile pe care îl avuseseră în comun de la început – cazurile la care lucrau. Chiar în acest moment, dacă Brad i-ar fi putut da vestea că îl prinseseră pe Powell, ar fi fost un lucru extrem de important în viața ei. Dar bineînțeles că asta încă nu se întâmplase.

O altă persoană care îi telefona cu regularitate era Christine, fosta ei cea mai bună prietenă și noua femeie

din viața lui Brad. Brie refuza să răspundă la apelurile ei și nici chiar sfatul lui Sam ca ea să înceteze să sune nu avu efect.

– Spune că în cele din urmă o să vorbești cu ea, o so-
lași să-ți spună cât de îngrijorată a fost și cât de mult te
iubește, îi relată Sam lui Brie.

Brie râse, pufnind.

– Ea chiar iubește mult prea mulți oameni, nu-i așa?

Cu fiecare telefon, își revedea în minte drama, încă
uluită de întreaga turnură pe care o luaseră lucrurile.
Fuseseră două cupluri de prieteni încă dinainte ca Brie
să se căsătorească cu Brad; soțul lui Christine, Glenn,
era și el polițist în Sacramento. Glenn și Christine dan-
saseră la nunta lor. Christine era infirmieră de chirurgie
și lucra la cabinetul privat al unui medic chirurg; ea și
Brie deveniseră apropiate. De fapt, pe lângă surorile ei,
Christine fusese cea mai apropiată femeie din viața
ei. Vorbeau aproape în fiecare zi, se vedeau de cel puțin
două ori pe săptămână, cu soți sau fără ei.

Brie era conștientă de faptul că Christine și Glenn
aveau ceva probleme în căsnicie. Se certau în privința
lucrurilor obișnuite – sex, bani și creșterea copiilor. Cu
slujbe solicitante, doi copii mici și o casă prea mare,
lui Brie i se părea că erau sortiți să aibă anumite dis-
pute până când copiii aveau să crească, până când
aveau să se domolească și ei și să scape de datorii.
Dar Brie se înșelase – la vreo doi ani după ce ea se
măritase cu Brad, Christine și Glenn se despărțiseră
și divorțaseră. Aproape că deveniseră mai binevoi-
tori unul cu altul după aceea decât atunci când erau
căsătoriți. Nu fusese prea greu să păstreze o poziție
de neutralitate – Brad se vedea cu Glenn la serviciu
și acesta trecea uneori pe la ei să bea o bere, iar Brie și
Christine rămăseseră prietene. După ce șocul mutării
lui Glenn se mai potolise puțin, lui Brie i se păruse că
cea mai bună prietenă a ei era în multe privințe mai

calmă și mai fericită de una singură, descurcându-se cu banii și scăpând de copii două zile pe săptămână atunci când Glenn îi lua la el.

Existaseră semne pe care Brie nu le luase în seamă. Christine nu se întâlnea cu bărbați și nu vorbea despre ei; la un an după divorțul ei, conversațiile lor telefonice deveniseră mai rare – dar Christine era foarte ocupată. Nu era ușor să fii mamă singură care lucrează. Și slujba lui Brie era solicitantă, cu ore prelungite de lucru, așa că de obicei ea era cea indisponibilă pentru a-și petrece timpul ca între fete. Dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască faptul că cea care telefonase și făcuse invitațiile în cea mai mare parte din timp fusese întotdeauna Christine. Ceea ce îi era imposibil lui Brie să priceapă era comportamentul lui Brad care nu păruse *niciodată* schimbat. Vorbeau la celular de câteva ori pe zi, își petreceau împreună fiecare seară în care Brad nu era de serviciu și făceau dragoste la fel de des ca înainte. Ea habar nu avusese că ceva mergea prost până când el îi spusese că o părăsește, că avea nevoie să fie un timp singur.

Brie nu știa cum începuse relația lor, dar Brad recunoscuse că dura de aproximativ un an. „Nu știu“, îi spusese Brad ridicând neputincios din umeri. „Doi oameni singuri, așa cred. Glenn plecase, tu munceai tot timpul, iar eu și Christine am fost în prima fază prietenii apropiați.“

„Oh, mănânci rahat!“ îl certase ea. „Nu mi-ai cerut nici măcar o dată să-mi iau liber! Orele mele prelungite de lucru erau exact ce aveai nevoie ca să pui chestia asta la cale!“

„Dacă asta vrei să crezi, Brie“, îi spusese el.

Asta o sufocase de indignare. Singurul lucru mai rău decât durerea era șocul, faptul că nu-i venea să creadă. După șase luni de la finalizarea divorțului, crezuse că făcuse progrese importante să depășească situația, dar violul făcuse ca totul să-i fie readus în minte; brusc, depresia

în privința divorțului păruse să reînvie. Înșelată, din nou și din nou, continua ea să-și spună.

În cea mai mare parte din timp nu făcea decât să se uite la televizor, să ciugulească câte ceva, să doarmă, să facă curat prin casă. Nu se putea concentra suficient ca să citească un roman – ceva după care tânjise atunci când munca o acapara atât de mult. De rezolvarea unui careu de cuvinte încrucișate nici nu putea fi vorba – nu se putea concentra; de obicei, duminica dimineața rezolva cuvinte încrucișate direct cu pixul înainte ca Brad să se dea jos din pat. Nici măcar nu se putea duce la mall. Dar reușise cu acele mese de prânz cu Mike. Ajunsese să se gândească la ele ca la mesele ei secrete, aproape singurul lucru care o făcea să se detașeze de ea însăși, să se îndepărteze de toate loviturile din ultimul an. Tăcerea tatălui ei în această privință o intriga; nici măcar surorilor ei nu le șoptise ceva despre aceste întâlniri. Ar fi fost ca și când acest lucru ar fi făcut să dispară toată magia.

Nici măcar nu se recunoștea în femeia care devenise. Fusesse atât de dură. Unii oameni – mai ales bărbații – o considerau nemiloasă. În acest moment era moale și înspăimântată. Era paranoică și îi era teamă că nu se va vindeca niciodată. Se ocupa de ani întregi de victime ale unor infracțiuni, printre care se număraseră și victime ale violurilor. Le văzuse cum își pierd vitalitatea, paralyzează, devin incapabile să acționeze de unele singure. Încerca să le convingă cu blândețe și să le pregătească pentru a depune mărturie, dar se simțea frustrată și furioasă fiindcă erau sleite emoțional și asta părea să le copleșească. Neajutorarea lor. Neputința. Iar acum devenise și ea una dintre ele.

„Eu nu mă dau bătută“, continua ea să-și spună. Și totuși îi trebuiseră săptămâni. Luni.

– Trebuie să fac exerciții, îi spuse lui Mike în timpul unuia dintre prânzurile lor. Se pare că nu mă pot

desprinde din pat sau de pe canapea dacă nu am o întâlnire anume sau nu iau masa cu tine.

- Ai cerut cuiva un antidepresiv? o întrebă el. Credeam că după un incident de felul ăsta este ceva destul de obișnuit.

- Nu vreau s-o apuc pe calea asta dacă mă pot descurca singură. Până acum, am avut întotdeauna atât de multă energie.

- Eu am apucat-o pe calea aia, recunosc el. Nici eu nu am crezut că aveam nevoie, dar devenise limpede că eram deprimat - o combinație între intervenția chirurgicală serioasă la care fusesem supus și faptul că eram victima unei infracțiuni cu violență. M-a ajutat.

- Eu nu mă gândesc...

- Atunci ar trebui să te gândești la alternativă, altfel chestia asta poate să te distrugă, îi zise el. Brie, trebuie să reacționezi. Reacționează!

- Asta fac, rosti ea încet. Știu că nu pare, dar asta fac.

El îi atinse ușor mâna și îi zise cu blândețe, dar cu sinceritate:

- Luptă mai tare! Nu pot să te pierd din pricina asta!

Bine, nu mai putea alerga - îi era teamă să fie afară singură, chiar și în plină zi. Nu putea merge nici la o sală de gimnastică sau un centru de sănătate - acum nu putea suporta ca bărbații să o privească. Își amintea cu o oarecare nostalgie cât de mult îi plăcuse să fie privită. Avea un corp mic, compact și bine făcut și mult păr lung, catifelat pe care la tribunal și-l strângea, dar pe care în restul timpului îl lăsa să cadă liber pe spate. Se îmbăta de puterea de a atrage privirile bărbaților arătoși. În acest moment însă, intra în panică dacă un bărbat o privea.

Dar nu voia să se lase doborâtă fără luptă - așa că se duse la o sală de sport pentru femei și începu să alerge pe bandă și să ridice greutăți. Dacă nu putea avea o viață adevărată, cel puțin să-și încropească una falsă.

Dar se înșelase – după două săptămâni de exerciții intense dormea mai bine și mânca mai bine. Simți că asta o făcuse să treacă în următoarea fază a refacerii, în fiecare zi îi era un pic mai ușor decât în ziua precedentă.

Uneori se gândea că, dacă Mike nu i-ar fi acordat acum atenție, ar fi fost pierdută. Oh, familia ei era extraordinară – modul în care au reușit să se țină tari pentru ea, să o încurajeze și să fie disponibili tot timpul dacă ea ar fi vrut să vorbească cu cineva. Dar Mike, exact bărbatul pe care jurase că nu avea să-l lase să se apropie de ea atunci când își dăduse seama primăvara trecută că flirta cu ea, era singurul lucru din viața ei care o făcea să se simtă femeie. Pentru asta avea să fie veșnic recunoscătoare.

Tommy Booth era puștiul nou sosit în oraș care tocmai se înscrisese în ultimul an la liceul Valley. Tatăl lui, Walt Booth, se retrăsese de puțin timp din armată și îi dăduse de ales lui Tommy – o academie militară, o școală privată civilă sau liceul din Valley. Tommy se hotărâse să rămână acasă cu tatăl lui din două motive – își pierduse mama într-un accident de mașină cu câțiva ani în urmă, iar de atunci rămăsese doar el cu tatăl lui, doi burlaci care se înțelegeau destul de bine pentru un tată și un fiu. Sora lui mai mare, măritată cu un soț în trupele de marină și însărcinată, urma să vină și ea în Virgin River să locuiască cu ei până când Matt, cumnatul lui, se întorcea din Orientul Mijlociu. Ea urma să nască acolo – și, în secret, Tom era un pic agitat din cauza asta. În plus, mai era vorba și de caii lui pe care nu-i putea lua la o școală privată.

Tatăl lui Tom, un general cu trei stele ieșit la pensie, găsise această proprietate în urmă cu câțiva ani; generalul avea o soră mai tânără și o nepoată la câteva ore de mers spre sud, în Bodega Bay, și umblase prin toată California după locul potrivit, nu prea departe de ele. Mătușa Midge era bolnavă; era bolnavă de mai mulți ani

și fusese imobilizată la pat în ultimii trei. Era mai mult decât bolnavă, era în faza terminală a bolii Lou Gehrig, iar fiica ei Shelby era cea care o îngrijea tot timpul. Walt Booth fusese pregătit să se stabilească în Bodega Bay ca să fie acolo cu ea, deși era un om căruia îi plăceau mai mult pădurile și munții decât plaja. Dar Midge îl convinsese să nu aleagă Bodega Bay doar pentru că ea se afla acolo – nu avea să mai trăiască mai mult de doi ani. Până când Walt se retrăgea din armată, ea ar fi putut fi moartă, iar dacă nu murea, o putea vizita. Astfel alesese Virgin River – suficient de aproape să le vadă pe Midge și pe Shelby cât de des putea, dar și genul de loc în care Walt și-ar fi dorit să se stabilească definitiv. Se părea că mătușa Midge avusese dreptate – probabil că nu avea s-o mai ducă mult. Când Walt și Tommy ajunseseră în Virgin River, Midge avea nevoie de îngrijire permanentă, iar la orizont se profila azilul pentru bolnavi în faze terminale.

În timp ce Walt își încheia ultima misiune la Pentagon, renovase casa de la distanță și construisese noile grajduri și padocul. Tommy văzuse locul doar o dată înainte de a se muta în fapt, dar îi plăcea – copacii uriași, râurile, coasta oceanului, pantele munților și văile prin care putea călări.

Cursurile începură la sfârșitul lui august. Nu era cine știe ce încântat de liceu. Puștii nu erau în mod sigur atât de cosmopoliți precum cei din Washington. Iar Tom era puțin timid până când ajungea să cunoască pe cineva. Era un liceu dintr-un oraș mic, așa că găștile erau formate de ani buni, iar integrarea necesita ceva timp. Era un puști înalt, athletic, dar era prea târziu să se mai apuce de fotbal.

Făcuse imediat cunoștință cu un puști – Jordan Whitley, un tip haios. Cam slăbănog și zbuciumat, dar cu adevărat prietenos. Ieșise de câteva ori cu el după ore. Jordan locuia destul de aproape de școală, în timp

ce Tom trebuia să facă în fiecare zi tot drumul de la Virgin River cu mica lui camionetă roșie. În plus, părinții lui Jordan erau divorțați, era unicul copil al unei mame care lucra – ceea ce însemna că locuința lui Jordan era liberă până pe la 18.00. Nu era mare lucru dacă Tom se ducea pe acolo puțin după orele de școală, atâta vreme cât ajungea acasă înainte de cină și la timp pentru îngrijirea cailor.

Tom mai aflase și că într-o zonă de parcare abandonată chiar de la marginea orașelului aveau loc chefuri frecvente cu bere din belșug. Petreceri de sfârșit de săptămână la care Jordan chiar ținea ca Tom să participe, dar acesta își găsea mereu câte o scuză. În afară de Jordan nu cunoștea pe nimeni. Și nu spunea nimic despre faptul că la două săptămâni, când Walt se ducea la Bodega Bay, casa era doar a lui câteva zile. Nu prea avea chef ca Jordan și gașca lui să dea năvală peste el – dacă Walt ar fi aflat vreodată, era un om mort.

Jordan reușea cumva să aibă bere la el acasă. Tom era foarte atent la berea de după școală, pentru că, dacă generalul l-ar fi mirosit, s-ar fi ars. Dar celălalt lucru de care Jordan era atras erau fetele. Părea că de fiecare dată era cu altă fată. Până atunci Tommy nu văzuse vreuna care să-l încânte în mod deosebit – Jordan nu părea să le atragă pe cele cu adevărat frumoase. Dar într-un fel era distractiv să meargă la el acasă și să aibă parte de toată atenția aia provocatoare, el fiind puștiul cel nou și nu cel care arăta mai prost.

– Vino vineri seară la prietenul meu Brendan, îl invită Jordan. O să avem baftă.

– Da? rânji Tommy. Cu cine o să ai baftă?

– Am pus mâna pe fata asta care mă dorește atât de tare că nu se poate stăpâni. Și ia și anticoncepționale.

– Așa că vrei să vin acolo și să te privesc cum ai baftă? S-ar putea să sar peste asta, spuse el râzând.

– Aduce cu ea o prietenă, adăugă Jordan.

- S-ar putea să trec pentru o bere, spuse Tommy. Lasă-mă să mă gândesc! Nici nu-l cunosc pe tipul ăsta Brendan.

- E tare, spuse Jordan. A terminat liceul acum vreo doi ani și când mama lui pleacă din oraș, ceea ce se întâmplă foarte des, casa este a lui. Și dacă e să avem baftă, putem să avem baftă toată noaptea, dacă te-ai prins ce vreau să spun.

- Oh, m-am prins ce vrei să spui.

„Ce idioți“, își zise în sinea lui. „Nu te apuci să le arzi pe fetele din oraș care își fac reclamă că iau pilule contraceptive.“ El nu era prost - așa te alegeai cu niște chestii. Chestii nasoale. Își închipuia cum ar fi fost să se dea mare și să-i spună tatălui lui și simțea deja fiori pe șira spinării.

Dar se dusesese. Desfăcuse două beri, dar nu termină nici una. Avea destulă minte ca să nu bea orice ar fi fost într-un butoiăș sau într-un vas pentru puncti. O țigară cu marijuana circula de la unul la altul, deși nu toată lumea se deda la așa ceva. Tommy nu se apropia de porcăriile astea. Era prea riscant pentru un puști care avea de gând să meargă la West Point; prea riscant pentru un băiat cu un tată ca Walt, care l-ar fi rupt în bătaie înainte de a-l omori.

Prietena care îi era rezervată lui Tom, în caz că era interesat, era mult prea agresivă și gata pentru orice, iar el pur și simplu nu putea înțelege treaba asta. Pe deasupra, Jordan și Brendan erau ocupați să-i îmbete criță pe toți ceilalți, atât cât era posibil, cât de repede era posibil și nu era nimic prea vesel de văzut - dar era în mod inevitabil plictisitor. În cele din urmă, pe la ora 21.00, se furișase afară și nimeni nu prea băgase de seamă că plecase.

Luni dimineață, la școală, Jordan îl întrebă agitat:

- Unde ai plecat, frate?

El ridică din umeri.

- Trebuia să ajung acasă. Tata e destul de sever.

- Mda, dar noi am avut parte de bere și de fete!

- Am băut și eu vreo două beri, spuse el. Iar fetele...

Ei bine, n-am întâlnit nici una să-mi placă cu adevărat.

Chestia asta îl făcu pe Jordan să izbucnească într-un hohot isteric de râs.

- Și ce-i cu asta? Nu ești...? Nu ești încă virgin, nu-i așa, frate?

În realitate era.

- Bineînțeles că nu, răspunse el, pentru că ce era să răspunzi la o întrebare ca asta?

Tom nu o făcuse cu nici o fată, dar nu pentru că nu putea, ci pentru că era foarte grijuliu, iar el și ultima lui prietenă de la Washington de-abia trecuseră de faza giu-giulelelor atunci când el se mutase de acolo. Era teribil de nerăbdător să-și găsească o fată grozavă, dar trebuia să fie o fată grozavă, nu doar cineva cu care să și-o pună. De fapt, o fată care și-o punea era într-un oarecare fel o fată pe care nu ar fi plăcut-o. Iar dacă găsea o fată grozavă, avea de gând ca și el să fie un tip grozav pentru ea, nu cineva care să nu-i semene.

- Vino pe la mine după ore, spuse Jordan. Poate te cuplăm cu cineva.

- Uite ce e, Jord, știu că încerci doar să fii un bun prieten și să-mi găsești pe cineva cu care să mă culc, dar ce-ai spune ca tu să-ți faci griji pentru tine, iar eu să mă îngrijesc singur de mine. Ei?

- Vai, omule, nu știi ce pierzi!

Dar Tom văzuse fetele, berea și țigara cu marijuana și își spuse „De fapt, cred că știu ce pierd“. Nu cunoscuse pe nimeni prin intermediul lui Jordan care să-l intereseze. Nu până în momentul ăsta.

- Tu ai grijă de tine - eu am grijă de mine.

Cu toate astea, Jordan era unul dintre puținii prieteni pe care și-i făcuse. Și lui Jordan îi plăcea să vină la fermă și să stea uneori prin preajma cailor. Generalul nu-l

plăcea, dar nu avea vreun motiv cu adevărat întemeiat. Tom se simțea puțin sfâșiat – era recunoscător că avea măcar un prieten, dar spera ca înainte de a fi prea târziu să apară și cineva mai puțin superficial.

Un tânăr intră în bar și se așeză pe un scaun înalt exact în fața lui Jack. Avea în mod evident mai puțin de 30 de ani. Jack îi observă tricoul polo, pantalonii kaki și mocasinii – nu erau hainele de munte văzute cel mai frecvent pe aici. Tipul ăsta nu venise la vânătoare, la pescuit sau la despicat lemne. Jack șterse teigheaua barului și spuse:

– Cu ce te servesc?

– Ce-ar fi să iau o bere?

– E specialitatea noastră, spuse Jack, servindu-l cu un pahar mare cu bere rece. În trecere pe aici?

– Nu, de fapt nu. Cel puțin, așa sper – tocmai am început să predau la Liceul Valley. M-am gândit că o să cunosc ceva lume de pe aici. Luă o înghițitură din bere. Aveți vreun copil la liceu?

– Nu am vești prea bune, spuse Jack, ridicându-și ceașca cu cafea. Am un nou-născut. Până când va ajunge la liceu eu o să merg cu cadrul.

Tânărul râse. Întinse mâna.

– Zach Hadley.

– Jack Sheridan. Bine ai venit la bord! Cum îți place aici până acum?

– Sincer să fiu, e puțin ieșit din tiparul experiențelor mele. Sunt obișnuit cu o școală mai mare, cu copii de oraș. Dar am vrut să încerc și într-o comunitate rurală. Zâmbi larg. Copiii chiar mă găsesc interesant – râd de hainele mele.

Jack zâmbi și el cu gura până la urechi.

– Pe aici sunt o grămadă de crescători de vite, de fermieri, viticultori și alții de soiul ăsta. Apoi mai sunt

vânătoarea și pescuitul. Clătină din cap spre tânăr. Nu se joacă mult golf.

- Așa arăt? A jucător de golf? Chicoti. De înțeles.

Mel intră în bar cu bebelușul pe șold. Îi dădu copilul lui Jack peste bar. Jack ridică bebelușul și spuse:

- Domnule Hadley, el e David, viitorul tău elev.

David râse, își băgă un deget în gură și trase un pârț, stârnindu-i un hohot de râs lui Jack.

- Da, tocmai își face încălzirea. O să fie unul dintre cei haiosi, așa cred.

Jack întinse mâna sub bar după port-bebe. Îl băgă cu dexteritate pe David în el, iar apoi își trecu curelele peste umeri.

- Mel, spuse el, în timp ce îl aranja comod pe David. Fă cunoștință cu Zach Hadley, noul profesor de la liceul din oraș.

Își strânseseră mâinile, iar Zach îi povesti că închiriasse o mică locuință lângă Clear River și tocmai se acomoda cu împrejurimile și îi cunoștea pe vecinii și părinții copiilor de la școala lui.

- Ei bine, ai ajuns aici la momentul potrivit, spuse Mel. Localnicii vor începe să-și facă apariția să bea o bere sau o ceașcă cu cafea.

- Excelent, spuse el. Lucrezi aici cu soțul tău?

- Nu. Eu sunt infirmieră și moașă. Lucrez vizavi, cu Doc Mullins, la clinica lui.

- Chiar așa? întrebă el intrigat.

- Chiar așa, nimeni de pe aici nu naște în timpul zilei, zise Jack, servindu-și soția cu o bere mică.

- El e ajutorul meu de nădejde, spuse Mel. Când am o naștere la clinică, de obicei Jack rămâne treaz noaptea, în caz că am nevoie de el pentru ceva.

Mike intră în bar și își ocupă locul lângă Mel. Jack îl prezentă drept un fost polițist din Los Angeles care făcuse parte împreună cu el din trupele de pușcași marini. Următorul pe listă fu Doc.

- Știți, în bărulețul ăsta se adună o grămadă de experiențe interesante. Pariez că pentru unii dintre copii ar fi bine dacă le-ați povesti cum v-ați ales meseriile. Ce părere aveți despre asta?

Mike răspunse:

- De fapt, eu am făcut acest lucru.

- Da? Și cum a mers? îl întreabă Zach.

- Hm, spuse el, clătinând din cap. Au vrut să știe două lucruri - dacă am împușcat vreodată pe cineva și dacă am fost împușcat vreodată. Răspunsul meu a fost da la prima întrebare și nu la a doua. La scurt timp după asta am fost împușcat. Nu cred că chestia asta va aduce prea mulți angajați noi în poliție.

- Eu m-aș bucura să le vorbesc copiilor despre contracepție, despre bolile cu transmitere sexuală și despre abuzurile sexuale, zise Mel. Am căutat o cale de a pătrunde în școală cu informațiile astea - aici e un ținut destul de conservator.

- Mel, o întrerupse Jack, Zach tocmai spunea că e nou-venit și speră să nu fie doar un trecător pe aici. Preacher intră în bar cu o tavă cu pahare curate. Preacher, el este Zach, profesor nou venit la liceul din oraș. Caută niște voluntari care să le vorbească elevilor lui despre cum și-au ales meseriile.

- Salut, frate, spuse Preacher, împinse tava sub bar, își șterse o mână mare și cărnoasă de șorț și o întinse spre Zach. Îmi pare bine să te cunosc.

- Tu le-ai putea vorbi despre cum e să fii bucătar, spuse Jack.

Preacher privi spre Zach, zâmbi și spuse:

- Nici de-al dracu'. De-abia vorbesc cu nevasta mea despre asta. Bine ai venit în oraș!

Apoi se duse direct în bucătărie.

Zach se înclină deasupra barului și îl privi pe Doc, aflat dincolo de Mike și de Mel.

- Domnule doctor Mullins? i se adresa el plin de speranță.

Doc ridică în același timp și singurul pahar cu whisky pe care îl bea în fiecare zi, și din sprâncenele albe și stufoase. Sorbi, puse whisky-ul jos și spuse:

- Visezi, tinere!

Zach ridică berea și spuse foarte amabil:

- Totul a mers ca pe roate.

- Acum știi cu ce te-ai ales aici, tinere, spuse Jack. Te-ai ales cu un loc excelent unde poți să bei o bere.

- Cum rămâne cu tine, Jack? Tu le-ai povesti, da?

- Sigur, Zach. Le-aș povesti copiilor despre avantajele de a avea propriul bar. Imediat după asta, Mel i-ar putea învăța ce înseamnă responsabilitatea sexuală. Ar fi un soi de mică afacere de familie.

- Exact asta e, spuse Zach. Un loc excelent unde poți bea o bere.

capitolul 3

Sue și Doug Carpenter și Carrie și Fish Bristol - două cupluri de foarte buni prieteni - își luau berea de după serviciu la barul lui Jack de două ori pe săptămână încă de când acesta deschisese barul, așa că Mel îi cunoștea bine. Sue o căutase pe Mel ca să-i facă o programare fiicei ei de 16 ani. La telefon îi spusese: „Fata e însărcinată și trebuie să facem ceva“. Ei bine, asta era slujba lui Mel - să ofere asistență medicală femeilor însărcinate, indiferent de vârstă și situație matrimonială. Iar Sue a fost puțin deranjată că Mel a insistat ca mai întâi să-și vadă pacienta singură.

- Ce se întâmplă, Brenda? o întrebă Mel uitându-se pe fișa medicală.

- Cred că sunt însărcinată, răspunse Brenda. Nu m-aș mira deloc.

Mel își ridică privirea de pe fișa medicală. Brenda era la liceu în clasa a unsprezecea. Din discuțiile de la bar dintre familiile Carpenter și Bristol, Mel înțelesese că această fată avea note mari, era șefa majoretelor, membră în consiliul elevilor din liceu – o lideră. O candidată pentru colegiu, cu activitate științifică și administrativă. În mod sigur natura nu face discriminări, își spusese Mel.

– Știi de câte ori n-ai avut ciclu?

– De trei ori. Mă puteți scăpa de chestia asta?

Mel clătină din cap, surprinsă de tonul tăios din întrebarea fetei. Brenda vorbise întotdeauna cu o voce blândă, agreabilă. De obicei, tragedia consta în faptul că aceste tinere fete erau gata să-și irosească viețile și promisiunile pentru viitor din pricina unei povești de dragoste infantile cu un tânăr. Nu părea ca Brenda să sufere de acest sindrom.

– Ai o mulțime de opțiuni, dar în primul rând și în primul rând – ce-ar fi să te examinez ca să știu în mod sigur ce se întâmplă.

– Bine, spuse ea scurt. Cum vreți.

– E-n regulă, să-ți pui halatul ăsta! Dezbracă-te complet! Eu o să revin. Ce părere ai?

În loc să răspundă, Brenda înșfăcă halatul și nici măcar nu așteptă ca Mel să plece înainte de a începe să se dezbrace.

Mel se duse în bucătărie, luă o înghițitură din cola ei dietetică și trecu totul în revistă în gând. Poate că Brenda era pur și simplu furioasă pe mama ei că o descoperise. Poate că băiatul o părăsise. O grămadă de lucruri erau posibile, își spuse ea. Își reaminti ei înseși ca pentru moment să se rezume doar la fapte.

Îi lăsă Brendei câteva minute, având suficientă experiență ca să nu-i prelungească prea mult așteptarea. Brenda nu avea nevoie să-și liniștească nervii; avea nevoie să scape de toate astea.

- Ți s-a mai făcut până acum un examen genital? o întrebă Mel.
- Nu, răspunse scurt fata. Dați-i drumul!
- În mod sigur, spuse Mel. Dar, dacă nu te deranjează, mai întâi o să-ți iau tensiunea și o să-ți ascult inima.
- Cum doriți.
- Brenda, scuză-mă, dar ești supărată pe mine?
- Sunt supărată în general, răspunse ea.
- Mel stătea pe scaunul ei și ridică privirea spre fată.
- Pentru că...?
- Pentru că toată chestia asta e de rahat.
- Păi, oamenii mai fac greșeli. Și tu ești om...
- Da? Aș putea accepta dacă aș ști că am făcut o greșală!
- E-n regulă, hai să ne întoarcem puțin în timp! Vrei să-mi povestești ceva despre asta?
- De ce să ne mai deranjăm? Faceți-o, bine? N-o să credeți decât că sunt la fel de proastă cum și eu cred deja că sunt.
- Hai să vedem, spuse Mel, își încrucișă picioarele și își puse brațele pe genunchi.
- M-am dus la o petrecere. Cu multă bere. M-am îmbătat. Când m-am trezit îmi era rău. Îmi era rău pentru că vomasem. Tipul cu care eram mi-a spus că își pierduse cunoștința și nu se întâmplase nimic. Dar dacă sunt însărcinată, e clar că cineva minte.
- Mel nu se putu abține - rămăsese cu gura căscată.
- Brenda, i-ai spus mamei tale despre asta?
- Nu până când am văzut că nu mi-a venit ciclul de două ori, altfel cum era să știu? Mi-am făcut unul din testele alea care se fac acasă. Nici nu mi-a trecut prin cap că o să fie... pozitiv...
- Te-a durut? Vaginul?
- Mă durea peste tot! Ca și când aș fi căzut pe scări! Și mi-era atât de rău că îmi doream să mor. Vaginul meu a fost ultimul lucru la care m-aș fi gândit!

- Când te-ai trezit - erai îmbrăcată? Există vreo urmă de viol?

- Eram complet îmbrăcată. Aveam chiar și voma de pe bluză. Și din păr, adăugă ea cutremurându-se.

- Ai fost cu prietenii? A văzut cineva ceva?

- Am fost cu două prietene și un neisprăvit. S-au îmbătat toți la fel de rău ca mine. Niciodată noi nu... Se pare că a fost pentru prima dată ceva de genul ăsta. Probabil că am băut o bere sau două, dar până atunci nu am fost la un chef la care berea să curgă în valuri. E clar că nu prea sunt băutoare.

- Îți amintești că ai băut mult? o întrebă Mel.

- Nu-mi amintesc aproape nimic. Vreo doi tipi au spus că m-am făcut total de rahat. Mi-am băut mințile. Iar una dintre prietene jură că și însoțitorul meu s-a îmbătat și și-a pierdut imediat cunoștința.

- Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să fi fost vorba de un drog? Care ți-a fost pus în bere fără să știi?

- Ce fel de drog? întrebă ea.

- Tu ce crezi că s-a întâmplat? o întrebă Mel.

- Cred că m-am trosnit rău de tot și l-am lăsat pe vreun tip... În mod evident nu eram în situația de a lua o decizie corectă. În plus, aceștia erau *prietenii* mei. Adică fetele cu care am mers sunt prietenele mele - nu m-ar minți. Nu-mi petrec timpul cu ceilalți care erau acolo.

- Toți erau prietenii tăi?

- Cineva nu era - doar dacă nu a fost acolo un tip care nici el nu-și mai amintește nimic.

Mel se aplecă spre ea. Îi trecuse prin minte să o întrebe pe Brenda dacă auzise vreodată de expresia „disfuncție erectilă din pricina excesului de alcool”.

- Pentru majoritatea bărbaților faptul că beau prea mult alcool care le inhibă erecția sau ejacularea este o realitate nefericită. Oricine a făcut așa ceva își amintește.

- Și minte...

- Păi, cineva minte - iar dacă ești însărcinată și nu-ți amintești că ai făcut așa ceva, probabil că nu ești tu aceea. Brenda, e posibil să fi fost violată.

- Sau m-aș fi putut îmbăta ca proasta atât de tare încât n-am mai știut ce făceam.

- După mine e același lucru, spuse Mel ridicând din umeri. Ai vorbit cu poliția?

- Da. Râse amar. Vezi să nu.

Mel întinse mâna să o atingă pe genunchi, iar Brenda tresări. Lui Mel îi veni imediat în minte Carra și se simți rușinată în sinea ei.

- Ai ADN-ul lui în tine, Brenda. Persoana responsabilă poate fi descoperită.

- Îhm. Asta ar fi interesant. Râse din nou. Chiar ar fi interesant.

- Ascultă, Brenda...

- Nu *vreau* să știu. Oricine ar fi o să spună pur și simplu că eu am vrut. Și de ce n-ar face-o? Iar eu nu voi fi capabilă niciodată să spun altceva, pentru că să fiu a naibii dacă știu. Între timp nu numai întreaga școală, ci întregul oraș va afla că Brenda e o curvă. Brenda e borțoasă. Brendei i-ar plăcea ca toată lumea să creadă că a fost *drogată*. Râse spre Mel. Pe cine păcălim? Hm?

- E posibil? Lasă-mă să-ți spun ceva - fetele care nu sunt active din punct de vedere sexual nu au de obicei o singură ocazie să se îmbete și să se trezească însărcinate pentru că ele și-au dorit. Brenda privi în altă parte. Ești activă din punct de vedere sexual? Nu că ar conta în cazul ăsta.

Brenda își întoarse spre Mel privirea din care furia dispăruse.

- Anul trecut am avut un prieten care... Chiar mi-a plăcut mult. Dar nu am mers atât de departe. Lăsă privirea în jos. N-am vrut să cedez. Am vrut să fiu sigură, am vrut să fie ceva deosebit. Știți?

Acum avea lacrimi în ochi, dar dispărură la fel de repede pe cât apăruseră.

Mel o mângâie pe mână.

- Cu toate astea o să rămână ceva deosebit, iubito, spuse Mel ridicându-se în picioare. Când o să fii pregătită, o să fie ceva deosebit. Hai să facem o examinare pentru bolile cu transmitere sexuală, să luăm o probă de sânge pentru HIV!

- HIV? întrebă ea abătută. Oh, la dracu'!

- Ne ocupăm de fiecare pe rând, Brenda. Ți-ai făcut la școală vaccinul de imunizare pentru hepatita B?

- Hepatita B? întrebă ea. Ce are de-a face cu toate lucrurile astea?

- Și asta e o boală cu transmitere sexuală, spuse Mel.

- Oh, Doamne, spuse Brenda cu glas scăzut.

- Stai liniștită, scumpo! Pune picioarele aici, pe suporturi, întinde-te, așa! Își puse mânușile. Respiră adânc, expiră lent și relaxează-ți mușchii cât de mult poți. Așa.

Mel aruncă o privire și observă o zonă inflamată și sensibilă. Introduse încet chiureta pentru testul Papanicolau, apoi introduse un tampon în zona cervixului ca să recolteze o probă pentru Chlamydia și gonoree.

- O să las tamponul acolo puțin. Ascultă, îți amintești cine a fost la petrecere? Și unde a fost?

Brenda își puse dosul mâinii pe frunte și bărbia începu să-i tremure.

- Tot ce vreau să fac este să-l dau afară și să-mi văd mai departe de viața mea. Școala a început deja și totul...

- Înțeleg acest lucru, dar sunt îngrijorată. Asta nu e o situație pe care s-o ignorăm. Ce se întâmplă dacă o altă tânără este atacată în felul ăsta, și lăsată gravidă fără ca măcar să fi consimțit să facă sex?

- Sau fără ca măcar să-și amintească dacă a consimțit?

- Îți amintești dacă ai avut vânătăi? Pe brațe, pelvis sau coapse? Pe fese?

- Mă dureau tare pieptul, și gâtul la fel. Am crezut că a fost de la vomitat.

- Unde? o întrebă Mel. Brenda își puse palma în partea de sus a pieptului, pe stern, chiar deasupra sânilor. În zona exterioară? Ca și când ai fi fost lovită în piept de o... de o minge de baschet sau cam așa ceva?

- Da, răspunse ea, aparent surprinsă de asemănarea atât de plastică.

Mel își încheie examinarea și o ajută pe Brenda să se ridice.

- Ai fi de acord să vorbești cu cineva despre asta? Cum ar fi una dintre infirmierele de la clinica de planificare familială? Să-i dai orice detalii îți amintești?

- Pentru ce?

- Pentru protecția viitoare a unei fete care nu știe ce primejdii o pândesc la un chef unde berea curge în valuri, spuse Mel.

Brenda privi în jos amărâtă.

- Nu știu.

- Nimeni n-o să te dea în vileag. Nimeni n-o să te confrunte cu cineva fără să fie formulate acuzații. Dar pentru moment... meriți mai mult decât să nu ai nici o idee ce ți s-a întâmplat.

- Nu știu. Posibil. Trebuie să mă gândesc.

- E-n regulă! Îmbracă-te, te rog! Dar mai întâi... poți să-mi spui ceva? Despre petrecere. A avut loc aici? În Virgin River?

- Da, răspunse ea. Chiar aici.

Mel a avut o discuție lungă cu o infirmieră de la clinica de planificare familială din Eureka. Aceasta a fost de acord că era foarte important să vorbească cu pacienta, dar înainte să se întâmple asta, Brenda pierdu sarcina. După mai puțin de o săptămână veni ră și rezultatele analizelor cu rezultat pozitiv pentru Chlamydia.

Mel luă legătura imediat cu Carra Winslow. O preocupa prea puțin că un părinte ar putea răspunde la telefon, dar din fericire pentru Carra, chiar ea răspunse la telefon. Mel îi spuse fără ocolișuri că circula o boală venerică și era absolut necesar să se întoarcă la clinică pentru analize.

Și la ea ieși pozitiv testul pentru Chlamydia. Mel îi prescrise antibiotice și o făcu să promită că revine la clinică după două luni pentru un nou control. Carra încă refuza anticoncepționalele; nu se mai vedea cu cel care fusese prietenul ei timp de două săptămâni. Și deși luase o infecție de la el, tot nu-l învinovățea și nici nu-i divulga numele.

Dar chestia asta o preocupa foarte tare pe Mel. Se temea că s-ar fi putut să aibă o problemă serioasă în oraș.

Septembrie-octombrie era o perioadă a anului care nu-i plăcea lui Mel, deși era prielnică pentru bar. Era sezonul de vânatoare pentru urși și căprioare. Pentru că nu se putea vâna pe teritoriul orașului Virgin River, vânătorii pe care-i vedeau erau cei care treceau prin oraș în drum spre și de la cabanele și taberele din Shasta și Trinity Alps, acolo unde se vâna cel mai bine. De regulă, erau o mulțime de bărbați amabili și uneori și câteva femei, dintre care mulți mai trecuseră pe la localul lui Jack în anii precedenți și țineau să se oprească și să savureze mâncarea lui Preacher. Și Preacher își dădea osteneala ceva mai mult, știind că aceștia le aduceau banii și erau plini de speranțe. Nu ridicau prețul mâncării și băuturii pentru vânători – totul se vindea la fel de ieftin ca pentru cei din oraș. Dar Jack aducea unele dintre cele mai bune băuturi, ca Johnnie Walker Blue, pentru că vânătorii aveau bani și le plăceau băuturile lor. Iar apoi lăsau întotdeauna pe bar sau pe mese mult mai mulți bani decât făcuse nota lor de plată.

Mel era fată de oraș și detesta să vadă un cerb superb legat pe acoperișul unui SUV sau înghesuit în portbagajul mașinii. Deja petrecuse aici un sezon de vânatoare și, cum era măritată cu un bărbat căruia din întâmplare îi plăcea vânatoarea, învățase să vorbească foarte puțin despre asta.

Jack și Preacher le dăduseră întotdeauna de mâncare vânătorilor și pescarilor – acesta era unul dintre motivele pentru care Jack își construise localul. În timpul sezonului, dacă erau oameni pe acolo, barul rămânea deschis până ceva mai târziu, dar se deschidea tot când se crăpa de ziuă. Jack stătea să ajute cel puțin până la 21.00 și o trimitea pe Mel acasă să-l pregătească pe David pentru culcare.

Uneori, după ce Mel venise și plecase deja de la masă și trebuia să facă o vizită împreună cu Doc, îi aducea bebelușul lui Jack. David, care trecuse de cinci luni și era voinic și puternic, era văzut cel mai adesea în port-bebeul din spatele lui Jack, după ce în primele luni stătuse în fața lui. În timp ce Mel trecea curelele port-bebeului peste umerii lui Jack, îi spuse:

– A mâncat și e schimbat, iar eu nu voi lipsi prea mult.

Mike mânca la bar când intrară șase vânători. Cum Jack nu îi întâmpină ca pe niște oameni pe care îi mai văzuse, Mike presupuse că era prima lor vizită prin oraș. Erau bărbați tineri, toți trecuți de 20 de ani, și era clar că se distrau de minune. Toți șase meraseră direct la bar și făcură câteva glume pe seama barmanului care era și dădacă cu jumătate de normă, glume peste care Jack trecu binevoitor. Nu cerură nimic de mâncare, hotărâră numai să bea. După ce Jack le dădu berile și păhărelele cu tărie, se retraseră la o masă, unde se distrau rememorând în detaliu partida de vânatoare.

– Care dintre ei crezi că este șoferul? îl întrebă Mike pe Jack.

Jack îi urmărea, dar nu răspunse nimic. Iar Mike îl urmărea pe Jack, pentru că acesta din urmă se pricepea să „citească” lucrurile. Chiar dacă erai puțin mai zgometos și mai gălăgios nimeni nu se uita urât la tine pe aici, atât timp cât îți țineai capul pe umeri. Băieții ăștia mai aveau de gând să stea pe aici, așa că mai cerură beri și tărie; cerură o carafă și o sticlă; și începură să devină ceva mai gălăgioși de la tărie.

Nu după multă vreme, Paige ieși din bucătărie.

– I-ai întrebat dacă nu vor să mănânce? îl întreabă ea pe Jack.

– Ultima dată când i-am întrebat n-au fost interesați, răspunse acesta.

– Bine, lasă-mă să încerc și eu înainte de a închide bucătăria.

Se duse la masa lor să-i întrebe dacă doresc ceva de mâncare.

– Soțul meu are o lasagna grozavă și pâine cu usturoi, dar și niște sturion împănat bine rumenit la grătar, proaspăt pescuit din râu, și legume la aburi, dacă sunteți interesați.

– Soțul? chicoti unul din ei. Al naibii să fiu, oriunde mă duc, de vânătoarea mea se alege praful.

Ea se retrase instinctiv un pas, dar bărbatul se întinse și o apucă de mână, trăgând-o înapoi.

– Poți să scapi de soț, nu-i așa, draguțo?

Amicii râseră de nerușinarea lui, iar Mike își spuse că era nasol. Chestia asta nu e a bună; nu era bine să te iei de nevasta lui Preacher. Privi peste bar și observă privirea scrutătoare a lui Jack. Oh, Doamne!

Paige își retrase pur și simplu mâna, zâmbi politicoasă și nu se mai strădui să le ofere de mâncare. În timp ce se întorcea în bucătărie, Jack o opri din drum și o rugă să-l ia pe David. Își dădu jos port-bebeul de pe umeri și i-l puse în mâini, iar unul dintre vânători strigă spre Jack:

– Aia e nevasta ta, amice?

Gura lui Jack schiță un zâmbet ușor în timp ce clătina din cap – nu, nu-ți dorești cu adevărat să-i cunoști soțul.

În momentul acela, ceea ce nici unul din idioții ăștia nu știa era faptul că Jack nu avusese o vară prea bună. Nu trecuse prea mult timp de la trauma surorii lui și starea lui de spirit nu era grozavă. În Jack exista o parte blândă, măcinată de îngrijorare și o parte care își dorea să ucidă pe cineva. Nu era un moment bun să te pui cu el. Cum Jack pusese copilul la adăpost, mișcare altfel grăitoare, Mike își spuse că ar merita să încerce să aplaneze lucrurile. Se ridică de la capătul barului unde mânca și se duse la masa bărbaților. Întoarse un scaun de la masa vecină, îl încălecă cu spătarul în față și spuse:

– Salut, băieți. A fost bine la vânătoare?

Ei îl priveră bănuitori. Unul dintre ei spuse:

– Un singur cerb – tânăr. Nu prea avem cu ce ne lăuda. Tu cine ești?

– Mă numesc Mike – tu ce mai faci? Uite, mi-a trecut prin cap doar să vă reamintesc – nu e bine să depășiți măsura. Mai ales dacă o să mergeți noaptea cu mașina.

Începură să râdă, uitându-se unii la alții ca și când ar fi împărțit o glumă cunoscută numai de ei.

– Nu zău? îl întrebă unul dintre ei. Și ție cine ți-a dat sarcina să ne spui?

– Nu mi-a dat nimeni nici o sarcină, răspunse el. Dar uite ce e, nu mi-ar plăcea deloc să văd că cineva e rănit. Drumurile astea, spuse el, clătinând din cap. Din loc în loc sunt curbe destul de strânse la coborâre. Și e întuneric, chiar beznă. Nu sunt deloc lumini. Nici parapete.

Chiar în acel moment Mel intră în local, își agăță jaqueta în cârligul de pe interiorul ușii și sări pe un scaun înalt de la bar aflat în fața soțului ei, și, cu coatele pe bar, se aplecă să-l sărute.

– Sfinte Sisoe, spuse unul dintre bărbați. Uite-o pe aia! Că vorbeam de căprioare – uite una pe care ai vrea s-o prinzi.

Jack își îndreptă spinarea înainte de a atinge buzele soției lui. Expresia feței lui nu era deloc frumoasă.

– Știți ceva, băieți? În legătură cu femeile noastre, spuse Mike râzând stânjenit. Nu cred că vreți să le faceți vreo problemă femeilor de pe aici. Credeți-mă pe cuvânt, bine?

Vorbele lui stârniră hohote de râs amuzate la masa vânătorilor și, din nefericire, unul dintre ei spuse prea tare:

– Poate că fata vrea să și-o tragă. Eu cred că ar trebui cel puțin s-o întrebăm pe ea!

Privind peste umăr, Mike văzu că Jack auzise. Și probabil și Mel. Și după toate cele prin care trecuseră cei doi în această vară, astfel de comentarii nu le picau prea bine.

Și în momentul acela Mike se convinsese că băieții ăștia fuseseră afumați destul de bine înainte de a ajunge în Virgin River. Nu mai erau absolut deloc lucizi. El detesta vânătoarea și băutul – pe care le dezaproba și frații lui, atât cei mexicani, cât și pușcașii marini. Băutura după vânătoare – asta era altă poveste. Mai ales dacă vânătoarea se terminase, armele fuseseră descărcate și puse bine și toată lumea nu avea altceva de făcut decât să se întoarcă în tabăra de vânătoare.

Privi peste umăr exact când Jack îi șoptea ceva lui Mel. Mel sări de pe scaun, dispăru în spate, iar Mike își spuse „Oh, la dracu’!” Se ridică în picioare.

– E-n regulă, băieți. Terminați-vă băuturile și porniți la drum! Cât timp mai vedeți bine. E-n regulă?

– Liniștește-te, chico! Nu prea am terminat ce aveam de făcut pe aici.

Chico? Detesta să i se spună așa. Nu e de dorit să-l faci băiețel pe un bărbat mexican.

Cu coada ochiului, Mike îl văzu. Știuse că așa o să fie. Preacher ieșise din bucătărie și stătea în spatele barului alături de Jack, cu brațele încrucișate peste pieptul

lui masiv, cu sprâncenele alea mari și negre unite într-o încruntătură căreia numai Preacher putea să-i dea un aspect atât de amenințător. Cercelul de diamant din urechea lui părea să scânteieze. Jack o trimisese pe Mel după el. Erau gata să se pună cu băieții ăștia ca să-și apere localul.

Mike își mișcă umărul puțin absent, ca să și-l relaxeze. Nu-și amintea de când nu mai auzise pe aici de o bătaie în bar. Cu siguranță, nu de când Preacher fusese angajat permanent. Trebuia să fii beat și idiot ca să te pui cu el.

Tipii ăștia păreau destul de în formă. În medie mult mai tineri decât Jack, Preacher și Mike. Dar băuseră mult, în timp ce echipa de la bar încă nu-și luase tăria de dinaintea închiderii. Echipa gazdă o ținuse pe cafea.

După cum Mike știa prea bine, lui Jack îi displăcea profund să-i fie distrus barul. Dacă era amenințat era dispus să facă acest sacrificiu, dar asta îl făcea foarte nefericit. Poate că o să rămână în spatele barului și o să-i lase să plece. Sau poate că o să se bucure de o mică bătaie, ținând cont de ce i se întâmplase în această vară.

– Haideți, băieți! Plecați! Chiar nu vă doriți să distrugeți locul ăsta... spuse Mike.

Vânătorii schimbă priviri între ei, apoi se ridicară încet în picioare. Începură să se îndepărteze de masă fără să lase bani pentru ce băuseră, ceea ce era un indiciu sigur că vor urma necazuri. Cel mai apropiat de Mike se întoarse brusc și lansă o lovitură direct în fața lui Mike. Pumnul îl proiectă fulgerător în spate, cu mâna la buză, până când se izbi de bar. Mike spuse:

– Oho, o să vă pară al dracului de rău.

Se întoarse pregătit și ripostă cu o stângă, trimitându-și agresorul în zbor peste camarazii săi, doborând doi dintre ei din inerție.

Bătaia începuse. Preacher și Jack ocoliseră barul încă înainte ca Mike să lanseze prima lovitură. Preacher ciocni două capete între ele, Jack lansă o lovitură într-un

plex și alta într-un maxilar. Mike își înșfăcă agresorul, îl lovi din nou cu putere și îl proiectă într-un alt tip, doborându-i pe amândoi. Cineva veni spre Jack cu pumnul pregătit, dar acesta îl prinse cu ușurință, îi întoarse mâna la spate agresorului și îl îmbrânci peste tovarășii săi. În mai puțin de două minute, șase tineri vânători pe jumătate beți erau pe podeaua barului, întinși peste niște pahare sparte și printre scaune și două mese răsturnate. Toți gemeau de durere. În afară de prima lovitură aplicată în fața lui Mike, nici măcar nu reușiseră să mai atingă pe cineva. Cel mai solid din gașcă se ridică din nou în picioare, dar Preacher îl apucă de pieptul jachetei, îl ridică în aer și îi spuse:

– Ești chiar atât de prost?

Tipul ridică instantaneu mâinile, și Preacher îi dădu drumul.

– Bine, bine, am plecat, spuse acesta.

– Prea târziu, oameni buni, spuse Mike. Strigă spre bucătărie. Paige!

Aceasta își scoase capul în bar.

– Frânghie!

– Oh, haide, frate, spuse cineva.

– Scoate-i odată dracului de aici, spuse Jack scârbit.

– Nu pot, replică Mike. Apoi se întoarse spre vânători. Ce dracu', am încercat să vă previn. Nu e bine să te iei de femei. Nu e bine să te bați. Nu pe aici. Dumnezeu, rosti el dezgustat. Aveți rahat în loc de creier.

Mike îi explică lui Jack că tipii nu numai că erau prea beți ca să coboare de pe munte cu mașina, dar era posibil să iasă de pe carosabil și să pretindă apoi că au fost aruncați. Nu era înțelept să-și asume un astfel de risc, pentru că toți aveau vânătăi, iar echipa gazdă nu avea decât încheieturile degetelor vătămate. Era mai bine să lase poliția să rezolve lucrurile. După un sfert de oră erau legați cu toții de balustrada verandei din față, iar

după o jumătate de oră trei ajutoare ale șerifului stăteau în fața barului și evaluau pagubele.

- Dumnezeu milostiv, spuse adjunctul șerifului, Henry Depardeau. De fiecare dată când dau pe aici, cineva e bătut sau împușcat!

- Da, Henry, ne pare tare rău, spuse Jack. Nu prea avem necazuri.

- De data asta ce s-a întâmplat? întrebă acesta nerăbdător.

- Acela, spuse Jack, arătând spre unul din indivizi. El a lovit primul cu pumnul. A fost al dracului de urât, nu crezi? Vezi și tu, a mers prea departe. Înțelegi, nu?

- Îmi răpiți mult prea mult timp!

- În una din zilele astea vă fac cinste cu o masă, ce părere ai? Tu și băieții tăi puteți trece oricând.

- Da, da. E-n regulă, hai să-i băgăm în mașină! Sper că aveți asupra voastră permisele de conducere și permisul de vânătoare pentru căprioare.

Judecând după capul plecat al unuia dintre vânători, se părea că vor mai exista și alte amenzi. Asta îl făcu pe Jack să râdă.

- Of, frate, spuse Henry. De obicei braconierii sunt liniștiți și politicoși ca să se poată strecura și pleca de aici neobservați. Pe voi ar trebui să vă arestez pentru prostie.

Hope McCrea, o văduvă arțăgoasă și în vârstă, era clienta lui Jack aproape zilnic. La sfârșitul zilei îi plăcea să bea un Jack Daniel's și să fumeze o țigară. Stătea adesea la bar lângă Doc, dar uneori și Mike vorbea cu ea puțin.

- Știi că eu am angajat-o pe Mel să vină aici, nu? îl întrebă Hope într-o seară pe Mike.

- Da, așa am auzit, răspunse el.

- Aș vrea să vii la mine acasă să discutăm ceva. O propunere.

- Bine, Hope. Îi zâmbi larg. Pare de-a dreptul interesant.

– E vorba de o slujbă, prostănacule, spuse ea, împingându-și ochelarii prea mari în sus pe nas.

Dar și ea îi zâmbea la fel, lăsând să i se vadă toți dinții.

– Nu vreau nici o slujbă, Hope, spuse el.

– O să mai vedem. Jack o să-ți spună cum să ajungi. Măine. La ora 16.00.

Strivi țigara, o stinse și plecă.

A doua zi, Mike se duse cu mașina acasă la Hope pentru că Jack îi spusese că era posibil să merite cel puțin s-o asculte. Hope avea 77 de ani și era văduvă de peste douăzeci de ani. Îi făcuse lui Mel contract pe un an, o plătise din banii ei plus cabana unde locuia în acest moment împreună cu soțul și copilul. După încheierea acelui contract pe un an, Doc o luase pe Mel la cabinetul lui și reușise să-i ofere un salariu modest fără ajutorul lui Hope, ceea ce era exact ce intenționase Hope. Mike aflase asta de la Jack.

Acum, după spusele lui Jack, ea își dorea un polițist pentru oraș și spera să se întâmple același lucru – ca timp de un an să-i plătească salariul din economiile ei, iar apoi orașul să-și dea seama că era un lucru pozitiv și să reușească să adune suficienți bani pentru salariul lui.

Hope locuia cam la opt kilometri de oraș într-o casă victoriană mare și veche pe care o cumpărase împreună cu soțul ei cu cincizeci de ani în urmă. Nu avuseseră niciodată copii așa că umpluseră casa de vechituri. „Nu am fost niciodată înăuntru“, îi spusese Jack lui Mike, „dar se aude că Hope n-a mai aruncat nimic de șaptezeci de ani“. După moartea soțului ei, Hope le vânduse vecinilor terenul pentru agricultură și pășunat.

Mike opri mașina în fața remarcabilei case vechi și o găsi pe verandă cu cafeaua și țigara și cu un dosar plin de hârtii. Când păși pe verandă, îl întâmpină cu un zâmbet victorios și spuse:

– Știam eu că până la urmă o să te prind.

- Nu știu ce o să prinzi, Hope. Nu am nici cea mai mică idee cum e să fii polițist într-un oraș mic.

- Cine are? Dar ai o grămadă de experiență în poliție și e clar că ne putem folosi de ea. În ultima vreme se pare că am avut parte și noi de problemele noastre.

- Oricum, nu au fost provocate de localnicii din Virgin River.

- Și care e deosebirea? Dacă lucrurile s-au întâmplat în Virgin River, devine problema noastră.

- Ce ai acolo? o întrebă el arătând spre dosar.

- Doar documente. A trebuit să primesc puțin ajutor din partea unui procuror districtual. Uite ce pot să fac eu - te pot angaja ca un soi de polițist local. Chiar dacă ai absolvit una dintre cele mai tari academii de poliție din țară, statul nu te va recunoaște oficial ca ofițer de poliție, dar chestia asta chiar nu contează. Dacă dai peste un individ care încalcă legea, îl reții și îl chemi pe șerif, exact așa cum ai făcut. Nu te împiedică nimic să faci anchete. Ce dracu', orice detectiv particular poate face asta. Trebuie să treci pe la biroul șerifului, pe la Agenția pentru Pescuit și Vânătoare, Departamentul Pădurilor statului California, Poliția Rutieră și prin câteva din orașele vecine care au secții de poliție locală. Te prezinți. Crede-mă, cu tot teritoriul pe care trebuie să îl acopere în zonele astea rurale, vor aprecia orice fel de ajutor.

- Și ce te aștepti să fac eu? întrebă el.

- Păi, nu trebuie să-ți faci griji că o să dai amenzi pentru depășirea vitezei. Râse. O să descoperi. Stabilește de ce are nevoie orașul. E un loc unde legea se respectă - deci n-ar trebui să ai mare bătaie de cap. Dar, așa cum s-a întâmplat de vreo două ori în ultima vreme, dacă o să avem niște probleme reale, îmi doresc un ofițer de poliție experimentat pe aici. Își aprinse o altă țigară. Nu ai nevoie de un arest. Nu ar trebui să ai nevoie de girofar sau vestă antiglonț.

- Și când te aștepți să încep serviciul? o întrebă el.

- Dacă tot ești pe aici, mă aștept să fii de serviciu. Înțeleg că oricine are nevoie de timp liber, mai vrea să plece uneori din Virgin River. Dacă ești aici cinci sau șase zile pe săptămână, asta înseamnă că sunt cinci sau șase zile în plus față de ce am avut. Să sperăm doar că legea va fi încălcată în zilele tale de lucru.

Tot ceea ce îi trecu prin minte fu călătoria la fiecare două săptămâni în Santa Rosa, pentru a lua masa. Spera ca acest lucru să devină și mai frecvent.

- Pare o vacanță plătită, spuse el.

- Cu ceva noroc, da, replică ea.

Apoi deschise dosarul și îi arată un contract pe un an cu un salariu demn de toată mila.

- Nu e chiar o vacanță plătită, spuse el.

Dar până la urmă tot își căuta ceva de făcut și nu era necesar să-și găsească de lucru. Avea pensia, ajutorul de handicap și niște mici economii.

- Pentru ce faci asta? întrebă el. Prima dată cu Mel, acum cu mine?

- Ce dracu', cineva trebuie să se ocupe de nevoile orașului. Orașul ăsta e dezorganizat - trebuie să mă gândesc ce e de făcut în privința asta. Și ne dezvoltăm, chiar dacă puțin câte puțin. Trase din țigară. N-o să trăiesc veșnic, deși uneori mi-e teamă că s-ar putea să fie posibil. Îi întinse peste masă o insignă pe care scria Poliția Virgin River. Am făcut-o acum cinci ani. E frumoasă, nu-i așa?

- Te aștepți s-o porți?

- Vrei s-o ții în buzunar până când vei avea nevoie de ea? Nu trebuie să porți uniformă sau ceva asemănător. N-o să fi singurul din oraș care o să poarte pistol sau pușcă. Dar îți recomand să-ți întocmești niște formulare, pentru ca atunci când chiar faci ceva să poți scrie rapoarte. Trebuie să existe documente. Vrei să-ți cumpăr un dulap cu sertare?

El îi zâmbi.

– Mda. Ar fi frumos. Nu trebuie să fie prea mare. Și cărți de vizită, te rog. Ca să fii sigur că oricine ar avea nevoie să mă sune o să-mi știe numărul de telefon.

– S-a făcut. Îi zâmbi și ea și îi întinse pixul. Pentru moment, doar plimbă-te cu mașina prin împrejurimi. Stai pe verandă la bar și discută cu oamenii. Du-te puțin la pescuit și gândește-te! Gândește-te cum o să fie slujba ta – știi mai multe despre asta decât știu eu.

„Ce lovitură“, își spuse el. „Polițistul orașului. Ha! Pentru 600 de cetățeni care respectă legea cu strictețe.“

– Mă simt ca Andy din Mayberry¹, spuse el.

– E un punct al naibii de bun de pornire, replică ea, îndreptând pixul spre el.

El nu îl luă.

– Încă nu, spuse el. Lasă-mă să desțelenesc terenul, apoi discutăm despre contract!

– Ai de gând să încerci să negociezi? întrebă ea bănuitoare.

– Oh, am sentimentul că ar fi inutil. Dar înainte de a mă angaja față de tine, față de oraș, aș dori să aflu cât de receptivi sunt colegii mei polițiști ca unul ca mine să fie amestecat în treaba lor. Lasă-mă să fac niște vizite prin împrejurimi. În poliție sunt mulți indivizi ambițioși și rigizi, Hope. Unii dintre ei n-ar accepta o frânghie de la unul ca mine nici dacă ar fi prinși în nisipuri mișcătoare. Dacă așa vor sta lucrurile, ar trebui pur și simplu să nu te fac să-ți risipești timpul și banii.

– Chiar nu-mi pasă ce crede altcineva despre un tip ca tine.

El se ridică în picioare.

– Ei bine, ar trebui să-ți pese. Probabil că aș putea să fii de ajutor, dar polițiștii nu lucrează singuri. Poate că nu aveți poliție locală, dar nu vrei ca această nouă idee

¹ Personaj de serial american (n.tr.)

a ta să compromită avantajele pe care le ai. Fiecare lucru la vremea lui.

Mike împrumută computerul lui Preacher pentru a compune un CV destul de informal și o scrisoare de prezentare. Fiindcă imprimanta lui Preacher nu era de cea mai bună calitate, puse toate informațiile pe un disc și se duse în Eureka pentru a le tipări. Alese un format simplu, în care își prezenta doar experiența și dădea o mulțime de numere de telefon pentru referințe.

Dacă Mike ar fi solicitat o slujbă, ar fi intrat în mai multe detalii în privința pregătirii, a distincțiilor primite, a misiunilor speciale. De fapt, i-ar fi plăcut să se laude cu realizările lui în poliția din L.A., cu experiența lui. Nu vedea ce avantaje ar fi avut dacă ar fi minimalizat ceea ce știa despre munca de poliție și legislația în materie de infracțiuni, dar atunci când încerci să te integrezi printre polițiștii locali nu trebuie să pari arogant. Era o linie de demarcație foarte fină. Țelul lui era să devină unul dintre ei și era curios dacă îl vor accepta. Era de la oraș, era mexican și uns cu toate alifiile. Și toate astea însemnau foarte mult. Un lucru pe care localnicii nu-l apreciau deloc – să vină în oraș un șmecher care se purta ca și când le-ar fi știut pe toate – fie că chestia asta se întâmpla în L.A. sau în Eureka. O grămadă de foști polițiști erau lăudăroși, nerăbdători să-și prezinte faptele lor de arme. De multe ori, faptele lor de arme erau niște baliverne.

Prima lui oprire a fost la poliția din Fortuna. Șeful, Chuck Andersen, era un tip mare cu mâini cărnoase, chel și nu zâmbea. Mike avu imediat impresia că își păstra zâmbetul doar în interior, ca să nu pară niciodată neserios. Mike îi strânse mâna și se prezentă.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, spuse el, înmânându-i vreo două foi de hârtie. Mi s-a cerut să primesc

o slujbă în Virgin River – ca polițist local, mai mult sau mai puțin.

– Sigur, spuse bărbatul masiv.

Îi făcu semn spre un scaun, dar el nu se așeză la birou, așa că Mike rămase și el în picioare. Șeful poliției parcurse rapid CV-ul.

– De când ești pe aici?

– Exact de dinainte de Crăciun. Doi din cei mai buni prieteni ai mei locuiesc în Virgin River.

– Pentru ce nu ai solicitat o slujbă la poliția statală de prin împrejurimi?

– Nu-mi căutam de lucru, răspunse Mike. A fost o surpriză. Bănuiesc că femeia care a întocmit un contract pentru un soi de polițist local căuta pe cineva, dar eu nu am venit în districtul Humboldt să muncesc. Am venit aici să pescuiesc și să vânez.

– Nu foarte mulți oameni își permit asta la... Parcurse repede CV-ul. La 37 de ani.

Mike aruncă o privire rapidă prin încăpere. O fotografie de familie, o soție care arăta bine, doi copii frumoși, un câine. Zâmbi puțin invidios.

– Eu nu am o familie. M-am pensionat din poliția din L.A. cu un handicap.

Ochii șefului fixară fața lui Mike.

– Ce s-a întâmplat?

– Am fost împușcat, răspunse Mike fără să se simtă jenat. În timpul ultimei misiuni prezentate în CV, adăugă el înclinând capul către documente.

– Unitatea de luptă împotriva bandelor, spuse Andersen. Arăta de parcă ar fi trebuit să memoreze până acum ce scria în pagină. Patrulare, narcotice, furturi, bande din nou.

– Am lucrat la departamentul care se ocupa de bande, apoi după ce am luat examenul de sergent, am fost repartizat din nou acolo cu propria echipă. Mi-a plăcut la bande. Am urât narcoticele, spuse Mike fără să fie

necesar. Am fost întotdeauna bun la patrulare. Mi s-au potrivit activitățile astea de bază din poliție.

În cele din urmă șeful poliției se așază, așa că Mike îi urmă exemplul. Atunci, șeful își ridică puțin privirea, poate de surpriză.

– Pușcaș marin, spuse el.

– Da, domnule. Patru ani activ, zece în rezervă. Apoi râse. Am trecut prin multe, apoi am fost doborât de un puști de 14 ani. Ridică din umeri. Fără să mai ținem seama și de noroc.

Așa cum scria în CV, după ce terminase primul stagiu în trupele de marină, Mike începuse colegiul conform unei legi pentru veterani și își luase diploma în justiție penală în timp ce lucra la poliția din L.A.

Șeful mai citi un timp. Apoi își ridică din nou privirea.

– Cu ce misiune te afli aici?

– Aici? În biroul dumneavoastră sau în Virgin River?

– Bine, în biroul meu.

– Am vrut doar să vă salut. Merg pe la departamentele de poliție din împrejurimi. Dacă pe aparatul de măsură scrie „Nu avem nevoie de ajutor“, nu semnez contractul. Dacă polițiștii locali cred că sunt de acord să aibă un tip ca mine care să-i ajute în Virgin River, s-ar putea mă apuc de treabă, să văd ce pot face.

– Un tip ca tine?

– Un fost polițist, spuse el. Cunoscut aproape la fel de mulți foști polițiști ca polițiști în activitate. Îmi dau seama că majoritatea noastră vin cu multe bagaje și cu multe povești din urmă. Chiar eram sătul de ei, plictisit de toată drama asta. Și iată-mă și pe mine unul dintre ei. Împreună cu dramele mele. Cu o poveste importantă. Ridică din umeri. Vreau să văd cum se va termina. Așa este corect față de voi.

– Secția asta nu are reprezentant în Virgin River...

- Există întotdeauna șansa ca o problemă din Virgin River să aibă legătură cu orașul dumneavoastră, cu secția dumneavoastră - caz în care mi-ar plăcea să cred că există cineva aici cu care aş putea discuta.

Șeful păru să reflecteze timp de o clipă. Aproape că zâmbi.

- Și handicapul?

- Sunt refăcut aproape total. A fost vorba în principal de umăr, spuse el, mișcându-și puțin umărul. Totul e bine. Pot să trag bine, cu mâna la nouăzeci de grade. Și am un braț stâng care devine din ce în ce mai bun.

- Dar îți iei indemnizația de handicap.

- Al naibii de corect, spuse Mike cu un gest aprobator din cap. Am plătit pentru ea timp de cincisprezece ani și nu e prima dată când s-a tras asupra mea. Sunt doar un om care își câștigă existența. Dar știți, sunt atât de al dracului de norocos - capul funcționează, creierul pare în regulă. Aș vrea să știți un lucru - dacă aş avut vreo șansă să mă feresc de acea împușcătură, probabil că aş fi încercat, dar nu a fost așa. Făcu un semn cu capul spre hârtii. Există acolo o relatare, dacă doriți. Am fost prins cumva... într-o ambuscadă. Asta a fost. A fost vorba de o inițiere într-o bandă, iar doborârea sergentului a fost o lovitură. Așa că... Asta a fost. M-am gândit că o să vin aici și...

- Cu CV-ul ăsta ai putea căpăta o slujbă bună. Sunt multe posibilități - în industria privată, penitenciare, secții mici de poliție...

- Mda, mulțumesc, spuse el, chicotind. E frumos din partea dumneavoastră, vă sunt recunoscător. N-aveți decât să sunați câțiva oameni pentru referințe. Sunt o mulțime de nume în CV-ul ăla - și puteți primi și toate numerele oamenilor care nu sunt trecuți în CV. Dacă pot să fiu de ajutor în Virgin River, e grozav. Dacă e o problemă... am o grămadă de pește de prins.

- Cât de multe lucruri ar fi de făcut în Virgin River? întrebă Andersen.

- Din fericire, nu prea multe, răspunse Mike. Arată cu capul spre una dintre fotografiile de pe dulăpiorul de alături. Minunată familie, spuse el. Și un câine frumos, adăugă.

- E a ta, spuse șeful. Apoi zâmbi. Cățeaua.

Fu rândul lui Mike să zâmbească.

- Nu puteți să renunțați la câinele ăsta, replică el.

- Nu, dar aş putea s-o dau la schimb pe suficient pământ cât să umplu gropile din curte. Pune-mă la încercare.

Mike râse și îi întinse mâna pe care Andersen i-o strânse.

- Mulțumesc mult, domnule. Mi-a făcut o adevărată plăcere.

Înclină din cap, șeful înclină și el din cap, iar Mike plecă.

Nu era ceva neașteptat să fii întâmpinat cu o oarecare suspiciune și reținere, dar asta nu făcea ca experiența să fie prea tentantă. Mike era al naibii de bucuros că nu-și căuta de lucru. Trebuia să se străduiască să nu se simtă puțin insultat; era un polițist decorat care făcuse parte dintr-o mare... nu, o *uriasă* secție de poliție. Dar își reaminti lui însuși că aici era pe terenul lor. El era un intrus.

În ciuda faptului că era intimidant și dificil, vizită poliția statală din Eureka, pe șeriful de acolo, poliția din Garberville, Grace Valley, poliția locală din alte câteva mici orașe, care avea uneori doar unul sau doi polițiști. Prima reacție a fost întotdeauna aceeași. „Da, ești mare sculă? Ce cauți pe aici, ai venit să-ți bagi nasul? De ce nu te duci să-ți cauți o slujbă adevărată?”

După câteva zile a fost sunat de șeful poliției din Fortuna, Chuck Andersen.

- M-am gândit că poate vrei să-ți petreci puțin timp pe aici, îi spuse acesta. Să dai o raită pe aici, să te uiți la câteva lucruri. Să vezi care este diferența într-un oraș mic. Poate să ne oferi și nouă un punct de vedere...

- Ar fi bine, domnule. Mi-ar plăcea așa ceva, spuse Mike.

- Am sunat vreo doi oameni din poliția din L.A., spuse Andersen. Ai o reputație destul de bună pe acolo.

Avea o reputație *excelentă* acolo.

- Mulțumesc, spuse el. Am fost mai bun la unele lucruri decât la altele. M-am descurcat bine în munca de poliție.

- Așa se pare, zise Andersen. E bine că vrei să ne ajuți. Fă un tur cu unul dintre băieții noștri. Și... Valenzuela? Adu-ți o pernă!

Mike râse.

- Mulțumesc, domnule.

Apoi sunară șeriful și șeful poliției din Eureka. Tom Toopeek, șeful poliției din Grace Valley, își oferi și el sprijinul, dar au fost orașe din care nimeni nu mai luă legătura cu el. Nu conta, consensul a fost că va fi bine primit ca polițist local. După legile statului nu era polițist în mod oficial, dar în ceea ce îi privea pe majoritatea băieților din regiune, făcea parte din echipa lor, mai mult sau mai puțin. El ar fi fost bucuros să ajute pe oricine îl solicita, dar lucrul care conta era că putea apela la ei dacă exista o problemă în orașul lui. Și era bucuros că avea din nou un scop în viață.

Semnă contractul. Prima persoană căreia îi spuse acest lucru fu Brie.

Tom Booth întâlni la laboratorul de fizică o fată care credea el că i se potrivea. Brenda. Nemaipomenita Brenda. Delicată, strălucitoare, cu un păr castaniu-deschis care îi cădea peste umeri, ochi albaștri, o față

mortală, picioare lungi și un zâmbet care îl putea arunca în transă. Era mai frumoasă decât orice altă fată pe care o văzuse în Washington, ceea ce era oarecum un miracol – fetele din D.C. erau absolut impresionante. Din fericire, ea părea aproape la fel de timidă în prezența băieților cum era și el în prezența fetelor, ceea ce putea fi un avantaj pentru el. Legă o conversație cu ea la ore și află că ea era numai în clasa a noua și urma un program intensiv de matematică și științe și era trăsnet, își spuse el în gând. Drăguță, deșteaptă, simpatică. Da, dăduse lovitura.

Vorbiră despre planurile ei pentru colegiu, despre caii lui. El o întreabă dacă i-ar plăcea să iasă cândva împreună și ea spuse că era posibil.

– Nu chiar acum. Eu mă refac oarecum după o gripă de-a dreptul urâtă. M-a pus jos exact când a început școala și încă iau medicamente, așa că mama e puțin mai grijulie cu mine.

– E-n regulă, zise el. Poate că o să ne facem temele împreună cândva, când o să începi să te simți mai bine. Apoi îi zâmbi cu cel mai fermecător zâmbet al lui și continuă: Dacă nu te superi că-ți spun, nu pari bolnavă.

– Mă simt mult mai bine decât înainte, crede-mă!

– Atunci – pot să te sun cândva? Te simți destul de bine pentru asta?

– Da, răspunse ea cu un zâmbet. Nu m-ar deranja.

– Și ce-ți place să faci? Când nu – știi tu – când nu te simți rău?

– Nu știu. Ridică din umeri. Jocuri. Dans. Filme.

– Grozav, zise el. Sună minunat. O să te sun într-una din zilele astea.

„Până la urmă poate că locul ăsta n-o să fie unul atât de plictisitor“, se gândi.

O sună în seara aceea. De ce să piardă timpul?

capitolul 4

Aerul toamnei era tare și proaspăt, și Mel, încă tulburată de două dintre cazurile ei, se îndrepta după-amiază spre bar în timp ce David trăgea un pui de somn în grija lui Doc. Îl găsi pe Mike care stătea pe verandă, cu picioarele pe balustradă, cu pălăria Rio Concho trasă pe frunte ca să-și apere ochii de soare, bucurându-se de o zi liniștită de toamnă. Se așează grăbită pe marginea scaunului de grădină de lângă el.

– Îți cauți soțul? o întrebă el.

– De fapt pe tine te căutam, răspunse ea. Ce se întâmplă înăuntru? întrebă ea, cu un gest scurt al capului spre interior.

– Preacher și Page termină de pregătit cina.

– Suntem singuri?

– Mda.

Își ridică pălăria pe cap, își coborî picioarele de pe balustradă, le puse pe podeaua de lemn a verandei și se întoarse spre ea. Își sprijini coatele pe genunchi și se aplecă în față.

– Ce te frământă? Nu pari prea fericită.

– Dă-mi voie să te întreb ceva. Cât de mult ai de gând să faci pe polițistul pe aici? Ce-ar fi dacă aş bănui că există o posibilă problemă? Ai putea să o cercetezi? Poate să faci o anchetă?

– Păi, am experiență de detectiv, dar sunt obișnuit să am un laborator criminalistic care să mă sprijine. Am făcut parte din cea mai mare bandă din L.A.

– Bandă?

– Poliția din L.A. Acolo aveam multe întăriri. Nu vrei să-mi spui despre ce este vorba?

Ea respiră adânc.

– Trebuie să înțelegi că nu-ți pot da nume sau dovezi – doar o suspiciune destul de solidă și intuitivă. Și chestia asta mă preocupă de ceva timp.

- Dă-i drumul!

Ea îl privi în ochii negri ca tăciunele.

- Sunt îngrijorată că avem un violator pe care victimele îl cunosc. Am două fete care în mod clar au fost forțate - nici una din ele nefiind dispusă sau capabilă să recunoască. Scenariile au fost diferite, dar au existat câteva asemănări alarmante.

- Mai departe, spuse el, încurajând-o să continue.

- Prima a venit la mine pentru un control de urgență pentru sarcină. Mi-a spus că ea și prietenul ei pe care îl cunoștea de numai două săptămâni s-au hotărât să facă sex și în ultima clipă ei i-a pierit curajul, dar el nu s-a mai putut opri. A fost învinețită. Ținută cu forța. Vaginul ei a fost sfâșiat și zdrențuit. Era vizibil tulburată. Dar a insistat categoric că nu a fost silită. A doua s-a dus la un chef cu multă bere undeva pe lângă oraș - prima ei petrecere cu băutură, chiar dacă recunoaște că a mai băut înainte o bere sau două. Și-a pierdut cunoștința și nu și-a amintit dacă a făcut sex, dar nu i-a venit ciclul de două luni, a luat un test de sarcină pe care și l-a făcut acasă și i-a spus mamei ei ce se întâmplase. A spus că puștii de la petrecere au fost beți cu toții și nimeni nu și-a amintit nimic...

- Da, sigur, spuse el.

- Eu i-am explicat - că pentru a reuși să facă sex, este foarte probabil ca unul dintre ei să nu fi fost prea beat.

- Foarte probabil? Eu credeam că asta e o lege a naturii, zise Mike.

- Și eu credeam, spuse ea. A fost evident că era prea târziu pentru a detecta vătămări sau vânătăi - dar mi-a spus că a durut-o tot corpul și mai ales pieptul. Își puse mâna pe stern. Ca și când ar fi fost lovită în piept de o minge de baschet.

- Probabil că a fost ținută la pământ când s-a zbătut, adăugă el. A avut cumva vânătăi pe interiorul coapselor?

- Nu-și amintește deloc de așa ceva, dar atenția i-a fost abătută de faptul că era cu adevărat mahmură și se simțea rău. În primul caz, totuși, au existat în mod indubitabil urme de degete pe interiorul coapselor. În ambele cazuri a existat infecție cu Chlamydia. Cea care a rămas însărcinată a pierdut sarcina și e de înțeles că vrea să uite totul. Dacă va putea. Nici una din ele nu mi-a dat vreun nume sau măcar vârsta băiatului sau a băieților.

El se simțea vizibil jenat, trase adânc aer în piept și își ridică scurt privirea spre cer.

- Doamne, spuse el.

- Nu mă pot duce nicăieri cu chestiile astea. Nici măcar nu am vreun temei să reclam aceste fapte fără ca măcar una din ele să cedeze și să spună că ar fi putut fi viol. În cel de-al doilea caz, fata nu-și amintea să fi băut mult - mă întreb dacă n-a fost vorba de un drog.

- Rohypnol? întrebă el. GHB¹? Aia ar fi putut să-i provoace greață foarte tare.

- Când s-a trezit era acoperită de vomă.

- A avut noroc că s-a trezit. Un efect secundar al GHB este inhibiția reflexului faringian. S-ar fi putut îneca și muri, afirmă el.

- Chestia asta chiar mă roade, Mike. Și nu pot face nimic. Bine, am făcut ceva - am luat o probă vaginală în primul caz, dar contactul sexual se produsese cu vreo două zile în urmă și sunt sigură că s-a spălat de câteva ori înainte să vină la mine. Chiar dacă se dovedește prezența ADN-ului, s-ar putea să nu ajungem niciodată la vreun rezultat.

- A fost totuși o idee bună. Din întâmplare n-ai făcut niște fotografii ale vătămarilor?

- Nu. Nu am nimic. Era aproape isterică și insista că nu a fost violată. Dacă ar fi recunoscut măcar o dată și ar fi spus că a fost ținută la pământ cu forța, aș fi făcut reclamație la poliție. După cum stau lucrurile, tot

¹ Drog folosit la petreceri, numit și drogul violului (n.tr.)

ce am este o mare durere de stomac care îmi spune că pe undeva există un adolescent care a scăpat de sub control.

- Se pare că a venit vremea să încep să cunosc tinerețul din Virgin River.

- Uf, speram să-ți arunc sarcina asta în cârcă. Deja mă simt puțin mai ușurată.

- Ai mai spus și altcuiva?

- Mda... am spus. Am sunat-o pe June Hudson din Grace Valley - ea și colegul ei, John Stone, o să-și urmărească pacienții pentru simptome asemănătoare. Și clinica de planificare familială din Eureka a aflat de îngrijorările mele. Dar Mike - ceea ce mă îmbolnăvește cel mai tare este faptul că cea de-a doua fată mi-a spus că lucrul ăsta s-a întâmplat în Virgin River.

- E fie un adolescent în care a explodat testosteronul, fie un puști nou în oraș. Merită să cercetăm.

- Mulțumesc.

- Evident, dacă mai apar și alte fete la clinică...

- Bineînțeles. În mod sigur te anunț.

- O să încep cercetările pe aici, să vorbesc cu oamenii.

- Mulțumesc, spuse ea, și se rezemă ușurată de spătarul scaunului.

- Eu aveam de gând să discut cu tine despre altceva, Mel. Sunt pregătit să întrerup tratamentul cu antidepresive pe care mi l-ai prescris în timpul recuperării, după ce am fost rănit.

Ea îi zâmbi.

- Te simți destul de bine? îl întreabă.

- Mai puternic, da. Recunosc că a fost o idee bună la vremea aia. Dar...

- Sigur, sigur. Am spus câteva luni, nu-i așa? Pare bine, spuse ea. Haide s-o luăm încet! O să-ți prescriu o schemă cu un nou dozaj. În două săptămâni o să poți face sex. Ce spui de asta?

- E perfect.

John - Preacher pentru prieteni - avea 33 de ani și știa o grămadă de lucruri despre război și despre gătit, despre vânatoare și pescuit. Făcuse parte din trupele de marină timp de doisprezece ani și îl urmăsea pe Jack în Virgin River, unde devenise unul dintre cei mai buni bucătari din regiune, chiar dacă prea puțin cunoscut. Dar cunoștințele lui despre femei erau de dată recentă.

Educația lui în această privință începuse când o cunoscuse și se căsătorise cu soția lui. Până atunci fusese un bărbat care cunoscuse puține femei și nu se considera un amant prea priceput. În realitate, fusese speriat de moarte de Paige - era atât de minionă și feminină, iar el avea peste 1,90, era musculos, cu mâini uriașe și puternice și umeri atât de largi, încât trebuia să se întoarcă într-o parte ca să intre pe unele uși. Fusese înspăimântat că o să-i facă rău, că o să-i lase vânătăi.

Dar ea îl ajutase să se descurce în privința asta, încrezătoare că era cel mai blând bărbat pe care îl cunoscuse. În brațele ei, se transformase. Acum nu numai că înțelegea trupul femeiesc, dar îl și venera. Lucruri de a căror existență nu avusese habar erau acum o a doua natură pentru el, iar soția lui era o comoară, cel mai impresionant dar pe care îl putuse primi vreodată. Una dintre cele mai mari obsesii ale lui era s-o facă să se simtă minunat. Îi cunoștea fiecare loc erogen care trebuia atins, sărutat, și cu cât o făcea să se simtă mai bine, cu atât mai mult îi plăcea propria experiență.

Ziua la bar era colega lui, lucrând alături de el în bucătărie și la organizarea localului, iar noaptea era îngerul lui când o ținea în brațe. Îl creșteau amândoi pe fiul ei Christopher, care avea acum patru ani, iar Preacher avea parte de acel tip de fericire despre care crezuse că există doar pentru alți bărbați. Exista totuși o mică problemă - voiau să aibă un copil împreună și, deși se căsătoriseră doar de câteva luni și ea încetase să mai ia pilule contraceptive de peste șase luni, nu se întâmplase nimic.

Probabil că el era dezamăgit, dar ea era mai mult decât dezamăgită. Cu un an în urmă, când intrase împletindu-se în bar, era însărcinată și, ca urmare a unei bătaii groaznice primite de la soțul ei de atunci, avortase. Paige se temea că ar putea avea ceva probleme cu organele reproductive care ar fi putut s-o împiedice să aibă copii cu John – iar uneori acest lucru o întrista profund.

La sfârșitul fiecărei zile el făcea curățenie în bucătăria de la bar, întorcea semnul „Închis” de pe ușă și o încuia, îi citea lui Christopher după ce acesta făcea baie, apoi se retrăgea în micul apartament în care trăia cu soția lui și făcea dragoste cu ea. În fiecare noapte renăștea în brațele ei.

O găsi în baie, purtând unul dintre tricourile lui uriașe și o surprinse plângând încet. Trecuse foarte mult timp de când nu o mai văzuse în lacrimi și asta îi tăie respirația. Nu putea suporta așa ceva.

– Haide, haide, spuse el, îmbrățișând-o strâns. De ce plângi?

Ea își șterse lacrimile de pe obraji și își ridică privirea spre el.

– Nu e nimic, spuse ea. Mi-a venit din nou ciclul. Nu am vrut să-mi vină. Voiam să fiu gravidă.

– Nici măcar nu ți-a întârziat, spuse el, pentru că știa totul despre ea, despre corpul ei.

Ți-ai fi putut potrivi ceasul după ea.

– Nici măcar cu o oră, spuse ea, și o lacrimă mare i se rostogoli pe obraz.

– E intens? întrebă el cu blândețe.

– Nu, e o nimica toată. Doar că, mă gândeam că poate în sfârșit...

– Bine, cred că a sosit timpul, spuse el ștergându-i lacrima. Ar trebui să vorbești cu Mel. Poate și cu John Stone. Să vedem dacă nu ar trebui să încercăm altceva.

– Am impresia că ar putea fi scump.

- Nu-ți face griji pentru asta, spuse el. Nu-ți face griji pentru bani - e vorba de fericirea noastră. Ne dorim un copil. Trebuie să facem ce avem de făcut. Nu-i așa?

- John, îmi pare rău...

- Pentru ce să-ți pară rău? Nu ești singură în chestia asta. Amândoi suntem implicați din plin. Nu?

- Lună după lună...

- Ei bine, acum trebuie să privim lucrurile în față și să cerem sfatul cuiva. O să primim un ajutor. Nu mai plânge!

Dar ea își lăsă capul pe pieptul lui și plânse oricum, iar asta îi sfâșie inima lui John. Nu putea să suporte ca Paige să sufere cât de puțin. Trăia pentru a o face fericită; ea era lumea lui. Viața lui.

- Plângi pentru că ești agitată din pricina ciclului? o întrebă el.

- Nu. Nu cred.

- Ai crampe? Vrei să te masez pe spate?

- Nu, răspunse ea. Mă simt bine. Zău.

El îi ridică bărbia și o sărută profund. Cu dragoste. Cu pasiune.

- Vrei să te fac să te simți ceva mai bine? Știu cum.

- E-n regulă, John. Nu e nevoie.

- Nu trebuie să fii timidă cu mine. Nu există nici o parte din viața ta, din corpul tău care să nu-mi placă. Iubesc fiecare părticică din tine.

Ea oftă adânc.

- Ar trebui doar să fac un duș și să mă târăsc în pat. Îmi plâng singură de milă.

El întinse mâna prin spatele ei și dădu drumul la apă. Apoi își plimbă mâna în sus pe dosul coapsei ei, peste fund și pe sub tricoul larg pe care îl purta, mângâindu-i spatele, trăgând-o mai aproape ca s-o mai sărute. Când își desprinsе buzele de ale ei, îi trase încet tricoul peste cap. Îi plăcea la nebunie felul în care stătea atât de dreaptă și relaxată atunci când era goală în fața lui,

când privirea lui se umplea de ea. Își coborî buzele spre sânii ei goi și trase cu blândețe de un sfârc, făcând-o să-și lase capul să-i cadă pe spate și să ofteze adânc. Dacă în viața lui cu ea exista ceva mai mult decât frumos, acesta era faptul că era excitată atât de ușor de el așa cum și el era excitat de ea. Iubirea lor îi dădea o strălucire continuă lui Paige. Iar el știa exact cum să-i alunge lacrimile.

Trase mai mult perdeaua de duș ca să poată ea să intre, apoi se dezbracă și el repede și intră cu ea. O trase din nou în brațele lui, își lipi gura de a ei cu mâinile pe corpul ei.

- Nu trebuie să faci asta, îi șopti ea cu buzele lipite de ale lui.

- Nu fac niciodată ceva ce nu vreau să fac, spuse el. Vreau să-ți fac o bucurie la care să te gândești. O sărută pe frunte. Scumpo, te iubesc atât de mult.

Mel și Jack tocmai își terminaseră cina împreună la bar când Paige se apropie de masa lor.

- Mel, ai un minut liber? Vreau să te întreb ceva. Ceva medical.

- Sigur, răspunse aceasta. Putem împușca doi iepuri dintr-un foc - trebuie să-l alăptez pe zvăpăiat. Am putea merge în camera voastră.

Jack îi dădu bebelușul.

- Mă ocup eu de bar, spuse el.

Mel nu avea prea multe ocazii să intre în camera lui Paige și a lui Preacher care se afla în spatele barului, dar în acele puține ocazii în care intrase, mintea ei fusese năpădită de amintiri plăcute. Acolo locuia Jack când venise ea în oraș; David fusese conceput acolo, fără nici un fel de dubiu. Își amintea atât de bine acea noapte - avusese o cădere emoțională serioasă, stătuse în ploaie și își plânsese soțul la comemorarea morții lui, iar Jack o ținuse în brațe. Apoi o uscaseră, îi dăduse un brandy și o băgase în pat. Ceva mai târziu venise lângă ea în pat

și îi arătase că pentru ea mai exista viață și dragoste așa cum nu-și putuse imagina până atunci.

Acum încăperea purta amprenta lui Paige – fotografii ale lui Christopher, câteva jucării în colț, flori pe masă. Paige intrase în viața lor aproape cu un an în urmă, o soție bătută aflată pe fugă, dar sprijinită de forța lui Preacher, reușise să divorțeze de soțul abuziv și să-l trimită la închisoare.

Paige se așază pe canapea, iar Mel se instalează în fotoliu, apoi îl puse la piept pe David care se ghemui confortabil, frământându-i ușor sânul cu mânuța lui dolofană.

– John a vrut să discut cu tine – îmi pare rău că-ți stric seara, dar n-ai prea fost pe la cabinetul lui Doc în ultimele două zile.

– Nu e nici o problemă. Nu-mi strici seara. El îmi strică seara, spuse ea zâmbind. E prost dispus în seara asta. Cred că s-a agitat prea mult. Ca să nu mai vorbim de prăjituri. Ce te frământă?

– Nu reușesc să rămân însărcinată, spuse Paige. Nu au trecut decât șase luni sau cam pe acolo de când nu mai iau anticoncepționale, dar înainte vreme nu reușeam deloc să nu rămân însărcinată. Ce crezi că ar trebui să fac?

– Păi, să vedem – ciclul îți vine regulat?

– Ca după ceas, răspunse ea.

– Atunci se poate presupune că perioada de ovulație vine regulat. De obicei, dacă urmează să faci orice fel de investigații pentru infertilitate, începi cu tatăl – te asiguri că există o cantitate suficientă de spermatozoizi. Este cel mai ieftin și mai rapid test și în plus nu e nevoie de o investigație completă a mamei până când nu îl excluzi complet pe tată. Și până la urmă, știm că tu poți să rămâi însărcinată.

– Păi... puteam înainte, spuse ea.

– Totuși nu a existat nici un indiciu că avortul a produs vreo vătămare, spuse Mel. Sângerarea s-a oprit

imediat după chiuretaj, iar tu n-ai avut nici un simptom anormal – cum ar fi cicluri abundente sau neregulate?

– Nu, deloc.

– Aveți relații sexuale regulate?

Paige ridică privirea.

– Trebuie să-ți amintești că John de-abia a descoperit sexul, spuse ea.

Apoi zâmbi puțin sfioasă.

– Oh, spuse Mel. Trebuie să înțeleg...?

Dar se întrerupse.

– Nu se mai satură, spuse Paige. Pe de altă parte însă, eu nu am avut până acum un partener iubitor, așa că nu mă plâng.

– Păi, asta ar putea fi o problemă. Să faci mult sex nu este cea mai bună soluție pentru a rămâne însărcinată. Cantitatea de spermatozoizi se micșorează. Înainte de a încerca niște analize mai complicate, ar trebui să te duci la Fortuna, să-ți cumperi un kit de testare pentru ovulație de la farmacie și să-l rogi pe Preacher să se abțină. E nevoie de cel puțin 48 de ore să-și refacă complet rezerva de spermatozoizi. Lasă-l să aștepte! N-o faceți decât la două zile. Câteva zile în plus ar fi și mai bine, iar apoi când o faceți, o faceți doar o dată – fără maratoane. Și ar trebui să te asiguri că a stat ca pe jar cu câteva zile înainte de ziua cea mare. Îi zâmbi. Bineînțeles că în ziua ovulației, scăpați de restricții. Dați-vă toată silința!

– Oh, frate, spuse ea, părând puțin abătută.

– Cât de mult vă doriți un copil? o întrebă Mel. De fapt, s-ar putea să nu aveți succes din prima lună. S-ar putea să fie nevoie să mențineți acest tip de program pentru două sau trei luni. Chiar dacă sunteți amândoi fertili, asta nu înseamnă că vei rămâne însărcinată de la prima încercare.

– Mamă, spuse ea. Nici nu pot să-mi închipui cât de fericit o să fie John când o să audă chestia asta. O să trebuiască să-i reamintesc că a fost ideea lui să te consult.

- Dacă vrei, putem face un test pentru cantitatea de spermatozoizi înainte de a-l supune la toate încercările astea - dar dacă este scăzută, recomandarea va fi să aștepte, să vadă dacă nu se mărește. Pe de altă parte, dacă este cu adevărat mare după tot sexul ăsta frecvent, înseamnă că e pregătit. Nu există nici un motiv să se abțină. Ești o femeie lipsită de prejudecăți?

- Am o presimțire cum o să se sfârșească toată treaba asta, spuse Paige. El o să vrea să facă ce trebuie, dar...

Mel râse, deși nu ar fi vrut.

- Mda, e atât de fericit doar de câteva luni. Bănuiesc că mă pot aștepta la niște priviri urâte și încruntate din partea lui. Sfatul meu - încercați asta timp de trei luni, apoi începeți investigațiile obișnuite pentru infertilitate - începând cu cantitatea de spermatozoizi. Ești sigură că vrei să faci asta? întrebă ea, luându-și copilul de la piept și punându-l pe umăr ca să poată să râgâie.

- Sigur că vreau un copil, spuse ea. Dar John a fost primul care a spus că își dorește să aibă copii cu mine.

- Mai puteți aștepta până anul viitor, zise Mel. În perioada care a mai rămas din anul ăsta vedeți dacă nu vă răzgândiți.

- O să vorbesc cu John, rosti ea rezervată.

Câteva zile mai târziu, Mel lua un prânz târziu la bar în timp ce Jack stătea în spatele barului. Îi umplu paharul cu apă.

- Vreau să te întreb ceva, spuse el. Habar nu am ce răspuns o să-mi dai.

- Pare înfricoșător, spuse ea, luând o lingură din supa de pui delicioasă a lui Preacher.

- Depinde din ce punct de vedere privești lucrurile. Ricky termină foarte curând instrucția de bază în trupele de marină și vreau să mă duc și eu acolo. Vreau să mergem amândoi.

Ea ridică din umeri și spuse:

- Sigur, Jack.

- Vreau să mergem singuri, spuse el.

Mel înghiți.

- Singuri?

El încuviință din cap.

- Eu cred că e important, Mel. Trebuie să ne facem puțin timp și să luăm o pauză doar pentru noi doi, numai tu și cu mine.

- Te simți neglijat? îl întreabă ea.

- Absolut deloc. De fapt, mă simt destul de răsfățat. Dar tot cred că ar trebui să ne obișnuim ca din când în când să ne facem timp să plecăm din oraș, departe de copil, de bar, de pacienți, de tot. Cu regularitate.

Îi adresează un zâmbet pe jumătate seducător și ridică mirată dintr-o sprânceană.

- Serios acum, Jack...

- Nici măcar nu e vorba de acel lucru, spuse el. Bine, poate fi vorba și de acel lucru. Zâmbi cu toată gura. Se sprijini cu ambele mâini pe bar și se aplecă spre ea. Ești soția mea, iubita mea și cel mai bun prieten. Din când în când te vreau doar pentru mine.

- Și ce o să fac cu alăptarea lui David?

- O să te descurci. În orice caz o să te mulgi și o să-i lași patru biberoane, iar el în mod sigur nu mai este dependent de alăptatul la sân - bea regulat din biberon. Sunt o grămadă de oameni care ar fi mai mult decât bucuroși să-l țină câteva nopți, dar m-am gândit s-o chem pe Brie. Încă nu a revenit la lucru și se bucură să găsească o scuză să vină aici. Pe deasupra, nu am mai văzut-o de atâta timp. Mi-ar plăcea s-o revăd - să văd doar ce face. Cum arată. Știi tu. Se aplecă și o sărută pe frunte. Hai să plecăm împreună, Mel! Măcar vreo două nopți.

- Mi-ar plăcea. O s-o sun pe Brie în după-amiaza asta.

Mel lăsă la cabinet bebelușul care dormea și plecă cu mașina la șantierul casei lor. Parcă și coborî din

Hummer. Se sprijini de capotă și îl privi pe Jack care bătea cuie în plăcile de rigips din interiorul casei. El se opri imediat și veni la ea. Desfăcu brațele și o îmbrățișă. „Slavă Domnului!“, își spuse ea. „Bărbatul meu îmi aparține din nou.“ Se părea că zilele acelea tăcute și distante au rămas în urmă.

- Ce cauți aici? o întrebă el.

- Voiam să-ți spun ceva, zise ea. O să vină Brie. E încântată să vină să aibă grijă de copil. O să rămână cel puțin o săptămână, probabil două. De fapt, mi-a spus că nu există nimic în Sacramento care să o oblige să se întoarcă repede.

Își ridică privirea spre el și văzu în ochii lui lupta care se dădea în el. O voia pe Brie - o voia aproape de el dacă ea simțea că acest lucru era bun pentru ea. Voia să aibă grijă de ea atât cât putea, dar își dorea și o viață intimă cu soția lui. O viață intimă dobândită nu cu mult timp în urmă. Iar în căbănuța aia nu exista nici un pic de intimitate; se auzea și cel mai mic zgomot.

- E bine că vine, continuă Mel. Cred că trebuie să iasă puțin din Sacramento - o să-i facă bine. Iar când o să terminăm această casă, cred că ar trebui să încercăm să cumpărăm cabana de la Hope. Va fi bine s-o avem atunci când casa noastră va fi plină. Tu ai o familie foarte numeroasă.

El îi zâmbi.

- Ei bine, doamnă Sheridan, astăzi arunci cu banii în stânga și-n dreapta, nu-i așa?

Ea ridică din umeri.

- Avem o grămadă de bani. Ar trebui să ne gândim să angajăm muncitori, să facem construcția asta să avanseze. Dacă o să te plictisești, o să-ți găsim altceva de construit.

- Am vrut s-o construiesc pentru tine, spuse el. Am vrut să-ți arăt cât de multe aș face pentru tine, cât de departe aș merge. Cât de mult aș munci.

- Nu se poate să nu-ți fi trecut prin cap că știu deja toate aceste lucruri.

- Nu vorbești serios, îi spuse Preacher lui Paige. Nu e corect.

- Asta spune Mel, zise ea.

- Uau! Cine s-ar fi gândit că trebuie să nu facem sex ca să rămâi gravidă.

Se părea că ar fi trebuit să se simtă rușinat pentru asta.

- John, de tine depinde. Nu suntem obligați să facem acest lucru. În orice caz, nu în momentul ăsta. Nu insist...

- Nu, o s-o facem. Ne dorim un copil. Și eu îmi doresc un copil la fel de mult ca tine, iar când îți vine ciclul tu începi să plângi. Așa că o s-o facem. Clătină din cap. Cum o să știu când e timpul potrivit?

- Păi... câteva zile între. Știi? Și numai o dată, John, în acele zile. Cu excepția zilei în care am ovulație. Îi zâmbi. În ziua ovulației poți s-o iei și razna.

- Drace, o să-mi lipsească chestia asta, mormăi el.

- John, nu am argumente să susțin acest lucru, dar eu nu cred că toată lumea face la fel de mult sex ca noi...

El avea o expresie de nedumerire pe față.

- Păi, de ce nu?

Ea râse de el.

- Oh, John...

- Ai făcut rost de chestia aia? Chestia aia pentru ovulație?

- Am de gând să dau o fugă mai târziu la Fortuna pentru aprovizionarea barului și o să iau vreo două kituri, exact din acelea de care avem nevoie, pentru că Mel a spus că s-ar putea să ne ia mai mult de două luni ca să facem să meargă treaba asta - dacă asta este problema.

- Mai mult de două luni? întrebă el pierdut.

„Nu râde, nu râde“, își repeta Paige în sinea ei.

– O să încercăm două sau trei luni, spuse ea. Dacă n-o să meargă până atunci, o să te testăm pe tine și poate o să încercăm altceva.

El își luă capul în mâini.

– Uau! exclamă el. Apoi înălță capul cu curaj și continuă: E-n regulă. Putem s-o facem.

Ea puse mâna pe brațul lui.

– John, o să am ovulație în curând. În două săptămâni. Asta e răsplata ta.

– Îți promit, Paige! Am de gând s-o fac răsplata ta. Îți promit!

„Măi să fie“, își spuse ea. „O să fie interesant.“

– Cred că o să găsim pe cineva să stea cu Christopher și o să închidem barul în ziua ovulației, spuse el.

Înainte ca Mel și Jack să plece la festivitatea de încheiere a instrucției de bază a lui Ricky, în Virgin River a apărut o nou-venită. Mulțimea de la masa de prânz se risipise, iar Jack se afla în spatele barului când intră o femeie tânără. Avea un păr blond-roșcat și acel ten auriu care îți sugera că trebuie să fie pistruiată. Buzele ei erau de culoarea piersicii și zâmbea atât de destinsă încât Jack își înclină capul într-o parte, zâmbindu-i și el și întrebându-se cine ar putea fi. Femeia veni direct la bar și se sprijini de el.

– Jack Sheridan? întrebă ea.

– Eu sunt.

Ea îi întinse mâna.

– Sunt Vanessa Rutledge. Soția lui Matt Rutledge. Avem niște cunoștințe comune.

El îi strânse mâna.

– Pot să pun pariu că avem, iar printre ele este chiar soțul tău. Ce mai face?

– Mă tem că s-a întors în Orientul Mijlociu. A plecat de câteva luni. Cât timp este plecat eu stau cu tata, dar Matt mi-a spus că aş face bine să vin aici fără întârziere,

să te cauți și să aflu când vin băieții tăi pe aici pentru că cel mai bun prieten al lui Matt și cavalerul nostru de onoare este Paul Haggerty.

- Așa e, spuse Jack. Acum că mi-ai spus, îmi amintesc. I-am avut pe băieții ăia doi în plutonul meu cu mult timp în urmă - erau doar niște puști. Paul, Matt, Preacher, Mike Valenzuela. Apoi Paul și ceilalți au făcut parte din plutonul meu în ultimul meu stagiul în Irak, și suntem încă apropiați. Paul a fost pe aici nu foarte demult, și trebuie să revină curând. Încercăm întotdeauna să prindem ceva din sezonul de vânatoare, indiferent câți reușim să ne adunăm.

- Paul și Matt au fost împreună la școală, spuse ea. S-au înrolat împreună, au făcut pregătirea de bază și au fost în câteva stagii împreună. De fapt, erau împreună în seara în care l-am cunoscut pe soțul meu.

- Oh, lui Preacher și lui Mike o să le placă chestia asta, zise Jack.

Se întoarse și lovi în peretele care despărțea barul de bucătărie ca să-l facă pe Preacher să iasă.

- Am aflat totul despre Preacher, spuse ea. Paul mi-a vorbit mult de voi, băieți, și de barul ăsta. A fost o coincidență atât de ciudată că și tata a găsit locul ăsta pentru a se stabili aici.

- Unde este tatăl tău?

- A cumpărat acum câțiva ani o fermă veche la marginea orașului, chiar înainte de ultima misiune. A avut ceva de lucru ca s-o renoveze înainte de a ieși la pensie, apoi peste vară i-a adus aici pe fratele meu mai mic și caii lor de la Washington.

- Ultima misiune?

- A ieșit la pensie din armată. Generalul Maior Walter Booth.

Pe fața lui Jack se ivi o expresie de surpriză amuzată.

- Un general de pifani și-a lăsat fiica să se mărite cu un proaspăt pușcaș marin?

Ea ridică o sprânceană frumoasă, ochii de un albastru acvamarin îi scânteiară și spuse:

- Eu nu primesc ordine de la nimeni.

Izbucniră amândoi în râs.

Preacher ieși din spate, încruntat că fusese chemat cu o bătaie în perete. Când întâlnește zâmbetul strălucitor al roșcatei drăguțe de la bar, expresia lui se îmblânzi oarecum, din curiozitate.

Vanessa n-a fost impresionată de bărbatul uriaș sau de expresia lui morocânoasă. Și nici nu a fost surprinsă când trăsăturile feței lui se îmblânzesc într-un zâmbet curios.

- Tu trebuie să fii Preacher, spuse ea. Îi întinse mâna. Te-ai fi recunoscut oriunde, doar că am auzit că erai mare și chel. Acum ești doar mare. Vanessa Rutledge - soția lui Matt Rutledge.

- Nu se poate! exclamă Preacher, strângându-i mâna. Am auzit că s-a însurat. Ce mai face?

Ea ridică din umeri și zâmbi cu o jumătate de gură.

- Încerc să ghicesc. Irak. Bagdad, din câte am auzit ultima dată.

- Oh, puștoaico, spuse Preacher afectuos. Și tu ai ajuns aici?

- Tata tocmai s-a mutat aici - la marginea orașului. Un loc frumos pentru el și caii lui. Și pentru fratele meu mai mic, Tommy.

- Dumnezeuule, spuse Preacher. Nu-mi vine să cred. Chiar aici!

- Lumea devine din ce în ce mai mică, spuse ea, retrăgându-se de la bar și deschizându-și jacheta pentru a lăsa să se vadă o burtică de gravidă. Eram în drum să-o văd pe soția lui Jack. O să am nevoie de ajutorul ei.

- Uau! făcu Jack. Ia te uită! E primul?

- Da. Mai am doar câteva luni.

- Matt se întoarce pentru nașterea copilului? o întreabă Jack.

- Nu, dar dacă totul se va petrece conform planurilor, ar trebui să aibă un concediu lung când copilul va avea două luni. Privi împrejur, studie barul, trofee de animale de pe pereți și lemnul închis la culoare. Deci asta e locul, nu? Măi să fie, am auzit o mulțime de lucruri despre locul ăsta.

- Băieților le place locul ăsta, spuse Jack. Când Matt o să termine, o să ne asigurăm că ajunge aici cu restul băieților.

- Când o să termine? Ha! Crezi că asta se va întâmpla? Matt este pușcaș marin de carieră.

Dar zâmbi, mândră în mod evident de bărbatul ei. Și fiind fiică de general, era mai mult decât obișnuită cu rigorile vieții de militar.

- Nu e nici o grabă, spuse Jack. Noi o să fim pe aici mult timp de-acum încolo.

A fost și Paige convocată la bar să o cunoască pe Vanessa. În curând își făcu apariția și Mike care a fost încântat s-o cunoască pe soția lui Matt. A fost făcută și o invitație pentru general să se oprească la bar să bea un pahar din partea casei, iar Jack promise să ia legătura cu Vanessa și cu tatăl ei înainte ca Paul să stabilească următoarea întâlnire a pușcașilor marini, care se apropia.

- Oricum ar fi, nu-i spuneți lui Paul că suntem aici, zise Vanessa. Mi-ar plăcea să-i fac o surpriză.

capitolul 5

Mike Valenzuela își dădu seama că sub aparența unui orașel perfect puteau să existe infracțiuni, unele minore și predictibile, altele mai perfide. Se gândea adesea la cele două paciente de care îi vorbise Mel, în timp ce-i vizita pe vecini, liceul din orașul învecinat unde mergeau puștii din Virgin River și se interesa cum se distrau oamenii prin aceste părți. În majoritatea cazurilor primea răspunsurile așteptate - adulții aveau propriile

întâlniri, petreceri, picnicuri, grătare în aer liber. Frecventau restaurantele, galeriile, vinăriile și localurile de noapte din orașele de pe coastă și din jurul lor și bineînțeles că aproape toată lumea vâna și pescuia. Cea mai mare parte a comunității socializa prin intermediul evenimentelor legate de școală, de la evenimente sportive la orchestre și coruri, după care urmau întotdeauna întâlniri importante între părinți.

Zach Hadley trecea pe la Jack o dată sau de două ori pe săptămână pentru a bea o bere, iar Mike se folosi de ocazie ca să-l cunoască ceva mai bine – legăturile lui cu puștii de liceu dădură roade aproape imediat. El îi spuse că adolescenții aveau activitățile lor școlare de la jocuri la dansuri, dar mai aveau și câteva locuri pe care le frecventau. Petreceri, cu părinții acasă sau fără ei, chefuri cu bere în pădure. Auzise ceva discuții despre un refugiu izolat de pe șoseaua statală 109 unde existau câteva grătare vechi, toalete și mese de picnic. Pe această șosea traficul fusese intens înainte ca noua șosea să fie terminată, iar acum era mai degrabă un drum pe care se circula mai mult ziua și care noaptea le rămânea adolescenților. Atunci când vremea permitea, un loc perfect unde să aduci un butoiăș sau o ladă cu bere. Acolo unde crescuse Mike în L.A., puștii făceau chefuri în deșert sau pe plajă – dar aici aveau pădurea.

– Cât timp nu se afundă prea tare în pădure, departe de orașe, probabil sunt feriți de probleme cu animalele sau cu cultivatorii de marijuana, spuse Mike.

„Dar erau feriți și de problemele ivite între ei?” se întrebă Mike.

– Atunci, e adevărat? întrebă Zach. Toate culturile alea ilegale despre care se vorbește?

– E adevărat, confirmă Mike. Ascultă, dacă ai unele îngrijorări și eu te pot ajuta, n-o să spun de unde am informația.

- De fapt, spuse el cu voce scăzută, am văzut ceva din întâmplare - un bilet scurt - care m-a alarmat. Mi-a atras atenția - dar nu am avut nici cea mai vagă idee unde să mă duc cu el.

- Eu sunt primul la care trebuia să te gândești.

- E vorba doar de un zvon, să știi. Ce spun copiii de vârsta asta poate fi șocant uneori - și pot inventa totul. Dar biletul spunea ceva de genul „ține-te departe de petrecerile alea“. Există un zvon despre o fată care a rămas însărcinată, deși ea nu-și amintea dacă făcuse sex.

Mike ridică mirat din sprâncene.

- Cum ai dat peste bilet? Întrebă el.

- Un elev a lăsat un caiet în clasă. Ridică din umeri. M-am uitat prin el.

Mike zâmbi.

- Îmi place stilul tău. Băgăcios. Al cui era caietul?

- Habar nu am. L-am lăsat acolo unde l-am găsit și după prânz a dispărut. Nu l-am mai văzut vreodată și i-am supravegheat pe puști, am verificat ce aduceau în clasă. Aparținea unei fete, asta pot să-ți spun. Mâzgălelele erau de fată.

- Stai cu ochii pe chestia asta, da? Ascultă-mă cu atenție, îl sfătuiește Mike. Poate fi o informație importantă.

- Puștii mai beau câte o bere, asta știu, zise Zack. Dar dacă aici există o fărâma de adevăr, e vorba de băut zdravăn.

- Mda, spuse Mike. Și se gândi: „Pun pariu că nu berea a fost de vină“. Ține-mă la curent! N-o să spun nimănui că am vorbit cu tine.

Mike își făcu de lucru prin jurul școlii, se prezintă, încercând să-i facă pe puști să se simtă în largul lor, purtându-se cât se poate de prietenos și de relaxat. Știa că o să dea peste ceva iarbă pe măsură ce cerceta mai în detaliu. Existau zvonuri despre ceva amfetamine, dar nimeni nu sufla o vorbă despre Rohypnol. Faptul că-l avea pe Zach de partea lui era un mare avantaj, dar spera să prindă

el însuși un adolescent pe care să și-l facă informator confidențial și care să-i dea câteva nume. Poliția locală și biroul șerifului probabil că cercetau deja când apărea vreun caz de minori care consumau alcool sau droguri ilegale. Dar el voia să afle dacă vreuna dintre fetele lui din Virgin River era violată și, până când cineva nu făcea o reclamație la poliție, oamenii legii din zonă nu aveau de unde să știe. El le considera deja fetele lui, orașul lui.

Dădu o raită pe la refugiul de pe 109 și descoperi la gunoi câteva sticle de bere și prezervative. Se hotărî să viziteze locul cu regularitate, să vadă cine apărea pe aici. Și ce apărea pe aici. Ar putea încerca chiar și puțină supraveghere din pădure. Dar iarna venea devreme în munți și fereastra lui de oportunitate era aproape închisă în acest anotimp.

Exista un singur tip care apăruse de curând în grup, după cum putuse Mike să-și dea seama – tânărul de 17 ani Tom Booth, fratele mai mic al Vanessei și fiul generalului. Tom nu era de prea multă vreme în oraș, nu avusese destul timp să facă ceva rău. Booth, care îl invitase pe Mike să-i spună Walt, era văduv și i l-a prezentat pe Tommy, care părea deștept și amabil. Politicos și sincer. Poate că era popular printre fete, dar încă nu cunoștea destui tineri. Dacă Tom ar fi fost bine integrat la școală, ar fi fost o sursă de informații bună, dar nu era cazul. Când a doua pacientă a lui Mel se trezise însărcinată după o petrecere, Tom era încă la Washington.

Apoi mai erau o grămadă de băieți care trecuseră de vârsta de 15, 16, 17 ani – și care poate că aveau serioase dereglări mintale provocate de hormoni. Puțin testosteron și lipsa valorilor puteau face treaba asta.

Nu era deloc surprinzător că singura persoană cu care își dorea să fi putut vorbi despre asta era Brie. Dar dacă mai avea puțină rațiune, își dădea seama că nu era pregătită pentru această discuție. Trecuse mult prea puțin timp de când ea însăși fusese violată.

Mike nu se așteptase să se vadă înapoi în biroul șerifului atât de curând, dar se simți obligat să-l înștiințeze ce mirosise. De vreme ce nu avea nici o victimă, nici un suspect, nici o dovadă, Mike se aștepta de fapt ca șeriful să-i mulțumească politicos și să-i ceară să-l țină la curent. Spre surprinderea lui, șeriful îl chemă în biroul său pe un detectiv numit Delaney pe care îl prezentă drept reprezentantul lor într-o unitate de luptă împotriva drogurilor din care făceau parte mai multe agenții, inclusiv reprezentanții legii din fiecare agenție locală, statală și zonală.

- Avem un detectiv care se ocupă de violențele sexuale, dar mi se pare că ne cam pripim. O să-l consult totuși și pe el. O să-l întreb dacă a aflat ceva despre asta, spuse șeriful.

- Vă mulțumesc, domnule, spuse Mike. Înțeleg că în zona asta e multă marijuana, îi spuse el detectivului Delaney.

- Avem din belșug, da. Dar avem din ce în ce mai multe probleme cu drogurile albe și chiar ne dorim să depășim problema asta, spuse el. Când spun droguri albe mă refer la metamfetamine, cocaină și heroină.

- Am priceput, zise Mike. Ați auzit ceva zvonuri despre ecstasy? Drogul violului?

- Despre ecstasy, da, deși rar. Drogul violului, nu. Dar dacă dai peste așa ceva...

- Ne ții la curent? îl întrerupse șeriful.

- Categorie, răspunse el. Reticența posibilelor victime de a reclama acest lucru ar putea face ca procesul să fie de durată.

- Cu atât mai mult mă bucur că ești dispus să cercetezi în continuare, spuse șeriful. Fără o victimă sau fără o acuzație, nu am cum să desemnez un adjunct să se ocupe de asta. Îți sunt recunoscător pentru ajutor. Îi întinse mâna. Orașelul ăla din susul râului are noroc să te aibă acolo.

- Vă mulțumesc, spuse Mike.

Ceea ce nu îi spusese a fost că în acest caz motivația lui era puțin mai profundă decât simpla descoperire a unui răufăcător. Era un subiect delicat. Era vorba de Brie...

A doua zi se duse în Eureka și cumpără un laptop și o imprimantă. Sosise timpul să intre online, să folosească pentru cercetările lui internetul și legăturile pe care le avea.

După ce sosi în Virgin River, Brie petrecu două zile cu Jack, cu Mel și cu David înainte ca fratele și cumnata ei să plece dis-de-dimineață în a treia zi, îndreptându-se spre San Diego pentru festivitatea de încheiere a instrucției lui Ricky. Atunci schimbă așternuturile de pe patul mai mare din camera de lângă cea a lui David, așteptând cu nerăbdare să petreacă două zile liniștite în cabană. Îi făcea baie nepotului ei și îl hrănea, citea în timp ce el își făcea somnul de dimineață, apoi cam pe la prânz îl lua în oraș.

David era un copil obișnuit să fie luat peste tot. Atunci când mama și tatăl lui lucrau era fie la clinica lui Doc, fie la bar, fiind îngrijit de diverși oameni. Era un copil adaptabil, dar din pricina programului agitat al părinților, se plictisea ușor. Nu mergea să-l ții acasă. Așa că Brie porni să facă vizite.

Petrecu ceva timp cu Paige, ascultând poveștile despre noua încercare de a face un copil. Luă prânzul la bar, iar David mănca direct cu degetele din tava aflată în cărucior. Trecu un pic pe la cabinetul lui Doc și jucară gin împreună, în timp ce David își făcu somnul de după-amiază. Se duse cu Connie la magazinul din colț și, urmărind telenovela de după-amiază împreună cu Connie și Joy, văzu cum eroina principală, o târfă, i-o trăgea unui alt tip la televizor, spre deliciul femeilor mai în vârstă. Aproape de ora cinei se întoarse la barul lui Jack unde începeau să apară oamenii. Brie își luă

o bere în timp ce Preacher încălzea niște legume mărunțite pentru ca David să le poată mânca cu mâna și puțin lapte degresat pe care îl bea din cănița lui specială cu cioc. Oricine intra în bar o saluta prietenos, iar apoi se ducea imediat la David și îl săruta, îl îmbrățișa, îl smotocea și se strâmba la el ca să îl distreze. El era unul dintre cei mai iubiți locuitori din Virgin River și dacă nu datorită faptului că era fermecător și frumos, atunci datorită faptului că părinții lui erau Mel și Jack.

Pe la 17.00 sosi și Mike și bineînțeles că se duse imediat la Brie. Își luă și el o bere în timp ce ea o termina pe a ei, apoi luară cina împreună. Vorbi un pic despre faptul că mergea cu mașina prin orașele din apropiere, încercând să cunoască oamenii, să afle cum își petreceau timpul și dacă aveau vreo problemă cu care el i-ar fi putut ajuta. Începuse să înțeleagă ce așteptau de la un polițist local și descoperise că era cam același lucru ca într-o zonă de patrulare dintr-un oraș mare. Nu mult după cină, David începu să se agite, având nevoie să fie schimbat și să-și primească biberonul înainte de culcare.

– Trebuie să plec, spuse ea, ridicându-se în picioare și apucând căruciorul copilului.

Se ridică și el.

– Ți-ar plăcea să-ți țin companie diseară? întrebă el.

– Mulțumesc, dar cred că trebuie să mă concentrez asupra sarcinii mele. Îi zâmbi. Când se întorc mami și tati, poate o să putem face ceva.

– O să găsim ceva distractiv, rosti el zâmbind. Poate că nu e prea devreme să vedem balenele – o să migreze spre sud destul de curând.

– Poate că o să încercăm și asta, spuse ea.

Când Brie îl duse acasă pe David, primul lucru pe care îl remarcă fu că era foarte întuneric. Nu lăsase nici o lumină aprinsă la cabană și, cu toate că nu era nici ora 19.00, noaptea se lăsa cu repeziciune. Copacii

falnici care înconjurau poiana aruncau umbre lungi. Acest loc îi dăduse întotdeauna un sentiment atât de puternic de liniște și siguranță, încât a fost surprinsă că se simțea așa de tulburată. Încercă să ignore neliniștea instalată în ea și îi vorbi copilului, ca și când acesta i-ar fi ținut companie.

– Vino încoace, amice! Hai să te aranjăm! Ai petrecut o zi frumoasă, nu-i așa? Da, așa e.

Apoi mai era și problema ușii pe care o lăsase deschisă; simți cum inima îi tresaltă de câteva ori. Dar intră, aprinse luminile și încuie ușa de la intrare. Merse la ușa din spate și o încuie și pe aceasta. Primele ei două nopți aici fuseseră atât de odihnitoare și liniștite, nu-i trecuse niciodată prin cap că în seara asta va fi agitată. Apoi, în ciuda faptului că David se foia neliniștit, îl puse în patul lui și își scoase pistolul de 9 mm din geantă. Verifică toată cabana cu arma în mână, nerăbdătoare să-și calmeze mintea. În dulapuri, sub paturi, sus la mansardă. Nu îi luă mult timp să constate că nu exista nici o amenințare, slavă Domnului, pentru că nepotul ei devenise zgomotos și nerăbdător în pătuțul lui. Puse pistolul pe noptiera de lângă pat și își îndreptă atenția spre copil. Îl schimbă și încălzi laptele matern pe care îl lăsase Mel.

O deranja faptul că nu existau jaluzele sau obloane care să se tragă peste ferestre. Dar pentru ce i-ar fi deranjat pe Mel și pe Jack aici în pădure? Cine ar fi putut arunca vreo privire în afara unui urs? Lucrul acesta n-o deranjase aseară sau în seara de dinainte. Totuși acest lucru o făcea pe Brie să nu aibă astâmpăr și să privească tot timpul ferestrele neacoperite. Apoi își dădu seama că nu mai petrecuse o noapte singură din iunie.

„Trebuie s-o faci cândva. Trebuie să depășești obstacolul ăsta“, își spuse ea cu glas tare.

După ce îl schimbă pe David, îl hrăni și îl puse în pătuțul lui, se așeză în micul living al cabanei. Nu-i trecea prin minte ce-ar putea să facă, avea senzația că oricine

putea să se uite înăuntru; în plus, imaginea televizorului era neclară pentru că Mel și Jack nu se osteniseră să-și pună o antenă de satelit. Stinse luminile și se dezbracă pe întuneric pentru culcare. Își puse un trening ușor în care se simțea în siguranță, amintindu-și cu puțină nostalgie de zilele în care dormea goală-puşcă, încrezătoare și fără să se teamă. Din noaptea aceea nu mai dormise goală. Deși încă nu se făcuse ora 20.00, se băgă în pat. Inima îi bătea prea repede, așa că vorbi cu ea însăși: „Pe aici nu e nimeni care să vrea să-ți facă rău. Ești izolată în pădure – nimeni nici măcar nu știe că ești aici“.

Brie stătea întinsă pe spate, cu brațele încrucișate pe stomac, cu pistolul pe noptieră. Se străduia să țină ochii închiși un minut, apoi două minute, apoi și mai mult dacă reușea. I se păru că trecuse o veșnicie până când pulsul i se liniști și se relaxă puțin; fiecare sunet produs de vânt o făcea să tremure. „Dacă reușesc să trec doar de noaptea asta, o să reușesc să trec și de următoarea“, își spuse ea. Privi ceasul de pe noptieră la 20.15, la 20.30, la 20.45.

La un moment dat ațipi, dar mai târziu se trezi brusc din pricina unui fior. Icnii, se ridică în fund în pat și își dădu seama că transpira, gâfâia și inima bătea să-i spargă pieptul. Apucă pistolul și ținându-l în mână întinsă îl îndreptă spre ușa dormitorului. Ascultă încordată. Se auzea un șuierat și un geamăt ușor; vântul prin pini. Din dormitorul lui David se auzea un sunet slab și înăbușit; se ridică din pat, cu pistolul în mână, cu țeava îndreptată spre tavan și se strecură în dormitorul lui ca să se asigure că nu era nimeni acolo. David se foia în somn, cuibărit în așternuturi, visând.

„Oh, Doamne“, își spuse ea. „Mă furișez pe lângă nepotelul meu cu o armă încărcată!“ Lacrimile îi înțepau ochii. „Sunt irecuperabilă“, își spuse ea.

Se duse în bucătăria întunecată, luă telefonul și îl sună pe Mike. Când îi răspunse, rosti cu sufletul la gură:

- Iartă-mă! Sunt speriată.

- Ce se întâmplă? întrebă el alarmat.

- Nimic. Nimic de care să știu. Ușile sunt încuiate, am verificat casa, dar eu dau târcoale pe aici cu un pistol încărcat în mână. Am înnebunit complet.

- Poți să lași jos pistolul ăla, te rog? îi spuse el calm. Sunt acolo în zece minute.

- E-n regulă, răspunse ea cu glas tremurător, simțindu-se cumva o ratată.

Îi dezamăgise pe fratele ei și pe Mel, era dezamăgită de ea însăși.

- Te rog, pune-l deoparte și o să vin!

- E-n regulă spuse ea din nou.

Dar nu puse pistolul deoparte. Se ghemui pe podeaua bucătăriei și rămase acolo sprijinită de dulapurile din colț, de unde putea vedea restul bucătăriei. Dacă se apropia cineva de ea, îl putea împușca. Apoi își spuse: „Dumnezeule, ce bine că David nu merge în picioare!” În clipa asta ar fi tras în tot ce mișca; era suficient de încordată să tragă aiurea, iar un glonț ricoșat ar fi putut să-l rănească sau chiar să-l ucidă pe bebeluș! Încercă să-și țină degetul relaxat de-a lungul țevii și departe de trăgaci, repetându-și în gând: „Nu acționa până când nu ești sigură. Nu acționa”.

Când îți este frică, zece minute înseamnă o eternitate. Și nu există nimic mai rău decât frica, indiferent dacă are sau nu vreun temei. În gură avea un gust metalic de la adrenalină, iar inima îi bătea periculos de repede. În cele din urmă, după ce i se păruse că trecuse o oră, cu încheieturile degetelor albe din pricina armei ținute atât de strâns în mână, auzi zgomotul motorului unei mașini care intra în poiană, apoi un claxonat scurt pentru ca ea să știe că sosise.

Se ridică cu greu în picioare, puse pistolul pe blatul din bucătărie și deschise ușa din față. Când o deschise, îl văzu în prag îmbrăcat cu o jachetă groasă din piele

întoarsă și cu pistolul în tocul de sub haină. Cumva faptul că el purta armă o făcea să se simtă mai bine. Se părea că o luase în serios. Ca și când frica ei, deși nefondată, ar fi avut un oarecare temei.

- Dumnezeule, spuse ea, lipindu-se de el recunoscătoare. Mi-e frică *degeaba*!

- Liniștește-te, îi spuse el, mângâind-o ușor pe spate. O țină puțin în brațe, foarte atent să n-o strângă prea tare. Lucrurile astea cer timp.

- Mă simt ca o proastă.

- Păi, nu e cazul. Este atât de ușor de înțeles încât aproape că e predictibil. Se desprinsese din îmbrățișare, rămânând cu mâinile pe brațele ei. Este prima ta noapte singură?

- Da, răspunse ea. Sinceră să fiu, nu m-am așteptat la asta. M-am simțit atât de bine de când am ajuns aici. Nu am dormit niciodată mai bine.

- Vrei să verific și eu casa?

- Da, chiar dacă am verificat-o și eu, zise ea înclinând aprobator din cap. Și poate și pe afară.

- Cu mare plăcere. Stai jos! Respiră adânc de câteva ori și încearcă să te relaxezi.

Mike văzu pistolul de pe blat și îi atinse patul. Încă era cald. Îi fusese atât de frică, nu putuse să-l lase din mână.

Făcu un tur al casei și urcă la mansardă, aprinzând și stingând luminile după el. Luă o lanternă din mașină ca să verifice împrejurimile casei, unde toate lucrurile erau la locul lor - nu erau urme de încălțăminte, iarbă sau tufișuri strivite. Când intră înapoi în casă încuie ușa după el, își scoase tocul și pistolul și le puse pe blat alături de arma ei. Își dădu jos jacheta și o puse pe un scaun de bucătărie. Apoi se duse în micul living unde se lăsă pe vine în fața șemineului rece. Îngrămădi câteva lemne peste niște conuri de pin, aprinse focul și urmări

cum se înalță flăcările. Își frecă palmele în fața focului, apoi se duse și se așeză lângă ea pe canapea.

– Mulțumesc, îi zise ea stins.

– Pentru puțin, Brie. Trebuie să te simți în siguranță ca să poți să ai grijă ca lumea de David. Asta e tot ce contează.

– Dar te-am chemat în puterea nopții. Probabil că ești foarte enervat.

El îi zâmbi cu generozitate.

– Brie. Nu e nici măcar 22.00.

– Oh, Doamne! N-am dormit nici măcar o oră!

Mike râse înfundat, se aplecă să-și scoată cizmele și spuse:

– Acum o să dormi ca lumea peste noapte. Eu rămân aici.

– Oh, spuse ea agitată. Nu cred că este o idee atât de bună...

– Liniștește-te, *mija!* Nu știu eu prin tot ce treci în încercarea de a-ți recăpăta vechea viață? Sincer, nu poți să crezi că aș face ceva ca să te simți amenințată.

– Păi...

– Nu mă jigni, spuse el. E adevărat că am făcut o grămadă de lucruri de neiertat, dar nu am făcut nicio dată rău unei femei. Sunt un gentleman. Iar tu trebuie să dormi.

Ea reflectă asupra acestui lucru mai puțin de o secundă.

– Dacă pleci, știu că o să cedezi nervos. Pentru numele lui Dumnezeu, când se vor sfârși toate astea?

– Nu sunt sigur, dar știu că se vor sfârși. Se dovedește că acum este doar un pic cam prea devreme pentru tine. Nu e nevoie să conștientizezi toată chestia asta. Pur și simplu, o să facem abstracție de ea. Nimeni nu-mi urmărește venirile sau plecările. Nimeni nu urmărește această cabană să vadă a cui este mașina parcată afară.

Ea oftă și se rezemă pe pernele canapelei.

- Nu suport ce a făcut povestea asta din mine. Am crezut că sunt mai puternică.

- Dumnezeu, nu-ți face rău singură, îi spuse el. Și așa e suficient de rău ce ți s-a întâmplat. Nu e ușor să treci peste asta, Brie.

Brie își trase picioarele în sus și își masă tâmpilele cu degetele.

- Te doare capul? o întrebă el.

- Sunt doar puțin încordată, răspunse ea. O să-mi treacă. Apoi răsă scurt. Am așteptat cu nerăbdare să mă întorc aici ca să mă distrez puțin. Înainte să mi se întâmple toate astea, plănuiam tot felul de moduri în care să-ți zdrobesc inima.

Mike clătină din cap și îi zâmbi.

- Nu zău? Pare interesant. Acum am și eu de așteptat ceva cu nerăbdare.

- Am crezut că vei fi distrus. Ruinat, îi spuse ea.

- Aha. Vrei să-mi dai niște detalii?

- În nici un caz.

- Sunt deja devastat.

Se ridică, se duse în bucătărie, căută prin frigider și se întoarse cu două sticle cu bere. Le scoase dopurile și îi întinse una, păstrând-o pe cealaltă pentru el, și se așeză din nou pe colțul lui de canapea. Spera să nu se vadă pe fața lui că numai faptul că o privea în lumina difuză a focului era o recompensă, o încântare. Părul ei ciufulit așa cum se sculase din pat, picioarele goale, obrajii îmbujorați de neliniște, toate astea aproape că îi tăiau respirația. Știa că era agitată în prezența bărbaților până acolo încât nu putea merge la săli de sport mixte, și nu-și făcea iluzii că el era o excepție în privința asta, nici chiar după ce petrecuseră atâta vreme împreună. Oh, poate că în clipa aceea stăteau împreună pe o canapea la o jumătate de metru unul de altul. Dar dacă ar fi încercat să se apropie de ea chiar acum, ea s-ar fi pierdut cu firea. Ar fi luat-o la fugă. Ar fi cedat psihic.

- Poate că ar trebui să te gândești să te întorci la muncă, spuse el.

- M-am gândit la asta, dar mi-am pierdut interesul în a-i pune sub acuzare pe infractori. Nu mi-am pierdut interesul pentru aplicarea legii, dar nu știu în ce domeniu. Toată experiența mea este în domeniul dreptului penal și pur și simplu nu am chef să mă întorc la asta.

- Ce părere ai de lucrul cu victimele violurilor?

Ea oftă din adâncul sufletului.

- Încerc să nu mai fiu o victimă a violului. Încerc să depășesc acest lucru, deși îmi dau seama că ceva din asta va rămâne în mine pentru totdeauna.. Clătină din cap și continuă: M-am pregătit ani buni să ajut victimele violurilor, iar acum sunt și eu una dintre ele. Pur și simplu, vreau să ies din ciclul ăsta. Dumnezeuule, aș vrea să trec peste asta dacă pot!

- E rezonabil. Poate că există o cale de a-ți folosi experiența din procuratură în domeniul apărării.

Expresia ei era șocată.

- N-aș putea apăra niciodată de acuzații un infractor. Mai ales acum.

- Trebuie să existe ceva, spuse el. Drepturile omului? Cazurile de discriminare? Discriminarea în domeniul muncii? Drepturile femeilor? Libertățile civile?

Brie ridică din umeri.

- Ești obișnuită să ai o misiune, există vreo nedreptate pe care trebuie s-o îndrepti. Ai muncit întotdeauna din greu. Nu sunt sigur că tot timpul ăsta liber pe care îl ai ca să te gândești e un lucru atât de bun.

Ea își întinse picioarele și le puse pe măsuta pentru cafea ca să și le încălzească la focul strălucitor, iar el făcu la fel, fără să o atingă. Se trezi că se întreabă, și nu pentru prima oară, dacă toate femeile pe care el le nedreptățise atât de tare fuseseră la început prietenele lui, așa ca acum. Oare își petrecuse ore nesfârșite, luni nesfârșite vorbind cu ele în felul acesta sensibil, lipsit

de orice amenințare, înainte de a face sex cu ele, de a se însura cu ele și apoi de a le înșela? I-ar fi trebuit atât de mult timp. Atâta energie consumată. Se mai întreba și dacă ea putea fi înșelată la fel ca ele. Luă o înghițitură de bere.

- După ce se întorc Mel și Jack, dacă nu te grăbești să te întorci în Sacramento, ce-ai spune să mergem o zi pe malul oceanului? Nu știu dacă vom prinde balenele, dar pe acolo sunt multe lucruri de văzut. Galerii de artă, locuri unde se pot degusta vinuri, poteci pe promontorii și plaje, restaurante bune. Putem fi pur și simplu turiști timp de o zi.

- Te gândești la asta ca la o... întâlnire amoroasă?

Mike zâmbi larg.

- Da, recunosc el.

Pe buzele ei se ivi un zâmbet.

- Aș putea face asta, spuse ea. Ai fost bun prieten cu soțiile tale înainte de a te însura cu ele?

- De fapt n-ar mai trebui să răspund și la alte întrebări despre subiect. Despre ele, spuse el.

Ea se ridică puțin.

- De ce nu?

- Ți-aș putea oferi un avantaj nemeritat în privința planurilor de a-mi zdrobi inima. Aș vrea ca nici unul din noi să nu fie dezavantajat.

Ideea o făcu să râdă. Sau berea o făcea să râdă. Dar acesta era unul dintre lucrurile care funcționau în cazul ei - el n-o lua prea în serios și totuși o lua foarte în serios. Iar ea avea încredere în el, lucru care o liniștea și o îngrijora în același timp. Își ridică din nou picioarele, trăgându-le sub ea și se întoarse spre el.

- Ai fost? insistă ea.

- Nu. Ți-am spus - eu am fost mereu vânătorul.

- Mi-ar plăcea să aflu mai multe, spuse ea.

- Nu mai sunt foarte multe de spus, replică el.

- Încerc să pricep câteva lucruri, spuse ea. Violul - nu e greu. De necrezut, dar absolut de înțeles. A fost o răzbunare.

- O ambuscadă, completă el.

- Ambuscadă, repetă ea gânditoare.

- Asta mi s-a întâmplat și mie, adăugă el. Singurul lucru împotriva căruia nu te poți apăra.

- Bineînțeles, spuse ea, rezemându-se de pernele canapelei. Bineînțeles.

- Asta a fost cea mai grea parte a ecuației pe care a trebuit s-o rezolv - că practic nu a fost nimic pe care laș fi putut face altfel. Sau mai inteligent. Ai avut și tu probleme cu asta?

Ea se gândi o clipă, mușcându-și buza de jos.

- Am întors pe toate părțile chestia asta. Dar lucrul care mă roade este cum de am dat greș cu Brad. Din nu știu ce motiv, de la viol încoace parcă durerea provocată de divorț este proaspătă.

- Ce te face să crezi că tu ai greșit?

- Habar nu am avut că este tipul de bărbat care este în stare să facă ce a făcut. Nu mi-am dat seama niciodată ce o să se întâmple. M-am gândit cum au stat lucrurile încă de la început - de la prima întâlnire. La fiecare zi a căsniciei noastre. Poate că am muncit prea mult - programul meu era atât de lung. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Poate că devotamentul pentru cariera mea a fost mai puternic decât devotamentul față de Brad. Niciodată...

Mike își dădu picioarele jos de pe masă și spuse:

- Brie, poate că el a greșit, nu tu. Când v-am întâlnit prima oară, cu ani în urmă, ceea ce am văzut strălucind în privirea ta era încrederea și devotamentul. Și iubirea. Dumnezeuule, erai atât de îndrăgostită de el. Și pe deasupra erai o femeie de succes strălucită, o femeie rezistentă, puternică și curajoasă. Și nu te puteai apropia mai mult de el, nu-i puteai oferi mai multă atenție.

Dacă toate astea n-au fost suficiente pentru Brad, nu te poți învinovăți pe tine.

- Povestește-mi despre ele! Spune-mi pentru ce te-ai însurat cu ele, pentru ce au eșuat căsniciile tale.

Mike întinse cu precauție o mână și o mângâie delicat pe păr.

- Scumpo, nu e așa de interesant. Nu te va ajuta să-l înțelegi pe Brad. Singurul lucru pe care îl am în comun cu Brad este acela că amândoi suntem niște idioți.

- Povestește-mi, insistă ea cu glas scăzut.

El trase aer în piept.

- Carmel avea 19 ani când a început să lucreze pentru tatăl meu ca secretară și contabilă începătoare și ne-am cunoscut când eu eram în permisie. Ne-am scris scrisori - scrisori melancolice, ca între prieteni, care apoi au devenit mai romantice. Șase luni mai târziu când eram din nou în permisie, am făcut dragoste și după asta ea trebuia să se căsătorească. Așa că asta am făcut - ne-am căsătorit, apoi am fost trimis în Irak. Când am venit acasă, ea era pregătită să-și vadă de viața ei. Mi-a frânt inima și mi-a salvat viața în același timp, pentru că eu n-aș fi părăsit-o și aș fi continuat să fiu un soț groaznic pentru ea. Eu trăiam clipa. Eram atras prea ușor de alte lucruri. Întotdeauna mă gândeam numai la mine.

- Și următoarea? întrebă ea.

El ridică din umeri.

- Ne-am căsătorit pentru că ne-am simțit vinovați. Era cu alt bărbat când am început să mă văd cu ea și s-a despărțit de el ca să fie cu mine. A fost alegerea ei - nu eu i-am cerut să facă asta. Dar la fel ca în cazul lui Carmel, după asta trebuia să se mărite. Poate că nici unul din noi nu s-a putut împăca cu ce făcuserăm - catolic fiind, pe mine mă mustră teribil conștiința. Așa că ne-am căsătorit. Am încercat să transformăm o aventură sexuală în dragoste adevărată și n-a mers. După șase luni a plecat. A fost de la început o greșală, dar eu tot

nu mi-am învățat lecția despre astfel de lucruri pentru un timp destul de lung. Dacă o femeie era afectuoasă și doritoare... Eu încă trăiam clipa prezentă, gândindu-mă numai la mine. Nu există nici un fel de scuză pentru ce le-am făcut, dar aveam numai 26 de ani când cea de-a doua căsnicie a mea s-a încheiat și eram încă un tânăr nebun. Și mai era ceva, eu nu luam în serios căsătoria. Credeam că pur și simplu aveam să-mi găsesc o soție în mod automat. Trebuia doar să ochesc, să trag și să mi-o trag – și o să fiu căsătorit și cu o droaie de copii. Ridică din umeri. Așa au făcut frații mei. Și surorile mele. S-au întâlnit cu cineva, s-au căsătorit și restul e istorie. Cu toții sunt fericiți. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că știau ce fac.

– Tu ți-ai dorit copii?

– Sigur. Slavă Domnului că nu s-a întâmplat! Nu mi-ar plăcea să am copii prinși în jocul greșelilor pe care le-am făcut. Înainte de a fi împușcat, nu aveam răbdare și aproape deloc scrupule. Aș fi putut să încerc să te seduc cu ani în urmă dacă nu ar fi fost evident că erai îndrăgostită de soțul tău.

– Și cum te-a schimbat faptul că ai fost împușcat?

– Glumești, nu? A fost cât pe ce să mor. Am avut o grămadă de timp – petrecut la orizontală – să mă gândesc cum mi-am risipit viața. La toți acei oameni pe care probabil că i-am dezamăgit – printre care m-am numărat și eu. Nu eram diferit de Brad – genul de bărbat care riscă prea mult, riscă lucruri pe care un om cu mintea întreagă nu le-ar risca niciodată. Și asta l-a costat totul. M-a costat totul. Luă o înghițitură de bere. Probabil că fostele mele soții nu au fost perfecte, dar eu nu pot să învinuiesc pe altcineva decât pe mine însumi.

– Vezi? spuse ea, îndreptându-se. Inima ta trebuie să fie zdrobită!

– Da. Sunt sigur că așa va fi.

- Dar lucrul peste care nu pot să trec, spuse ea, este ce mă fac dacă se va întâmpla din nou la fel? Dacă mă îndrăgostesc de vreun bărbat, vreau să-mi fac o viață alături de el și totul pare în regulă. Minunat. Perfect. Iar apoi...?

- Of, Brie, în viață nu există garanții - și știi acest lucru mai bine ca oricine. După ce iei lucrurile pe îndelete, afli despre el cât de multe poți și îți folosești rațiunea, s-ar putea ca tu să fii aceea care-și schimbă sentimentele. Ochii lui negri străluceau în lumina focului. Sau poate că nu te înșeli cu nimic - în privința sentimentelor tale și ale lui - și îți este destinat pentru totdeauna, să fie perfect pentru totdeauna, dar se întâmplă ceva neprevăzut. Alunecă pe munte sau cade dintr-o barcă. Îi atinse nasul. Dacă te afli în acea situație minunată și mult dorită, aceea de a crede în cineva suficient de mult ca să îți asumi acest gen de risc, persoana în care trebuie să crezi cel mai mult ești tu însăși.

Vorbiră până aproape de miezul nopții, și Brie începu să caște. Să caște și iar să caște. În cele din urmă, Mike spuse:

- Mă scoți din sărite. Du-te la culcare! Eu o să rămân chiar aici pe canapea. O să aud orice zgomot, așa că poți să dormi liniștită și să mă lași pe mine să veghez.

- Ești sigur?

- Sunt sigur. În primul rând, asta e o cabană solidă - totul e închis și sigur. În al doilea rând, dacă mișcă ceva, sunt în picioare imediat, spuse el pocnind din degete. Și nu că așa vreau eu. Vine din anii în care moțaiam atunci când stăteam de pază. Și asta nu înseamnă nimic pe lângă faptul că, după ce ai fost în Irak, ai un somn foarte ușor.

- Hm. Asta aș putea să cred. E adevărat, nu-i așa?

- E adevărat. Până acum încă nu te-am mințit.

Ea se gândi la toate lucrurile pe care i le spusese despre el însuși - lucruri care nu-l flatau deloc, care

trebuiau să o țină la distanță de o relație mai apropiată cu el, și hotărî că n-o mințise.

- Bine, spuse ea și se ridică. Mulțumesc. Vorbesc serios. Îți mulțumesc. Nu cred că pot s-o fac încă - să dorm singură. Vrei o pernă sau altceva?

- Nu. Mi-e bine.

Brie se duse la culcare. O auzi cum se spală pe dinți. Cum se mișcă de colo-colo. Cum se cuibărește în pat. El se întinse pe canapea; avea picioarele prea lungi și le puse peste brațul canapelei. Până dimineată va avea picioarele amorțite, dar era în regulă. Voia să facă asta pentru ea.

După puțin timp deschise ochii și o văzu stând lângă el.

- Aăă, începuse ea agitată. Ai putea...? E jenant. Îmi face rău și dacă un bărbat mă vede pe banda de alergare, dar ai putea veni cu mine în pat, îmbrăcat, și te-ai putea abține să faci ceva? Vreau să spun, chiar și în somn?

- Îmi e bine aici, Brie. Nu-ți face probleme în privința mea.

- Nu-mi fac probleme în privința... M-am gândit doar că nu e destul de mare canapeaua. Și este un pat la mansardă, dar nu vreau să te duci până acolo. Iar eu... Ai putea sta întins în pat lângă mine fără să...

- Nu am de gând să încerc nimic cu tine, Brie. Știu că nu poți suporta asta.

- Nu cred că pot să dorm dacă nu ești... mai aproape, spuse ea foarte încet.

- Of, draga mea...

- Atunci, vino, spuse ea, întorcându-se în dormitor.

Preț de o clipă el nu făcu nici o mișcare, se gândi. Nu îi trebui prea mult timp. Voia să fie lângă ea, dar nu era necesar să fie acolo. Dar dacă avea nevoie de el, era acolo. Se ridică în picioare și se descotorosi de curea din pricina cataramii mari, dar toate celelalte rămaseră pe el. Apoi se duse în dormitor.

Stătea ghemuită sub așternut, cu fundul spre el, ca să-i facă loc. Așa că el se așează în pat peste cuvertură, ca să-o facă să se simtă în siguranță.

- E-n regulă? o întrebă.

- Da, murmură ea.

Patul nu era mare, era numai unul dublu, și era imposibil să rămână prea mult spațiu între ei. El se întinse lângă ea, aproape ca într-o îmbrățișare, cu fața în părul ei și cu încheietura mâinii pe coapsa ei.

- E-n regulă? o întrebă el.

- Da, murmură ea.

El se cuibări mai bine, cu obrazul în părul acela mătăsos și înmiresmat lăsat liber, cu corpul mulat pe curbura trupului ei, deși separat de straturi de pânză și pături, și îi trebui mult, mult timp până când reuși să adoarmă. După respirația ei regulată, Mike își dădu seama că se odihnește confortabil, iar asta îi dădu o stare de bine.

Când se trezi dimineța, ea se întorsese în somn și stătea pe brațul lui, ghemuită aproape de el, cu buzele ușor întredeschise, cu respirația ușoară și caldă pe obrazul lui. Și își spuse: „Oh, fir-ar să fie, are dreptate - o să-mi zdrobească al dracului de tare inima“.

Jack și Mel se duseră cu mașina la Eureka și schimbă două avioane către San Diego, unde ajunseră în seara dinaintea ceremoniei de absolvire a lui Rick. Asta le lăsă puțin timp de petrecut împreună la un hotel drăguț. Meraseră la piscină să înoate, ceea ce nu făceau niciodată în Virgin River. Apoi urmă o cină plăcută și o noapte lungă și minunată petrecută între soți. În prima noapte departe de casă reușiră să se concentreze doar asupra lor, dar în dimineța următoare, la prima oră, Mel o sună pe Brie ca să se asigure că bebelușul este bine.

- Mi-e atât de dor de el, se plânse Mel.

- Știu că ți-e dor, spuse Jack. Și mie îmi este. Îți mulțumesc că faci asta pentru mine, zise el, luând-o în brațe.

- Nu a fost doar pentru tine. A fost și pentru mine. Dar mi-e atât de dor de el.

- Sunt numai două nopți, iubito. Apoi vom fi iar acasă. Și n-o să-l mai părăsim multă vreme.

Privindu-l pe Rick în poziție de drepti în timp ce depunea jurământul pentru a fi primit în Corpul Pușcașilor Marini, Jack își simți pieptul cuprins de mândrie. Absolvise printre primii din clasa lui, un tânăr conducător, un tânăr deosebit de puternic și deștept. Când ofițerul comandant dădu liber companiei, toți tinerii soldați făcură un pas înapoi, stânga împrejur și strigară:

- Să trăiți!

Mel apucă brațul lui Jack și se sprijini de el cu ochii în lacrimi. Pe terenul de instrucție se schimbau strângeri de mâini și îmbrățișări, tinerii îi mulțumeau sergentului care îi instruisese, erau numai zâmbete largi și hohote de râs. Jack o cuprinse cu brațul ținând-o strâns. Stăteau la marginea terenului și așteptau ca Rick să vină la ei.

Când se apropie, Jack îi strânse ferm mâna și îl îmbrățișă.

- Ura, bărbate, îi spuse. Bravo! Sunt mândru de tine, fiule.

- Mulțumesc, amice.

Mel însă doar se sprijini de el, îl îmbrățișă și plânse.

- Hei, Mel, spuse el râzând și bătând-o pe spate. Ia-o mai ușor, da?

- Oh, Ricky, ești atât de frumos! Uită-te la tine! Ești minunat.

- Rick, uite care sunt opțiunile. Putem să-ți luăm noi lucrurile, spuse Jack. Am luat două camere, nu e ca la cazarmă. Putem să luăm o cină plăcută în oraș și să prindem zborurile de mâine-dimineață devreme. Sau poate că ai ceva planuri cu băieții înainte de a pleca

de aici și mâine-dimineață pot să vin eu să te iau și să mergem acasă.

- M-am cam săturat de băieții ăștia.

- Nu se poate să nu se întâmple ceva în seara asta. Se sărbătorește?

- Da, sigur. Doar că eu sunt gata să părăsesc baza militară. Îmi place prima ta idee.

Jack bănuia că unii dintre tinerii pușcași își vor lua și ei camere la hotel, dar vor dori să se îmbete și să-și găsească fete. După toate cele prin care trecuse Rick cu un an în urmă împreună cu prietena lui, probabil că era prea puțin interesat. Așa că Jack îi duse la hotel, îi scoase la o cină plăcută cu friptură și ascultă toate poveștile despre instrucția de bază. După cină o băgă pe Mel în pat și se duse în camera lui Rick cu șase beri reci. Bătu la ușă și fu primit înăuntru de puștiul proaspăt ieșit din duș, în pantaloni de trening și dezbrăcat până la brâu.

- Hei, ești cel mai bun prieten al meu, spuse Rick, trăgând cu ochiul la bere.

Jack fu oarecum surprins de aspectul băiatului, care era într-o excelentă formă fizică după instrucția de bază. Când plecase era puternic și zvelt, dar acum era bine construit și emana forță. Barba i se îndesise; părul de pe piept îi crescuse des. Jack râse și clătină din cap.

- Să fiu al naibii, băiete. În mod sigur nu arăți de 18 ani.

- Și nici nu mă simt de 18 ani. Luă o sticlă cu bere și atinse cu ea gâtul sticlei pe care o ținea în mână Jack. Îți mulțumesc că ai venit, Jack. Pentru mine a însemnat foarte mult.

- Pentru mine a însemnat și mai mult, spuse Jack. Se așază pe unul dintre scaunele de lângă măsura din cameră, iar Rick stătea pe marginea patului. Câțiva dintre băieți vin săptămâna viitoare să mai prindă puțin din sezonul de vânatoare la căprioare. Ne-ar plăcea să vii și tu cu noi.

- Ar fi grozav. Dar mai înainte mai am de făcut vreo două lucruri, spuse el. Trebuie să petrec puțin timp cu bunica. Și trebuie să mă duc la Eureka, spuse el plecându-și privirea. Vreau să văd ce face Liz.

- Ai primit vești de la ea? întrebă Jack.

- Da, foarte puține. Dar de obicei numai atunci când îi mergea prost. Mă gândesc că nu-i merge prost în fiecare zi, altfel aș fi primit mai multe scrisori. Connie ce spune?

- Nu prea multe. Că se descurcă, asta e tot. Tu ce faci?

- Jack, am făcut ceea ce trebuia să fac. M-am înrolat. Asta m-a ajutat să-mi mai iasă puțin din cap ce s-a întâmplat. M-a obosit mult prea tare și în cea mai mare parte din timp eram prea speriat ca să mă mai gândesc.

- Cum vezi lucrurile acum?

El ridică din umeri.

- Reușesc să mă împac mai bine cu mine însumi. Dar Lizzie e încă doar o copilă. Are acum 16 ani - se maturizează chiar dacă nu și-o dorește. A trecut prin multe lucruri îngrozitoare pentru o fată de vârsta ei.

Jack nu se putu abține să nu se gândească la faptul că Ricky nu era decât cu doi ani mai mare, dar lua asupra lui toată vina, ca și când el ar fi fost singurul responsabil. Și el trecuse prin multe.

- Fiule, ți-o spun din nou. N-a fost vina ta că bebelușul a murit.

- Vina mea a fost doar că a existat un copil, spuse el, luând o gură zdravănă de bere.

- Suntem bărbați, Rick. Suntem idioți. Întreab-o pe Mel, spuse el.

- Mda, spuse și Rick și râse.

- Tu rezolvă-ți treburile, apoi vino să vânez puțin cu noi. S-ar putea să primești o mulțime de sfaturi de la băieți, chiar dacă tu n-o să le ceri. Ei se gândesc acum la tine ca la unul de-al lor - n-o să se rețină deloc.

- Mda. Te duci și tu la vânătoare? întrebă Rick.

Jack se înfoie puțin.

- Mă duc. O s-o sfidez pe regina mea și o să mă duc cu pușca în pădure. Dar dacă împușc ceva, o să dau vina pe tine.

capitolul 6

Când Mel, Jack și Rick ajunseră în Virgin River, se apropia ora cinei. Băiatul era unul dintre fiii preferați ai orașului și toată lumea era nerăbdătoare să-l revadă, așa că Rick a fost lăsat la casa bunicii lui doar ca să o ia și să o aducă și pe ea la bar. Lydie era o clientă rară a barului, dar aceasta era o ocazie specială.

Era devreme, dar sosiseră deja o mulțime de oameni care așteptau să-l vadă pe Rick. Brie și bebelușul fuseseră în oraș cea mai mare parte a după-amiezii; când David o văzu pe Mel, dădu alarma, fluturându-și brațele spre ea și scoțând țipete ascuțite de încântare. Nu își duse la capăt îmbrățișarea suficient de repede, căci de-abia aștepta să-l alăpteze. Se strecură în micul living al lui Paige ca să stea cu băiețelul ei.

Preacher făcuse o prăjitură uriașă care avea în mijloc un medalion remarcabil de bine realizat din glazură cu însemnele Marinei. Scosese, de asemenea, și o grămadă de gustări, făcuse un vas mare cu fripturi lângă care pusese un coș mare cu chifle, salată de cartofi și fasole uscată, toate preferatele lui Rick. Nu după multă vreme localul se umplu cu prieteni și vecini. Mike sosise doar cu câteva minute înaintea lui Rick, și atunci când tânărul pușcaș marin intră în bar, izbucni un val de urale. Au urmat o mulțime de îmbrățișări, bătăi pe spate, o atmosferă de sărbătoare.

Era genul de seară care îl făcea întotdeauna fericit pe Jack că deschisese acest local - înconjurat de prieteni și vecini, cu pereții vibrând de zgomote vesele. În seri ca aceasta, mâncarea era gratis - pe bar era un borcan

în care oamenii puneau atât cât își permiteau, dar nimănui nu i se întorcea spatele. Erau o mulțime de beri și sucuri gratuite – singurul lucru pentru care lua bani erau cocktailurile.

După ce David avusese parte de o întâlnire intimă cu mama lui, se ținuse destul de bine în timpul petrecerii, fiind trecut de la unul la altul. Rick îl luă la rândul lui în brațe, uimit de cât de mare crescuse într-o perioadă atât de scurtă.

Brie stătea pe un scaun la bar, iar Jack, în locul lui preferat din spatele barului și o întrebă:

– Cum a mers, Brie?

– David a fost un înger. Am fost foarte ocupați, am făcut o mulțime de vizite.

– Și v-ați simțit bine?

– Sigur, răspunse ea zâmbind. M-am distrat bine. De câte ori vei avea nevoie de o mătușică, eu sunt aceea.

El se aplecă peste bar și o sărută pe frunte.

– Mulțumesc.

– Cum a fost escapada voastră? îl întrebă ea în șoaptă.

– Perfectă. Lui Mel i-a fost mult prea dor de copil, dar, de fapt, și mie mi-a fost.

După o masă grozavă și o grămadă de musafiri, fermierii, crescătorii de animale și oamenii de afaceri începură să dispară – pentru acea seară le era de ajuns. Vitele nu-ți lăsau nici o zi liberă; oamenii de pe aici se trezeau foarte devreme. Rick sări pe un scaun de bar și zâmbi cu gura până la urechi.

– Fantastic, Jack, spuse el. În mod sigur e bine să te întorci acasă. Eu o să-mi duc bunica acasă – se duce la culcare destul de devreme. Apoi o să mă îndrept spre Eureka.

– În seara asta? întrebă Jack surprins.

– Mda, răspunse Rick îmbujorându-se ușor. Ridică neconvingător din umeri. Trebuie s-o văd pe fata aia. Știi și tu.

- O să ajungi acolo cam târziu, îi atrase atenția Jack.

- Pariez că o să mă aștepte, spuse Rick. Îi întinse mâna. Îți mulțumesc pentru tot.

- Pentru puțin, replică Jack.

Și voia să adauge, „te rog ai grijă“. Îl urmări cu privirea pe Rick în timp ce o conducea pe Lydie afară din bar.

Mel veni lângă el, ținând copilul pe șoldul stâng, iar cu mâna dreaptă îi cuprinse mijlocul.

- Rick se duce în Eureka în seara asta, spuse Jack.

- O să fie bine pentru amândoi, răspunse Mel.

El se scutură și privi în jos spre Mel.

- Să fiu al naibii, m-aș simți mult mai bine dacă ar fi cam cu zece ani mai mari, și asta repede de tot.

- Știu. Ești ca o cloșcă. Dar tocmai am petrecut două zile cu Rick și nu sunt îngrijorată în privința lui. E foarte atent. Cred că o să mă duc să-l duc pe David acasă și să-l culc. Sunt frântă de oboseală - a fost o zi atât de lungă. Tu rămâi cât vrei.

El se aplecă și o sărută pe cap.

- Vin și eu puțin mai târziu.

Brie sări de pe scaunul de la bar.

- Te duc eu Mel, spuse ea.

Și atunci Jack observă un alt lucru. Bănuia că se întâmplaseră multe lucruri pe aici. În timp ce Mel ieșea pe ușă cu David, Brie făcu un mic ocol, și se duse la Mike care discuta cu Paige în cealaltă parte a încăperii. Îi atinse mâna, i-o ținu și îi spuse ceva. Ceva care îl făcu să zâmbească. El se aplecă spre ea, o sărută fugăr pe obraz, o strânse ușor de braț, iar ea ieși pe ușă.

„S-ar putea să nu fie un lucru bun“, își spuse Jack. Brie nu-l cunoștea pe Mike așa cum îl cunoștea el.

După ce invitatul de onoare plecă, barul se goli de petrecăreți. Paige se dusesese să-și culce fiul în camera de la etaj, lăsându-i singuri în bar pe cei trei bărbați. Jack luă

trei pahare. Îi turnă lui Preacher din whisky-ul lui preferat, iar pentru el alege un scotch single malt.

- Mike? întrebă el.

- Sigur, răspunse acesta.

- Cum au mers lucrurile cât timp am lipsit? îl întrebă Jack pe Mike în timp ce îi turna.

Mike ridică din umeri.

- Totul a părut în regulă, răspunse el. Tu ce spui, Preach? întrebă Mike.

- Mda, spuse uriașul. Din câte știu eu. Bine. Băiatul arată bine, Jack. Marina nu l-a făcut praf.

- Eu cred că-i place puțin, spuse Jack.

- Fără îndoială, spuse Preacher. Dădu paharul peste cap. Băieți, puteți închide voi când plecați?

- Sigur că da, spuse Jack.

Preacher trecu prin bucătărie spre locuința lui, iar Jack desfăcu din nou dopul, turnându-și lui și lui Mike câte un strop.

- Nu am avut de gând să te întreb chestia asta, spuse Jack. Dar dacă suntem numai noi doi - spune-mi ce e cu Brie.

- Ce să-ți spun, Jack?

- Când a plecat... Parcă ar fi fost ceva...

- Dă-i drumul!

- Tu și Brie?

- Ce anume?

Jack respiră adânc, fără nici o bucurie.

- Ești cu sora mea?

Mike luă o înghițitură de whisky.

- Măine îmi iau o zi liberă - o duc pe șoseaua de coastă a Pacificului prin Mendocino ca să privim balenele, să vedem galeriile de artă și poate să mâncăm ceva.

- Pentru ce?

- Mi-a spus că i-ar plăcea să facă asta cât timp este aici.

- E-n regulă, dar tu știi unde bat...

- Cred că ar fi mai bine să-mi spui tu, ca să nu înțeleg greșit.

- Aș vrea să știu care sunt intențiile tale cu sora mea.

- Chiar crezi că ai dreptul să faci asta? Să pui întrebarea asta? îl întrebă Mike.

- Spune-mi doar ce s-a petrecut între voi cât timp am fost plecat.

- Jack, cred că ai face bine să o lași mai moale. Brie e femeie în toată firea. Din punctul meu de vedere, suntem prieteni buni. Dacă vrei să afli cum vede ea lucrurile, cred că trebuie să o întrebi pe ea. Dar nu-ți recomand - s-ar putea să se simtă jignită. În ciuda tuturor celor întâmplate, are tendința de a se vedea pe ea însăși ca pe o persoană matură.

- Știi prea bine și tu - a avut un an foarte prost.

- Nu e nici un secret, fu Mike de acord.

- Faci ca situația să fie teribil de grea, frate...

- Nu, cred că tu o faci să fie așa. Ai petrecut ceva timp cu ea în seara asta. Ți s-a părut că e ceva în neregulă? Ca și când ar fi supărată sau ceva de genul ăsta? Pentru că eu cred că totul este în regulă și îți faci prea multe griji.

- Da, îmi fac griji. Îmi fac griji pentru că poate va căuta la tine puțină consolare. Ceva care să o ajute să treacă peste toate lucrurile astea. Și că tu vei profita de acest lucru.

- Și...? îl îndemnă Mike, ridicându-și paharul, dar fără să bea.

- Și că poate o s-o farmeci un pic cu vrăjeala ta latino și apoi o s-o părăsești. Jack își termină whisky-ul. Nu vreau să-i faci asta.

Mike își puse paharul pe bar fără să-l golească.

- Nu i-aș face niciodată rău lui Brie. Și asta nu are nimic de-a face cu faptul că este sora cuiva. Noapte bună, Jack, spuse și părăsi barul.

Mike trebui să-și verifice memoria, să-și amintească ce simțise el în legătură cu surorile lui, să încerce să-și bage

bine în cap ideea că ceva din purtarea asta era dincolo de controlul lui Jack. Dacă Jack s-ar fi uitat la una dintre surorile lui mai mici așa cum probabil că se uita Mike la Brie, probabil că s-ar fi infuriat peste măsură. „Frații mai mari, ca mine și ca Jack, pot deveni posesivi.” Nu era bine, dar așa era.

Asta îl scotea din sărite pe Mike. Dar mai mult decât atât, îl îngrijora. Nu prea credea că avea multe șanse cu Brie dintr-o grămadă de motive, dar nu voia ca unul dintre ele să fie cel mai bun prieten al lui.

Îi părea rău că nu-și terminase whisky-ul ăla.

Trecu mult timp până Mike reuși să adoarmă, deși nu dormise prea mult în ultimele două nopți. Își tot dorea ca Jack și Mel să fi rămas departe ceva mai mult timp. Stătuse întins lângă ea două nopți minunate. Dormise lipită de el. Fusesse ceva platonice, dar fusesse o desfătare. În somn ea se lipise mai tare de el, se cuibărise comod, se lăsase legănata în siguranța brațelor lui. Avusese încredere în el. Crezuse în el. Mirosul ei era încă prezent în mintea lui, suficient de palpabil, așa că din când în când simțea un iz de parfum de neuitat și aproape avea senzația că ar fi putut să o atingă dacă ar fi întins mâna.

Dar în seara asta era singur. Și când somnul îl ajunse în sfârșit, fu unul agitat și plin de vise, de felul celor de care nu mai avusese de mult timp.

Vedea trupurile lor de undeva de sus – pielea ei albă, sidefie în contrast cu pielea lui bronzată de mexican, mâinile lui mari lipite de fundul ei alb perfect, ținând-o strâns. Lipită de el. Deși privea de sus, simțea fiecare senzație – atingerea delicată a degetelor ei prin părul lui negru, buzele ei pe gâtul lui, pe piept, pe umeri. Simțea gustul pielii ei, cu fața îngropată în părul ei mătășos de culoarea mierii. Era înăuntrul ei, genunchii ei erau ridicați cu pelvisul înclinat ca să îl poată primi mai adânc, iar el se legăna împreună cu ea într-un ritm ușor, dar intens. Suspinele ei umpleau încăperea; el șoptea

cuvinte de dragoste în urechea ei, o încuraja spunându-i cât de mult își dorea să-i facă plăcere.

Îi vedea mâinile mici rătăcindu-i în sus și în jos pe spate, pe umerii largi care erau din nou sănătoși. Iar atunci când îi spunea că o iubește, că o adoră, că n-ar fi putut trăi niciodată fără ea, ea îi întorcea cuvintele de iubire în spaniolă. „*Estas en mi corazón.*” Ești sufletul meu. „*Te quiero.*” Te doresc. „*Te quiero mucho, Miguel.*” Te doresc atât de mult, Miguel... Mike.

Îi auzea strigătele, o simțea încleștată în jurul lui cu o forță arzătoare și fermă atât de minunată, încât tot corpul lui se cutremura de convulsii. În timp ce ea continua să-i strige numele, el izbucni într-un orgasm atât de intens, atât de fabulos, pe care nu își amintea să-l mai fi avut vreodată.

Se trezi brusc, gâfâind și cu inima bătând să-i spargă pieptul, atât de transpirat, încât cearceaful se lipise de el. Singur. Dar nu era singur; ea fusese cu el, sub el în acea fantezie nocturnă care îl adusese în extaz. Și își spuse: „Oh, Doamne! Până la urmă nu sunt mort!”

Gândul care îi trecu imediat prin minte fu că era extrem de recunoscător că nu i se întâmplase când dormise cu ea în cabană. Ar fi speriat-o de moarte.

Brie se trezi foarte devreme; trei oameni care concu-
rau pentru aceeași cabină de duș creau niște probleme. Când deja se ștergea cu prosopul, îi auzi din dormitor pe Mel și pe Jack vorbind încet cu bebelușul care gângurea și râdea. În timp ce se îmbrăca la mansardă dușul se auzi continuu – Mel și Jack se pregăteau să-și înceapă ziua. Când se întâlni cu Jack lângă cafetieră, David era din nou în pătuțul lui pentru un pui de somn de dimineată. Brie avea deja o ceașcă aburindă în mână.

Jack o măsură din cap până în picioare, cercetându-i fusta, bluza și vesta – nu era ținuta obișnuită de purtat la țară. Era îmbrăcată ca pentru o întâlnire. Chestia asta

îl rodea până în adâncul sufletului. Își turnă încet o ceașcă cu cafea.

- Mike mi-a spus că te duce la Mendocino, spuse el.

- Da, spuse și ea. O să fim turiști de o zi.

- Ascultă, Brie, ar trebui să știi ceva despre Mike.

A fost însurat de două ori.

- Știu, replică ea.

Mel intră în bucătărie la timp ca să audă ultimul schimb de replici. Înșfăcă o ceașcă de pe blat, luă cafetiera și își privi urât soțul, oftând adânc. Jack o ignoră cu totul.

- Este cunoscut pentru... Ei bine, pentru că este foarte nestatornic. În ceea ce privește femeile.

- Am aflat și asta, spuse ea.

Jack puse ceașca jos.

- Ascultă-mă! Îl știi pe acest om de o veșnicie. Are o reputație proastă cu femeile.

- O! râse ea. Le-a păcălit pe femeile cumsecade din Virgin River și le-a frânt inimile?

Jack se încruntă către sora lui.

- Și-a luat o pauză ca să se însănătoșească. Acum s-a însănătoșit.

- Jack, nu te amesteca, îl avertiză Mel.

Brie râse de fratele ei.

- Calmează-te, Jack! Mă simt bine cu Mike. E un prieten bun. Din iunie până acum am vorbit despre o grămadă de lucruri. Ne-am întâlnit de câteva ori să mâncăm împreună. M-a încurajat foarte mult în timpul porcăriei ăsteia prin care am trecut.

Pe fața lui Jack se întipări o expresie de surpriză totală și părea că rămăsese brusc fără aer.

- Poftim? întrebă el.

- M-a sunat să vadă dacă mă simt bine, am discutat, apoi am mai discutat din nou, a venit cu mașina în oraș să mă scoată din casă o după-amiază, și crede-mă - asta a contat pentru mine. Să știi că avem câteva lucruri

în comun. Suntem amândoi victime ale unor infracțiuni cu violență.

- Și nimeni nu mi-a spus și mie? întrebă el, în mod evident afectat. Trădat.

- Există lucruri prin care am trecut și pe care Mike le-a înțeles. Care ar fi fost greu de înțeles de către oricine altcineva, spuse Brie.

- Pentru ce nimeni nu mi-a spus nimic? El e prietenul meu. Tu ești sora mea.

Brie ridică din umeri.

- Poate că nimeni nu a dorit să aibă de-a face cu una dintre izbucnirile tale.

- Tata știa? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

- Jack! îl avertiză din nou Mel. Încetează!

- Bineînțeles că tata știa, spuse Brie. Nu aș fi plecat de acasă fără să-i spun unde mă duc. Și numai Dumnezeu știe că nu răspund la telefon!

- Ascultă-mă, Brie, mi-aș încredința viața omului ăstuia, dar nu neapărat și sora, spuse el cu sinceritate, disperat.

- Tu nu i-ai încredința-o nici papei pe sora ta, replică ea. Și ce propui? Dacă n-ar fi fost Mike, încă aș mai lânzezi întinsă pe canapea, uitându-mă la telenovele, speriată să ies din casă ziua în amiaza mare!

- Dar ți-am spus că dacă ai nevoie de ceva, cât de neînsemnat...

- Fratele meu mai mare va veni în goană la Sacramento să mă salveze, i-o întoarse Brie. Ce te face să crezi că știam ce îmi trebuia? Sunt extrem de recunoscătoare că Mike a intuit!

Mel ieși pe verandă cu ceașca cu cafea și rămase acolo, nu prea încântată că putea totuși auzi cearta care se desfășura înăuntru. În cinci minute îl vor trezi pe copil. Și într-o jumătate de oră sau chiar mai puțin, avea de gând să-l omoare pe Jack.

- E priceput la chestia asta, urlă Jack. Pare să știe exact ce îi trebuie unei femei.

- Ce îi trebuie? Tâmpitule, mie nu-mi trebuie nimic! Încerc doar să-mi duc viața mai departe!

- Minunat, asta e minunat, dar măcar dacă ai fi discutat cu mine despre cum te gândești să faci acest lucru...

- Știu că ai fost de vreo două ori la război cu el, iar la vânătoare de nenumărate ori, dar ce crezi că știi tu despre Mike și eu nu pot afla în câteva luni? Întrebă Brie cu o voce un pic cam ridicată. Și cum dracu' se poartă el cu femeile diferit față de modul în care te-ai purtat și tu cam douăzeci de ani?

Mel sorbi din cafea și încercă cu disperare să-și tot spună că frații se ceartă între ei. Ea și Joey nu se mai certaseră ca la ușa cortului de când fusese ucis primul soț al lui Mel, dar deși crescuseră și deveniseră adulți, nu prea reușiseră să pună capăt definitiv tuturor neînțelegerilor.

- Eu nu am fost însurat niciodată! replică Jack.

- Probabil că nu ai nici un merit în treaba asta! i-o întoarce și Brie cu voce tare.

SUV-ul lui Mike intră în poiană, iar Mel zâmbi și îi făcu semn cu mâna. Apoi intră în cabană.

- Brie, ți-a sosit mașina, spuse ea mai calmă decât se simțea.

Brie își privi supărată fratele și își luă grăbită poșeta de pe blat.

- Ai pistolul cel nou în poșetă? o întrebă Jack sarcastic.

- Nu. E sus în valiza mea. Dacă l-aș fi avut la îndemână, probabil că până acum ai sângea printr-o gaură din capul ăla prost al tău.

Se răsuci pe călcâie și ieși ca o furtună, trântind ușa.

Rămași singuri în bucătărie, Mel îl pironi cu privirea pe Jack preț de numai o secundă, apoi el se întoarce, prezentându-i spatele. Tocmai fusese făcut arșice de sora lui mai mică; nu avea chef de încă o rundă și cu soția lui.

Copilul se agita.

- Tâmpitule, spuse Mel, ieșind din bucătărie să vadă ce face David.

Când Brie urcă în SUV-ul lui Mike era evident agitată.

- Of, spuse Mike. Vrei să discutăm despre asta?

- Nu! îl repezi ea. Apoi respiră adânc. Ne-am... Vorbe, ne-am spus vreo două, eu și Jack. În legătură cu noul meu pistol, pe care nu-l am la mine, așa că liniștește-te!

El băgă în viteză și îi zâmbi.

- O să mă liniștesc când o să te liniștești și tu.

- O să-mi ia cam cinci minute, spuse ea.

Respiră adânc de vreo două ori. Apoi, încet, se du-miri - tocmai avusese o *dispută*! Nu era slabă și smior-căită, nu era speriată, nu era sfioasă - ripostase pe față! Sigur, era vorba doar de Jack, nu de un agresor violent, totuși... Căutase întotdeauna să aibă aprobarea lui Jack, dar de data asta îl înfruntase pe față, ticălosul! Pe buze îi apăru un zâmbet ușor. Poate că nu era totul pierdut. Poate că se putea întoarce la vechea ei viață. Se sprijini relaxată de spătarul scaunului.

- Ah, spuse ea. Am nevoie de o zi liberă. O zi departe.

„De fratele meu băgăcios în treburile altora”, își spuse ea în gând.

Mel se hotărâse să-i lase puțin timp lui Jack să se liniștească și să-i intre bine în cap ideea că Brie plecase cu Mike pentru o zi, dar până la urmă ea era cea care avea cu adevărat nevoie de timp. Soțul ei o înfuriase. O înfuriase peste măsură.

După ce îl puse pe David să-și facă somnul de dimineață în pătuțul pe care îl ținea la cabinet, Mel își lăsă Hummerul la clinică și plecă spre casa lor în construcție cu vechea camionetă a lui Doc. Dacă Doc trebuia să plece, avea să o roage pe Paige să stea cu copilul. Când ajunse pe șantier, Jack se afla în interiorul casei și nu-l vedea, dar când opri mașina auzi fierăstrăul

mecanic. Porni din nou și parcă drept în fața casei, apoi sări din mașină. Se agăță de o scândură solidă, se urcă pe fundație și rămase acolo, cu fața la spatele lui. El nu se întoarse, ceea ce o înfurie din cale afară; știa că este acolo. El știa întotdeauna. Când fierăstrăul își întrepruse zbârnăitul ea urlă:

– Să nu îndrăznești să te prefaci că nu știi că sunt aici!

El se întoarse încet și avu îndrăzneala să păstreze pe chip acea încruntare de om încăpățânat. Ochii lui se îngustaseră devenind două fante.

– Jack Sheridan! Încetează!

– E sora mea. A trecut prin multe, rosti el cu o voce serioasă și încordată.

– Exact – și are tot dreptul să se distreze. Să facă alegerile pe care le dorește. E important să facă propriile alegeri! Dacă vrea să-și petreacă timpul cu Mike, nu are nevoie de permisiunea ta.

Jack făcu un pas spre ea.

– Tu nu înțelegi. Eu l-am văzut cu femeii!

– Da, pot să pun pariu! Cam în același timp și el te vedea pe tine cu femeii!

– Asta e altceva! S-a terminat când te-am întâlnit pe tine!

– Poate că s-a terminat și pentru el!

– Ha! Nu pricepi! Tipul trecea foarte rapid de la o femeie la alta, fără ca măcar să se gândească vreodată...

– Și cu ce se deosebea chestia asta de ce făceai tu?

– Și-a distrus două căsnicii! Brie a trecut deja printr-un divorț dureros, ca să nu mai vorbim de porcăria aia pe care a trebuit s-o îndure! Nu vreau să sufere!

– Atunci ar fi mai bine să nu te mai amesteci ca să nu devii tu cel care îi face rău!

– Eu n-o să-i fac niciodată vreun rău! Vreau s-o știu în siguranță!

Mel își puse mâinile în șolduri și ridică dintr-o sprâncenă ușor arcuită.

- Așa cum ai vrut să-l ții pe Preacher la adăpost de Paige și era aproape să-i răpești omului cea mai mare bucurie pe care a avut-o în viață?

- Recunosc - acolo am greșit.

- Aici te înșeli! Indiferent de rezultat, nu te poți amesteca în relațiile pe care oamenii decid să le aibă. Păși și ea către el. Jack, se simte singură și rănită - las-o în pace! Las-o să-și vadă de viață! Dacă găsește o fărâmbă de fericire, nu e treaba ta să o măsoari.

- Dacă o să-i facă rău, nu știu ce o să-i fac. O să-l omor, asta o să-i fac!

- Atunci să-i spunem că trebuie să plece. Hai s-o scoatem de aici înainte de a trebui s-o vedem încă o dată nefericită! Să nu-i dăm nici o șansă să fie fericită, să se facă bine. Hai să-i spunem adevărul - tu nu poți suporta s-o vezi poticnindu-se și încercând să descopere ce este bine pentru ea.

Se opri și respiră adânc; el privi în jos.

- Așa cum am făcut și eu, rosti ea mai blând. El ridică brusc capul. Exact așa cum am făcut și eu, Jack. Când am venit în acest oraș eram ilar de proastă în legătură cu faptul că tu umblaseși cu sute de femei și nu-i fusesseși credincios nici uneia din ele. Dacă aș fi avut la îndemână un frate mai mare care să mă lumineze - aș fi putut rata toată această fericire de care am parte.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

- Mel, spuse el pășind spre ea.

Ea se trase înapoi și clătină din cap.

- Eu n-am fost violată niciodată, spuse ea, dar am fost rănită emoțional destul de rău. Vocea ei deveni o șoptă și clătină din cap nefericită. Probabil că lucrurile n-ar fi trebuit să meargă niciodată cu tine. Cu tine mai puțin decât cu oricine altcineva! Dumnezeuule, probabil că ai fost la fel de rău ca Mike, poate mai rău! Aveai femeile tale - partide obscene pe fugă, apoi din nou la drum. Fără angajamente. Nu ai iubit-o niciodată pe vreuna

dintre ele. Așa ar fi trebuit să se întâmple și cu mine. Vreo două luni după care te plictiseai și plecai...

- Mel, spuse el. De această dată ea nu reuși să-l oprească. Întinse brațele și o îmbrățișă. Dumnezeu, iubito! De unde îți vin ideile astea?

- Dar eu am rămas însărcinată! N-ai mai avut scăpare, nu-i așa?

- Oh, Mel, pentru Dumnezeu...

Ea își ridică privirea către el.

- E vorba de Mike, murmură ea. E vorba de un om lângă al cărui pat ai stat neîntrerupt timp de zece zile, așteptând să se trezească, să se ridice, să vorbească. El ți-a apărat plutonul de insurgenți la Fallujah. A venit lângă noi în Virgin River ca să se facă bine - chiar crezi că nu o să o trateze pe Brie cu respect? Că o să-i facă vreun rău? Dumnezeu, el te vede ca pe *fratele* lui! Unde ți-e mintea?

El o îmbrățișă și mai strâns.

- În clipa asta habar nu am. O sărută pe frunte. Spune-mi ceva! Tu crezi că o să mă plictisesc? Că o să încep din nou să hoinăresc? Crezi că suntem împreună datorită lui David? Spune-mi!

Ea își ridică privirea spre el, cu obrazii umezi de lacrimi și clătină din cap.

- Dar dacă aș fi aflat ceea ce știe Mike despre tine - aș fi fugit mâncând pământul.

- Dar ți-am spus, Mel. Nu te-am mințit niciodată. Totul s-a schimbat din clipa în care te-am văzut. Spune-mi că mă crezi! Spune-mi că ți-am dovedit acest lucru!

Ea ridică o mână și îi atinse obrazul.

- Te cred. Nu mi-ai dat niciodată vreun motiv să mă îndoiesc de tine.

Jack scoase un oftat de ușurare și o strânse și mai tare în brațe.

- Dumnezeuule, nu-mi face asta. Nu-mi scoate ochii cu trecutul meu de rahat - știi că nu-mi găsesc nici o scuză pentru el.

- Dar am de gând să te scutesc de chinul ăsta, chiar dacă asta m-ar omorî. Nu-i poți face așa ceva surorii tale. Asta e treaba ei.

- Înțeleg. Mi-e greu, dar înțeleg ce spui.

Ea îi cuprinse mijlocul cu brațele, își puse capul pe pieptul lui și plânse. Jack o mângâie pe păr și o ținu strâns legănând-o, acolo în interiorul construcției neterminate. Îi spuse lucruri precum: „E-n regulă, iubito. Știi că tu ești totul pentru mine. Tu și David“. Dar în sinea lui credea că situația era foarte neobișnuită pentru soția lui. Nu ar șovăi să-l încolțească, dar asta n-ar tulbura-o. Mai plângea din când în când, dar în ocazii care ar fi făcut-o și pe cea mai puternică femeie să izbucnească în lacrimi - cum ar fi pierderea unui copil, comemorarea morții cuiva drag. Oho, își spuse el. Ceva nu prea e în regulă cu chestia asta.

După un timp, ea se opri. Ridică privirea spre el, iar el îi șterse lacrimile de pe obraji.

- Îmi pare rău, spuse ea. M-ai scos din fire atât de tare, încât am crezut că o să te omor.

- Mda, bine ai venit în club! Brie m-a amenințat și ea că mă omoară. Zâmbi spre ea. Îți mulțumesc că nu mă omori, spuse el. Ai dreptate - trebuie să încetez s-o cocoloșesc, să-i pun întrebări. E femeie în toată firea. E mai deșteaptă ca mine. O să mă străduiesc.

- Trebuie să faci mai mult de atât, îi spuse ea. Las-o în pace! Când va veni la tine, deschide-ți brațele minunate pentru ea, dar când va încerca să-și ducă viața mai departe, încurajeaz-o, laud-o! Las-o să-și vadă de drum! Și pentru numele lui Dumnezeu, te rog să-ți amintești că poți avea încredere în Mike.

- Ai dreptate, recunosc el. Mi-am învățat lecția. Acum o să ascult de tine.

- Nu e ușor să fi înțeleptul într-o căsnicie, spuse ea.

- Îmi închipui că presiunea este îngrozitoare, spuse el zâmbind.

Mel îi atinse părul de la tâmpile cu vârfurile degetelor.

- Ai început să încărunțești puțin pe aici. Presupun că eu ți-am scos peri albi.

- Probabil. Dar mă țin foarte tare - suport.

- Oh Jack, spuse ea, lipindu-se din nou de el. Te rog, nu vreau să mă mai cert vreodată cu tine.

El îi ridică bărbia cu un deget.

- Nu fi așa sfioasă! Te cerți bine. De fapt, ai învins.

- Dar a fost îngrozitor. După ce i s-a întâmplat chestia asta lui Brie, au fost momente în care ai fost atât de distant. Pur și simplu... Mă înspăimântă.

- Nu trebuie să-ți fie niciodată teamă. Nu atât timp cât ești soția mea. E sarcina mea să fiu sigur că nu-ți este niciodată teamă.

- Atunci află un lucru - tot ce îmi doresc este să mor în brațele tale. Nu pot trăi nici o zi fără tine. Pricepi lucrul ăsta?

El aprobă din cap, dar spuse:

- Nimeni nu are voie să moară. O să îmbătrânim și o să fim plini de riduri împreună. Insist asupra acestui lucru.

Tommy știa că era lipsit de subtilitate - o suna pe Brenda în fiecare seară. Când intra în clasa unde se ținea ora de fizică, el nu reușea să-și ascundă un zâmbet larg - îl simțea până jos, în vârfurile degetelor de la picioare. Dăduse lovitura: își făcuse o dată lecțiile cu ea, în casa ei din Virgin River, și fusese atât de emoționat de parcă ar fi fost o întâlnire la Ritz. Când îl condusesese la camioneta lui, o ținuse câteva minute de mână.

Fata chiar se mișca încet, iar lui îi plăcea acest lucru. Într-una din zilele astea avea de gând s-o ia în brațe

și s-o sărute. Probabil că era cam cea mai drăguță fată de la școală. Poate și din lume.

Lui i-ar fi plăcut s-o conducă la ore, dar la sfârșitul cele de-a doua ore de fizică fusese înconjurată de prietenele ei care o luaseră repede de acolo, așa că o scosese la capăt doar cu telefoanele și cu sesiunile de făcut lecțiile.

- Ar trebui să ieșim împreună, îi spuse el. Pari să te fi făcut bine după gripa aia urâtă.

- În câteva săptămâni o să fie un dans pe undeva, răspunse ea.

- Ai întâlnire cu mine acolo, promise el. Dar nu-mi place să aștept atât de mult. Poate că e ceva de făcut înainte de asta. Ca o întâlnire de încălzire?

Ea râse de el.

- Ești foarte amuzant. Nu te mai uita la mine și vezi-ți de tema la fizică!

Mama Brendei stătea teribil de aproape când era acasă la ea, așa că era absolut imposibil să se simtă în largul lui. Dar pentru el era absolut în regulă, pentru că atunci când Brenda îl conducea la mica lui camionetă exista un moment pe veranda din față în care îl lăsa să se apropie de ea. Își strecură un braț în jurul mijlocului ei. Iar ea se sprijini cumva de el, așa că îi atinse ușor obrazul cu buzele.

- E plăcut, îi spuse el. Știi că părul tău miroase a vanilie?

- Bineînțeles că știu, spuse ea.

- În mod sigur faci ca temele să fie mult mai distractive decât altădată.

- Mă bucur că pot să te ajut, îi spuse și ea.

- Hei, vrei să mergi la o petrecere?

- Unde?

- Am auzit că e ceva la refugiul ăla...

Ea sări atât de repede de lângă el, încât fu luat prin surprindere. Fața ei exprima o oroare absolută.

- Ce se întâmplă? întrebă el.

- Nu merg la petrecerile alea, spuse ea.

- E-n regulă. Bine. M-am gândit doar...

- Tu mergi la petrecerile alea? îl întrebă ea furioasă.

El ridică din umeri.

- N-am fost încă la nici una. Doar am auzit de ele.

De ce? Se întâmplă ceva rău?

- E multă bere. O grămadă de puști se îmbată. Se îmbată până borăsc.

El făcu o grimasă.

- Îh. Pare că e multă distracție pe acolo. E-n regulă, dar ce părere ai de un film la Fortuna?

- Poate, spuse ea.

- Hei, ce se întâmplă? Am spus ceva greșit?

- Nu, doar... Petrecerile alea de la refugiu au o reputație proastă. Eu nu vreau să am o reputație proastă.

El îi zâmbi.

- Din câte pot spune eu, ai deja o reputație care este în întregime favorabilă. Așa că - ridică din umeri - o să sărim peste petrecerile de la refugiu.

- Tu bei bere? îl întrebă ea.

- Nu e un secret că mai beau câte o bere, spuse el. Dar nu exagerez. Ar trebui să-l cunoști pe tatăl meu, Brenda. Râse. Atunci ți-ai da seama imediat că nu vreau deloc să-l supăr.

Ea păru să se relaxeze puțin.

- Sar putea să merg la un film cu tine. Dar ar trebui să mai vină un cuplu cu noi.

- Cum ar fi?

- Poate una dintre prietenele mele cu prietenul ei?

- Orice te face fericită. Dar vreau să ies cu tine cândva - pentru că temele astea cu tine mă fac atât de deștept că aproape nu mă mai pot suporta.

Ea zâmbi și spuse:

- Bine, Tommy. Sună-mă mai târziu!

capitolul 7

Lui Brie nu-i venea să creadă că trăise toată viața în California și nu vizitase niciodată coasta de la Mendocino. A fost fermecată imediat – priveliștile care îți tăiau respirația, satele victoriene, arta, mâncarea. Recunosc Cabot Cove, locul unde se filmase serialul *Verdict: Crimă*. Luară prânzul într-un mic restaurant fermecător cu vedere la ocean, cu binocluri pe mese. Până să termine masa, își trecură binoclul unul altuia pentru a vedea un grup de balene care migrau spre sud. Mamiferele erau atât de departe în largul mării, încât era necesar binoclul.

– Primăvara, în timpul migrației cu puii nou-născuți, vin mult mai aproape de țărm. O să revenim atunci, spuse Mike.

Scuza pentru a veni aici fusese observarea balenelor, dar coasta însemna mult mai mult decât atât. Trecură pe la galerii de artă, degustară vinuri în vinării, se plimbară pe falezele oceanului, coborâră pe poteci spre ochiuri de apă formate în urma fluxului și spre plaje private. Vizitară grădini botanice, urcară în vârful unui far și se așezară sub un copac într-un parc, mâncând floricele. Râseră, se jucară, se ținură de mână. Ziua se apropie prea curând de sfârșit.

– Ar trebui să rămânem măcar pentru apusul soarelui, propuse Mike. Nu există nimic mai frumos decât un apus deasupra Pacificului. Ți-ar plăcea?

– Mi-ar plăcea. Crezi că ar trebui să-l sun pe Jack? Să-i spun?

Mike ridică din umeri.

– Nu știu ce aranjament aveți voi. O să se îngrijoreze dacă nu ești acasă înainte de lăsarea întunericului?

Ea își aduse aminte de starea de spirit întunecată a lui Jack din acea dimineață, de felul în care o avertizase în privința lui Mike și fu aproape gata să spună că fratele

ei va fi îngrijorat în mod special în această seară. Dar în loc de asta, spuse:

- O să-l sun pentru că așa e politicoș. Chiar mă distrez prea bine ca să mă întorc acum.

El îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

- Chiar te distrezi, Brie? întrebă el încet.

- Mai întrebă? zâmbi ea.

- Uite acolo un telefon, spuse el, arătând vizavi. Ai suficiente fise?

- O grămadă.

- Mă duc să iau ceva de băut. Putem să mergem pe faleză de unde o să urmărim apusul.

Jack veni la telefonul din bar și Brie îi spuse că se distra de minune și aveau de gând să admire cum apune soarele peste ocean înainte de a se îndrepta spre casă. Deși încerca să păstreze un ton neutru și nu defensiv, ea chiar se aștepta la un soi de discuție în contradictoriu. Însă fratele ei spuse:

- Brie, îmi pare rău pentru azi-dimineață. Am depășit limita. Nu era treaba mea - vreau să te simți bine. Vorbesc serios.

- Măi să fie, Jack, spuse ea amuzată. Te-ai dat pe brazdă repede.

- Știu, zise el. Sunt un geniu la asta.

- Probabil că Mel chiar s-a luat serios de tine, spuse ea.

- Asta face întotdeauna să-mi crească inteligența de zece ori.

- Te iubesc, râse ea. Ajungem acasă mai târziu.

Când traversă strada să se întâlnească cu Mike încă chicotea.

- Ce ți-a spus?

- Să mă distrez, răspunse ea, izbucnind din nou în râs.

- Și ce e așa amuzant?

- Păi, când am plecat în dimineața asta, m-a avertizat în privința modului tău iresponsabil de a te purta cu femeile - dar acum este docil ca un miel, își cere iertare și îmi spune să mă distrez.

- Începe să mă calce pe nervi când începe să vorbească despre chestia aia cu femeile, spuse el și, luând-o de umăr, se îndreptară spre faleză. Am fost amândoi băgați până peste cap în asta. Ar putea să mai termine. El a avut un milion de femei înaintea lui Mel. Două milioane.

Ea râse de el.

- Nu i-ai spus niciodată că toată vara am petrecut o grămadă de timp împreună, zise ea.

- Ți-am spus - n-a fost pentru că ești sora lui Jack. Te-am cunoscut datorită lui Jack - dar îmi pasă de tine datorită ție.

- I-ai spus că ți-ai petrecut în patul lui nopțile în care a fost plecat?

Mike râse.

- Aș mai fi fost azi pe aici dacă o făceam? Știi că asta l-ar fi făcut tare nefericit.

- I-ai fi putut explica - eu ți-am cerut să vii, să rămâi.

- Era vorba de sora mai mică a lui Jack Sheridan. S-ar fi așteptat să stau de pază afară, pe verandă.

- Nu i-ai spus că am fost speriată?

El își strecură ușor și precaut un braț în jurul mijlocului ei.

- I-ai fi spus tu dacă ți-ai fi dorit să știe.

- Pe cine protejezi? îl întreabă ea râzând.

Mike era conștient că ea nu încercase să se desprindă de el.

- Pe tine și pe mine, intimitatea noastră. Ce se întâmplă între noi chiar nu este treaba lui. Dacă vrei să știi - m-a întrebat. Nu știu cum a mirosit, pentru că se pare că nimeni nu i-a dat nici un pont. Probabil că îmi pierd abilitățile - am devenit ușor de citit. Odinioară eram mai șiret. Dar el a vrut să știe dacă e ceva între noi.

- Și tu i-ai spus...?

- I-am spus că n-o să-ți fac niciodată vreun rău și, dacă vrea să afle ceva, trebuie să te întrebe pe tine. I-am sugerat că ar trebui să fie foarte precaut în privința asta pentru că tu te consideri o femeie în toată firea.

Asta o făcu să râdă oarecum fericită.

- Oh, pariez că l-ai scos din sărite rău.

- O să-i treacă. Și el m-a scos din sărite.

Se îndreptară spre faleză pe cărarea de pe promontoriu și găsiră un loc pe un mic dâmb cu iarbă unde se așezară. Soarele își începuse deja coborârea spre ocean, iar Brie se trezi că își dorea să nu se termine prea repede. Nu prea erau singuri pe acolo - erau o mulțime de oameni care se plimbau, copii care alergau prin jur, îndrăgostiți care se opreau să se îmbrățișeze și să se sărute.

Mike se așază cu picioarele întinse; Brie își încrucișă picioarele sub ea și se sprijini într-un braț, aproape de el.

- Vino aici, îi spuse Mike, prinzând-o ușor de spate și sprijinind-o de pieptul lui. Stai comod.

Se sprijini de pieptul lui și simți că se relaxează, cum nu se mai întâmplase de luni întregi. Cu acest interludiu venit la sfârșitul zilei în felul acesta, era aproape lipsită de griji, ceea ce nu se mai întâmplase de mult timp. Puterea pe care o simțea în el îi dădea siguranță. Nu se întâmplase nimic rău când dormise lângă el două nopți, iar el fusese perfect. Și începu să se gândească că se înșelase în legătură cu ce putea să simtă. „Pot să simt lucruri. Apropiere și încredere, în primul rând. Siguranță.” O făcea să se simtă în siguranță, și nu numai față de pericole. Nu își făcea absolut nici o grijă că era o nebunie să se încreadă în el.

Soarele apunea foarte încet, oamenii se răreau pe măsură ce se întuneca și în curând părea că rămăseseră singuri. Se întinseră în tăcere pe faleză pentru mult timp, până când aproape se întunecă. Întunericul nu părea s-o mai deranjeze, pentru că era cu Mike.

În cele din urmă, întrebă foarte încet:

- E ceva între noi?

- Oh, cred că sunt foarte multe lucruri.

- Spune-mi...

- Ei bine, sunt hotărât să fac tot ce pot ca să-ți fiu alături, iar tu ești hotărâtă să-mi zdrobești inima. Chestia asta cu inima zdrobită e foarte gravă.

Ea râse de el. Simți cum capul lui se lasă în jos pe umărul ei și îi adulmecă părul. O strânse cu blândețe de braț și îi spuse:

- Brie... *Tu creas un fuego en mi corazón.* „Brie, îmi aprinzi un foc în inimă.“

Ea se tensionă puțin, dar nu se retrase.

- Ce ai spus? murmură ea.

- Ești minunată. Ai pătruns în inima mea, răspunse el, trăgând-o din nou spre el. O cuprinse cu blândețe și afecțiune de talie și o trase cu grijă spre el, foarte atent ca ea să nu se simtă captivă. *Tu debes sentir estas manos amorosas así a ti.* „Ar trebui să simți mâini iubitoare pe tine.“

Inima ei începu să bată puțin mai repede și își dădu seama că ce simțea nu era teamă. Și-ar fi dorit să spună: „*Deja a que sean sus manos*“. „Aceste mâini să fie ale tale.“ Dar nu era pregătită. Spuse doar:

- Limba ta este minunată.

- *Te tengo en mis brazos*, spuse el. „Te țin în brațele mele.“

- Spune-mi ce-ai spus, îl îndemnă ea.

- Nimic, de fapt. Doar vorbe de alint. E o limbă foarte romantică.

Acum ar fi putut să-i spună că și ea vorbea fluent această limbă, că știa că mințea. Dar nu voia să rupă vraja pe care el o crease crezând că nu-l înțelege. Își deschidea sufletul crezând că ea nu-l înțelege.

- Spune-mi ceva - ceva din suflet, spuse ea fără să se întoarcă.

El îi atinse părul de la tâmplă, trecându-și degetele prin el.

- *Te querido más te de lo tu hubieras.* „Te doresc de mai mult timp decât îți închipui.”

Ea își închise ochii.

- Ce ai spus? întrebă în șoaptă.

- Meriți să fii cât se poate de fericită, spuse el mințind.

Pe fața ei pluti un zâmbet. Știa ce spusese.

- *No te merezco.* „Nu te merit.” *Te quiero en mi vida.* „Vreau să fii în viața mea.”

- Cred că seduci femeile cu limba ta.

- Atunci când ești cu mine, trebuie să știi că însemni pentru mine la fel de mult ca surorile mele. Și ca mama mea, care este cea mai importantă din lume.

Ea râse puțin.

- Nu sunt sigură că a fost absolut măgulitor.

- Vreau să mă crezi că, atunci când ești cu mine, ești complet în siguranță și apărată. Crede-mă, nu trebuie să-ți fie deloc teamă de mine. Niciodată.

- Cred că mă manipulezi.

- Chiar crezi? întrebă el cu o notă de umor în voce.

- Mă ademenești cu un sentiment fals de siguranță, încercând să mă păcălești ca să uit de planul meu de a-ți zdrobi inima de o sută de ori.

El râse și-i mângâie coama lungă de păr care îi cădea pe spate.

- Știu că ești o femeie foarte hotărâtă și dacă țelul tău e să-mi zdrobești inima, nu vei avea pace până când n-o vei face.

- O să te fac bucățele, spuse ea.

- Nici nu mă îndoiesc.

Se întoarse cu fața spre el. Era destul de întuneric, așa că era greu să vadă lumina din ochii lui. Se aplecă spre el și își lipi ușor buzele de ale lui. Sărutul ei fu foarte nehotărât. Scurt. Precaut.

- Presupun că înainte de toate trebuie să te ademenesc să-mi câștigi încrederea.

- E o idee bună, spuse el, conștient că vocea lui devenise răgușită. *Tienes labios que gritan besame.* „Buzele tale strigă sărută-mă.“

Și se aplecă încet și grijuliu spre ea. Îi atinse gura și îi prinse tandru și senzual buza de jos între buzele lui. Ar fi vrut să-și pună mâinile pe ea, dar nu știa sigur ce putea ea să suporte. Își puse delicat palma mare pe talia ei, dar nu o strânse și nu o trase spre el.

- Cred că asta îmi place - să fiu atras să-ți câștig încrederea. Știam că povestea cu zdrobitul inimii o să fie așteptată cu nerăbdare.

- N-am știut că pot să fac asta, spuse ea gâfâind ușor.

- Eu am știut, spuse el. Ți-am spus. Era doar o problemă de timp.

- O să ne bagi în bucluc...

- Nu, Brie. Nu e nici un bucluc aici, nici o problemă. Totul este în ordine.

- Pari teribil de încrezător.

- Nu sunt deloc îngrijorat, spuse el. N-o să las să ți se întâmple nimic.

- Nu încerci să schimbi ordinea lucrurilor? Să încerci să-mi zdrobești inima înainte de a putea să ți-o zdrobesc eu pe a ta?

- *Estas en mi corazón.* „Tu ești sufletul meu.“ Mergi mai departe. Fă tot ce poți mai rău. Sunt puternic. O să întâmpin durerea cu bucurie.

- Sărută-mă, spuse ea. Sărută-mă o dată ca și când nu ai crede că mă sparg!

- Bine. El chicoti răgușit. Ești sigură că asta vrei?

- Numai o dată, spuse ea cu vocea întretăiată.

Îi cuprinse mijlocul cu brațele și o trase spre el, o așeză pe picioarele lui și o strânse la piept. Mâinile ei rămaseră relaxate pe umerii lui, în așteptare. Preț de o clipă el își plimbă ușor buzele peste ale ei. Apoi lăsă

buzele lui cărnoase să le atingă pe ale ei. Încet, lăsându-i timp să se răzgândească, își lipi apăsător gura peste gura ei. Măinile ei se ridicară încet în sus, îi încolăciră gâtul, una din ele ajunse pe ceafa lui ținându-i gura lipită de a ei, iar el, cu un geamăt de dorință, își potrivea gura peste a ei într-un sărut pasional, desfăcându-și buzele. Le desfăcu și ea pe ale ei, primindu-i limba. El își dori să moară, gustul ei era atât de dulce, atât de delicios. O strânse și mai tare la piept, simțindu-i sânii tari pe piept.

Și lucrul acela se întâmplă. Se excită. Era pentru prima oară după foarte mult timp când reacționa în acest fel, încât pentru o secundă își dori s-o strângă și mai tare, s-o întindă pe jos și să se lipească strâns de ea. Dar amuzant era că nu putea merge mai departe cu ea. Ea tatona numai terenul și era încă atât de nesigură, atât de ușor de speriat. Acest sărut, acest sărut profund, umed și minunat, era un pas uriaș pentru ea. Cum stătea așa pe picioarele lui, era posibil să fi simțit cum dorința se întetește sub ea. Iar el nu voia ca ei să-i fie teamă.

Auzi geamătul ei, respirația ei ușoară pe fața lui și își retrase gura.

- Brie, îmi pare rău. Nu pot, șopti el.

- Nu poți?

- Nu te pot săruta așa. Mă stârnești. Și nu ești pregătită să fii cu un bărbat excitat. Trebuie să te duc acasă.

Ea se ridică, se retrase din poala lui și își netezi fusta ușor, puțin tulburată.

- Uf, spuse ea.

El își plimbă o mână de pe umărul ei în jos pe braț.

- E-n regulă?

- Hm, replică ea. E-n regulă.

- Trebuie să plecăm. S-a întunecat. Și am avut o zi plină.

Jack tăia lemne dis-de-dimineată când Mike apăru din rulota lui. Cu mâinile în buzunare, acesta îi spuse bună

dimineata și trecu pe lângă el îndreptându-se spre bar pentru a-și bea cafeaua.

– Mike, îl strigă Jack.

Mike se întoarse, iar Jack sprijini toporul de buturuga de tăiat lemne.

– Probabil că ar trebui să spun ceva în legătură cu ce s-a întâmplat acum două seri, spuse Jack. Nu-mi închipui ce-aș putea spune.

Mike zâmbi fără să vrea.

– Păcat! Mi-ar plăcea să văd ce inventezi.

– Ce-ai spune de „n-o să mă amestec în treaba voastră“.

– Nu cred, dar îmi place.

– Ai și tu surori. Știi ce înseamnă asta.

– Mda, spuse Mike, făcând un pas spre el. Înțeleg.

– Țin la ea. Îmi fac griji pentru ea.

Mike se îndreptă spre el. Îi întinse mâna. Când Jack i-o strânse, Mike spuse:

– N-o să vorbesc despre ea cu tine. Punct.

– Băieții sosesc aici peste vreo două zile ca să vâneze, spuse Jack. Mă duc la Eureka după niște provizii.

– Ai nevoie de o mână de ajutor?

– Nu. Ai nevoie de ceva cât timp sunt plecat?

– Am de toate, spuse Mike.

Jack aprobă din cap.

– Mulțumesc, spuse el.

– Pentru?

– Pentru că ai refuzat să vorbești despre ea. Asta spune ceva. Puse o mână pe umărul lui Mike conducându-l spre bar. Hai să bem o ceașcă cu cafea!

O oră mai târziu Jack plecase la Eureka, iar Hummerul lui Mel era parcat în fața clinicii. Mike ieși cu mașina în oraș. Se gândi că era posibil ca Brie să fie la cabinet cu Mel, dar nu se opri să verifice pentru că nu voia să se dea de gol. Se opri în poiana de la cabană și claxonă scurt de trei ori. Apoi coborî din mașină și se rezemă de portiera șoferului. După vreo două secunde ea apăru

pe verandă, ștergându-și cu un prosop părul umed adus într-o parte pe un umăr. Purta jeanși strâmți și mocasini în picioare. Părea atât de tânără, de vulnerabilă. Când îl văzu, îi zâmbi.

- Ce cauți aici?

El își împinse pălăria Rio Concho pe spate.

- Voiam să văd ce faci în dimineața asta.

Ea aruncă prosopul pe scaunul de grădină și coborî treptele verandei spre el.

- Bine. Foarte bine.

- Parcă ai avea 15 ani, spuse el, simțindu-se împovărat de fiecare din cei 37 de ani ai lui.

Brie mai făcu un pas înainte, iar el îi cuprinse talia cu mâinile; ea își puse mâinile pe antebrațele lui și îl privi în ochi. El o prinse mai bine cu mâinile de mijloc, aducând-o puțin mai aproape. Apoi brațele lui îi încolăciră mijlocul și o ridică astfel încât fața ei să fie la nivelul feței lui. Mâinile ei se odihneau relaxate pe umerii lui.

- Mi-a fost dor de tine, spuse el. M-am gândit la tine.

- Nu zău? Flirtezi cu mine?

- Brie, de șase luni flirtez cu tine, spuse el. Cum mă descurc?

- Ești destul de străveziu.

- Nu mă pot abține. Îmi lipsește priceperea.

Ea râse de el, îi smulse pălăria de pe cap și o ținu în spatele lui.

- Eu cred că știi mai multe decât meriți. Destul ca să fii periculos.

- Cu tine sunt nevinovat. Îi atinse ușor buzele cu buzele lui. Timid. S-a terminat perioada aia din viața mea în care am fost periculos pentru femei.

- Nu zău? Și când s-a întâmplat asta?

Mike ridică din umeri.

- Acum câteva luni am început să-mi pierd interesul pentru alte femei. Acum câteva săptămâni nu mă mai interesau deloc. Există numai una.

- Mă vrăjești.

- Da, încerc.

- Dacă chiar ești serios, ar trebui să mă săruți, spuse ea.

- Oh, speram că o să spui asta.

El îi acoperi gura cu un sărut pasional, ținând-o strâns lipită de el. Gura ei se deschise imediat sub buzele lui, iar el i-o exploră cu limba. Nu numai că-l lăasă, ci îl primi cu plăcere, mișcându-și buzele fierbinți și nerăbdătoare pe gura lui, ținându-l strâns. Din ce simțea el, ei îi plăcea foarte mult sărutul; gemu încetisor și începu să gâfâie. Mike nu-și mai amintea când sărutase ultima oară o femeie înaintea lui Brie. În mod sigur cu o mie de ani în urmă. Avea gust de miere, atât de dulce și diafană.

Nu voia să se sfârșească vreodată sărutul, iar când se întâmplă, ea murmură:

- Nu vrei să intri?

- Nu. Zâmbi. Încă nu ești pregătită cu adevărat să vin înăuntru.

- Mă faci să mă întreb pentru ce sunt cu adevărat pregătită.

Îl sărută din nou. Profund și pasional.

- Când n-o să te mai întreb, vorbim, șopti el cu buzele lipite de ale ei.

- Ai putea să profiți de slăbiciunea mea, spuse ea.

El o ridică din nou în picioare și o sărută ușor pe frunte.

- Mi *amor*, nu voi mai profita de nimeni. Voi fi doar generos.

- Măi să fie. Înțeleg pentru ce femeile se mărită așa ușor cu tine.

El îi atinse nasul.

- Brie, n-a fost niciodată ca acum.

- Nu te cred, spuse ea.

- Nici eu nu m-aș crede, dar e adevărat.

Mike o trase, iar ea se lipi de el, punându-și capul pe pieptul lui, cu brațele în jurul mijlocului lui. O ținu așa îmbrățișată și rămaseră amândoi tăcuți mult timp, savurând apropierea dintre ei. El îi mângâia spatele și o săruta ușor pe părul umed, simțindu-se mai viu decât se simțise de atât de mult, de foarte mult timp. Îl umplea de mândrie faptul că nu se încorda și nu tremura în timp ce o ținea în brațe. Se obișnuise treptat cu atingerea lui, cu îmbrățișarea lui și știa că în brațele lui era în siguranță și iubită. Se simțea deja câștigător, chiar dacă nu ar mai fi primit nimic.

- Știi că băieții vin la vânătoare? o întrebă el.

- Da. Jack se pregătește pentru ei. Te duci și tu să vânezi?

- Bineînțeles. Asta înseamnă că n-o să prea fiu prin oraș în timpul zilei. Dacă ai nevoie de mine dintr-un motiv oarecare, va trebui să mă anunți dinainte.

- O ajut pe Mel la un mare proiect pe care-l derulează. Ceva în legătură cu mamografiile gratuite pentru femeile de pe aici.

- Atunci ne vedem mai târziu?

- Da. Mai târziu.

Îi dădu un sărut fugar pe buze și, luându-i pălăria din mână, o îndepărtă ușor de el, apoi se urcă în SUV și plecă.

Privi în oglinda retrovizoare și văzu că rămăsese afară în luminiș, în fața cabanei, până când el se făcu nevăzut.

Când Mel intră în bar pentru cafeaua de dimineață, cu David mulțumit în cărucior după ce își luase micul dejun, o găsi pe Paige stând la una dintre mese cu ziarul desfăcut în față.

- Cum merge? întrebă Mel, așezând căruciorul lângă masă, și se duse să-și ia o cană și niște cafea.

- Bine, răspunse Paige. Gâdi-gâdi, burtică, îi spuse copilului, făcându-l să zâmbească.

Luă în mod reflex o coajă de pâine prăjită de pe farfuria ei aproape goală și i-o dădu s-o roadă. Copilul fu încântat.

Mel își aduse cafeaua la masa lui Paige și se așeză. Îl văzu pe David rozând pâinea prăjită și zâmbi.

- Nu-i așa că e bună? îi spuse bebelușului. Unde sunt ceilalți? o întrebă pe Paige.

- Hmm. Cred că Jack s-a dus la Eureka după provizii. M-am oferit eu să fac asta - băieții vor fi aici destul de curând. A spus că o să le aducă el, apoi când m-am uitat nu mai era pe aici. John e în spate, pregătește prânzul, cu Christopher la picioare, ca de obicei.

- Dar Mike? întrebă ea.

Paige ridică din umeri.

Preacher apăru din bucătărie cu o tavă cu pahare. Le puse cu zgomot sub bar.

- Bună, Preach, spuse Mel. Unde e Jack?

- Eureka.

- Dar Mike?

- Nu sunt de gardă astăzi ca să-l păzesc, răspunse el morocănos, apoi se întoarse în bucătărie.

- Doamne, spuse Mel. Privi spre Paige și îi întâlni privirea scânteietoare. Am spus ceva ciudat?

- John pare puțin încordat. E uluitor cum a putut să-și petreacă atât de mulți ani fără să facă sex în fiecare zi.

- În fiecare zi? întrebă Mel. Păi, Sfinte Sisoe, înseamnă că acum nu mai are ce număra! Privi peste umăr să se asigure că erau singure. Cum se descurcă pe seceta asta?

- E puțin irascibil, spuse Paige amuzată. Eu îi tot spun că asta depinde în întregime numai de el. Dacă este prea mult, putem face niște corecții. Dar el vrea s-o facă așa cum trebuie.

- Să sperăm că n-o să explodeze, spuse Mel absentă.

- M-a întrebat dacă putem închide barul în ziua ovulației.

Ochii lui Mel se măriră de surprindere, și amândouă izbucniră în râs.

Jack nu-l văzuse pe Rick de vreo două zile. Nu se întorsese de mult din Eureka când apărură Rick. La una dintre mese doi vânători luau un mic dejun întârziat, așa că Rick sări pe un scaun de la bar și Jack îi puse o ceașcă cu cafea.

- Bine ai revenit, îi spuse Jack.

- Petrecerea a fost grozavă, Jack. Îți mulțumesc din nou pentru tot ce ai făcut.

- Nu am făcut nimic deosebit. În orașul ăsta s-a creat obiceiul ca lumea să fie prezentă la un eveniment în cinstea unor oameni importanți.

- Am fost să văd ce face Liz, spuse el. Face foarte bine. Nu-ți vine să crezi cât de bine arată. De fapt arată minunat. Râse. Nu am crezut că se poate face mai frumoasă.

- Chestia cu „văzut ce face“ pare să-ți fi priit destul de bine, zise Jack, ridicând ceașca cu cafea. Chipul ți-e mai strălucitor decât atunci când ai sosit.

Rick râse și își lăsă puțin capul într-o parte.

- Uite cum stau lucrurile, Jack. Eu și Liz... nu am terminat-o definitiv. Eu o să-mi termin armata, singur. N-o să ne facem promisiuni unul altuia până când nu va sosi momentul potrivit. Ridică din umeri. O s-o lăsăm pe Liz să mai crească puțin, să termine școala, să vedem cum stăm. Știi, vreau să-i dau o șansă. Dacă chestia asta nu este potrivită pentru ea - să umble cu mine - atunci vreau să-i las spațiu și timp să meargă înainte. Între timp, adică chiar acum, suntem încă prea atașați unul de altul. Înțelegi ce-ți spun, nu-i așa? După tot... Ei bine, zise el, ridicând cana și luând o înghițitură, avem o legătură destul de puternică. Eu o să fiu alături de ea atât timp cât are nevoie de mine - asta cel puțin pot să fac.

Nu am de gând să-i spun că nu poate să aibă sentimente, că trebuie să încerce să treacă peste asta.

- Dar cu tine cum rămâne?

- Oh-ho. Râse. Eu nutresc niște sentimente destul de puternice pentru ea. Fata asta chiar înseamnă ceva pentru mine. Întotdeauna a însemnat. Doar că trebuie să lăsăm să treacă ceva timp ca să aflăm dacă este ceva permanent sau ceva care pur și simplu ni s-a întâmplat.

- Nu ai de gând să riști nimic, nu-i așa?

- Bineînțeles că nu. Vorbesc serios, nu am de gând să risc absolut deloc. Nu vreau să-ți faci griji. Nu vreau să crezi că sunt complet idiot și că nu am ascultat un cuvânt din ce mi-ai spus.

Jack își puse mâna pe brațul lui Rick.

- Nu cred asta.

- Mulțumesc. Rick rămase tăcut cam un minut. E frumos, Jack. Când nu există multă durere. Când nu sunt lacrimi. Frumos.

- Mda, spuse Jack. Vii cu noi la vânătoare? Ori o să-ți petreci permisia încercând să-ți faci chipul și mai strălucitor?

Rick zâmbi larg.

- Vin la vânătoare, răspunse el. Bău puțin din cafeaua lui. N-o să vânăm prea mult, nu-i așa?

Tot orașul Virgin River aștepta cu nerăbdare vizita fraților din Marină - când veneau aduceau cu ei așa un aer de camaraderie și de sărbătoare. Primul sosit în camioneta cu rulotă a fost Zeke, care venea din Fresno. Sosi în oraș la începutul după-amiezii. La numai câteva ore sosiră împreună Joe Benson și Paul Haggerty cu o rulota remorcată de camionetă - erau buni prieteni și lucrau adesea împreună, Paul îi construia casele lui Joe ori de câte ori era posibil. Apoi sosi Corny, care veni cu mașina din statul Washington, dar era originar

din Nebraska¹ – de acolo și porecla. Urmară Phillips și Stephens – Josh și Tom –, amândoi din Nevada, chiar din partea cealaltă a munților Sierra Nevada. Până la ora 18.00, toată lumea era prezentă, inclusiv Rick, iar hărmălaia din bar era la cote înalte, ca întotdeauna.

Doc Mullins era în mijlocul îngrămădelii și își savura whisky-ul zilnic împreună cu băieții. David trecea de la un pușcaș marin la altul, tras și împins ca și când ar fi fost cântărit, Rick primea o mulțime îngrozitoare de sfaturi pe gratis, iar Mel, Brie și Paige erau îmbrățișate atât de mult că-și simțeau oasele trosnind. Bineînțeles că își făcură apariția pentru scurt timp și alți oameni din oraș, dorind să ia parte și ei puțin la reîntâlnire, dar nedorind să deranjeze. Veniră și Connie, și Ron, și prietenii lor, Joy și Bruce. Harv trecu pentru o bere după lucru, la fel ca Doug Carpenter și Fish Bristol.

Paul o cuprinse pe Mel cu brațul de umeri și o întrebă:

– Pentru ce fața asta tristă? Nu te distrezi?

– Urăsc vânătoarea. Suport vânătoarea de rațe, dar nu pe cea de căprioare. Adică nu vreau să judec pe nimeni – mi-aș dori doar ca soțul meu să nu împuște căprioare.

– Oh, Mel, nu-ți face griji! Am vânat cu soțul tău – căprioarele sunt în deplină siguranță.

– Melinda, o să avem carne de căprioară toată iarna. O să-ți placă la nebunie, zise Jack.

– Nu-ți face griji, Mel, îi șopti Paul. N-o să nimerească nimic. Căprioarele îl simt când se apropie.

Câțiva oameni intrară în bar, și Mel o recunoscă imediat pe Vanessa, cea mai nouă pacientă a ei. Domnul mai în vârstă care era cu ea era probabil tatăl ei. Îl lăsă pe Paul și se duse imediat la ea, o îmbrățișă de bun venit, apoi îi fu prezentată lui Walt, tatăl ei.

¹ Nebraska, stat cu mari suprafețe de porumb, *corn* – porumb; *corny* – sentimental (n.tr.)

Paul rămase acolo unde era, fără să arate nici un interes, cu un zâmbet absent pe buze. *Vanessa!* Soția celui mai bun prieten al lui. Apoi Vanessa îl zări și se duse imediat la el, cu brațele larg deschise. El o îmbrățișă, legănând-o ușor. Apoi o depărtă de el și îi privi aprobator burta, care crescuse mare și rotundă.

- Habar nu am avut că o să fii aici, spuse el, nedezipindu-și brațele din jurul ei.

- Am vrut să te surprind. Ferma tatălui meu este undeva mai jos pe drum, iar eu stau acolo cât este Matt în Irak. O să nasc cu Mel.

- Când?

- Peste câteva luni. Doamne, ce bine îmi pare că te văd! Nu te-am mai văzut de la...

- De la nuntă, adăugă el. Doamne, Vanni, arăți minunat. Îi atinse burta. Sfinte, mi-a tras un picior!

- Încă nu știm ce o să fie.

- Trebuie să fie băiat, spuse Paul.

Tatăl ei veni lângă ea și îi întinse mâna lui Paul.

- Domnule general, îmi pare bine să vă văd, spuse Paul. Dați-mi voie să vă prezint celor de aici, adăugă el.

Unii dintre băieți îl cunoșteau pe Matt, dar singura persoană din încăperea care îl întâlnise deja pe Walt, pe generalul Booth, era Mike. Investigația legată de adolescenți îl purtase și la reședința Booth. Și deși generalul îi invitase pe toți să i se adreseze pe numele de botez, doar femeile păreau înclinate să facă asta. Pentru acești foști pușcași marini, rangul avea privilegiile lui. Generalul Booth refuză invitația de a lua parte la partida de vânătoare, spunând că probabil va accepta cu altă ocazie. După vreo douăzeci de minute de prezentări și discuții, Paul o luă de mână pe Vanessa, o duse la masa cea mai apropiată de cămin și o ajută să se așeze pentru a vorbi și a se pune la curent cu noutățile. Voia să afle totul despre Matt, despre fratele ei mai mic Tommy,

despre cât de mult îi plăcea să trăiască în izolarea asta, atât de departe de orice.

Iar ea dorea să știe tot ce se întâmpla cu el. Paul, care avea tot 35 de ani ca Matt, plecase din Marină după patru ani și rămăsese în rezervă, în timp ce Matt rămăsese activ. Paul își luase diploma universitară și intrase în compania de construcții a familiei din Grant Pass, Oregon, nu departe de granița cu California.

- Și ai pe cineva? îl întreabă ea, prinzându-i mâna peste masă.

- Nu, nu chiar. Până când n-o să apară cineva le fel de drăguț ca tine, o să continui să caut.

- Întotdeauna ai fost prea timid ca să fie spre binele tău. Ar trebui să fii însurat și să ai o droaie de copii. Ai fi un tată grozav.

- Mda, așa ar trebui, aprobă el.

- Mi-ai lipsit, Paul, spuse ea. O să te văd mai mult acum? Cât timp sunt aici?

- Sigur, spuse el. Da, mai trec uneori pe aici.

Cam pe la ora 20.00, mulțimea se mai risipi puțin. Mel și Brie duseră copilul acasă, dându-i ordine stricte lui Jack să doarmă în rulotă dacă avea să bea prea mult cu băieții. Paige se dusesese deja sus să-i facă baie lui Christopher și să-l culce, iar generalul își luă fiica acasă, promițând să treacă pe acolo seara următoare pentru a bea o bere și a vedea cum mersese vânătoarea. Rick se duse acasă la bunica lui, promițând să se întoarcă la 4.00 pentru călătoria spre Trinity, la vânătoare.

Când rămaseră doar pușcașii între ei, apărură cărțile de joc, banii și țigările. Urmă o partidă de poker. Pe la 22.00, Paige se îndreptă prin fumul gros de țigară spre Preacher și îl bătu pe umăr. Deși nu avea nimic, acesta întoarse cărțile, le puse jos și spuse:

- Mă întorc imediat.

- Doamne, ce ciudat să-l vezi pe Preach purtându-se ca un soț ținut sub papuc, spuse Stephens.

- Soț ținut sub papuc?

- Știi tu ce spun. Paige nu trebuie decât să ridice degețelul rozaliu și el este în genunchi.

- Unde-ți sunt ochii, frate? Dacă și-ar ridica degețelul și în direcția mea și eu aș fi în genunchi, spuse Joe.

- Soțul ținut sub papuc s-ar putea să te facă praf, spuse Jack.

- Voiam să spun, dacă nu era măritată. Voi, boșorogilor, chiar ați început să vă lăsați dominați de neveste.

- Pentru că așa suntem, replică Jack. Și e bine. E foarte, foarte bine.

Preacher se întoarse, își aprinse o țigară și trase un fum.

- Nu merg la vânătoare mâine, spuse el. O să trebuiască să rămân aici.

- De ce?

- E ziua ovulației, le spuse el cu o expresie sinceră pe chip.

- Ce e? întrebare la unison trei bărbați.

- E blestemata aia de zi a ovulației, cretinule! Încercăm să facem un copil și dacă pierd ziua ovulației, cine știe cât timp mai trebuie să aștept. Nu am nici un chef să mai aștept. Am tot așteptat.

Explicația lui fu întâmpinată cu o tăcere absolut derutată - nimeni de la masă nu cunoștea această problemă, nici chiar Jack. Și după o clipă de tăcere năucitoare, izbucni un hohot de râs atât de sonor și de spontan, încât bărbații fură cât pe ce să cadă de pe scaune.

Când grupul își mai reveni puțin, Preacher întrebă:

- E ceva amuzant în chestia asta cu ziua ovulației? Pentru că mie nu mi se pare amuzant.

- Nu, nu este amuzant, Preach, spuse Joe. E mișto, asta e.

- Chiar așa, Preach, tu ar trebui să mergi la vânătoare și eu să rămân acasă - în orice caz, probabil că aș face un copil mai arătos ca tine, spuse Zeke.

- Idiotule, ai făcut destui afurisiți de copii, zise Preacher. Nevasta te-a trimis aici, la vânătoare, ca să poată să-și mai tragă și ea sufletul. În fine, al cui e rândul să joace?

Mai jucară câteva mâini, iar Jack observă că Paul nu păruse să râdă la fel de mult precum ceilalți, dar băuse mai mult. Paul așeză cărțile pe masă cu fața în jos, plecă de la joc, își turnă un păhărel de tărie din sticla de pe bar și se așeză pe un scaun înalt de bar. Jack nu ceru cărți și veni în spatele barului. Paul își îndreptă ochii roșii și umezi spre el.

- Of, frate, spuse Jack. O să ajungi să te urăști.

- De parcă eu n-aș ști, recunosc el cu limba ușor împleticită, dar dând un alt pahar peste cap.

- Vrei să-mi povestești?

- Despre ce?

- Eu cred că are ceva de-a face cu Vanessa, spuse Jack.

- Matt e cel mai bun prieten al meu. N-ar fi corect.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic. Cel puțin pentru mine.

Își puse paharul gol pe bar. Jack era sigur că Paul băuse deja prea mult, dar îi turnă.

- Bine, acum profit și eu de tine, spuse Jack. Pentru că sunt curios. Ea a spus că tu și Matt erați împreună în seara în care v-ați cunoscut.

- Mda. Ar fi trebuit să încetez să mai ies cu el cu mulți ani în urmă. Eu am văzut-o primul.

Jack se miră oarecum.

- Atunci cum a pus el mâna pe ea?

Paul dădu pe gât băutura.

- Cred că ticălosul a spus că era dreptul lui.

Apoi puse capul pe bar și adormi.

Deci așa se întâmplaseră lucrurile. Pentru că, dacă Matt fusese primul care se dusesse la ea, vorbise cu ea și dacă ea fusese suficient de impresionată ca să iasă cu el, un pușcaș marin nu se bagă peste femeia unui frate.

Nici măcar Valenzuela nu ar face așa ceva. Exista o limită peste care nici el n-ar fi trecut – nici frații lui mexicani și nici frații lui din Marină. Pentru că îi plăcea să fie în viață...

„Destul, ce dracu’!”, își spuse Jack. „Acum ea este măritată și însărcinată, iar Paul este încă nefericit și atras de ea. Ce trist!”

– Plec acasă, le spuse băieților. Mă întorc la 4.00. Cineva trebuie să-l bage în pat pe Haggerty. Își trase jacheta pe umeri. Încercați să nu dați foc barului, da?

capitolul 8

Mel o rugase pe Brie să o ajute la un proiect drag ei la care lucra de când se născuse David. Brie era bucuroasă s-o ajute indiferent ce i-ar fi cerut, dar era puțin surprinsă de cât de mult îi plăcea lui Mel acest proiect anume.

Cât timp Mel rămăsese acasă cu nou-născutul ei, avusese timp să folosească laptopul ca să intre pe internet și în plus putuse să dea telefoane în timp ce micuțul dormea. Majoritatea femeilor din oraș nu aveau asigurare medicală. Plăteau atât cât își puteau permite pentru îngrijiri medicale, adesea în bunuri și servicii. Unii dintre crescătorii de animale și fermieri aveau asigurare pentru boli grave sau accidente, dar asta nu mai lăsa nimic pentru costurile vizitelor medicale anuale de rutină, cum ar fi testul Papanicolau sau mamografiile. Mel reușise să crească numărul testelor anuale Papanicolau taxând doar cheltuielile pentru laborator și bătându-și puțin la cap pacientele. Dar când era vorba de mamografiile, pe care ea credea că pacientele ei de peste 40 de ani ar fi trebuit să le facă anual, majoritatea femeilor se descurcau examinându-și singure sânii. Avea în oraș 92 de femei peste 18 ani, dintre care 48 peste 40 de ani. Cel puțin 40 dintre aceste femei nu făceau mamografie anual.

Depistase o unitate mobilă operată de o fundație – și cu ajutorul doctoriței June Hudson din Grace Valley încercau să organizeze o vizită a acestei unități în orașele lor. Puteau organiza un eveniment de o zi pentru mamografii, pe care îl transformau într-o reuniune la care toată lumea era radiografiată. „Le putem face disponibile la un preț mic, dar tot trebuie să venim cu ceva bani – probabil mai mult decât își pot permite majoritatea pacienților mele”, spusese Mel.

June avusese o idee perfectă pentru a subvenționa costurile. În curând avea loc festivalul toamnei din Grace Valley – în al doilea weekend din octombrie. Plănuiseră să organizeze un chioșc și să vândă mici obiecte artizanale, de la broderii până la prăjituri. Existau o mulțime de oameni de la oraș care se înghesuiau la festival căutând ceva din farmecul acestor mici localități rurale. Sarcina lui Mel era să meargă prin Virgin River, pe la ferme, crescătorii de animale și la oamenii din oraș, solicitându-le să doneze astfel de obiecte pe care le-ar fi putut vinde la chioșcul pentru mamografii.

Angajarea lui Brie în această activitate nu numai că îi era de un mare ajutor, dar pentru Mel era și distractiv s-o prezinte pe cumnata ei. În zilele în care pușcașii erau plecați la vânătoare, Mel și Brie colindară cu mașina drumurile lăturalnice din Virgin River, vizitându-le pe toate femeile pe care le cunoștea Mel – cele care participaseră la petrecerea în cinstea viitorului ei copil și la petrecerile de la bar și acelea care îi fuseseră paciente în ultimul an. Pe multe dintre ele Brie le întâlnea pentru prima oară, și era fermecată imediat de firea lor primitoare, de felul în care o poftiseră în case ca și când ar fi fost acolo de ani întregi. La fiecare oprire făcută primiseră cel puțin o ceașcă cu cafea, de obicei fursecuri și felii subțiri de prăjitură, așa că până la sfârșitul zilei erau prea îndopate ca să se mai gândească la cină. Și bineînțeles că David fusese cu ele toată ziua, alegându-se astfel

cu o grămadă de dezmierdări din tot orașul, îmbrățișări și dulciuri, pentru că femeile de la țară nu se puteau abține să nu-i pună un fursec în mâinile mici și grăsuțe.

Femeile din Virgin River erau fantastice – asta nu era nici o surpriză. Promiseră de toate de la plăcinte la pături – care urmau să fie adunate în preziua festivalului sau aduse la Grace Valley chiar de ele.

Când ajunseră înapoi în oraș, vânătorii se întorseseră, iar Mel era încântată că nu văzu nici urmă de animal împușcat pe platformele camionetelor sau în portbagaj. Dar bucuria a fost scurtă, pentru că, după ce intră în bar, află că puseseră în saci doi cerbi, cu coarne cu patru ramuri, care fuseseră duși amândoi la măcelar pentru a fi tranșați.

– Oh, gemu ea afectată. Cine i-a împușcat?

Jack privi în jos. Dar făcu totuși o încercare.

– Cred că Ricky i-a împușcat.

Mel îl privi în ochi pe Rick, iar băiatul ridică în sus mâinile, cu palmele către ea. Nu era el. Mel se sprijini de soțul ei și, de necrezut, începu să plângă. Jack clătină din cap, o cuprinse cu un braț și o îndepărtă de mulțimea de oameni, în spate spre bucătărie. În acest timp, David se zbânțuia pe șoldul lui Mel, fluturându-și mâinile agitat și întinzându-le spre tatăl lui.

– Melinda, spuse Jack. Știai că ne-am dus la vânătoare. Nu chinuim căprioarele. O să avem carne de vânat.

– Detest lucrul ăsta, se smiorcăi ea.

– Știu că-l detești, dar nu e o cruzime. Probabil că e mai uman decât modul în care sunt măcelărite vitele.

– Nu încerca să mă faci să mă simt mai bine în privința asta.

– Dumnezeule, nici n-aș îndrăzni, spuse el. Ce se întâmplă cu tine?

– Nu știi, scânci ea. Sunt plângăcioasă.

– Nu mai spune. Hai, dă-mi băiatul! Este foarte agitat.

- De la dulciuri, spuse ea. Ar trebui să mă duc să-l alăptez.

- N-o să treacă mult timp și o să se suie pe bicicletă ca să sugă.

- Nu vrea să renunțe.

- E de înțeles. Dar ești epuizată. Poate că ar trebui să te duci acasă și să te culci.

- Nu adorm până nu adoarme și el. Iar el n-o să adoarmă până nu se dezintoxică.

- E-n regulă, spuse Jack, luându-și fiul. Du-te și plângi sau spală-te pe față, sau trage un pui de somn, sau altceva. O să rămân eu cu nervosul ăsta până se liniștește puțin. O sărută pe frunte. Asta nu ești tu cea adevărată. Nici chiar atunci când e vorba de o căprioară.

- Apropo, chiar miroși urât, spuse ea.

- Mulțumesc, dragostea mea. Tu chiar miroși bine. O să mă spăl înainte să te miros iar, ce zici?

Ea îl lăsă pe David și se duse la baie, iar Jack se întoar-se cu fiul lui la băieți.

- Se simte bine? îl întrebă Brie.

- O să se simtă bine. Iubește căprioarele.

- Vrei să-l iau eu?

- Nu, e bine. Trebuie să dea jos ce a mâncat în după-amiaza asta. Lasă-mă să ghicesc - v-ați oprit la fiecare fermă din Virgin River și a primit zeci de fursecuri.

- Poate nu zeci...

El privi fața fiului său. Avea o privire agitată, un zâmbet luminos și extrem de viu și dădea din mânuțe.

- Cineva ar fi trebuit să fie responsabil, spuse el. Ia o bere, Brie! De fapt, probabil că lui ar trebui să-i dăm o bere - este teribil de energic. Doamne!

Abia îi făcuse propunerea, că Mike îi aduse lui Brie o bere, iar când ea o luă, o cuprinse cu brațul pe după umeri cu familiaritate. Jack își spuse că nu era deloc nevoie ca Mike să discute cu el despre ea. El se străduia să se poarte onorabil, așa cum fusese instruit să o facă.

Dar indiferent ce se petrecea între Mike și Brie, le lumina privirile. Încerca să se relaxeze în privința asta.

- Așa deci - faceți copilul ăla astăzi? strigă cineva la Preacher.

- Cred că l-am făcut, răspunse el, scoțându-și pieptul în față.

Paige aduse la bar un platou mare cu aripioare și spuse:

- John, taci din gură!

- Păi, eu cred că l-am făcut. Tu, nu?

Ea își ridică privirea spre el, clătină cu dezgust din cap și spuse:

- În mod sigur tu te-ai străduit mult, apoi se întoarse și porni spre bucătărie.

Mike o trase deoparte pe Brie și spuse:

- Tu ești singura femeie de aici care nu e nici măcar un pic supărată pe tipul ei. Vrei să fugim împreună de aici chiar acum? Înainte să fac ceva prostesc?

Ea îi zâmbi.

- Te crezi tipul meu, ha?

- Păi, asta sper...

Au fost tranșați și puși în pungi trei cerbi, dar nici un urs. Pușcașii părăsiră Virgin River, Ricky se întoarse în serviciul activ și weekendul următor aduse festivalul de toamnă din Grace Valley.

Au fost încărcate camionete, mașini și SUV-uri cu obiecte destinate standului pentru mamografii. Mel, Brie și Jack plecară dimineața devreme împreună cu bebelușul și o camionetă plină cu donații. Se întâlniră cu Paige, Preacher și Christopher ca să aranjeze standul. De-a lungul zilei mai sosiră femei din Virgin River cu și mai multe produse de pus la vânzare și tuturor le veni rândul să lucreze la stand - iar obiectele dispăreau într-o veselie. Mel nu trebui să stea toată ziua acolo, dar rămase prin apropiere să aibă grijă de fondurile care creșteau.

Ziua a fost plină de vizite pe la vechi prieteni și făcură cunoștință cu unii noi.

Când începu să se lase întunericul și standurile se închiseseră aproape toate, Mel era așa de obosită că o dureau toate oasele. Nu mai rămăsese absolut nimic de vânzare pentru duminică.

- Măine o să las totuși bannerul și un vas pentru donații aici, spuse June. Chiar dacă n-o să obținem decât câțiva dolari în plus, sunt sigură că ne apropiem de suma care ne trebuie ca să aducem aici rulota pentru mamografii.

- Ești sigură că nu te deranjează? o întrebă Mel. Sunt dârâmată.

- Eu oricum trebuie să fiu aici - personalul clinicii trebuie să fie prezent pe toată durata târgului. N-o să fie nici o problemă.

După ce apuse soarele, orchestra se instalează în spatele cafenelei și se dansează și se lansă focuri de artificii. Se strigară numerele câștigătoare la loterie; cineva închiriasse un rezervor cu apă cu un scaun deasupra în care se așeza cineva, iar dacă un levier era nimerit cu o minge, acea persoană era răsturnată în apă. Se părea că toată lumea din Grace Valley se distra de minune când grangurii locali își ocupau locul pe scaun.

Mel îl ținea pe David în brațe și urmărea dansatorii; Jack veni la ea, o cuprinse cu brațele și o învârti cu desulă îndemănare, cu copil cu tot, pe platforma de dans din asfalt.

- Cine ar fi crezut că ești dansator, spuse ea.

- Țasta n-a prea fost dans, dar ești o parteneră bună. Ești istovită, îi șopti el. Când ești pregătită, plecăm spre casă.

- A fost o zi grea. Poate ar trebui s-o găsim pe Brie.

- Am găsit-o, spuse el. Încerc să o fac să se simtă bine...

Mel îi urmări privirea și o văzu în capătul celălalt al platformei asfaltate - dansa cu Mike.

- El când a apărut? își întrebă ea soțul.

- Numai cu puțin timp în urmă. A rămas în Virgin River cea mai mare parte a zilei să aibă grijă de oraș în timp ce atât de mulți erau aici. Cred că probabil a venit dintr-un singur motiv.

- Asta ar putea să fie în avantajul nostru, spuse Mel. Ar putea s-o aducă el acasă.

- O mai las câteva minute, apoi o întreb, zise Jack.

În cealaltă parte a platformei asfaltate, Mike o ținea pe Brie mai strâns decât ar fi fost necesar la un simplu dans country, învârtind-o cu mai multă măiestrie decât demonstra ea și făcând-o să râdă. Apoi, lucru care lui îi făcu plăcere, ritmul muzicii deveni mai lent și încetini-ră și ei mișcările. El încercă să se abțină, dar nu reuși; înclină capul apropiindu-și fața de gâtul ei, simțind mi-reasma îmbătătoare a părului mătăsos.

- Ah, *mija*, spuse el cu gura pe gâtul ei.

Îi sărută obrazii, buzele. Ea îi prinse obrazii în palme și îl trase mai aproape, desfăcându-și buzele sub gura lui, făcându-l să amețească de dorință.

- Mike, spuse ea încetișor. Măine plec acasă.

El se trase înapoi, surprins. O privi fix, cu un milion de întrebări în ochi.

- Aveai de gând să-ți iei rămas-bun? întrebă el.

- Îmi iau rămas-bun, răspunse ea. Trebuie să petrec un timp cu familia mea, iar Mel și Jack au nevoie și ei de ceva timp în familie - fără un oaspete.

- Te mai întorci? întrebă el.

- Oh, mă voi întoarce sigur în cele din urmă. Ridică din umeri. Încă nu știu unde vreau să fiu. Sau ce vreau să fac.

- M-am amăgit singur crezând s-ar putea să fie aici, spuse el. Tu nu ai făcut și nu ai spus nimic, iubita mea, a fost doar o speranță nebunească. Ești de acord să te sun atunci când ești acolo? Poate să te vizitez o dată sau de două ori?

- Aș fi dezamăgită dacă n-ai face-o. Aproape că nu a fost zi în care să nu vorbim.

El îi atinse părul.

- Te-ai întremat foarte frumos cât timp ai stat aici. Râsul tău este puțin mai natural, mai viu. Obrajii ți s-au îmbujorat și arată mai sănătos.

- O mare parte din astea ți se datorează ție. Sărutărilor tale. Tandreței tale. O să-mi lipsească.

- Știi bine că toate astea vor fi aici, oricând dorești. Și sper că nu va trece mult timp. Între timp, dacă vrei să vin eu la tine, tot ce trebuie să faci este să-mi spui.

Jack, cu fiul său în brațe, îi întrerupse.

- Eu o s-o duc pe Mel acasă. Vrei să mai întârzii? Își întrebă sora.

- Nu, răspunse ea, desprinzându-se din brațele lui Mike. Plec și eu cu tine. Vin imediat!

În timp ce Jack se îndepărta, ea se ridică pe vârfuri și îi sărută obrazul lui Mike. El o ținu o clipă de mijloc, cu ochii închiși. Dar apoi ea se desprinse din îmbrățișarea lui și spuse:

- O să-mi fie dor de tine, apoi se întoarse și își urmă fratele.

- Nici pe departe le fel de mult pe cât o să-mi fie mie dor de tine, murmură el în timp ce ea se îndepărta.

Câteva zile mai târziu, Jack se trezi de dimineată și îl auzi pe David agitându-se, și în loc de gânguritul și vorbele de alint obișnuite ale soției sale când îl schimba, auzi un cu totul alt zgomot. Unul foarte neplăcut. Mel voma. Se ridică din pat, își găsi boxerii pe podea și îi trase pe el. Se duse în camera fiului său și îl ridică din pătuț.

- Neața, amice, îi spuse băiețelului punându-l pe masă ca să-i schimbe scutecul de noapte. Of, spuse el în timp ce i-l scotea. Trebuie să fie patru litri de pipi. Nu știi cum reușești.

Îl șterse pe David la fund, îi puse un scutec nou și îl luă cu el până în ușa băii.

Mel stătea în genunchi în fața vasului de toaletă ținându-și părul la spate cu o mână.

Ținându-l pe David pe șold, Jack udă un prosop cu cealaltă mână, îl stoarse și i-l întinse.

- Haide, Melinda! Nu poți să eviți chestia asta la infinit. Știm amândoi că ești însărcinată.

- Bee, făcu ea, acceptând prosopul rece și umed.

Își șterse cu el fața, fruntea și gâtul. Nu trebuia să spună mai multe.

Dar Jack știa. Plânse, fusese epuizată, îi fusese greață. Își îndreptă ochii umezi spre el. El ridică din umeri și spuse:

- Ai lăsat-o mai ușor cu alăptatul, ai făcut un ou și eu l-am „aranjat“.

Ea miji ochii, ca și când i-ar fi spus că nu apreciază explicația. El îi întinse o mână s-o ajute să se ridice.

- Trebuie să-l întarci pe David, spuse el. Organismul tău nu poate hrăni ca lumea doi copii. O să slăbești. Ești deja extenuată.

- Nu vreau să fiu însărcinată chiar acum, spuse ea. De-abia am scăpat de o sarcină.

- Te înțeleg.

- Nu, nu mă înțelegi. Pentru că tu n-ai fost niciodată însărcinată.

El se gândi că nu era momentul potrivit să-i spună că o înțelesese foarte bine, de vreme ce trăise alături de o persoană însărcinată și îi ascultase foarte atent toate plângerile.

- Ar trebui să mergem imediat să-l vedem pe John, ca să-ți dai seama de când ești gravidă.

- Tu de când bănuiești? îl întrebă ea.

- Nu știu. De câteva săptămâni. A fost ceva mai greu de data asta...

- O, da?

- Ei bine, da. De când nu ai mai avut ciclu după prima oară când am pus mâna pe tine. Dumnezeuule, pentru o femeie care se presupune că e sterilă, în mod sigur ești fertilă.

Apoi rânji, pe deplin conștient că ar fi fost plesnit dacă nu ar fi avut copilul în brațe.

Ea îi întoarse spatele și se duse să se așeze pe pat. Își luă fața în mâini și începu să plângă. Ei bine, el exact la asta se așteptase. În ultima vreme plânse mult, iar el știa că avea să fie din cale afară de furioasă. Se așeză lângă ea, o cuprinse cu brațul și o strânse lângă el. David o mângâie pe cap.

- O să fie bine, spuse el. Nu o să mai asist la nașterea asta. Vreau să fim bine înțeleși.

- Nu încerca să fii drăguț, spuse ea printre lacrimi. Cred că deja mă doare spatele.

- Pot să-ți aduc ceva? Un suc? Niște sărățele? Arsenic?

- Ce amuzant! Întoarse capul să-l privească. Ești supărat?

El clătină din cap.

- Îmi pare rău că s-a întâmplat așa de repede. Îmi pare rău pentru tine. Știu că uneori ți-e al naibii de rău și ai fi vrut să faci o pauză.

- N-ar fi trebuit să merg cu tine în veci.

- Nu! Eras deja însărcinată. Vrei să punem pariu?

- Ai știut dinainte?

- M-am întrebat pentru ce erai atât de emotivă, iar asta era un posibil motiv. N-am crezut niciodată în toată chestia aia a ta că nu ești fertilă. Dar nu am nici o problemă. Mi-am dorit mai mulți copii. Îmi place ideea unei familii cu mai mult de trei persoane. Eu provin dintr-o familie numeroasă.

- N-o să fie de cinci, asta îți garantez spuse ea. Apoi îl sfredeli cu privirea. Punct.

- Mel, acum doar n-o să dai vina pe mine. Eu ți-am propus să ne ferim. De vreo două ori, de fapt. Tu ai fost

cea care a spus că nu o să se întâmple niciodată de două ori. Apoi mi-ai explicat toată chestia aia că nu ai ovulație în timp ce alăptezi. Cum funcționează până acum pentru tine? Hm?

- Să te ia dracu', spuse ea fără pic de drăgălășenie.

- Păi, evident...

- Aș vrea să înțelegi că nu mă bazam pe chestia cu alăptatul. Sunt moașă - știu că nu e infailibilă. Pur și simplu, n-am crezut că era posibil ca... La naiba, spuse ea. Oftă adânc. Tocmai am reușit să intru din nou în jeansi...

- Da, jeansii ăia. Oh, la dracu'! Jeansii ăia chiar mă dau gata. Nimeni nu poartă o pereche de jeansi ca tine.

- Nu te-ai cam plictisit să ai o soție grasă?

- Nu ești grasă. Ești perfectă. Îmi place mult corpul tău, însărcinată sau nu. Știu că încerci să mă enervezi, dar nu mă las. Poți să încerci toată ziua să iști o dispută cu mine, eu pur și simplu n-o să-ți fac jocul. N-ar fi o luptă dreaptă - ești hotărâtă să mă pedepsești și amândoi știm asta. Ai consultații în dimineața asta?

- De ce?

- Pentru că vreau să mergem în Grace Valley pentru o ecografie. Vreau să știu când trebuie să termin casa.

Tot drumul până în Grace Valley îi făcu tărăboi. Îl amenință cu consecințe teribile dacă se umfla în pene și făcea pe armăsarul pe chestia asta. Lui îi era ușor să trateze cu calm lucrurile - câți copii de trei kilograme și jumătate împinsese el afară? Iar dacă glumea măcar o dată pe chestia asta, o să-l facă să plătească. Poate toată viața.

Jack avea niște presimțiri. În următoarele câteva luni răbdarea lui avea să fie pusă din greu la încercare. N-o să mai aibă parte de mult sex. John Stone, obstetricianul ei, o să creadă că toată chestia asta era hilară. S-ar putea să trebuiască să-l ucidă pe John.

- Bine, Melinda, diavoliță mică ce ești, spuse John, zâmbind larg.

Ea își puse dosul palmei peste ochi în timp ce John și Jack studiau ecograful, examinând bătaia slabă a unei inimi într-o masă vie care de-abia se mișca. John îi arătă niște mici protuberanțe de unde aveau să crească brațele și picioarele.

- Când ai avut ultimul ciclu? o întrebă John.

Ea își ridică mâna de pe ochi și se uită urât la soțul ei.

- Ăăă, ca să fim exacti, n-a avut nici unul.

- Ce? făcu John.

- De care să știu și eu, spuse Jack ridicând din umeri.

- Acum un an și jumătate, e bine? spuse ea înfuriată. Cu aproximație. Am alăptat. Am fost însărcinată. Am fost aruncată în iad și îmi voi trăi restul zilelor cu sâni dureroși și coapse grase.

- Of! Ai trecut direct la stările de spirit schimbătoare, nu? E-n regulă, mie mi se pare cam de opt săptămâni. Este o părere de specialist. Cred că a fost între jumătatea și sfârșitul lunii mai. Ce părere aveți?

- Oh, ce drăguț, răspunse ea.

- Trebuie să o scuzi pe soția mea, spuse Jack. Conta pe faptul că încă nu este fertilă. Chestia asta s-ar putea s-o facă să renunțe în sfârșit la acea iluzie.

- Ți-am spus că dacă faci și numai o singură glumă...

- Melinda, zise Jack cu o expresie sobră. Nu am glumit.

- Pur și simplu, vreau să știu cum este posibil așa ceva! tună ea. Cu David a fost un miracol că am rămas însărcinată și, chiar înainte de a-l înțărca, am început să pun altul la copt.

- Ai auzit vreodată de zicala sarcina te vindecă de infertilitate? o întrebă John.

- Da, răspunse ea dezgustată.

- Știi despre ce vorbesc - probabil mai bine ca mine. Bănuiesc că nu ai crezut că era valabil și în cazul tău, nu?

- Despre ce vorbești? îl întreabă Jack pe John.

- O mulțime de cauze care provoacă infertilitatea se ameliorează prin sarcină - endometrioza fiind una dintre ele. Adesea, când în sfârșit ai reușit să concepi în mod miraculos un copil, ceilalți urmează mai ușor. Iar atunci când schimbi partenerii, se schimbă și chimia. O să-ți dorești să ții minte lucrurile astea, spuse el. Și zâmbi din nou larg. Vrei să continui să alăptezi? o întreabă John pe Mel.

Ei îi dădură lacrimile.

- Nu eram complet pregătită să renunț, spuse ea.

- Mel avea de gând să alăpteze până când băiatul va pleca în armată, spuse Jack.

- Am crezut că va fi singurul meu copil și nu am vrut să-l grăbesc, spuse ea, cu lacrimile curgându-i pe obraz.

Pe fața ei se întipărise o expresie jalnică.

În consecință, Jack se aplecă, o ridică de la spate și o îmbrățișă. Avea un simț remarcabil pentru situațiile în care chestia asta mergea sau când urma să fie plesnit. Chiar în clipa aceea, ea avea nevoie de puțină atingere omenească, de sprijin din partea bărbatului ei.

- Atunci ce-ai spune să-ți evaluăm programul de vitamine, să adăugăm câteva suplimente și poate să reduci alăptarea la două mese principale pe zi - cele care vă liniștesc cel mai mult pe tine și pe David. Ai face bine să adaugi foarte multă apă regimului tău - și fătul trebuie să stea în lichid. John îi prinse mâna. Ia-o încet, Mel! Ești sănătoasă, ai avut o naștere foarte ușoară și cândva ai fi spus că ăsta a fost un răspuns la rugăciunile tale. Încearcă să nu-l faci pe Jack să se simtă de tot rahatul.

În seara aceea, în timp ce se afla în brațele lui, îl întreabă:

- Te-am făcut să te simți de tot rahatul?

- Doar puțin. N-a fost cazul să te păcălesc. Din câte îmi amintesc, ai fost o complice incredibil de binevoitoare. Oftă. Incredibil.

- Pur și simplu, sunt șocată. Uluită. Nu sunt cu totul pregătită.

- Știu. Ai idee cât de minunată ești așa însărcinată? Strălucești. Ai un halo în jurul tău. Ai ochii mai luminoși, obrații mai îmbujorați, zâmbești și îți atingi burta tot timpul...

- Tu zâmbești și îmi atingi burta tot timpul...

- Nu-mi vine să cred că am parte de toate astea, spuse el gânditor. Tu și doi copii. Acum câțiva ani credeam că voi rămâne singur tot restul vieții.

- Știi cât de bătrân vei fi când David va termina colegiul?

- Ce importanță are? Sam ți se pare bătrân? Cred că n-o să mă dau bătut.

- Ce drăguț, replică ea.

El se răsuci pe spate și privi în tavan.

- Toată lumea din jurul meu este în toane proaste, spuse el.

- Nu zău?

- Păi, unul e Preacher - e destul de țepos când nu e ziua ovulației, lucru de care ar fi trebuit să mă avertizezi...

- Ar fi trebuit să fie confidențial.

- Ei bine, nu mai e. Cred că Paige l-a cam tăiat de la rația de sex dacă le-a spus băieților că rămâne acasă să facă sex.

- Așa crezi? întrebă ea, râzând fără să vrea.

- Și apoi Mike a devenit irascibil. Cred că din pricina faptului că sora mea nu este aici - și crede-mă că nu știu cum să procedez în cazul ăsta. Vreau ca Brie să fie fericită. Ar fi frumos ca și Mike să fie fericit, dar nu și dacă n-o face pe Brie fericită, dacă înțelegi aluzia mea. Mă bucur, mă bucur, spuse el înainte ca ea să înceapă să-l cicălească. Iar mica surpriză de azi a avut un efect și asupra stării tale de spirit, dacă nu te deranjează că spun așa.

- Mă deranjează, îl informă ea.

- Mi-aș dori doar ca lucrurile să revină la normal, spuse el.

Iar Mel se întrebă în gând „Când a fost ceva normal la noi?”

Carnetul pe care îl folosisese Jack ca să facă toate calculele pentru casa lui începea să se jerpească și să se îndoie. Îl îndoie pe jumătate ca să-l poată îndesa în buzunarul de la spate în timp ce lucra la casă și unele cifre se subțiaseră și deveniseră mai șterse. Dar se atașase de el și îl scosese, împreună cu pixul și calculatorul, în timp ce vorbea la telefon. Pusese un taburet lângă blatul din bucătărie și parcurgea o listă a antreprenorilor în construcții, toți având cele mai călduroase recomandări și ale căror rezultate în muncă le văzuse cândva.

Se părea că toți erau foarte ocupați. Aveau de lucru în avans.

Îl sună pe Paul Haggerty în Grants Pass, Oregon.

- Paul, știu că am foarte puține șanse de succes, dar poți să mă ajuți în vreun fel? Am aici un termen-limită bine precizat și nu găsesc nici un constructor sau vreo echipă de muncitori.

- Care e situația?

- Păi, scheletul casei este gata, pereții din rigips sunt ridicați, instalațiile sanitare sunt gata, instalația electrică este făcută în cea mai mare parte, acoperișul e ridicat... iar Melinda are un prunc în pântec.

- Oho! Ca să vezi! Felicitări, bărbate!

- Mulțumesc, amice - dar e tot timpul foarte nervoasă. Are nevoie de o casă.

- Am înțeles. Lasă-mă să dau niște telefoane, să văd ce pot face. Poate că putem să terminăm treaba asta pentru tine înainte să se strice vremea.

- Plătesc ore suplimentare. Mi-aș vinde și sufletul.

Paul râse.

- Las-o mai moale! Nu ți-ai lua sufletul - sunt absolut sigur că este pătat. Totuși, orele suplimentare ar putea ușura termenele strânse.

- În mod sigur ți-ai rămâne recunoscător. Aștept vești de la tine.

După ce Jack închise telefonul, Preacher se opri din treaba lui - tăiatul legumelor pentru supă.

- Ce se întâmplă, frate? întrebă el.

- Trebuie să termin casa.

- Mel nu mai are răbdare?

- Nu. Mel mai are unul pe drum.

- O!

- E însărcinată din nou, Preach.

- Oh! Uau, păi asta e grozav, frate! zise el întinzându-i mâna.

- Mulțumesc. Dar te avertizez, încă nu este prea încântată. Ai grijă ce spui!

- O! Și de ce nu e încântată?

- David este încă mic și ei i se pare că de-abia a terminat cu sarcina. În plus e prost dispusă, e extenuată, varsă și crede că eu i-am făcut-o dinadins.

- Oho, spuse el. E-n regulă. Dar tu? Te simți bine?

- Hei, replică el cu un zâmbet larg pe față. Mă simt grozav. Aș vrea să mai am încă cinci. Dar n-aș mai trăi să povestesc despre asta.

- Chestia asta te face vreodată să te simți... Știi tu. Bătrân?

- Să fiu al naibii, nu! De fiecare dată când o las gravidă mă simt cu zece ani mai tânăr. Iar dacă tu ai să-i spui chestia asta, o să murim amândoi.

- Atunci e-n regulă, o so luăm ușor pe Mel. Dar bravo ție, frate!

Când polițiștilor li se repartizează o zonă sau o tură nouă, unul dintre primele lucruri pe care îl fac este să ajungă să o cunoască în detaliu. Să învețe toate

drumurile, vehiculele și casele. În orașele mari, unde populația este densă, e nevoie de ceva timp, dar în cele din urmă fiecare curte și alee, fiecare clădire și antrepriză, fiecare personaj dubios devine parte a unui peisaj familiar.

La țară, în munți, este mult mai mult teritoriu de acoperit, o mulțime îngrozitoare de drumuri lăturalnice și cărări ascunse, dar oamenii, clădirile și vehiculele sunt ceva mai rare. Mike își petrecea câteva ore pe zi parcurgând cu mașina și pe jos peisajul de țară care înconjura Virgin River și orașele învecinate. Făcea curse frecvente la vechiul refugiu de pe șosea, dar acolo nimic nu părea să se fi schimbat prea tare – se aștepta să vadă o grămadă de gunoi dacă în acel loc avusese loc recent o petrecere.

În timp ce cutreiera prin zona rurală și în apropiere de munții care înconjurau Clear River văzu vreo două construcții de care hotărî să nu se apropie prea mult – una părea să fie o casă foarte mică din prefabricate și cealaltă o magazie de depozitare. Existau urme proaspete de cauciucuri care duceau la amândouă – urme de vehicule off-road, probabil ATV-uri sau jeepuri. Nici una nu era în loc deschis, deși nu era clar dacă erau ascunse printre copaci și lăstăriș; era posibil ca proprietarul să fi preferat discreția. Dar în caz că în una sau în amândouă existau culturi ilegale, păstră distanța – uneori asemenea activități erau pline de capcane. Dar în afara faptului că voia să știe ce se petrecea acolo, asta chiar nu era treaba lui. Totul făcea parte din operațiunea de cunoaștere a terenului și era o muncă făcută pe cont propriu.

Pe aceste drumuri retrase existau o grămadă de indicatoare. „Trecerea interzisă” și „Vânătoarea interzisă” erau ceva destul de obișnuit, dar ici și colo văzuse „Cei care intră pe proprietate vor fi împușcați”, „Patrule cu câini de pază” și „Vânătorii vor fi vânați”. Asemenea indicatoare nu se găseau la magazinele de bricolaj – erau scrise cu mâna sau cu vopsea spray. Un indicator pe care

scria „Armele sunt interzise în această zonă“ era ciuruit cu alice.

Destul de des sfârșea prin a ajunge la locul pe care ajunsese să-l numească în gând Whispering Rock, locul unde fusese cu Brie în primăvară. Își parca SUV-ul în susul râului și mergea de-a lungul malului. Din când în când vedea câte un pescar sau doi, deși aici apa era prea puțin adâncă pentru a prinde pești mari. Văzuse un cuplu tânăr care stătea pe o pătură pe pământ, părând să-și facă temele pentru școală. Când intrase în luminiș își ridicaseră privirile surprinși, poate puțin agitați de apariția lui bruscă – așa că le zâmbise, le făcuse semn cu mâna și pornise din nou în susul râului, lăsându-i singuri.

Îi plăcea să fie în acel loc după-amiaza târziu când soarele strălucea. Aproape că o putea vedea pe Brie sprijinită de acea stâncă mare, cu ochii închiși în voia gândurilor, afișând zâmbetul ei secret. Într-o zi rămase până puțin mai târziu, până după ce apusese soarele. Tocmai se gândea că era o nebunie să facă chestia asta fără să aibă o lanternă, când auzi motorul unei mașini. Bănuia că era vorba de tineri îndrăgostiți, pentru că acesta nu era un loc în care să vii pe întuneric – nu existau lumini și era departe de drumul principal. Înainte să poată fi văzut, porni înapoi în susul râului, către mașina lui. Ceva îl făcu să se oprească; mașina se oprise în luminiș, cu luminile aprinse, dar nu auzi zgomotul unei portiere care se deschide. Rămase nemișcat și ascultă preț de o clipă. Tinerii îndrăgostiți ar fi stins farurile. Ce altceva ai fi putut face acolo, la acest cot izolat al râului, după căderea întunericului?

Așteptă; motorul continua să meargă, farurile erau aprinse. Mike străbătu înapoi distanța scurtă până în acel loc, privi printre copaci și văzu în interiorul camionetei silueta unui bărbat. Care aștepta. În momentul acela i se stârni curiozitatea și rămase să privească.

Trecuseră probabil zece minute când un al doilea vehicul se opri în luminiș, o altă camionetă. Motoarele ambelor mașini rămăseseră în funcțiune, iar farurile lor luminau luminișul, dar după ce sosi al doilea vehicul, din fiecare camionetă coborî un bărbat.

În acel moment lucrurile deveniră interesante. Din prima camionetă coborî detectivul Delaney, iar din a doua, un bărbat pe care Mike îl recunoscuse drept un cultivator ilegal de droguri. Era un tip masiv, cu puțin peste 1,80, care purta pălărie de firmă Shady Brady. În ultimul an Mike, Jack și Preacher se intersectaseră oarecum neașteptat cu el. Prima oară se întâmplase înainte ca Mike să ajungă în Virgin River – bărbatul o dusesse pe Mel într-un loc unde exista o cultură ilegală pentru a ajuta la nașterea unui copil. Mai recent, bărbatul le arătase unde să o găsească pe Paige atunci când fusese răpită de bărbatul ei abuziv; era foarte probabil ca bărbatul să-i fi salvat viața. Tipul era o enigmă – era evident un infractor, dar se pare că avea și o latură umană.

Cei doi bărbați ajunseră față în față; Delaney se sprijinea de capota camionetei lui și cultivatorul își ținea mâinile în buzunare. Nu își strânseseră mâinile și nu se salutară ca niște prieteni, nu își dădură unul altuia bani sau alte bunuri – nu era vorba de o tranzacție cu droguri. În mai puțin de cinci minute se urcară înapoi în camionetele lor și plecară.

Existau mai multe posibilități, dar cea mai plauzibilă era că Delaney avea un informator printre traficanții de canabis.

capitolul 9

Paul Haggerty îl ajuta pe Jack ori de câte ori îi stătea în putere – asta era de la sine înțeles. Faptul că pentru el era în același timp și o afacere profitabilă, făcea lucrurile și mai atractive. Dar dacă se gândea mai bine, ceea

ce atârna decisiv în balanță era faptul că Vanessa locuia acum în Virgin River.

Găsi șase oameni care erau pregătiți să se angajeze imediat, așa că aranjă să fie întocmit un contract pentru Jack, apoi îl trimise prin fax la bar. Pe urmă închirie o casă mobilă mare și puse să fie livrată la șantier, cu o toaletă portabilă și un tomberon pentru toată proprietatea. Cei din echipa lui puteau să vină cu mașina și să doarmă în rulotă în timpul săptămânii, și să se ducă acasă în weekenduri dacă voiau. Pentru el avea să păstreze rulota lui mică. Va mai schimba din membrii echipei și va adăuga alții pe măsură ce lucrurile vor progresa la casă. Va trebui să facă și Jack pe șeful de echipă, pentru că Paul nu putea să stea tot timpul în Virgin River. Lăsa conducerea firmei de construcții în seama tatălui și a celor doi frați ai lui, cât timp el se ocupa de acest proiect, dar va trebui să stea un timp în Grants Pass încercând să-și facă treaba și acolo.

În timp ce se lucra la clădire, Paul avea să exploreze zona în căutare de zugravi, oameni care să pună mochetă, faianțari, unii care să pună tapetul, tâmplari. Pentru Jack nu avea să fie o problemă să găsească pe cineva să se ocupe de instalația electrică și de cea sanitară și să instaleze electrocasnicele, după ce le va alege Mel. Casa fusese începută în primăvara trecută, și lucrările avansaseră mult, dar lui Jack avea să îi ia încă un an dacă lucra singur. Împreună cu câteva echipe, ar putea să reușească să o termine în câteva luni. Măcar la începutul primăverii, dacă vremea nu-i împiedica prea mult.

Și în tot acest timp o s-o vadă pe Vanessa. Gândul ăsta amenința să-l enerveze din cale afară. Adora să fie în preajma ei, îl înnebuneau entuziasmul și vitalitatea ei. Problema era că o găsea la fel de sexy și amuzantă acum când era însărcinată ca atunci, în prima seară, când Matt îi făcuse avansuri sexuale. Se întreba dacă nu cumva pur și simplu se pregătea sufletește pentru multe nopți lungi

și tulburătoare gândindu-se la ea și plângându-și de milă, pentru că nu ar atinge-o pe femeia prietenului său nicio dată, nici să-l împuști. Se simțea vinovat și numai pentru că-și dorea asta.

Dar faptul că o dorea, că o venera, avea să fie secretul lui. Și cât timp Matt era în misiune, Paul trecea pe la ea din când în când să se asigure că e bine și că face față.

El și Matt erau ca frații. Fuseseră la același liceu din Oregon, făcuseră vreo doi ani de facultate împreună, se înrolaseră amândoi în armată și făcuseră parte din același regiment. Dar Matt era sigur pe sine cu fetele, în timp ce Paul fusese întotdeauna cel șovăitor, un pic timid. Îi venea greu să facă el primul pas; întotdeauna trebuise să se gândească mult și bine înainte de a ajunge să abordeze o femeie. Până acum depășise în mare măsură chestia asta, dar nu de tot. Nu avea să aibă nicio dată viteza, îndemânarea și încrederea celui mai bun prieten al lui.

Își amintea seara aceea din urmă cu câțiva ani de parcă ar fi fost ieri. Matt era în permisie și se întâlniseră în San Francisco să se distreze și să se ducă prin cluburi. Erau în oraș și beau ceva când observaseră, într-unul din baruri, un grup de stewardese aflate într-o scurtă escală. Paul spusese:

- Oh, Dumnezeuule! Ia uită-te! Uită-te la ea!

- Care dintre ele? întrebăse Matt.

- Cea cu picioare lungi, cu părul roșcat și tenul alb.

Mă ia cu leșin.

- Mă duc să ți-o aduc.

- Nu! Doamne, nu face asta! Așteaptă să născosc ceva...

Apoi Matt zâmbise larg și spusese:

- Trei, doi, unu... Am plecat.

Dar nu se întorsese cu ea. Îi făcuse semn cu mâna să vină și el și încercase să-l cupleze cu una dintre prietenele Vanessei. Iar Paul se complăcuse, fiindcă ce altceva ar fi putut face? Dacă ar fi avut un dram de curaj,

ar fi zis: „Încetează! Eu am văzut-o primul. E a mea!“ Regreta chestia asta până în ziua de azi.

Până să se termine weekendul Matt și Vanessa se îndrăgostiseră. Cum ea avea niște avantaje pentru călătoriile cu avionul, iar el era în partea continentală a SUA, timp de un an își petrecuse toate weekendurile cu el. Un an după aceea, Paul fusese cavaler de onoare la nunta lor. Își jurase că, dacă avea să mai întâlnească vreodată o femeie de care să se simtă atât de atras, avea s-o abordeze imediat, impresionând-o probabil din cale afară, și n-o s-o lase să-i scape.

Din câte își amintea, nu i se mai întâmplase asta înainte. Și cu siguranță nu se mai întâmplase după aceea.

Când ajunsese în Virgin River, Paul se duse direct la șantier ca să se asigure că totul era în regulă. Rulota ajunsese cu bine și era pregătită pentru echipa lui. Dirigintele lui de șantier dintotdeauna, Manny, urma să aducă materialele încărcate în camionul cel mare, iar celelalte aveau să vină după el. Desprinsese rulota, o lăsă pe șantier și se întoarse cu camioneta la casa familiei Booth. Imediat după ce parcă, se răzgândi – ar fi trebuit să o sune. Dar dacă i-ar fi telefonat, nu însemna că și ea avusese un rol în venirea lui acolo, să facă chestia asta pentru Jack? N-ar fi în regulă. Așa că pur și simplu bătu la ușă.

Îi deschise Walt, cu ochelarii pe cap și cu ziarul în mână.

– Paul! La naiba, băiete! Ce cauți aici?

– Am venit cu treabă, domnule, răspunse el râzând. Va trebui să ținem povestea asta secretă pentru moment – nu cred că a fost făcută publică.

– Zău? întrebă el, deschizând larg ușa. Intră, intră! Povestește-ne totul! Vanessa! N-o să-ți vină să crezi!

Paul intră în holul casei și privi în jur apreciativ. Privită din exterior, nu părea cine știe ce – o simplă fermă lungă și îngustă. Dar în interior era spațioasă,

cu tavane boltite și o mulțime de ferestre care dădeau spre grajd și spre padoc, ca să-și poată vedea caii din casă. Arăta ca și când generalul o dăărâmasese și o refăcuse complet. Holul se deschidea spre un salon multifuncțional cu un șemineu impozant și numeroase piese de mobilier din piele. Intrând în încăpere, Paul văzu că sufrageria era în dreapta și se aplecă ușor ca să arunce o privire într-o uriașă bucătărie modernă. Presupuse că în jos pe hol sunt dormitoare. Pe ferestrele salonului se vedeau caii pe pășune, grajdul cel nou și aveai o panoramă cu munții și râul. Nu era greu de ghicit de ce alesese generalul locul acesta. Era vânător, pescar, sportiv și își adora caii.

Afară în spate, cu un picior pe gardul padocului, era un tânăr care privea caii. Probabil că era Tommy. Abia aștepta să-l vadă mai de aproape pe puști. Cu doi ani în urmă, la nuntă, gustase din plin simțul umorului pe care îl dovedise. Era un adolescent inteligent, arătos, care era amuzant, dar cu o atitudine circumspectă care era probabil rezultatul faptului că fusese crescut într-un cămin sever, de mână fermă a unui general de armată.

Vanessa venea pe hol spre el. Chipul i se luminează, plăcut surprins.

– O, Doamne! exclamă ea zâmbind larg. Ce faci aici așa de curând?

– Păi, o să-ți spun într-un minut. Ce mai faci? Arăți fantastic!

– Încep să mă cam îngraș, râse ea.

– Arăți perfect. Mi se pare că ești mai frumoasă ca oricând. Faci o mulțime de poze pentru Matt?

– În fiecare săptămână îl pun pe tata să facă o fotografie nouă cu burta mea. Filmare lentă.

– Splendid.

– Ce-ai zice de o bere, Paul? întrebă Walt.

– Sigur, de ce nu? Acolo, afară, e Tommy?

- Da. Are o zi proastă. Hai că mă duc să aduc berea aia! Du-te și stai jos!

- Hai, spuse Vanessa, luându-l de mână și trăgându-l în salon.

Îl conduse spre un fotoliu cu un taburet alături, lângă ferestrele care dădeau spre padoc.

Înainte să apuce Paul să se așeze confortabil în fotoliu, față în față cu Vanessa, generalul apăru cu o bere rece într-un pahar înalt. Avea una și pentru el și spuse:

- Vanni, ție nu ți-am adus nimic, scumpo. Nici nu mi-a trecut prin cap.

- Nu-i nimic, tati. Mă duc să-mi iau niște apă într-un minut. Frate, ce bine arată berea aia! Trebuie să recunosc - abia aștept.

Generalul avea cel puțin 1,85 m înălțime, umeri lași și părul încărunțit, sprâncene negre, față pătrată, în jur de 60 de ani; avusese o carieră militară strălucită care se întinsese pe mai bine de treizeci și cinci de ani. Cu câțiva ani în urmă îi murise soția și, după ce se întâmplase asta, încheiase cu armata. Fără partenera lui grozavă - o femeie deseori ridicată în slăvi, dar pe care Paul nu o întâlnise niciodată - nu-l mai interesau deloc provocările militare.

- Ce se întâmplă cu Tommy? întrebă Paul, luând o înghițitură de bere.

- Of, adolescenții, spuse generalul. Își pierde timpul cu un puști care pur și simplu nu-mi place. A dat un pic de belea - s-a dus la o petrecere ilegală cu bere, în pădure. Am aflat că au mai băut câte o bere-două după școală și am observat că notele lui au scăzut la vreo două materii. Și cred că de vină e puștiul ăsta.

- Și asta nu e tot. Lui tati nu-i place fața lui.

- Poftim? se miră Paul.

Generalul clătină din cap.

- Puștiul ăsta are o privire prefăcută și un zâmbet mic duplicitar. Ce vreau eu să spun e că toți am avut 17 ani,

nu? Mai beam vreo două beri, conduceam mașina prea rapid, încercam să agățăm fete? Nu? Dar asta e altfel. Cred că e un mic ticălos, și nu vreau să se pună cu copilul meu. Scuză-mă, Vanni!

Ea râse.

- Ei bine, este prima oară când aud cuvintele astea scandaloase.

- Așa simt eu, spuse generalul.

Paul se gândi că probabil chiar așa este. Generalul petrecuse o groază de timp studiind fețele tinerilor soldați și învățase să le citească foarte bine. Era oarecum de acord cu generalul și dădu din cap aprobator:

- Și? L-ai pedepsit sau ce?

- Da, e pedepsit, dar i-am spus că vreau să-și facă prieteni mai buni, fiindcă dacă mă mai minte o dată, a încurcat-o. O să-l trimit la altă școală - o școală privată. Credeam că locul asta o să fie liniștit - că puștii sunt cuminiți. După părerea mea sunt mai scandalagii decât puștii de la oraș. În orice caz, asta cu care umblă Tommy. Puștiul asta are o influență proastă. Ei, dar să lăsăm problemele noastre de familie - ce cauți aici?

Paul se uită la Vanni și spuse:

- I-am zis tatălui tău că trebuie să păstrăm chestia asta secretă până când mă lămuresc cât s-a aflat deja - dar am venit să-l ajut pe Jack să termine casa. Am adunat o echipă, am instalat o rulotă pe amplasamentul casei și o să încercăm să o terminăm cât se poate de repede. Cum moașa voastră este însărcinată - au nevoie de mai mult spațiu.

- Zău? Uau!

- Sursele mele spun că povestea asta o enervează foarte tare - că nu era încă pregătită pentru încă unul. Așa că Jack, care este un soț fermecător, le plătește oamenilor mei ore suplimentare ca să termine casa.

- O, ce drăguț! Vrei să spui că încă nu a fost anunțată sarcina?

- Nu sunt sigur, dar nu vreau să fiu eu cel care face anunțul. Așa că hai să nu spunem nimic! Și nu știu dacă ea știe ce a făcut Jack.

- Dar unde stai cât timp ești în oraș? întrebă ea. Nu o să se întrebe de ce ești aici?

- O, sunt sigur că Jack îi va spune despre echipă foarte curând pentru că, din câte înțeleg, ea se duce în locul acela destul de des, doar ca să privească. O să remarce oamenii, rulota - și mi-am adus și eu rulota.

- Nu! spuse ea. Stai aici! Cu noi.

- Absolut, spuse generalul. Avem o grămadă de spațiu.

- N-aș putea să stau aici, protestă el. O să tot vin și o să plec, o să am un program ciudat, sunt sigur că o să petrec ceva timp în oraș cu Jack și Preacher...

- Și cui îi pasă? Vino și pleacă după cum ai chef! O să-ți dăm o cheie. Râse. Nu că pe aici și-ar aminti cineva să încuie vreo ușă.

- O să fiu nevoit să fac naveta - i-am lăsat pe frații mei să se ocupe de firmă în Grants Pass. O să mă tot duc încolo și înapoi și o să fie...

- Nu suport să mă gândesc că stai săptămâni întregi într-o rulotă - și nu-mi pasă ce program ai, protestă Vanessa.

- Drept să-ți spun, Paul, mi-ar prinde bine o mână de ajutor, spuse Walt. Aproape în fiecare săptămână dau o fugă vreo două zile la Bodega Bay. Măcar la două săptămâni. Ți-o amintești pe verișoara Vanessei, Shelby, de la nuntă?

- Sigur că da, răspunse îndreptându-se puțin în fotoliu.

- Mama ei, sora mea... este infirmă. Țintuită la pat acum.

- Îmi pare rău, domnule - uitasem. SLA¹, nu-i așa?

¹ Scleroză laterală amiotrofică (n.tr.)

- Așa este. Sincer, nici unul din noi nu se așteptase să reziste așa de mult, dar este încă printre noi. Cea mai curajoasă ființă pe care am cunoscut-o. Însă, cum nu reușesc să o conving pe Shelby că i-ar fi foarte bine într-un azil de bătrâni, mă duc acolo cât de des pot. Să dau o mână de ajutor, să o văd. Să-i ofer sprijin moral. Din când în când vine și Vanni. Cu siguranță aș fi mai liniștit dacă ar fi cineva pe aici să aibă grijă de toate când sunt eu nevoit să lipsesc.

- Vrea să zică să stea cineva cu ochii pe Tom, spuse Vanessa. Apoi zâmbi larg. Sunt convinsă că ar prefera cicăleala ta, nu pe a mea.

- Fac tot ce pot să ajut, domnule, spuse Paul. Îmi pare îngrozitor de rău de sora dumneavoastră.

- Mulțumesc - nu are dureri deloc. Partea cea mai dificilă în toată povestea asta este că nepoata mea și-a asumat sarcina de a o îngriji non-stop și e doar o copilă!

- Shelby face exact ceea ce își dorește să facă, spuse Vanessa. Este foarte încăpățânată. Dacă ar fi mama, aș face exact la fel ca verișoara mea.

- Sunt sigur că putem să găsim o soluție pentru programele noastre, domnule general, zise Paul. Dacă o să faceți călătoria spre sud, pe coastă, când lucrez eu la casă, nu când sunt în Oregon, mi-ar face plăcere să stau pe aici. Să mă asigur că nu o ia nimeni razna.

Zâmbi, dar în interior, pulsul lui se accelerase un pic. Faptul că avea să fie cu Vanessa sub același acoperiș în timp ce tatăl ei era plecat nu prea avea darul să-i facă somnul liniștit.

- Ești un om de treabă, Paul, spuse Walt.

„Dacă aș fi un om de treabă, nu aș avea gândurile astea, sentimentele astea“, reflectă Paul.

Jack își făcu apariția la cabinetul lui Doc pe la 11.00 dimineata și îi găsi pe Mel la calculator și pe David în ȋarcul lui, nu prea departe.

- Bună! Ce mai faci? spuse el.
- Nu cine știe ce, răspunse ea. Fac programul pentru unitatea mobilă de mamografie în oraș. Tu ce faci?
- Vreau să-ți arăt ceva - dacă poți să faci o pauză.
- Ce?
- Nu poate omul să-ți facă o surpriză?
- Nu-mi plac deloc surprizele, replică ea.
- Da, știu. Trebuie să faci ceva cu chestia asta. Unde este Doc?
- E pe aici, pe undeva.
- Păi atunci găsește-l și spune-i că pleci. Eu îl iau pe David. Hai să facem o plimbare! Cred că o să-ți placă.
- Jack, replică ea, ridicându-se de pe scaun. Nu-mi place deloc când faci asta.
- Nu ți-am făcut încă nici o surpriză neplăcută, spuse el, ridicându-și fiul din țarcul de joacă. Când ea îi aruncă o privire furioasă, adăugă: Chiar nu! Fac copii extraordinari și, dacă ești surprinsă, cred că este vina ta!
- Mda, nu e cazul să-mi scoți ochii cu asta.
- Lui Mel nu-i trebuiră decât câteva minute să-și adune lucrurile, să-l găsească pe Doc ca să se învoiască, să-și înșface geanta medicală - care o însoțea pretutindeni - și să-și pună haina. Jack îl puse pe David în scaunul lui în mașină - era încântat să meargă undeva. Oriunde.
- Când ieșeau de pe șosea ca să intre pe alea care devenise alea ei, alea noii ei case, se simțea puțin încordată. Fericită, dacă era să fie sinceră.
- Ce se întâmplă? întrebă.
- Așteaptă și ai să vezi. O să-ți placă. O să mă placi din nou.
- Te iubesc - doar că nu mă încântă că pari să fii prea puternic.

După ce Jack ieși dintre copaci și opri în vârful dealului, ea se îndreptă puțin în scaun când văzu ce activitate era în jurul casei. Era un șantier de construcții în adevăratul sens al cuvântului, cu tot cu remorci, vehicule,

toaletă portabilă, muncitori la treabă. Chiar în fața celei mai mari remorci, îl recunosc pe Paul, care purta o cască de protecție.

- Ce se întâmplă? întrebă din nou.

- Terminăm casa ta, Melinda. Paul a adus o echipă din Oregon și terminăm lucrările. O să trebuiască să ne ducem până în Eureka să ne alegem corpurile de iluminat, vopseaua, covoarele, faianța, dulapurile. De-acum o să meargă repede.

- Jack, spuse ea dintr-o răsuflare, și se întoarse spre el.

Își puse mâinile peste ale lui.

- O să te aducem aici și o să te instalăm înainte să vină copilul. O să fac tot ce-mi stă în puteri să-ți ușurez situația. Ridică din umeri. Dacă aș putea să port eu copilul în locul tău, aș face-o. Zâmbi larg. Slavă Domnului că nu pot! Dar după ce se va naște ăsta mic, o să fac tot ce trebuie ca să fiu sigur că ai timp să te bucuri de copii. Data viitoare o să încercăm metoda mea contraceptivă în loc de a ta. Mi-e dor de veselia ta. De zâmbetul tău.

- Zâmbesc, protestă ea.

- Ești destul de irascibilă de la o vreme.

- Jack, iartă-mă, iubitele! Nu e vina ta... Este a mea. Mă simt ca o idioată. Mă simt ca una dintre adolescențele alea care vin la mine însărcinate deja în cinci luni, fără să aibă habar, fiindcă ele nu au vrut să se întâmple asta. E destul de stânjenitor, dată fiind profesia mea. Chiar am crezut, din toată inima, că David a fost un miracol, și singurul miracol pe care îl voi avea. Cei ca mine nu ar trebui să se găsească într-o asemenea stare de negare. Nu știu ce m-a apucat...

- Ai idee cât de mult te iubesc? Mel, n-aș face niciodată nimic să te rănesc, să te fac să nu te simți în largul tău. Zâmbi. Dar pur și simplu nu pot să-mi țin mâinile acasă.

- Știu, Jack, spuse ea. Nostim e că nu pot să-ți rezist.

- Așadar - singura problemă pe care o avem este că ești mult mai fertilă decât credeai. Ne descurcăm cu asta. Sărută-mă!

Se aplecă spre el și-i puse o mână pe ceafă, trăgându-l spre gura ei, pe care o deschise plină de pasiune, și îl răsplăti cu un sărut extrem de pătimaș. El o cuprinse cu brațele și gemu recunoscător. Odată sfârșit sărutul, el spuse:

- Ei, uite, despre asta vorbeam. Ai un gust grozav. Hai, să mergem să vedem ce a făcut Paul aici.

Mel coborî în timp ce Jack îl scotea pe David din scaunul lui. În clipa în care Paul îi văzu coborând din camionetă, veni spre ei și deschizând larg brațele o îmbrățișă strâns pe Mel.

- Ce zici? Omul tău te-a făcut fericită azi?

- Nu-mi vine să cred - e minunat din partea ta!

- Eh, nu eu sunt minunat - el plătește cu vârf și îndesat. Dar o să fie grozav, Mel. Îți garantez. Și tu ai treabă de făcut - trebuie să te duci imediat să cumperi electrocasnicele și accesoriile. Durează mult până sunt livrate unele lucruri.

- O să ne ocupăm de chestia asta fără întârziere. Stai cu noi cât ești aici?

- Am primit o grămadă de oferte, și în plus am și rulota cu mine. Care - vă vine să credeți sau nu - întâmplător îmi place. Când nu voi fi aici cu băieții sau în Grants Pass, cred că voi sta o vreme la casa generalului.

- Ei, e perfect, spuse ea. O să alegem o seară săptămâna asta ca să veniți la cină la bar tu, Vanessa și familia ei, și băieții din echipa ta. Nu-i așa, Jack?

- Absolut. Tot ce vrei tu.

Ea zâmbi larg.

- Îmi place când spune asta. Ți-a spus cumva vestea?

- Ce veste? întrebă Paul pe un ton plat.

Ea îl lovi în glumă peste braț:

- Încetează! Știu că știi. Are legătură cu motivul pentru care sunt eu aici.

El îi puse un braț în jurul umărului.

- Dacă știu, este pentru că strălucești. Din nou.

- Nu sunt așa de sigură de asta, spuse ea. Până pe la 9.00 dimineata sunt albă precum ceara.

- Dar imediat după aia, strălucește, fu Jack de acord.

- Nimic nu e mai frumos ca o femeie însărcinată, spuse Paul.

- Aoleu! replică ea.

- Faci treabă bună, îi zise Paul lui Jack.

- Daaa... Și dacă aflu vreodată cine este celălalt „vinovat“... adăugă Jack râzând, ceea ce-i atrase o privire încruntată care îi distră pe amândoi bărbații peste măsură.

Unitatea mobilă de mamografie își făcu apariția în Virgin River într-o luni dimineată și fu instalată în clinica lui Doc. Toate femeile pe care le contactase Mel veniră devreme, într-un grup numeros, unele trăgând după ele copii, dar toate cu mâncare și ceva de băut. Se adunară în sala de așteptare, pregătite să stea acolo o zi întreagă, și pe rând câte una se ducea la mamografie. A fost o zi lungă, epuizantă și plină de satisfacții pentru Mel, dar și pentru Doc - dacă te uital bine, grimasa lui aproape că semăna cu un zâmbet.

A doua zi dubița se duse în Grace Valley, la clinica lui June Hudson, unde li se făcea mamografie tuturor femeilor peste 40 de ani și celor mai tinere care aveau un risc crescut de cancer de sân.

Ziua următoare era zi de programări, iar Mel avea trei femei care urmau să nască - cea de-a treia fiind Vanessa Rutledge.

Mel nu era surprinsă că primele ei două paciențe preferau să nască acasă, deși puteau merge la spital

și li se putea face anestezie epidurală – proveneau din familii din mediul rural care de generații aduceau copii pe lume acasă. Dar cea care o surprindea cu adevărat era Vanessa, care era din toate punctele de vedere o fată de oraș. Intenționa să nască în casa tatălui ei, pe cale naturală.

- Mai ai numai trei luni, îi spuse Mel. Și ești perfect sănătoasă. Ei, ce-ai zice de un drum în Grace Valley să faci o ecografie? Ar fi momentul să ne asigurăm că nu vom avea complicații evidente. Vrei să știi sexul copilului?

- Ar fi grozav – după aceea pot să-l sun pe Matt. Se simte lăsat pe dinafară.

- Ce-ai zice de săptămâna viitoare?

- Nu am nimic în program, răspunse ea ridicând din umeri.

- Cred că-ți este greu, cu Matt atât de departe când tu ești însărcinată.

- Așa este, dar se pare că asta este povestea familiei Booth. Tata nu a fost prezent nici la nașterea mea, nici la a fraților mei. Fără doar și poate armata poate să-ți dea toate planurile peste cap.

- Nu știu cum te descurci, spuse ea.

- Jack n-a fost în Marina Militară douăzeci de ani? întrebă Vanessa.

- Ceva mai mult de douăzeci, dar eu nu l-am găsit decât recent. Am venit aici de la L.A. ca să lucrez cu Doc Mullins, și așa l-am cunoscut pe Jack și m-am căsătorit cu el. Se pensionase deja.

- Și ați făcut imediat un copil!

- Incredibil, da! spuse Mel. Își atinse abdomenul încă plat. Și ce să vezi? Mi-a făcut-o din nou! spuse clătî-nând din cap. Va trebui să-l închid în căsuța de oaspeți din spate.

Vanessa râse.

- Ascultă, mâine-seară la noi acasă o să fie ceva foarte special - și ne-ar face plăcere ca tu, Jack, Preacher, Paige și Mike să fiți acolo dacă se poate. Bineînțeles că va veni și Paul. Tata ne-a înscris pe toți pentru un program, ceva care se cheamă „Voci de acasă”. O să avem o legătură telefonică prin internet cu Matt - în timp real, video, din Bagdad. O să fie o adevărată petrecere - și după ce reușim să vorbim toți cu el, o să fie o cină grozavă. Puteți să veniți?

- Vanessa, spuse, atingându-i mâna - nu-l vrei doar pentru tine?

- O parte din mine îl vrea, dar mă gândesc la Matt - este acolo, atât de departe, iar aici sunt câțiva dintre oamenii apropiați lui. Nici nu ai idee cât de mult a vorbit despre Jack, Preacher și Mike. Și o să fie aproape la fel de important să vorbească cu Paul ca și cu mine. După ce plec de aici, o să trec strada imediat să le spun băieților. Spune că vii!

- Ești absolut sigură, scumpo? Fiindcă ar fi de înțeleș dacă...

- Sunt sigură! Dar tare mi-ar fi plăcut să știu sexul copilului, pentru convorbirea aia video. Ar fi cireașa de pe tort.

Mel surâse.

- Ei, bine, dragă prietenă, pot să-ți fac trampa. Am ceva relații. Poți să te duci azi sau mâine-dimineață?

Fața îi strălucea.

- Pot! Chiar poți să mă ajuți?

- Poți să fii sigură. Măcar atâta lucru putem să facem pentru tine.

În ziua videoconferinței cu Matt, Tommy se îndrepta spre camioneta lui din parcare a liceului, când Jordan îl prinse de braț.

- Salutare, tipule, pe unde-ai umblat?

- Am fost prin zonă, spuse pe un ton nu prea bucuros.

Îl evitase pe Jordan. După ce Brenda îi povestise despre petrecerile alea „dubioase“, fusese curios. Așa că își făcuse apariția la una când ea avea alte planuri cu o prietenă. Așa cum zisese ea, fusese cam scăpată de sub control. Nu erau prea mulți puști, și vremea era cam friguroasă, dar se petrecuseră chestii care nu-i plăceau. Se părea că Jordan și amicul lui îi îndepărtau pe puști de grup pentru scurt timp; nu reușea să vadă ce se întâmplă, dar nu lipseau suficient de mult ca să fumeze o țigară cu marijuana, iar când se întorceau pe chipurile lor se citea prea multă încântare. Bănuia că e vorba de ceva trafic de droguri. Probabil ecstasy. Sau poate ceva mai puternic, cum ar fi metamfetamina.

Tommy băuse o bere, pe urmă se dusesese acasă... iar taică-său îl așteptase, simțise că miroase a băutură. Și dăduse de necaz.

- Nu te-am mai văzut. Nu vii pe la mine? Avem bere, distracție.

- Nț, nu mă dau în vânt după chestiile astea.

- De când?

- De când am dat o fugă la mica ta petrecere din parcare și am dat de necaz cu taică-meu. Tre' să plec - am o treabă.

- Ce te-a apucat?

- Am o prietenă, Jordan. Trebuie să plec.

- Stai puțin. Ce prietenă?

- Mă văd cu cineva. Dintr-a unsprezecea. O fată pe care o cheamă Brenda. Am ieșit împreună. Chestii de-astea.

- Brenda? Carpenter? zise și privirea i se aprinse. Da, o cunosc pe Brenda. Își flutură mâna prin fața feței, de parcă ar fi vrut să se răcorească de o fierbințeală subită. O cunosc pe Brenda foarte bine. Foarte, foarte bine.

Expresia de pe fața lui Tommy se întunecă. Sumbră.

- Ba nu, nu o cunoști.

- Ba da. Râse. O, ba da. E foarte sexy. De-a dreptul foarte sexy.

Lui Tom i se întunecă mintea instantaneu. I se golise creierul. Spumega de furie. Se repezi spre Jordan, strigând furios:

- Despre ce vorbești?

- Despre nimic, frate. A fost demult. N-a fost mare scofală. Ne-am distrat un pic împreună.

Tommy îl apucă de cămașă.

- Ba nu. Nu-i adevărat.

- Bine. Râse din nou. Cum spui tu.

Tommy se dădu înapoi și îi aplică o lovitură în față, trântindu-l la pământ. Dar Jordan se ridică rapid în picioare și-i aplică și el o lovitură, surprinzător de puternică, dat fiind că era un pricăjit. Și așa începu meciul. Loveau, se răsuceau, se izbeau unul în altul, injurau - până când, la un moment dat, fură despărțiți de doi profesori.

În biroul directorului, Tommy recunoscuse imediat de la ce pornise totul, iar Jordan mărturisise la fel de repede că vorbise gura fără el și că nu era adevărat. Asta era una dintre diferențele între țară și oraș - lumea se așteaptă oarecum să rezolvi o problemă ca asta cu un pumn sau doi. Directorul îi spuse lui Jordan:

- Mi se pare că ai căutat-o cu lumânarea, fiule. Dacă mi-ai fi spus mie asta despre iubita mea, ai fi încasat-o mult mai rău decât ce-ai pățit acum. Ei, băieți, trebuie să stați departe unul de altul, pentru că, dacă se mai întâmplă, vă exmatriculez pe amândoi.

Problema era că trecuse mult până să ajungă în acel punct, iar Tommy voia să se ducă acasă. Nu voia să rateze ocazia să vorbească cu Matt.

Se simțea clar în aer entuziasmul acasă la familia Booth, pe măsură ce se apropia ora contactului prin internet. Generalul mutase calculatorul în living

și instalase o cameră deasupra ecranului. Pentru această seară specială cumpărase un monitor mai mare cu ecran plat, pentru că fața lui Matt urma să fie proiectată pe ecran, după cum și fețele celor care aveau să vorbească cu el urmau să fie înregistrate pentru conferință. Vanessa umbla de colo-colo agitată, făcându-și griji pentru coafură și machiaj, iar Jack și Mike se duseră imediat la bucătărie ca să-l ajute pe general să servească băuturile și gustările. Barul lui Jack fusese închis pentru acest eveniment, iar Paige și Mel își petrecură tot timpul încercând să o convingă pe Vanessa că nu fusese nicicând mai frumoasă. Preacher îl ținea pe Christopher în poală, având grijă de el la această adunare, în timp ce David dormea liniștit în țarc într-un dormitor de la capătul holului.

Când se făcu aproape timpul pentru legătura video, iar generalul intră online, tensiunea din casă crescuse cam de zece ori. Trecură minute lungi, stresante până când veni – și trecu – momentul video al conferinței. Apoi, brusc, răsună o voce în încăpere:

– Bună! E cineva acasă?

Vanessa se repezi spre computer. Pentru o clipă rămăsese fără grai, în timp ce se holba la chipul soțului său de pe ecran. Întinse mâna spre el.

– Bună! spuse el din nou. Vanni? Ești acolo?

– Matt, spuse ea prea încet. Apoi se întoarse cu fața spre cameră și, adunându-și gândurile, spuse mai tare: Matt! Iubitule!

– Uau! Vanni – ești minunată! Stai să o văd – burta ta. Ea se răsuci într-o parte în fața camerei micuțe.

– Oho, Vanni! Te faci uriașă! O să-mi faci un copil mare și grozav.

– Matt, am atâtea surprize pentru tine. Mai întâi, am aflat abia azi-dimineață că este băiat. Un fiu, Matt!

Se lăsă o liniște asurzitoare.

– O, Vanni! spuse el emoționat dintr-o suflare. Te iubesc, scumpo. Te iubesc atât de mult!

- Și eu te iubesc, Matt! Ești sănătos? Totul e în regulă?

- Foarte bine, Vanni, totul este în ordine. Avem foarte multă treabă, dar de asta am venit aici. Nu mai este prea mult. Ești frumoasă, scumpa mea.

- Ai slăbit? îl întrebă ea.

El râse.

- Scumpo, aici toată lumea slăbește. Nu cred că o să fie vreo problemă să mă îngraș la loc. Abia aștept să te țin în brațe.

- Și eu, Matt. Când o să te întorci acasă, o să poți să ne ții în brațe pe amândoi. Ar trebui să te gândești la un nume, da?

- O să mă gândesc. Tu cum te simți? Ești bine?

- Mă simt minunat, dragule. Și mai am câteva surprize pentru tine. Ghici cine este aici! Jack, Preacher, Mike - haideți aici!

Unul câte unul, chipurile lor trecură în raza de acțiune a camerei.

- La atac! spuse Jack cu un zâmbet larg. I se alăturară de îndată ceilalți doi bărbați. Preacher aruncă o privire încruntată la cameră.

- Care-i treaba, soldat?

Mike zâmbi și spuse:

- Îți fac cinste cu o bere când te întorci, amice.

- O, Doamne! spuse Matt râzând, și se plesni peste frunte uimit. Să fiu al naibii, băieți, arătați grozav! Nu trebuie să munciți ca să vă câștigați existența, arătați mult prea bine. Dumnezeuule, sunt fericit că Vanni este acolo - i-am spus că o să adore locul ăla! Ce mai face generalul? Aveți grijă de el?

Walt își făcu loc în față.

- Cine zice că trebuie să aibă cineva grijă de mine?

- Salutare! Ce mai faceți domnule? Aveți grijă de nepotul dumneavoastră?

- Până când o să te întorci tu acasă o să-l învăț să stea în poziția de drepti.

Matt râse, bucurându-se în mod evident de întâlnirea de grup.

- Tommy este pe acolo? întrebă.

- Teamă mi-e că întârzie, Matt. Nu pricep de ce - abia aștepta întâlnirea asta. E altcineva aici, spuse Walt, trăgându-l pe Paul în cadru.

- Haggerty! La dracu'! Ce faci acolo? întrebă Matt.

- Termin casa cea nouă a lui Jack. Are un copil și încă unul pe drum...

- Jack are un copil?

- Daa, îți vine în cap ceva mai aiurea? Avea nevoie de un pic de ajutor. Care e situația acolo, prietene?

- Of, nasoală. Ce surpriză, nu?

- Faceți ceva progrese?

- Progresăm lent, deplorabil. Rămâi pe acolo o vreme?

- Poate vreo două luni, cu intermitențe. Dar nu voi fi niciodată prea departe, știi bine. Când o să te întorci aici, o să vin să...

- Hei, Paul... Prietene... Ascultă, dacă se întâmplă ceva...

- Hai, nu vorbim în felul ăsta!

- Paul, dacă se întâmplă ceva, ai grijă de Vanni, da? Cred că oricum întotdeauna te-a plăcut pe tine cel mai mult, adăugă, apoi râse. Nu-ți face griji, o să le venim noi de hac pe aici!

- Nu-mi fac griji. Ascultă, nu vrem să furăm din timpul soției tale acum. Noi o să ieșim, vă lăsăm pe voi doi, da?

- Mulțumesc, frate. Paul? Prietene! Ascultă, știi că te iubesc, omule.

- La atac! spuse Paul. Nu vă lăsați! Bateți-i să le sune apa în cap! Vanni, vino înapoi aici, o chemă Paul.

Și ca într-un exod, părăsiră livingul unul câte unul și se duseră în bucătărie pentru ca Vanessa și Matt să poată fi singuri cât le mai rămăsese din legătura prin internet.

Auzeau din bucătărie vocile pe fundal. Walt împărțea băuturile în tăcere, iar ceilalți vorbeau în șoaptă.

- Arată bine, spuse Jack.

- Pentru un pușcaș marin, glumi generalul. Trebuia să fie și Tommy aici. Întârzie iar. Apoi lui Mel îi spuse: A fost perfect ce ai făcut. Să-și facă ecografie înainte de întâlnirea asta prin video.

- Pe vremea când eram eu în armată, nu existau chestii de felul ăsta, spuse Preacher. E grozav, povestea asta cu întâlnirea video. Păcat că nu pot să vorbesc în fiecare zi sau în fiecare săptămână. O cuprinse pe Paige cu brațul pe după umeri și o trase spre el. În mod evident nu ar putea să suporte să fie departe de ea, despărțiți ca Matt și Vanessa.

După ce trecură câteva minute, nu se mai auziră voci venind din încăperea cealaltă. Paul păruse să fie cu urechile ciulite, iar el fu primul care se duse să vadă ce se întâmplă. Ecranul se întunecase, iar Vanessa rămăsese așezată în fața lui, plângând cu capul pe brațele încrucișate.

Paul se apropie de ea.

- Vanni, hai, te rog, Vanni, spuse așezându-se într-un genunchi și cuprinzând-o cu brațele. Ea se răsuci în brațele lui și, cu capul pe umărul lui, continuă să plângă. O, scumpo, știu că a fost greu. Dar este sănătos - ai văzut și tu! E puternic, Vanni. O să fie bine. Nici nu o să-ți dai seama, și o să fie acasă.

Ea înalță capul și privirea ei o întâlni pe a lui Paul.

- Măcar am reușit să-mi păstrez cumpătul cât timp a fost el online, spuse.

- Da, te-ai descurcat bine. Hai, spuse el ajutând-o să se ridice. Hai să te speli pe față! Nu vreau să fii așa de necăjită. Nu e bine să-l tulburăm pe micuț. Hai, spuse, cu brațul pe după umerii ei, și o luă de lângă calculator, ducând-o pe hol spre baie.

Walt fu al doilea care ieși din bucătărie.

- Probabil că o să dureze câteva minute să-și revină, spuse. Știam că toată povestea asta o să fie și bine, și rău în același timp. Dar cu voi toți aici, o să-și revină mai repede, o să se distreze, o să se simtă mai bine doar pentru că l-a văzut, a văzut că este sănătos.

Ușa de la intrare se deschise cu zgomot, și Tommy dădu buzna înăuntru.

- Am ajuns la timp? întrebă, ținându-și adunarea cu privirea.

- Ai ratat întâlnirea, fiule. Unde ai fost?

- Oh, fir-ar! Îmi pare rău, tată. Am încercat să ajung...

Walt se îndreptă spre fiul său, încruntându-se. Băiatul era tot atât de înalt ca tatăl său, dar mai zvelt. Avea o buză spartă și noroi pe haine.

- Ce-i asta? Te-ai bătut?

- Nu chiar, spuse Tommy. Poate, un pic. Tată, îmi pare rău că l-am ratat. O să-ți explic mai târziu, dar îți promit că nu o să te mai dezamăgesc. Te asigur.

- Spune-mi un singur lucru - povestea asta are vreo legătură cu Jordan Whitley?

Tommy făcu o grimasă.

- Da. Și el arată mai rău decât mine. Am terminat cu el, tată. Zău.

- Păi, presupun că e și asta ceva.

Paul petrecea câteva nopți în casa generalului cât timp Walt era în Bodega Bay, așa că hotărî să joace un pic rolul de frate mai mare. Îl găsi pe Tommy în grajd adunând bălegarul din boxe.

- Salut, prietene. Ce mai faci? spuse.

- Bine. Ce s-a întâmplat?

- Mă țin departe de bucătărie. Crede-mă, Vanessa nu e dispusă să mă lase să-mi încerc talentul la făcut mâncare. Mă întrebam...

- Da?

- Nu vreau să mă bag, așa că spune-mi dacă nu e treaba mea. Ai probleme la școală?

- Cum ar fi...?

- Cum ar fi cele de genul care te fac să te bați?

- A, despre asta vorbeai. Ce ți-a spus tata?

Paul ridică din umeri.

- Mi-a spus că umbli cu un tip care nu-i place. Asta e tot ce știu.

- În secunda în care l-a văzut, l-a detestat, și încă nu m-am lămurit cu asta. Nu pricep cum poți să-i arunci o singură privire unui tip și să știi că e un nemernic.

- Păi, de-a lungul anilor generalul a studiat o mulțime de tineri. S-a dovedit că a avut dreptate?

- Da, răspunse Tommy cu un zâmbet larg, după care, simțind brusc o durere, își atinse buza spartă. Să nu-i spui că ți-am zis asta. Deja crede că le știe pe toate.

Paul îi întoarse zâmbetul.

- Secretul tău e în siguranță, amice. Cum te-ai înhăit-
tat cu el?

- Sindromul puștiului nou-venit, spuse Tommy, sprijinind lopata de peretele boxei. Am ajuns aici vara prea târziu pentru fotbal și nu aveam altceva mai bun de făcut. Mi s-a părut mie că e un pic cam ciudat, dar știi tu - mereu reușea să aibă câteva beri sau un loc pregătit pentru o petrecere. Ridică din umeri. Știi și tu cum e treaba.

- Cred că da, spuse Paul, deși ultimul lui an de liceu fusese destul de insipid. Ei, și cam ce fel de nemernic s-a dovedit?

- Ca toți ceilalți. E un mincinos. Îi place să se laude cu fetele cu care și-a tras-o. Multe din discuțiile astea se petrec pe la vestiar.

- Eu am învățat că un bărbat adevărat nu se laudă cu așa ceva. Și în plus, nu am cu ce să mă laud.

- Nu e nici o rușine în asta, Tommy. Acum este perioada în care trebuie să fii atent, înțelegi ce vreau să zic.

- Știu exact ce vrei să spui, Paul, replică cu un zâmbet mai reținut. Nu-ți face griji! Am avut discuția asta cu tata de vreo sută de ori. Însă Jordan chiar m-a scos din sărite din cale afară - vorbea despre o fată cu care mă întâlnesc. Nu am ieșit cu ea decât de vreo câteva ori; ne facem lecțiile și învățăm la ea acasă, și e o fată simpatică. O fată bună, pricepi? Ia lucrurile foarte, foarte încet. După felul în care vorbea nemernicul ăla, era ca și când ar fi zis că i-a pus-o. E absolut imposibil să fi ajuns măcar să o țină de mână. A trebuit să-l pocnesc. Înțelege?

- Eh, spuse Paul. Ai terminat-o cu el acum?

- O, da. De fiecare dată când îi văd fața, îmi vine să i-o pocesc.

- Cu fata cum merge?

- E bine. Ar trebui să o vezi - e frumoasă. Și n-o să-ți vină să crezi cât este de deșteaptă. Cred că mă place oarecum.

- Cine nu te-ar plăcea?

- Mă surprinde peste măsură, spuse Tom privind scurt în altă parte.

Paul râse de modestia lui. Avea deja 1,82 m, umeri și brațe destul dezvoltate de la sport și de la îngrijit patru cai și curățat grajdul în fiecare zi. Faptul că umbla cu baloturi grele de fân era mai bine decât să ridice greutate.

- Ascultă, ai ceva timp la dispoziție? Vrei să faci niște bani?

- Nu-mi strică niciodată niște bani.

- Mda, dacă ai de gând să te întâlnești cu fete frumoase, o să ai nevoie de bani. Paul râse iar. E multă treabă de făcut la șantier, dacă te interesează. E muncă dură, în praf - de făcut curat în jurul șantierului. Dar Jack plătește orele suplimentare. Te-aș putea angaja câteva ore după școală sau în weekenduri.

- Accept, spuse Tom zâmbind.

capitolul 10

Rutina lui Brie în Sacramento era lipsită de provocări, și cu toate acestea nu avea deloc chef să se întoarcă la Biroul Procurorului. Nu făcea decât să facă sport în fiecare dimineață, curățenie în casa tatălui ei și să gătească cina pentru ei amândoi. Când era relaxată și putea să se concentreze, citea – nu texte de lege sau nonficțiune, ci romane escapistice. Și fără îndoială, erau câteva locuri în oraș unde putea să meargă și se simțea în largul ei – dar numai pe lumină. Se simțea în siguranță la băcănie și la sala de sport pentru femei, dar nu și la bibliotecă; culoarele acelea înguste dintre rafturile tic-sic cu cărți îi dădeau senzația de claustrofobie. Așa că își cumpăra cărțile online și i se livrau acasă. Încă avea destule probleme de anxietate, de aceea schimba chiar și orele când se ducea la sală să facă sport, conștientă că infractorii care își pândeau victimele le studiau obiceiurile pentru a le folosi împotriva lor.

Le vizita pe surorile ei acasă, iar uneori veneau și fetele acasă la Sam. Prânzul de duminică cu toată familia era un lucru destul de obișnuit. Cu toții observaseră că, deși rutina lui Brie nu se schimbase prea mult, starea ei de spirit se schimbase. Era mai veselă; zâmbea și râdea cu mai multă ușurință.

– Cred că Virgin River îți face bine, remarcă Donna, sora ei cea mai mare. Nu este prima oară când după o situație de criză te duci acolo și te întorci acasă mai bine.

– Nu orașul este motivul, recunosc eu ea. Și nici Jack.

Când se dusese în Virgin River după proces și după nașterea lui David, se simțise goală pe dinăuntru. O epavă. O femeie proaspăt divorțată, care tocmai pierduse cel mai important proces din cariera ei, în momentul acela se simțea ca și când ar fi fost un nimic. Un zero, o nulitate; o femeie care nu fusese în stare să-și păstreze bărbatul, o avocată care nu fusese în stare să câștige

procesul. Dar un picnic, un pic de dans la o nuntă, un mic flirt, și începuse să se simtă din nou femeie. După care violul o întorsese înapoi cu un an; era sfâșiată în mii de bucăți. Dar câteva telefoane și prânzuri, niște brațe puternice în jurul ei și niște buze lipite de ale ei, și începuse să se simtă din nou femeie. De fapt, acela era singurul loc în care se simțea femeie și nu victimă – în brațele lui.

De când se întorsese în Sacramento, Brie îl văzuse pe Mike doar de două ori în câteva săptămâni – la prânzurile de la Santa Rosa, când se țineau de mână peste masă. La despărțire își ofereau săruturi lungi, profunde, minunate. Vorbea cu el aproape în fiecare seară, răspunzând la telefon în camera ei, și preț cam de o oră își împărtășeau evenimentele zilei. El o pune la curent cu toate noutățile, de la videoconferința din casa generalului, până la cine fusese la barul lui Jack la cină. Era uimită de cât era de dornică să afle și cea mai nesemnificativă informație despre orașul acela.

Apoi, când discuția lor se apropia de sfârșit, vocile le deveneau mai șoptite, un pic sentimentale, iar cuvintele, mai intense.

– Mi-e dor de tine, *mija*. Abia aștept să mă ameninți din nou cu o inimă zdrobită. Cred că numai vorba e de tine și că ți-ai pierdut interesul pentru inima mea, spunea el cu voce joasă și răgușită.

Iar ea răspundea:

– Absolut deloc – prioritatea mea esențială este încă să-ți zdrobesc ție inima. O să mă întorc.

– Nu suficient de curând.

– Îmi lipsesc sărutările tale, îi spunea ea.

Iar el replica:

– *Te tengo en mis brazos*. „O să te țin în brațe.” *Te quiero más te de lo tu hubieras*. „Te doresc de mai mult timp decât crezi tu.” O să te sărut cât de mult o să mă lași, traducea el incorect.

Iar ea simțea fiori pe șira spinării.

Veni noiembrie, aducând cu sine zile răcoroase și nopți reci în valea Sacramento, și auzi la știri că în munți căzuse zăpadă. Probabil că trecătoarea din Red Bluff prin Trinity Alps spre Virgin River era închisă acum, și orice călătorie în partea aceea de țară ar trebui să pornească din Sacramento până în Ukiah, apoi în sus pe valea Mendocino. În afară de asta, autostrada 36 era periculoasă și se mergea încet chiar și când vremea era foarte bună, însă era spectaculoasă. Brie a petrecut timp îndelungat gândindu-se ce rută să aleagă când în cele din urmă a decis că a venit momentul să se întoarcă în Virgin River.

Le povesti surorilor ei despre el, dar fiecareia în parte, și uneori pe un ton șoptit care știa că devenea puțin gâfâit.

– Îmi vorbește în spaniolă, într-o spaniolă pe ton jos, sexy, după care mă minte în legătură cu ce a zis, crezând că eu nu știu.

– Ce spune? o întrebă Jeannie.

– Spune ceva de genul „Vreau să te țin în brațe și să fac dragoste cu tine” și pretinde că a zis că i-ar plăcea să mă sărute.

– Crezi că ai putea să ai așa ceva din nou în viața ta? Intimitate de genul acela? Ești pregătită pentru asta?

– Sunt foarte neliniștită, dar îmi lipsește. Îl doresc.

– Ai suficient de multă încredere în el?

– Când sunt cu el, mă simt în totală siguranță. Sprijinită. Protejată. Nu mă grăbește – este foarte blând. Foarte atent. Este singurul gen de bărbat cu care sunt în stare să am de-a face în momentul ăsta – și el știe acest lucru. Se scutură cuprinsă de un tremur și spuse cu glas scăzut, dintr-o răsuflare. Dar e un foc în el. Îl simt.

Trase adânc aer în piept.

Venise de o lună acasă din Virgin River și începuse să se gândească la ideea de a se duce înapoi după sărbători.

Dar apoi Brad venise să o vadă cu un motiv care îi dăduse lumea peste cap din nou. Era după-amiază, și Brie se gândea ce să pregătească pentru cină când l-a auzit pe tatăl ei ducându-se la ușă. Simțea întotdeauna un mic tremurat când suna soneria, chiar și ziua în amiaza mare, speriată de cine ar fi putut să fie dincolo de ușă și că Sam ar putea să nu-și amintească să se uite prin vizor.

Sam intră în bucătărie și spuse posomorât:

– E Brad.

Ea își șterse mâinile pe un prosop de vase.

– Aici?

Sam dădu din cap că da, spunând:

– Mă duc în birou.

Când intră în living, Brad era acolo, în picioare, și încă purta jacheta de piele, cea pe care i-o dăduse ea cu doi ani în urmă de Crăciun. Ținea mâinile în buzunare și capul plecat. Era la fel de înalt ca Jack; cu umerii la fel de largi și pieptul lat și puternic. Privindu-i spatele, își dădu seama că aproape putea fi luat drept Jack, și pentru o fracțiune de secundă se întrebă dacă se căsătorise cu el fiindcă semăna cu fratele ei din atâtea puncte de vedere. Părul șaten nisipiu, maxilarele pătrate, picioarele lungi, constituția puternică.

Mike nu semăna deloc cu bărbatul Sheridan – avea 1,82 m – destul de înalt față de cei 1,60 m ai ei –, dar nu o domina prin înălțime ca fratele și tatăl ei, ca Brad. Avea umeri și brațe puternice, dar era zvelt. Părul lui era mătăsos, negru ca smoala, pomeții înalți, ochii negri, pielea smează și dinții extrem de albi, aproape tulburători. Mâinile lui erau catifelate, iar degetele, lungi și grațioase. Nu-l văzuse fără cămașă, dar știa că pieptul și abdomenul lui sunt musculoase și tari, aproape total lipsite de păr. Se trezi visând că mai jos de talie mai era tot părul acela negru, răsucindu-se în inele în jos. Avea picioare puternice, sculptate, de alergător – își aminti

senzația produsă de atingerea coapselor lui când stătea în poala lui ca să fie sărutată.

Trebui să se scuture, să se concentreze asupra clipei de față.

- Brad, ce cauți aici?

El înălță capul și se răsuci, zâmbind când o văzu. Se îndreptă spre ea cu brațele întinse, cum ar face un prieten vechi. Ea îi îngădui scurta îmbrățișare, dar apoi se retrase iute din strânsoare.

- Trebuie să vorbim, Brie. E un moment potrivit?

- E în regulă. Uite, șezi, spuse ea arătându-i canapeaua.

După ce el se așează, alege fotoliul, nu alături de el, ci cu fața la el, dar oarecum pieziș.

- Mi-e foarte greu, spuse el, cu bărbia în piept, cu privirile în pământ. Încerc de luni bune să-mi dau seama cum să fac asta.

Preț de o clipă rămase cu privirea ațintită în podea.

- Ce s-a întâmplat, Brad? întrebă ea nerăbdătoare.

El trase aer în piept:

- Eu și Christine, începu el. Nu mai suntem împreună. Ne-am despărțit. Acum câteva luni. Nu la mult timp după... Incident.

Ei îi trebui o secundă ca să „proceseze” spusele lui. Apoi râse scurt - mai degrabă pufni - și spuse:

- Nu știu ce te aștepti să spun. Că-mi pare rău?

El încercă să-i ia mâinile, dar nu reuși să prindă decât una.

- Brie, am fost un prost. Am făcut o greșală îngrozitoare. Nu știu ce a fost în capul meu. Sunt un idiot. Dar încă te iubesc. Nu am încetat niciodată să te iubesc.

Ea își trase mâna, cu o expresie de neîncredere pe chip.

- Nu vorbești serios.

El întinse mâna din nou, dar ea se trase înapoi.

- Știu - e o nebunie. Ne-am despărțit de atâtea luni, dar cu multe luni înainte de asta nu ne înțelegeam

deloc. Am încercat să ne păstrăm relația, dacă nu din alte motive, măcar să nu ne punem partenerii, familiile în situații atât de neplăcute. Brie, nu asta a fost soluția, dar o vreme nu am înțeles. Dumnezeu, îmi pare atât de rău!

Fața ei nu trăda șocul provocat de ceea ce tocmai spusese Brad – mai mult decât își dădea chiar seama că spusese. *Să ne punem partenerii în situații atât de neplăcute?*

– Nu era divorțată când a început, spuse Brie încet. Nu era, nu-i așa?

– Nu știu, răspunse el. Nu, nu sunt sigur. Știi că aveau probleme oricum. Nu aveau cum să o scoată la capăt. Glenn nu știa de noi, adăugă ridicând din umeri. Nici nu era cine știe ce de știut. Zău, erau toate chestiile celelalte.

– Christine și Glenn s-au despărțit din cauza *ta!* replică ea. Se ridică și se depărtă de el. A fost *mai mult* de un an, mai spuse. Dumnezeu, i-ai luat *soția* celui mai bun prieten al tău! Iar el nici măcar nu știe?

Se răsuci brusc și îi întoarse spatele.

Brad se apropie de ea și-i puse o mână pe umăr.

– Nu, nu a fost chiar așa, spuse. Au existat sentimente, poate. Tentații, bănuiesc. Un sărut sau două. Dar ți-am spus adevărul despre când ne-am cuplat. Fizic... sexual... Doar că nu am luat povestea de la început, fiindcă jur că nu știam unde era începutul sau unde avea să ducă relația. Dumnezeu, Brie...

Ea se întoarse și-l privi în față.

– M-ai părăsit acum un an. Te culcai cu ea cu un an înainte de asta. Dar îți făceai de cap cu ea chiar de mai mult timp, mințindu-mă cu fiecare sărut de noapte bună, cu fiecare atingere...

– A fost atracție fizică... Nu știu cum să descriu... Parcă nu mă puteam stăpâni.

– Atracție fizică? Râse. O, Doamne! Te culcai cu amândouă! Măcar ea l-a dat afară pe Glenn, dar tu, nu!

Aveai două femei! Două femei care te iubeau, care te doreau! Îi râse în nas, un râset cinic, malițios. Probabil că erai în *al nouălea cer*! Crezi că e ceva peste care să trec?

- Îmi pare rău. Nu există o explicație decentă. Am fost un idiot.

- Ți-am plătit pensie alimentară. Chiar și în perioada în care am fost *șomeră*.

- Am toți banii. Nu au fost cheltuiți.

Ea clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- Nu m-am gândit niciodată că povestea asta ar putea să fie mai rău decât atât.

Brad mai făcu un pas spre ea.

- Îmi pare rău, Brie. Nu putem să...? Nu putem să mai încercăm o dată? Să ne vedem? Să vedem dacă nu putem să reînviem ceva din ce a fost între noi? Știu că va dura... Dacă nu vom putea, nu va fi nimeni de vină în afară de mine, dar nu putem să...?

Ea pufni slobozind un râset:

- Bietul Brad, spuse. Ai plecat de la două femei care nu se mai săturau de tine și ai rămas singur. N-ai cu cine să ți-o pui, nu-i așa? Ești jalnic!

- Știu că ești furioasă - și e normal. O să mă revanșez cumva. Numai dă-mi un pic de timp, acordă-ne nouă puțin timp...

- Nu! strigă la el. Nu! Apoi începu din nou să râdă. Dumnezeu, habar nu ai cât am așteptat să te aud spunând asta! Chiar și atunci când te uram, poate te-aș fi primit înapoi! Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Isuse! Slavă Domnului că nu m-ai păcălit mai curând.

- Brie...

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce aș vrea să am de-a face cu un bărbat care-și înșală soția fiindcă există o *chestie* fizică? Ceva ce nici măcar nu poți explica? Iartă-mă, dar eu am crezut că între noi a fost ceva fizic!

- A fost. Și va fi din nou.

- Nu. Nu. Pleacă! Ieși! M-ai părăsit pentru prietena mea cea mai bună și ți-ar plăcea să vezi dacă putem să reînviem ceva între noi? O, ești un mare prost! Oare ce am văzut la tine? De ce nu am știut chestiile astea despre tine? Pleacă!

- Nu, Brie. Mai e și altceva.

- Nu mai suport să aud altceva, spuse ea.

- L-au găsit.

Preț de o clipă ea rămase perplexă. Nu putea să respire.

- Poftim? Ce-ai spus? întrebă.

El trase adânc aer în piept:

- L-au găsit - pe Jerome Powell. Este în Florida. L-au arestat acolo. Fac demersurile pentru extrădare. Cred că mâine vei primi un telefon de la procuror. Am auzit la serviciu.

Făcu un pas spre el.

- De ce nu mi-ai spus asta de la început? întrebă furioasă cu glas șoptit.

- Pentru că am vrut să știi că te iubesc. Aș vrea să fiu alături de tine când treci prin asta. Cu tine, când îl aduc înapoi. Vreau să am grijă de tine.

- O, Doamne, spuse dintr-o răsuflare. Credeai că o să te primesc înapoi de *teamă*? De neputință? Ești un idiot, asta ești! Un nenorocit de *idiot* mare și prost!

El lăsă capul în jos, rușinat.

- Nu crezi că mă simt îngrozitor de prost în legătură cu tot ce s-a întâmplat? Nu am fost mereu prin preajmă de când s-a întâmplat? Nu crezi că mă omoară chestia asta? La naiba, Brie - probabil asta a dus la despărțirea dintre mine și Christine.

Brie începu iar să râdă, dar în același timp lacrimile îi înțepau ochii.

- Totul se învâрте în jurul tău, nu-i așa, Brad? În min-te îi răsună o voce blândă, alinătoare „Nu o să-ți cer nimic, *mija*. Doar o să primești.”

- Vreau o șansă să încerc să îndrept lucrurile, spuse el.

- Ei bine, nu se poate. Nimeni nu poate îndrepta lucrurile, în nici un caz tu. Ai ales, Brad. Ai rămas cu alegerea pe cap.

După care ieși în fugă din încăpere. Se duse în camera ei și trânti ușa.

Brad era pe punctul de a se duce după ea când dădu nas în nas cu Sam, care îi blocă drumul pe hol.

- Cred că ar trebui să pleci, băiete, spuse calm dar ferm.

- Ai auzit?

- Fiecare vorbă ridicolă. La revedere, Brad, zise Sam.

Brad se întoarse să plece, iar Sam îl urmă, încuind ușa de la intrare după el.

În camera ei Brie își împăturea deja hainele în mici grămăjoare ordonate pe pat. Se gândea la propunerea jalnică a lui Brad de a avea grijă de ea ca să treacă cu bine peste perioada asta. Nu știa ce înseamnă să ai grijă de femeia ta.

Se auzi un ciocănit ușor în ușă.

- Tata? întrebă.

- Da, Brie.

- Intră, tati, spuse. Când el deschise ușa, se lăsă cu totul în brațele lui. Oh, tati!

- E în regulă, Brie. O să trecem peste asta.

- Tati, mă duc în Virgin River. Ridică privirea spre el. Mă duc la Mike. Vreau să fiu acolo. Plec chiar acum.

- Vrei să te duc eu? întrebă el privind-o zâmbitor. N-ai avea motiv să rămân, dar te-aș putea duce, ca să nu fii singură pe drum.

Ea scutură din cap că nu, dar îi întoarse zâmbetul.

- Nu, mă descurc în mașină. Dar dacă nu plec chiar acum, s-ar putea să-mi piară curajul. Tati, spune-mi adevărul - crezi că mă port prosteste? Pentru că mă duc la el? Pentru că am încredere în el?

Sam avea un aer derutat.

- În Mike? De ce mi-aș face griji pentru Mike?

Ea ridică din umeri.

- Jack m-a prevenit în legătură cu felul lui capricios și schimbător de a se purta cu femeile. Zice că e un afemeiat.

Sam chicoti.

- Aha, Jack, care a fost pur ca prima nea. Ha! Brie, presupun că Mike și fratele tău se cunosc foarte bine, spuse și trecându-și mâna puternică peste părul ei de la tâmplă, i-l dădu după ureche. Poate că mă înșel. M-am mai înșelat și altă dată, dar nu-mi vine în cap nici un motiv pentru care să nu-l cred pe Mike, să nu am încredere în el. O privi în ochi și zâmbi. Fratele tău are încredere în el de mulți ani - și pentru asta trebuie să fie un om bun. Și în mod evident ține la tine.

- Mă face să mă simt om, spuse ea încetișor. Femeie. Nu m-am mai simțit femeie de când Brad... Și după aceea... Se opri. Trebuie să plec înainte să-l aducă pe monstrul ăla aici să-l judece. Înainte să dau ochii cu el și înainte de a nu mai putea să-mi imaginez o îmbrățișare drăgăstoasă.

- Crezi că asta te așteaptă în Virgin River? întrebă Sam. Ea dădu din cap că da.

- Cred că da. Sper că da. Dacă greșesc...

- Îți faci bagajele, spuse Sam. Nu ai sentimentul că ai putea să greșești. Ea clătină din cap că nu. Ești copilul meu, și ai 31 de ani, spuse șoptit. Nu vreau să fii singură și speriată. Vreau să existe dragoste în viața ta. Este ordinea firească a lucrurilor. Și mai cred că Mike îți oferă acest lucru. Du-te, adăugă sărutând-o pe frunte. Cred că ți-a ajuns cât ai avut parte de fața necruțătoare a vieții. A venit timpul pentru un pic din fața plină de iubire. O trase spre el. Nu sta prea mult acolo. O să-mi fie dor de tine.

Când Brie opri mașina în Virgin River, încă mai erau camioane și mașini care înconjurau barul, deși se făcuse aproape ora când Jack și Preacher închideau seara.

Trase jeepul chiar în fața rulotei, parcând lângă SUV-ul lui Mike. Putea să vorbească cu Jack dimineată; avea nevoie de brațele lui Mike în jurul ei. Jack n-o să interpreteze greșit prezența ei acolo, deși s-ar putea să nu fie bucuros de decizia ei. Își lăsă chiar și valizele în spatele jeepului când se duse la ușa rulotei.

Mike deschise ușa și o văzu stând acolo, cu privirea ridicată spre el. Icnii surprins și sări din rulotă.

– Brie! spuse el dintr-o suflare, trăgând-o în brațele lui, ridicând-o mult de la pământ, îngropându-și fața în gâtul ei.

Întreaga ei lume se clătină și în tot trupul i se răspândi o căldură izvorâtă din adâncul ființei; doar simțindu-i brațele în jurul ei făcea ca lucrurile să fie mult mai bune. Brusc totul era așa cum trebuia. Se ținea strâns de el, îmbrățișându-l cu putere, simțindu-i buzele, respirația pe gât.

– Brie, șopti el. Ce cauți aici? De ce nu mi-ai spus că vii?

Îl privi direct în ochii negri.

– A fost ceva subit, răspunse ea. Am venit să fiu cu tine, dacă e în regulă.

El își trecu încheietura degetului peste obrazul ei, până la bărbie, ridicându-i-o.

– Orice îți dorești tu este perfect. Trebuie numai să-mi spui despre ce este vorba.

În timpul celor cinci ore de condus până aici se gândise serios la asta și plănuse o sută de feluri în care să abordeze chestiunea în mod delicat. Dar în cele din urmă spuse:

– Vreau să faci dragoste cu mine.

În loc să aibă un aer șocat sau excitat de această perspectivă, el întrebă:

- Ce s-a întâmplat, scumpo? Ce nu merge?

Ea scutură din cap, privindu-l intens cu ochii umezi.

- Brad, spuse dintr-o suflare. A venit să mă roage să-i mai dau o șansă. Și în aceeași conversație mi-a zis că l-au găsit pe violator și că-l vor extrăda în California pentru a fi judecat.

Preț de un moment el rămase tăcut, cu un zâmbet slab pe buze. Apoi întrebă:

- Și crezi că eu pot face să dispară asta?

- Nu, spuse ea. Dar știam că dacă nu vin aici curând... Mike, nu sunt încă eu însămi, trebuie să știi acest lucru. A trecut atât de mult timp, și s-au întâmplat atât de multe... Tocmai am aflat că soțul meu era cu o femeie cu mult, mult timp înainte să o aleagă pe ea. Și ce mi-a făcut Powell... Pot să te doresc, dar sincer, nu sunt sigură că o să mai simt ceva vreodată.

- Șșt, spuse el. Îi atinse delicat buzele cu buzele lui. Simți deja, altminteri nu ai fi aici, șopti.

Ea zise:

- *Quiero que me abracés. Para amarte durante la noche.* „Vreau să mă ții în brațe. Să faci dragoste cu mine toată noaptea.”

Pe chipul lui Mike înflori un zâmbet blând:

- Nu am avut nici un secret, nu?

- Nada. „Nici măcar unul”, spuse ea.

Mike râse încetișor:

- Așa-mi trebuie. Nu știam că vorbești spaniolă, spuse. *Tu debes sentir estas manos amorosas así a ti.* „Ar trebui să simți atingerea unor mâini iubitoare.”

- *Deja a que sean sus manos.* „Să fie mâinile tale.”

- Brie, ești sigură că ești pregătită pentru asta? Ești sigură că vrei să fiu eu?

Ea clătină din cap.

- Nu sunt sigură decât că vreau să încerc, să mă simt completă, să mă simt iar femeie înainte să fie prea târziu, înainte ca nemernicul ăla să fie adus la proces

și să mă transforme din nou în stană de piatră confruntarea cu el. Dar tu? *Sí. Te quiero mucho.* „Da. Te doresc atât de mult.“

– Te-ai întâlnit cu Jack? întrebă, cu mâna pe ceafa ei, sub păr, masând-o ușor.

Brie scutură din cap.

– Nici măcar nu am intrat în bar. Nu cred că o să fie o problemă să-și dea seama de ce sunt aici când o să plece diseară și o să-mi vadă mașina.

– Vrei să te duc eu la el? Să fiu de față când o să-i spui că te-ai întors?

Clătină din nou din cap.

– Mă întâlnesc mâine cu el. Râse nervos. Nu prea știu ce am de oferit. Sunt absolut sigură, și cu toate acestea... Poate ar trebui să-mi dai o bere, spuse.

– *Tu no necesitas eso. Nada malo te pasara en mis brazos.* „Nu o să ai nevoie de asta. Nu o să ți se întâmple nimic înfricoșător cât ești în brațele mele.“

O trase spre el cu mâna pe care o ținea pe ceafa ei.

– Dar dacă sunt cu adevărat moartă pe dinăuntru? șopti ea.

– Cred că-ți dai seama că greșești. Nu ai fost niciodată moartă pe dinăuntru, doar înspăimântată. Ai avut suficientă încredere în tine ca să vii aici. Lasă restul în seama mea. Îi atinse buzele cu delicatețe. Trebuie să afli ceva cât mai ai timp să te răzgândești în legătură cu asta. Nu sunt bunul samaritean, Brie. Nu sunt doar un bărbat cumsecade care e dornic să-și ajute o bună prietenă să-și regăsească senzațiile. Te iubesc, spuse zăbovind asupra buzelor ei. Respirația lui era fierbinte și proaspătă pe fața ei, apoi coborî fără grabă spre gura ei acoperind-o cu un sărut pătrunzător și pătimaș, un sărut arzător și lacom în același timp. Își plimbă buzele peste buzele ei întredeschise, iar ea se lipi strâns de el cu un scâncet.

– Te iubesc atât de mult!

După ce îi eliberă buzele, o ridică și o trase în rulotă, încuind ușa. Ea își scoase geaca și întrebă:

- O să vină și o să bată cu putere în ușă?

Mike chicoti ușor, ca un gălgâit din gât.

- Nici o șansă. Cred că până și Jack știe când să-și vadă de treburile lui.

Ținându-i chipul în mâini, îi trase buzele peste ale lui, devorator. O sărută din nou. Și din nou. Strângând-o lipită de el cu brațe care tânjiseră mult prea mult să o țină așa. Îi simți limba mică în gură și i se tăiară picioarele, era o senzație delicioasă, atât de dulce. Nu spera decât să poată să o facă să se simtă bine la atingerea lui, suficient de liniștită încât să-și dorească mai mult din el. Voia să o facă să învețe din nou, în brațele lui, frumusețea a ceea ce se putea întâmpla între un bărbat și o femeie. Bucuria și extazul. După tot ceea ce i se întâmplase, ar trebui să știe că în asta, în dragostea pe care i-o purta, nu va exista niciodată frică sau durere, ci doar plăcere. O plăcere atât de intensă și de minunată, încât îi va umple viața multe zile și nopți de acum încolo. Aceste gânduri combinate cu senzația dată de corpul ei lipit de al lui îi provocară imediat o erecție, ferecată aproape dureros în jeanși, și brusc se învioră. Cu o mână pe fundul ei, o lipi și mai tare de el ca să-i arate ce i se întâmplase fiindcă o ținuse în brațe, iar ea scăpă un geamăt profund, minunat.

- Totul ține de tine, Brie, spuse. Dacă vrei să te răzgândești...

- Nu, șopti ea cu buzele lipite de ale lui.

- Nu ne grăbim, iubito. Spune-mi când să o iau mai încet, când să mă opresc...

Ea scutură din cap.

- Am încredere în tine. Am nevoie de tine.

O duse după el prin toată rulota, trecând prin bucătăria complet echipată și cu un duș suficient de mare pentru două persoane, până într-un dormitor mic. De o parte și de cealaltă a patului dublu nu erau decât câțiva

centimetri, iar pereții erau acoperiți cu dulapuri, sertare și rafturi, dar totul era frumos și modern, și suficient de mare.

Măinile lui se îndreptară spre partea de jos a puloverului ei moale pe care i-l trase încet peste cap, lăsându-l doar în sutien. Gura lui era din nou peste gura ei, iar sărutul lui pătimaș îi strivea buzele. Îi luă mâinile de după gâtul lui și, privind-o în ochi, îi puse degetele pe nasturii de la cămașă. Nu fu nevoie să i se spună – îi trase cămașa din pantaloni și îi desfăcu iute nasturii, apoi cu mâinile pe pieptul lui îi dădu cămașa peste umeri ca să-i dezvelească pieptul. Îi atinse cicatricea de pe umărul drept, apoi îi mângâie pieptul cu mâinile ei mici și catifelate.

– Ador senzația pielii tale la atingere, șopti ea. Este așa de netedă și de mătăsoasă.

Îl sărută în adâncitura de la baza gâtului.

Cu o mișcare îndemânată, sutienul dispăru, iar el o trase aproape de el, cu sânii lipiți de pieptul lui. Două trupuri aproape contopite. Brațele ei îl cuprinseră și îl ținură strâns. Atingerea mâinilor ei care se plimbau în sus și în jos pe spinarea lui îi stârnea sângele la fel cum senzația provocată de sfârcurile lipite de pieptul lui îi sfredelea trupul înfierbântându-l. Cu o mână găsi un sân și îl cuprinse, iar cu degetul mare se plimba peste sfârcul excitat, stimulându-l. După care își coborî buzele și îl prinse sugându-l delicat, iar ea gemu ușurel, adorabil și îi murmură numele.

Mike tânjea după ea. Gura lui se întoarse la a ei, și în timp ce o săruta, o duse cu spatele încet și cu grijă spre pat, până când îl atinse cu gambele. După aceea mâinile lui se îndreptară spre capsă de la jeanșii ei.

– E în regulă? o întrebă cu buzele lipite de ale ei. Mai ai nevoie de puțin timp?

Ea clătină din cap că nu.

– Sunt pregătită, șopti.

Îi desfăcu încet, cu grijă. Apoi, strecurându-și mâinile cu blândețe peste coapsele ei, îi trase în jos. O așeză pe pat și îngenunche ca să-i scoată pantofii, să o dezbrace de jeanși. Când se ridică și puse mâinile pe catarama de la curea, ezită, așteptând ca ea să-i spună dacă este prea mult, prea repede. Dar ea le dădu deoparte și înlocui mâinile lui cu ale ei. Desfăcu catarama, capsă și fermoarul, și trase pantalonii în jos. Eliberat, se avântă spre ea, și pentru scurt timp, îl privi cu uimire. Ridică privirea spre el, apoi închizând ochii, se aplecă spre el. Însă el o opri, punându-i mâinile pe umeri.

– Altă dată, *mi amor*. Seara aceasta este a ta.

O împinse cu blândețe înapoi pe pat, apoi scăpă de cizme și de pantaloni ca să se poată întinde lângă ea.

Amândoi goi, o luă în brațe. Lipită de el, era atât de mică și zveltă. Închise ochii și văzu în minte imaginea lor pe cearceafurile albe, trupul ei de culoarea fildeșului lipit de al lui bronzat, mâna lui smează pe șoldul ei și mâna ei mică și palidă pe al lui. Carnea ei mătăsoasă îi umplea mâinile, acoperindu-i trupul cu dezmiardări lungi, delicate, liniștitoare de la umeri până la genunchi, în timp ce o săruta pătimaș. O mângâie blând minute în șir, dându-i timp să se obișnuiască cu senzația trupurilor lor goale împreună, înlănțuite. Ea lăsă un picior să-i alunece peste al lui și pe trupul lui mâinile ei deveniră mai îndrăznețe – le plimbă pe spatele lui, apoi îl apucă de fund trăgându-l mai aproape, lipindu-l mai strâns de ea. El strecură o mână între trupurile lor și o duse mai jos, înaintând fără grabă spre abdomenul ei neted, apoi mai departe, și descoperi cu surprindere că ea își desfăcuse picioarele pentru el. Găsi mica umflătură proeminentă pe care o căuta și îi acordă puțină atenție, frecând-o delicat, făcând-o pe Brie să scoată un geamăt profund, fără reținere. După care se mută și mai jos și, introducând cu blândețe un deget în ea, descoperi că era pregătită – era o femeie pasională care fusese prea mult timp singură,

fără un bărbat care să o iubească. Dar el nu avea de gând să o grăbească; voia să o facă cu tandrețe, fără grabă. Ultima atingere pe care o simțise fusese brutală. Avea de gând să șteargă acea amintire cu gingășie și cu iubire, pentru ca ea să nu se mai teamă vreodată de acest lucru.

O răsuci delicat pe spate și se ridică deasupra ei.

- Lasă-mă să te privesc, Brie, șopti. Își plimbă încet mâna peste trupul ei de la gât până la pubis și peste, lăsându-și degetele să alunece doar pentru o secundă în moliciunea ei umedă, făcând-o să freamăte lipită de el. Nu cred că am mai văzut vreodată ceva atât de frumos, șopti. Puse mâinile pe șoldurile ei, strângând ușor. Era delicată și sexy. Începu o serie de săruturi tandre de la gât până la umăr, la piept, sân, abdomen. Apoi se ridică și o sărută din nou pe gât și cu buzele lipite de urechea ei, murmură: Ai încredere în tine, Brie.

După care reluă sărutările, mai puțin delicate pe măsură ce gura lui cobora, până când ajunse în centrul trupului ei. Îi desfăcu picioarele și își lipi gura de ea, întâi delicat, apoi cu mai multă forță. Ea își undui coapsele sub gura lui; o auzi gemând și scoțând un strigăt, apoi îi simți mâinile pe spate strângându-l pătimaș, și cu grijă, cu buzele o sorbi, masând-o cu limba până o simți cum tremură, se deschide, se încordează, vibrează lipită de el. Era minunat - felul în care se eliberase, îl lăsase să o ducă pe acele culmi și dincolo de ele. Acest lucru îi făcea plăcere și îl surprindea; fusese pregătit să trebuiască să o convingă să simtă plăcere, să aibă orgasm, însă ea fusese rapidă, fierbinte, mistuindu-l, înfigându-și degetele în umerii lui. Când începuse să se relaxeze, el se retrase puțin și ridicându-se încet, îi sărută abdomenul, sânii, gâtul, gura.

- Brie, ești minunată. Adorabilă. Mă onorezi.

Brie nu reușea să-și tragă sufletul. Spuse:

- O, Doamne! O, Dumnezeuule mare!

- Nu cred că o să ai vreo problemă să simți....

- Dumnezeule, șopti ea în brațele lui, languroasă și vlăguită.

- E mai bine, nu-i așa? murmură el, mușcând-o delicat de buze.

- Vreau mai mult de la tine, spuse ea.

- Ești sigură? o întrebă.

- Sunt sigură, șopti ea.

Dar din nou el nu se grăbea, o lăsă să-și revină, excitând-o fără grabă, cu mâini zăbavnice și buze dulci. Era în el o năzuință impetuoasă care îl făcea să-și dorească să se cufunde în ea și să o simtă rapid, să se elibereze pe el, dar ignoră senzația. Se concentrează la reacțiile ei, convins că va ajunge din nou la plăcerea supremă. Apoi, pentru că era un bărbat de onoare, îi șopti în ureche:

- Brie... am un prezervativ.

Ea îngheță.

- Nu, spuse pe un ton hotărât, scuturând din cap. Te rog, nu.

- Foarte bine, dragostea mea.

- Îmi pare rău, nu pot...

- Nu e nimic, Brie. Ne descurcăm fără...

O lăsă puțin să uite de povestea asta, acoperind-o cu sărutări din nou, zăbovind la sâni, la gât, la buze. Apoi, în cele din urmă, se ridică deasupra ei și cu un genunchi așezat cu grijă între picioarele ei, i le depărtă din nou cu blândețe. Îi privi chipul; ținea ochii închiși și capul întors într-o parte. Își mușca strâns buza de jos. Cu o mână pe bărbia ei, o întoarse cu fața spre el și o sărută tandru, delicat. Apoi, mai apăsător, depărtându-i buzele cu ale lui. Mâinile ei se mutară pe umerii lui, fie să-l oprească, fie să-l tragă în ea, nu știa sigur. Se lăsă în jos spre ea, dar în momentul în care o atinse unde ar fi pătruns-o, ea tresări puternic. Era stană de piatră.

- Brie, spuse el pe un ton autoritar. Privește-mă în față, iubito. Eu sunt. Spune-mi numele, *mi amor*.

Țâșni dintr-o răsufare:

- Miguel.

- Pune-ți mâna pe mine, Brie! Arată-mi drumul! Tu deții controlul.

Îl cuprinse cu mâna ei mică, dar la cea mai ușoară atingere el aproape că nu se mai putea stăpâni. Nu era sigur că poate rezista suficient de mult timp ca să o satisfacă din nou, dar își dorea cu ardoare să încerce. Fără grabă, cu grijă, ea îl conduse în ea.

- Dragostea mea, spuse el. Brie, concentrează-te la fața mea. Suntem noi, tu și eu, și te iubesc. Nu-ți voi oferi niciodată altceva în afară de dragoste.

- Miguel, spuse ea încetisor.

- Brie, murmură ea.

O pătrunse încet, umplând-o, iar ea își lăsă capul pe spate, și cu bazinul ridicat și mâinile pe șoldurile lui din nou îl trase mai adânc în ea. Era atât de bine să fie așa în ea, încât credea că o să moară. Îi ridică genunchii și se sprijini de ei, mișcându-se în ea, unduindu-se, mângâind, asigurându-se că creează fricțiunea care știa din experiență că funcționează, în timp ce împingea profund înăuntru, ceea ce iar funcționa. Era foarte important ca ea să recâștige bucuria acestui act. Nu era vorba doar să simtă din nou, ci să simtă profund și total; o senzație atât de explozivă încât să o lase epuizată. Lipită de el, își dădea toată silința, îi întâmpina mișcările, trăind intens momentul, încercând să aibă încă un orgasm, dar de această dată de la penetrarea de care se temuse. Asta își dorea pentru ea, să aibă o reușită, în acest fel, cu un bărbat care nu voia decât să o mulțumească pe ea, cu un bărbat care o adora și o respecta și o iubea mai mult chiar decât viața. Știa că va trebui să se încreadă total în el pentru a ajunge să se elibereze.

Când se produse orgasmul ei, îl învălui într-o strânsoare puternică, și simți cum unghiile ei i se înfig în carne. Gemu profund recunoscător și în același timp împinse mai tare, mai adânc în ea. Îmbrățișându-l pătimaș,

ea scoase un țipăt. O ținea strâns, o ținea lipită de el, nemișcați, trupul ei, trupul lui, unul singur.

- Brie, icni el. *Dios!*

Și când simți că ea este aproape gata, că furtuna trecuse pentru ea, se mișcă din nou în ea, adânc, cu forță, rapid, și atât fu suficient să o excite din nou și să o aducă iar pe culmi. Ea icni și din nou veni în întâmpinarea lui, iar el simți din nou totul pulsând în el. Când ea găfâia epuizată și era din nou în plin orgasm, își dădu și el drumul. Fu ca o rachetă înăuntrul ei. Forța eliberării îl copleși și-l făcu să tremure.

- Dumnezeule! murmură ea, uluită de el. De ea însăși. O, Doamne!

El era pe punctul de a se prăbuși, dar nu-și lăsă greutatea pe ea. Erau amândoi acoperiți de o boare fină de transpirație. Avea să dureze mult timp până să-și revină amândoi; ea zăcea epuizată și fără vlagă lângă el, cu părul răsfirat pe pernă în dezordine, cu ochii închiși, cu un zâmbet mic care îi arcuia buzele.

- Brie, spuse el într-un final, dintr-o singură suflare. Zâmbești.

- Hmm, spuse ea fără să deschidă ochii, și buzele i se mai arcuiră puțin.

El chicoti:

- Cred că ți-ai revenit, scumpo.

Brie clătină ușor din cap, cu ochii tot închiși.

- Nu, nu, spuse amețită.

- Nu?

Ea clătină din nou din cap.

- Nu am mai avut parte de așa ceva niciodată.

Mike râse, netezindu-i părul de pe frunte și dându-i-l într-o parte.

- Ești incredibilă. Ca o stea căzătoare.

- Hmm. Brațele ei zăceau inerte, depărtate, pe pat deasupra capului. Mulțumesc, mormăi.

O sărută tandru, apucându-i buzele cu buzele lui.

- Te simți mai bine? O sărută din nou, săruturi mici, delicate. Pari destul de relaxată, o necăji el.

- Hmm. Niciodată nu apreciez suficient o partidă bună de amor, replică ea. Nu mi-ai strecurat o pastilă de valiu, nu?

- Nu, fără valiu. Râse. Am vrut să te simți bine. Nu știam că o să primesc înapoi atât de mult.

- Hmm. Nici eu.

El îi suga lobul urechii cu blândețe.

- Nu știam că poate fi așa, murmură. Nu te-ai transformat în stană de piatră.

- Nu zău, spuse ea încetișor. Speram să mă simt bine. Deschise ochii, dar numai puțin. Să mă simt dorită și atrăgătoare. Feminină. Habar nu am avut că o să mă faci realmente să explodez de două sau de trei ori...

Mike ridică dintr-o sprânceană.

- Două sau trei?

Ea ridică din umeri.

- Nu știu sigur, dar nu e nici o problemă - acum mă simt bine. Mai mult decât bine. Crezi că poți să ții minte cum ai făcut asta?

- Aș putea să iau notițe.

- Nu voiam decât să mă simt din nou ca o femeie...

- O, iubito. Așa a fost - crede-mă. Felicitări! Pur și simplu nu se poate ca o femeie să fie mai sexy. Însă acum sunt condamnat, spuse. Acum nu mai pot trăi fără tine.

- Perfect, replică ea cu un mic chicotit slab. O să mai rămân prin preajmă o vreme. Își trecu mâna prin părul lui de la tâmplă. Mulțumesc. N-aș fi putut să fac asta fără tine.

El se răsuci pe spate.

- Păi, dacă reușești să-ți dai seama cum să o faci fără mine, o să obținem un brevet de invenție. Ne retragem în Alpii Elvețieni. Mâncăm caviar la micul dejun.

Brie chicoti din nou.

- Zău, a fost atât de bine...

- Zău. Știu.
- Cred că ai reparat totul. Pare să funcționeze perfect.
- Hmm, răspunse el. E dincolo de cuvinte. Nu există cuvinte...
- Ai zis că mă iubești, îi reaminti ea.
- Sunt în al nouălea cer, te iubesc foarte mult. Dar în momentul ăsta, după o asemenea partidă de sex, ar putea părea nesincer. Pentru că în viața mea nu am avut parte de o astfel de partidă de sex.
- Brie se răsuci pe o parte și se propti într-un cot.
- Zău? N-ai avut? Cum e posibil? îl întrebă.
- Nu putem să ne facem griji pentru asta mâine? o întrebă. Nu mi-ar plăcea să stric momentul ăsta.
- Dacă insiști.
- O să mai încercăm din nou până mâine. Să ne lămurim dacă știm ce facem...
- Dacă insiști, spuse ea din nou, râzând.
- Te doresc iar, zise el. Deja. Cred că ai un efect magic asupra mea.
- Oh! Râse. Bietul de tine!
- Mâine-dimineață s-ar putea să regreți asta.
- Ea oftă:
- Punem pariu că nu?
- Și el începu cu sărutări delicate pe buze...

Când Jack ajunse acasă, copilul dormea, iar Mel îl aștepta, îmbrăcată comod cu o cămașă de-a lui, cu laptopul pe genunchi în față, fie căutând ceva pe internet, fie scriind e-mailuri. Îl făcea întotdeauna să zâmbescă văzând-o așa. Zicea că-i place să-i poarte cămășile imediat după ce ieșea de la duș, fiindcă miroseau a parfumul lui cu mosc. Iar lui îi plăcea să poarte aceleași cămăși a doua zi, fiindcă îi evocau trupul ei în ele, și era încă evidentă amintirea vagă a parfumului ei proaspăt.

- Am o surpriză pentru tine, spuse el.
- Ce?

- Brie s-a întors în oraș. Este cu Mike.

- Zău? spuse Mel, acordându-i brusc toată atenția.

Închise laptopul și-l puse deoparte.

- N-am văzut-o. Când plecam de la bar, jeepul ei era parcat lângă mașina lui Mike. A venit la Mike. Nu la noi - la Mike.

Ea ridică din umeri.

- Păi, e logic. O iubește.

- De unde știi? întrebă Jack.

- Cum ai putea să nu știi? îi întoarse ea întrebarea.

Jack se lăsă pe spate pe canapea.

- Credeam că încearcă doar să și-o tragă.

- Chestia asta e oarecum irelevantă, spuse ea râzând. Toți încercați să vi-o trageți. Unii dintre voi chiar le iubiți pe femeile de care încercați să vă apropiați.

- Vorbești ca și când am fi toți o turmă de tauri conduși de sculele noastre.

Ea râse cu veselie pentru o femeie care era tracasată că este gravidă și în plus irascibilă.

- Zău? Mă întreb de ce?

- Deci ție ți se pare că e logic?

- Foarte logic. Ba chiar mă face nostalgică.

Remarca ei îl făcu să zâmbească malițios.

- Suficient de nostalgică să mă duci în pat?

- Spune-mi ceva - ai de gând să renunți la povestea asta ciudată cu controlul asupra lui Brie?

- Mda, spuse el aproape fără vlagă. Nu e vorba că nu am vrut să aibă o viață plină. Am crezut că așa va fi cu imbecilul ăla de Brad. Mike este cel care mă îngrijorează - este așa un afurisit de donjuan. Aruncă o privire la expresia de dezaprobare a soției lui. Da, da, bine, să nu mai despicăm firul în patru din nou. Cu toții am zburat din floare în floare.

- Mă îndoiesc că el a zburat mai mult decât tine, spuse ea.

- Doar căsniciile m-au enervat, spuse el. Doamne ferește, dacă se însoară cu ea și o părăsește, *chiar* îl omor.

- Senzația mea e că e complet terminat. Absolut disperat.

- Bine, replică Jack sec. Eu nu mă mai bag - Brie a lăsat clar de înțeles ce vrea. Întinse o mână și o strecură sub părul ei și pe după ceafă, trăgând-o spre el. O sărută pătimaș. Cum te simți? o întrebă.

- Nu prea bine. Tu cum te simți?

- Norocos.

capitolul 11

În lumina rece a dimineții Mike se ridică într-un cot ca să privească trupul minunat cu pielea albă al iubirii lui. Brie dormea pe burtă, iar curbura spatelui și posteriorul mic și rotund erau fără cusur. Irezistibile. Nu voia deloc să o tulbure, se odihnea atât de liniștită, dar nu se putea abține - o atinse. Își plimbă tandru mâna de la gât, în jos pe spate, peste posterior. Ea îngăimă ceva pe jumătate adormită, iar el depuse un sărut delicat pe șalele ei.

Se auzi un ciocănit ușor în ușă. Ea înălță capul; părul i se revărsă în cascadă peste față.

- Șșt, îi spuse el. Nu te mișca. Mă întorc imediat.

El se așezase pe marginea patului ca să-și ridice jeanșii de pe podea, iar ea văzu pentru prima oară tatuajul de pe spatele lui - un soare mare chiar între omoplați. Foarte sexy pe spatele acela lat cu pielea smeadă. Mai devreme îl văzuse pe celălalt, o banderolă în formă de lanț. Și-a pus pantalonii, trăgându-i peste posteriorul tare și robust.

Când deschise ușa, Mike văzu că cineva, Jack sau Preacher, lăsase o tavă cu micul dejun pe pământ, chiar în fața ușii. Se uită în jur; nu era nimeni. Mike duse tava înăuntru. Erau două farfurii acoperite și un termos

cu cafea. Puse tava pe masă. Bucătăria lui era complet utilată cu veselă, tacâmuri și diverse ustensile, oale și tigăi – dar nu prea le folosea. Mânca toate mesele la bar.

După care își dădu seama că lipsește altceva – nu tăia nimeni lemne în dimineața asta, în ciuda faptului că vremea era perfectă. Jack le oferea mai mult decât intimitate – nici măcar nu-și făcea simțită prezența pe proprietate.

Mike își dădu jos jeanșii din nou, lăsându-i să cadă. Se întoarse în pat și continuă încântătoarea studiere a spatelui neted și mătăsos al lui Brie. Îi netezi părul în dezordine și-l duse la buze. Ea mormăi mulțumită.

– Cine a fost la ușă?

– Room-service, spuse el cu un chicotit. Ne-a fost adus micul dejun.

– Ți-e foame? întrebă ea.

– Nu de mâncare, răspunse el.

Se întinse peste spatele ei, atent să nu-și lase toată greutatea pe ea. Îi dădu deoparte părul de pe gât, sărutând-o acolo și, cum era lipit de posteriorul ei catifelat, simți că începe să aibă o erecție.

– Micul dejun mai poate să aștepte, spuse ea cu respirația tăiată, cambrându-și șoldurile, răsucindu-și ușor trupul lipit de al lui.

Lui Mike îi trecu prin minte că avusese parte de mult sex în viața lui, dar nu fusese niciodată ca acum. Împărtășea cu Brie o intimitate care însemna mai mult decât contactul sexual; trecuseră prin atâtea împreună, din punct de vedere emoțional, înainte de iubire. Se simțea ca și când nu ar mai fi existat o altă femeie înaintea ei; nici una nu-l primise în trupul ei în felul acela fără rețineri, pasional, increzător în care o făcuse ea. După acea primă atingere nesigură, ezitantă, nu mai avusese nici o reținere față de el. Își oferise trupul total, cu lăcomie. Se bucurase de mâinile lui, de buze, de fiecare pârțică din el, bizuindu-se

pe el că o să se poarte frumos cu ea, copleșindu-l cu plăcerea ei în repetate rânduri.

El aproape că uitase că în cea mai mare parte din an nu se gândise că se va mai bucura de acest aspect al vieții. Preocupat să-i ofere ei plăcere, să readucă bucuria și siguranța sexului pentru ea, îi ieșiseră din minte necazurile personale, așa încât nu-și mai făcea absolut deloc griji dacă va putea face sex. Nu numai că totul mersese bine, dar se întâmplase iar, și iar, și iar. Aprinsese în el un foc pe care nu-l putea stinge. Și judecând după reacția ei, după felul în care-i răspunsese, și în ea ardea un foc. Pentru el. Nu era singura care avea nevoie de o sublimă eliberare de un trecut plin de suferință; și Mike avea nevoie să fie readus la viață. Până în acel moment se concentrase numai să o ajute pe ea să se vindece, fără să-și dea seama că și ea făcuse același lucru pentru el.

Strecură o mână sub ea, mișcându-se lent peste abdomenul ei, ridicându-i ușor bazinul. Îi depărtă delicat picioarele cu genunchiul.

- E bine? Așa? murmură el, lipindu-se din nou de ea.

- Dumnezeu! O, da! gemu ea.

Alunecă ușor înăuntru, mișcându-se în ea din nou, legănând-o, apăsând blând într-un punct erotic, profund. Mișcarea stăruitoare, egală a coapselor lui o făcu să suspine profund; se mișca lipită de el, venind în întâmpinarea lui cu fiecare mângâiere. În fiecare femeie exista un loc special care era secret, sensibil, iar el îi studiasse trupul și știa exact unde să se ducă. Împinse cu putere să atingă punctul secret - ritmic, cu grijă, dar ferm, neconținut. În cele din urmă împinse și ea, nerăbdătoare să simtă presiunea pe care o exercita el, tânjind după asta cu gemete și scâncete, iar după un timp scoase un gâfâit plin de uimire și se împinse cu putere în el. O ținu strâns îmbrățișată în timp ce ea plutea excitată de o plăcere atât de toridă și debordantă încât un lung moment păru că nu poate să respire. El se bucură de succes; simți

cum îl învăluie exploziile puternice, un șuvoi de lichid fierbinte care se scurgea din ea îmbibându-l, apoi i se alătură în momentul împlinirii care îi lăsă pe amândoi vlăguiți, satisfăcuți.

Când ea începu să-și revină, el ieși din ea și cu blândețe o răsuci pe spate.

- Cerule! spuse ea gâfâind. N-am simțit ceva asemănător în viața mea...

El se ridică în cot și îi privi chipul frumos, buzele sângerii de la sărutat, obraji vii colorați.

- Ți place?

- Dumnezeule mare! Ce naiba ai făcut? spuse ea, cu o voce încă tremurătoare.

- Magie, replică el. O recompensă. Pentru amândoi. Punctul G.

Preț de o clipă, îl țintui cu privirea plină de uimire, șocată, apoi îl surprinse cu un râset.

- Credeam că este un mit! O legendă!

- Absolut real. În mod evident, spuse el.

- Cum poți tu după o noapte să știi mai multe despre corpul meu decât am știut eu o viață? întrebă ea.

- Datorită ție, răspunse plimbând o mână pe umărul ei, apoi în jos pe braț, și împletindu-și degetele cu ale ei. Felul în care te încrezi în mine. În care mi te deschizi.

- Poți să o mai faci o dată?

El râse:

- Mă tem că nu, pentru un timp.

- Mă uluiești. Își plimbă mâna pe pieptul lui. Cu cheștiile pe care le faci.

- Am fost cu prea multe femei, Brie. Îmi cer scuze. Nu pot să șterg asta cu buretele. Dar niciodată nu am simțit o femeie așa cum te-am simțit pe tine. E ca și cum nu am avut în realitate relații intime până acum. Nu pot să-ți explic mai bine decât o fac.

- Hmm, spuse ea lăsând pleoapele să i se închidă.

- Mă copleșește. Tu simți la fel? o întrebă.

Brie râse.

- Simt, Miguel. Ce o să ne facem?

- Crezi că o să se supere lumea pe noi dacă pur și simplu stăm aici, goi, și o dată sau de două ori pe zi primim de mâncare, să zicem timp de o lună sau două?

Ea chicoti.

- Cât timp chiar crezi că Jack nu se va băga în problema noastră?

Mike ridică din umeri și zâmbi.

- Bănuiesc că în cele din urmă va trebui să ne îmbrăcăm...

- Îți amintești când am venit aici după ce s-a născut Davie? Dimineata devreme, te ascultam cum exersezi la chitară.

- Nu am știut că ai fost aici.

- Mă prefăceam că pentru mine cânti. Eram așa de impresionată de muzică, încât mi te închipuiam cântându-mi până târziu în noapte. Încă de atunci mă atrăgeai.

El chicoti.

- Habar nu am avut. Pe vremea aia erai de neclintit.

- Eram foarte sigură că toți bărbații sunt niște nemernici.

- Așa și suntem. Nu merităm nimic. Și cu toate astea, cerșim. Îi atinse fața. Nu mai sunt același bărbat de când ai intrat în viața mea.

- Nu eram sigură că voi mai putea vreodată să fac dragoste, spuse ea încetișor. Acum nu sunt sigură că o să mă mai pot opri, adăugă apoi zâmbind din nou.

- Spune-mi, murmură el. Aseară, prima oară - ai înghețat, te-ai încordat. Nu ai vrut prezervativul.

Brie închise ochii și scutură din cap. Apoi deschise ochii, îi întâlni privirea și spuse:

- N-am putut. Nu puteam să simt latexul ăla în mine pentru că individul...

- Știu, iubirea mea, spuse Mike cu blândețe. Nu e nici o problemă. O scurtă revenire în trecut?

- Pentru o clipă, dar tu m-ai readus în prezent și după aceea a fost totul bine. Zâmbi. Mult mai mult decât bine.

- Ar trebui să nu uiți un lucru, spuse el încetișor, mângâindu-i părul. Oricât de perfecte par lucrurile, te-ai putea trezi...

- Știu. Înapoi, în momentele acelea îngrozitoare, termină ea propoziția în locul lui. Am făcut multă terapie. Psihoterapeuții încearcă să te pregătească pentru așa ceva. Mi s-a întâmplat odată, mai demult, în acea primă noapte la cabană. A fost total pe neașteptate. Trecu cu degetul pe linia urechii, apoi coborî pe gât. Fiindcă tot vorbeai de bagaj emoțional...

El o fixă cu o privire zâmbitoare.

- Toți avem câte ceva, Brie. Pe fiecare din noi îl apasă ceva, o fantomă neobosită. Calea cea mai bună de a scăpa este să înfrunți problema direct, cu curaj.

- Ești așa de bun, murmură ea.

- Nu e nici un risc să te îmbolnăvești, spuse el. Nu am mai fost cu o femeie dinainte de a fi împușcat, iar în spital mi-au făcut investigații ultraamănunțite. Dar există o altă problemă... Iei anticoncepționale?

Ea clătină din cap că nu, dar privirea ei era limpede.

- Aha, spuse el. Mel te poate ajuta cu asta. E ceva ce poate să-ți dea ca să evităm o sarcină.

- Ce s-ar întâmpla dacă nu aș face asta? Ce s-ar întâmpla dacă nu m-aș duce la Mel? întrebă ea.

Remarca îl făcu să-și îndrepte un pic spinarea:

- Presupun că ai trecut examenul de biologie, spuse el.

- N-am de unde să știu ce s-ar întâmpla. Ridică din umeri. Probabil nimic.

- Dacă între concepție și cantitatea de plăcere pe care o avem există o legătură, la sfârșitul săptămânii vor fi o sută de bebeluși.

- Dacă vrei să mă întâlnesc cu Mel, o fac. Probabil că e pur și simplu o nebunie. Nu aș vrea să te forțez, să te grăbesc.

- Brie, nu ai cum să mă grăbești. Vreau să-ți dăruiesc totul. Dacă ai vrea să-ți dăruiesc un copil, aș muri încercând, dar numai dacă ar fi copilul nostru. Împreună. Poate ar fi bine să te mai gândești puțin, până când vei fi sigură.

Ea îi zâmbi.

- Ah! Știam că am uitat ceva. Este motivul pentru care am venit aici, la tine - nu a fost numai pentru că aveam nevoie de atingerea ta ca să mă ajuți să devin mai puternică. A fost mult mai mult decât atât. Nu puteam să mai stau departe de tine nici o clipă. Cred că ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. De fapt, am devenit atât de apropiați în ultimele șase luni, că nu credeam că putem fi mai apropiați de atât. Puse degetul pe buzele lui. Eu pic de fraieră - povestea asta depășește cele mai nebunești așteptări ale mele. Dacă doar te prefaci, ești un actor talentat.

- Nu mă prefac, Brie. Te iubesc. Pentru totdeauna.

- Și eu te iubesc.

Mărturisirea ei îi satisfăcea cele mai profunde dorințe.

- Vorbești serios?

- Sî, Miguel. Nu-mi pot închipui cum ar fi să fiu fără tine. Nu acum. Luni întregi ai fost totul pentru mine. Te iubesc atât de mult.

- *Nunca soñque yo pudiera tener esto en mi vida.* „N-am visat niciodată că aș putea avea așa ceva în viața mea.”

- Nici măcar nu știam că există.

- Și asta îți dorești? Să lași natura să-și urmeze cursul?

- Probabil că nu este foarte riscant să pariez pe natură. Nici nu mi-am dat seama când... Trase aer în piept. Am încetat să mai iau anticoncepționale când eram măritată cu Brad. Discutaserăm să avem un copil și m-am gândit să-i fac o surpriză. Habar nu aveam că puneam

la cale o aventură cu prietena mea cea mai bună... Cu mult timp înainte.... În fine, spuse. N-a fost doar cu un an înainte să mă părăsească. A fost mai demult.

- Asta ți-a spus ieri? întrebă Mike. În același timp în care îți spunea că Powell a fost găsit?

- Cred că a lăsat să-i scape asta, spuse ea. Bănuiesc că i-a dat papucii soțului ei cu scuza că se certau mult prea des, dar în realitate a fost pentru că era îndrăgostită de Brad. Iar el știa acest lucru.

- O, Doamne... spuse Mike dintr-o suflare.

- Dar nu a încetat nici o clipă să se culce cu mine. Eu habar nu aveam, încercam să-i fac o surpriză cu copilul. Totuși, nu s-a întâmplat nimic. Nu am rămas însărcinată.

- Oh, scumpo, spuse el mângâind-o pe braț. Poate că e mai bine că nu s-a întâmplat, având în vedere împrejurările. Însă de data asta ar putea fi altfel. Ar trebui să ții cont de toate problemele. Am auzit că în chestia asta nu e bine să te încrezi în instinctele tale. Poate ar fi mai înțelept să fie ceva planificat, pentru binele tău. Eu locuiesc într-o rulotă aici în Virgin River.

- Amănunte. Zâmbi. Nu m-am simțit niciodată mai mult acasă decât aici. Îi atinse chipul frumos. Dacă noaptea trecută am făcut un copil, va fi un copil frumos. Nu vreau ajutorul lui Mel ca să fiu sigură că nu se prinde. Dacă este acolo, este al tău - și îl doresc.

- Atunci, așa va fi, spuse el. O sărută apăsător, pasional. Tot ce îți dorești.

- Nu vreau să se termine momentul ăsta.

- Nu există nici un sfârșit la orizont, *mi amor*. Ai încredere în mine.

Jack nu supraveghease rulota în cursul dimineții, chiar dacă își pusese în gând. A fost o pură întâmplare că apucă să vadă ușa deschisă și pe Brie ieșind. Aruncă o privire scurtă la ceas - 11.00. Aproape prânzul. Chiar

în spatele ei, era Mike. Probabil că ar fi trebuit să facă stânga împrejur, dar nu o făcu. Sora lui părea atât de mică și adolescentină în jeanși, mocasini, geacă de piele întoarsă cu franjuri, și părul acela castaniu-deschis coborându-i în cascadă pe umeri, până aproape în talie.

Stătea în fața lui Mike care îi ridică bărbia și depuse un sărut familiar pe buzele ei. Chiar și de la depărtare, era limpede că nu erau nerăbdători să se despartă. Dar într-o clipă Mike se desprinsese și se îndreptă spre rulotă ca să plece, iar Brie se îndreptă spre intrarea din spate a barului.

Jack se duse repede în spatele barului ca să nu fie prins urmărindu-i. Luă un pahar perfect curat și începu să-l șteargă cu un șervet. Se deschise ușa și intră Brie, iar el aproape că făcu un pas în spate. Nu o văzuse niciodată arătând așa. Radia. Avea o expresie pe chip, o strălucire în ochi, un zâmbet misterios pe buze care spuneau totul. Nu ezită – veni după teighea, direct la el, și își puse brațele în jurul taliei lui. El se debarasă de pahar și de șervet și o cuprinse cu brațele, îmbrățișându-o strâns.

Tot ce-și dorise Jack din iunie era să-și recapete sora, sănătoasă și întreagă, restabilită. Fericită și plină de viață, fără pata aceea neclară de teamă și nesiguranță în jurul aurei ei ca un stigmat. O voia înapoi pe Brie a lui, renăscută și din nou o forță în lumea asta. Jack nu fusese în stare să-i ofere acest lucru – nimeni din familie nu fusese în stare să o facă. Și cu toate acestea tânăra femeie din brațele lui aproape trepida de bucurie. Nu doar că vechea Brie se întorsese pur și simplu, dar era o nouă Brie – o femeie renăscută. O femeie care trăia iubirea și viața ca și când ar fi fost pentru prima oară.

Uneori lui îi trebuia atât de mult timp să accepte chiar și lucrurile pe care le cunoștea personal. Chiar lucrurile pe care le descoperise în brațele soției lui. Ceea ce-i trebuia lui Brie în viață, ceea ce-i trebuie oricui, era

dragostea perfectă. El o descoperise cu Mel, Preacher cu Paige, iar acum... O sărută în creștetul capului.

Ea înălță capul și-l privi. Spuse cu voce blândă și sinceră:

- Nu te vei mai îndoii de el niciodată. Niciodată.

El puse o mână pe părul ei de la tâmplă și-i zâmbi tandru, privind-o în ochi. Scutură foarte ușor din cap - „niciodată“, voia să spună. Brie își alesese perechea. Și cu toate îndoielile anterioare ale lui Jack, se părea că alesese bine.

Jack se opusese când ar fi trebuit să aibă încredere în sora lui că știe de ce avea nevoie în viață, și ar fi trebuit să aibă încredere în Mike, un prieten la fel de apropiat ca Preacher, că o va trata ca pe o comoară neprețuită, așa cum și era. Orice s-ar fi petrecut între ei depășise în mod evident împlinirea fizică.

„Nevastă-mea“, reflectă Jack, „are întotdeauna dreptate în legătură cu toate“.

Mel se confruntă cu o complicație sub forma lui Sophie Landau de 16 ani, care acum trăgea ponoasele după o ispravă necugetată. Se gândi că poate „i se întâmplase“ ceva. Mel simți o senzație de teamă și descurajare în capul pieptului chiar înainte să mai iasă la iveală ceva din poveste.

- Eu și prietena mea Becky am fost la o petrecere la care nu ar fi trebuit să mergem - eu am zis că rămân să dorm la Becky, iar ea a spus că ea rămâne acasă la mine. Brendan Lancaster ne-a invitat. Brendan este mai mare - a absolvit acum doi ani, spuse ea, cu niște buze atât de roșii de parcă le-ar fi mușcat.

- Așa, și... o încurajă Mel.

Sophie stătea pe masa de examinare, încă îmbrăcată, iar Mel se sprijinise de dulap, ascultând, temându-se. Sophie era cam dolofană, cu părul castaniu drept care îi cădea moale pe umeri. Avea o mică problemă cu acnea,

dinții îi erau strâmbi și era în mod evident emotivă în general - unghiile roase din carne, obiceiul de a-și răsuci părul, un spasm în obraz din când în când.

- Deci te-ai dus la o petrecere. O petrecere mare? întrebă Mel.

- Mică. Șase sau șapte copii.

- Brendan locuiește singur?

- Nu, stă cu mama lui, dar e plecată de acasă mult timp. A fost plecată în weekend. Iar el a terminat școala - știți - și lucrează în Garberville, toarnă ciment cu unchiul lui. Așa că nu a mai fost altcineva acolo, doar copiii.

- Așa, și...?

- Așa că eram câțiva copii și am băut bere, am fumat niște marijuana. Și ne-am îmbătat și am fost un pic drogați. Eu am leșinat. Becky crede că și ea a leșinat.

- Becky crede că a leșinat?

- Nu știe, pentru că s-a îmbătat criță și s-a dus în dormitorul mamei lui Brendan și a zăcut și s-a trezit pe la 3.00 dimineața. Eu cred că probabil am leșinat, fiindcă m-am trezit dimineață în camera lui Brendan. Nu mai erau decât doi copii acolo - Becky, Brendan, iar alți doi dormeau în living.

- Și...

- Și mă simțeam de-a dreptul groaznic. Parcă mă lovise cineva în cap cu o cărămidă și aveam o indigestie oribilă. Abia așteptam să ajung acasă și să mă culc ca să-mi revin. Când am ajuns acasă, i-am spus mamei că răcisem cât am stat la Becky, și m-am dus să mă sui în pat, și m-am dezbrăcat, înțelegeți? Chiloții erau pe dos și fața în spate.

„Of, uite încă una“, se gândi Mel.

- Așa că nu i-am dat atenție - mi-am închipuit că eu o făcusem, beată fiind.

- Ți se întâmplă des să bei așa mult?

Rușinată, ea răspunse:

- Nu chiar. Am fost la vreo câteva petreceri cu tipii ăștia. Poate la trei. Nu m-am mai pilit așa până atunci.

- Ai mai leșinat altă dată și ți-ai pus chiloții pe dos și cu fața în spate?

- Nu. În nici un caz. Dar îmi dau seama că am fost destul de beată.

- Dar nu i-ai dat atenție deloc? Să te întreb ceva - ai avut vreo durere pe undeva? Vânătași sau altceva?

- M-a durut un pic, acolo, jos, răspunse privind în po-dea. M-am gândit însă că e imposibil. Înțelegeți? Fiindcă m-am gândit că, dacă s-ar fi întâmplat ceva, m-aș fi trezit. Dar mai târziu, am auzit-o pe o fată în vestiar la ora de sport spunându-le prietenelor ei să nu se ducă *nicio-dată* la una din petrecerile *alea* - petrecerile alea cu bere. Și a mai spus ceva de genul „Nici măcar nu pot să vă spun ce mi s-a întâmplat mie! Nu o să vă vină să credeți!” Și în momentul ăla am știut. Să nu mă întrebați cum am știut - pur și simplu, am știut.

- Crezi că este posibil să fi fost violată?

- Da, e posibil. Nu știu. Pur și simplu, mi se pare imposibil ca tipii ășia... Suntem prieteni. Nu par genul de tipi care...

- S-a întâmplat să nu-ți vină menstruația sau ai pățit ceva?

- Iau anticoncepționale. Le iau pentru menstruație, știți? Fiindcă sunt groaznice. Mi-a venit menstruația cam după o săptămână, dar acum începe să mă îngrijoreze altă chestie. Adică, dacă mi s-a întâmplat ceva și am luat ceva?

- O gândire logică, puștoaico. Putem să facem toate analizele ca să te liniștești. Dar, Sophie - am mai auzit ceva asemănător și mă îngrijorează. Habar nu am dacă ți s-a întâmplat altceva în afară de un pic prea multă bere, dar cred cu tărie că trebuie să vorbești cu un prieten de-al meu, un polițist care...

- Stați puțin, o întrerupse fata. Nu vreau să dau de necaz.

- Sophie, nu ai probleme. Sfatul meu este să nu te mai duci la petreceri nesupravegheate de un adult, la care se servesc băuturi și ai la dispoziție marijuana, dar nu este decât un sfat. Prietenul meu s-ar putea să vrea să te întrebe cine a fost acolo, doar ca să vadă dacă există asemănări între experiența ta și... Și alte lucruri pe care le-am aflat vorbind cu oamenii.

- Și dacă există? Cei care au fost acolo vor avea necazuri? Fiindcă nu vreau să fac asta.

- Sophie, te asigur că nimeni nu o să aibă necazuri doar pentru că a băut bere. Nu mă interesează nici măcar țigările cu marijuana. Tot ceea ce vei spune va rămâne confidențial. Dar, serios - trebuie să știm ce se întâmplă, dacă au loc agresiuni sexuale.

- Și dacă nu există agresiuni?

- În cazul ăsta, nu se va întâmpla nimic, spuse Mel. Dar instinctiv, știa. Prietenul meu are multă experiență ca detectiv, a lucrat cu mulți tineri - și deja investighează povestea asta. Ar fi foarte interesat să vorbească cu tine. Și nu o să divulge niciodată de unde are informațiile fără aprobarea ta deplină. Vrei să vorbești cu el, Sophie? Dacă ar ajuta să nu li se mai întâmple și altora?

- Poate, răspunse Sophie, plecând capul rușinată. Mă mai gândesc.

Mel îi făcu examinarea pelviană obligatorie, o testă pentru BTS¹ și o convinse să vorbească cu Mike. Mel o rugă pe Sophie să aștepte puțin la clinică, doar cât să vadă dacă putea să dea de Mike. Ar putea să discute între patru ochi la clinică - cel mai sigur loc din câte îi veneau în minte, departe de părinții și prietenii lui Sophie. Dacă Mike nu era prin zonă, ar trebui să o roage pe Sophie să vină și a doua zi, și să spere că fata va veni.

¹ Boli cu transmitere sexuală (n.tr.)

Mel se simțea absolut îngrozitor. Povestea lui Sophie îi făcea rău pentru că era convinsă că în oraș era un violator pe care victimele îl știau, poate chiar un grup de băieți, de tineri, care e posibil să fi folosit droguri asupra unor fete credule.

Era trecut de amiază când o lăsă pe Sophie la clinică și se duse la bar. Era liniște, așa cum se întâmpla de obicei pe la ora aceea. Camioneta lui Jack nu era acolo – bănuia că se dusesse la casă, amestecându-se în treburile tuturor. În bucătărie îi găsi pe Paige și pe Preacher care începeau să pregătească masa de seară.

– Salut, oameni buni. L-a văzut cineva pe Mike?

– Rulota lui este în spate, dar cred că s-a încuiat înăuntru cu... Știi că Brie a venit în oraș, nu? zise Preacher.

– Da, răspunse, ridicând receptorul telefonului din bucătărie. Apăsă pe butonul cu numărul telefonului fix al lui Mike. Bună, Mike. Nu-mi place că te deranjez, dar am nevoie de tine. E vorba de ceva ce am discutat cu ceva vreme în urmă – e o chestiune de serviciu. Mulțumesc. Îți rămân datoare, mai spuse.

Se duse după teighea și își puse un pahar cu apă minerală, așteptându-l pe Mike. Viteza cu care apăru el o mai liniști puțin. Nu întrerupsese nimic prea complicat sau prea intim, și era recunoscătoare pentru asta.

– Care-i treaba? întrebă el.

– Hai să ieșim pe verandă, spuse ea.

Ajunși afară, îi povesti cu glas scăzut ce auzise, și că fata fusese de acord să vorbească cu el. După aceea, traversară strada și i-o prezentă pe Sophie. Se așteptase ca Mike să se poarte ca un polițist, dar fu plăcut surprinsă de blândețea și eleganța de care dădea dovadă când vorbi cu Sophie, făcând-o să se simtă relaxată de la început, câștigându-i încrederea și respectul. Cum nu erau pacienți în clinică, o conduse în bucătăria lui Doc. Câteva clipe mai târziu ieși și ceru un clipboard și un pix, apoi se întoarse în spatele ușilor închise.

Mel voia din tot sufletul să se ducă să o vadă pe Brie, dar simțea că e de datoria ei să rămână la clinică în timp ce Mike discuta cu pacienta ei. David dormea în țărcul lui de la recepție, și îl auzi când începu să se agite. Nu trecu mult și trimise un semnal de alarmă, iar ea trebui să se ducă să-l ia din țărc, să-l schimbe și să-l dezmierde ca să-l liniștească. Trecu mai bine de o oră până când Mike și Sophie ieșiră din bucătărie. Cu o mână pe spatele ei, Mike o conduse politicos spre ieșire, mulțumindu-i cu glas scăzut pentru că îl ajutase atât de mult.

După privirea visătoare pe care i-o aruncă Sophie lui Mike, nu numai că o câștigase total, dar îl adora. Se încredea deplin în el.

După ce plecă Sophie, Mike o privi pe Mel și dădu aprobator din cap, posomorât.

- Avem un ticălos în libertate, nu-i așa? întrebă ea.

El încuviință din cap.

- Sau ticăloși. Acum am și nume. Acum pot să stau de vorbă și cu alte tinere, din care bănuiesc că una este printre fetele care au venit la tine - pentru că nu am numele de la tine.

- Ce o să faci?

- Stau de vorbă cu ele. Imediat. Și va trebui să aranjez ca Sophie să primească sprijin - va avea nevoie să vorbească cu un specialist.

- În situația asta s-ar putea să fie de folos Serviciul de Planificare Familială. Iar în district există o echipă de reacție în caz de agresiuni sexuale.

El clătină din cap, aproape cu tristețe.

- Când am acceptat slujba, asta era ultimul lucru cu care mă așteptam să mă confrunt.

- Brie abia a sosit, spuse Mel cu compasiune.

- O să înțeleagă, Mel. De fapt, va trebui să stau de vorbă cu ea despre asta.

- Nu-i spun lui Jack...

El dădu din cap aprobator.

- O să o rog să dea dovadă de înțelegere, dar după tot ce i s-a întâmplat lui Brie, trebuie să fiu deschis în legătură cu asta. A fost mințită - i s-au ascuns diverse lucruri. Nu pot să țin ascunsă o asemenea poveste. E foarte important. Abia am început...

Mel ridică mâna.

- Tu știi ce poți și ce nu poți să faci - și știi că nu putem să divulgăm cine sunt adolescențele astea. El dădu din cap aprobator. Vreau să o văd. Pe Brie. Când pot să mă întâlnesc cu ea? întrebă ea, legănându-l pe David.

- Cred că în vreo zece minute. Mă lași să mă duc eu înainte?

- Sigur că da. Cel puțin zece minute.

Când atinse ușa rulotei, în inima lui Mike se petrecu ceva minunat, pur și simplu știind că ea este acolo. Simțea că totul este așa cum trebuie. Când păși înăuntru, era acolo, așteptându-l. Brie făcuse ordine, strânsese hainele lor și făcuse patul. Era așezată la mäsută cu o tabletă în față, scriind, și înălță capul spre el, privindu-l cu ochii aceia blânzi, strălucitori.

Nu se putu abține - primul lucru pe care îl făcu fu să se ducă la ea, să se aplece și să o sărute.

- Ce faci? o întrebă așezându-se în fața ei.

- Îmi scriu demisia către Biroul Procurorului, spuse ea. Și fac o listă. Am de gând să încep să-mi caut un birou. Dacă intenționez să rămân aici, o să lucrez. Și am de gând să rămân aici.

- Un birou?

- Îhî. Nu știu ce o să fac, dar sunt avocată. Nu pot să lucrez din spațiul ăsta pentru că o să am nevoie de lucrurile mele. Calculator, cărți etc.

- Îmi place la nebunie să aud asta. Suntem siguri că vrem să facem din Virgin River casa noastră?

- Eu pot să fac asta, deși nu cred că voi găsi un birou în acest orașel. De fapt, cine știe unde voi găsi de lucru?

E posibil să fiu nevoită să fac naveta într-un oraș mai mare, sau poate că voi accepta ce găsesc în unele dintre orașelele astea. Dar, Mike, tu vrei să pleci din Virgin River? Deoarece cred că știi că aş merge oriunde cu tine.

Întinse mâinile și le cuprinse pe ale ei.

- Mie îmi place foarte mult aici. Cea mai frumoasă parte din viața mea aici m-a găsit. Am o propunere. În loc să cauți un birou, mai bine gândește-te să cauți o casă. Una suficient de mare sau una cu spațiu de construit. Am putea lucra de acasă.

- Crezi?

- Dacă avem de gând să ducem o viață în natură, ceva îmi spune că în curând va apărea nevoia de mai mult spațiu. Ce părere ai despre asta?

Ea îi zâmbi.

- Că vreau să merg înainte cu tine.

- Ți-o iau înainte? o întrebă. Toate se întâmplă rapid. Fratele tău, taică-tău, surorile tale - toți o să scoată în evidență cât de rapid ne mișcăm. Oamenii vor zice că suntem nebuni.

- Nu-mi pasă, răspunse ea scuturând din cap. Nu m-am mai simțit atât de bine de peste un an. Merit un pic de fericire nebună. Când crezi că o să revenim cu picioarele pe pământ?

- Mai curând decât te aștepti. Am ceva treabă de făcut. Chestii de poliție. O să mă țină ocupat un pic, dar este foarte important.

- Poți să-mi spui despre ce e vorba?

- Vreau să-ți povestesc despre asta, dar e un subiect foarte delicat. Ar putea fi supărător.

- În regulă. N-am o problemă cu „delicat“. Și o să mă străduiesc să iau o față dură.

- Mel nu împărtășește astfel de lucruri cu nimeni, nici măcar cu Jack. Speră că pot să o ajut și să investighez. I-am spus că o să vorbesc cu tine din o mie de motive, dar va trebui să fii discretă cu fratele tău. Fără îndoială

că este absolut de incredere, dar este un aranjament între ei și nu vreau să mă pun eu de-a curmezișul.

- Perfect, spuse ea.

- Mel a avut câteva paciente tinere despre care bănuiește că au avut întâlniri cu un violator. Din ceea ce mi-a descris, cred că are dreptate. În sfârșit am câteva nume - o să stau de vorbă cu ei. Să văd dacă pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat și cine ar putea fi. După aia o să pun mâna pe el. Sau pe ei.

Brie nu se putu abține - o trecu un fior de repulsie. Dumnezeu, ura să se gândească că altcineva trecea prin ce trecuse ea. Mike o lăsă un moment să se adune, iar în cele din urmă ea clătină doar din cap, mâhnită să audă asta.

- Îngrozitor! Ai mai avut vreodată cazuri de agresiuni sexuale? Ești în stare să grăbești lucrurile?

- Nu am lucrat într-o secție care se ocupă de agresiuni sexuale, dar am lucrat cu polițiști de acolo la cazuri în care era vorba și despre violuri, așa că am un pic de experiență. Și am lucrat cu numeroși puști, ceea ce-mi oferă un avantaj în situația de față. Pot să încep fără ajutorul tău, dar sunt convins că-ți voi cere sfatul. Ți convine așa?

- Mă străduiesc. Din întâmplare știu multe despre asta - și nu numai din experiență personală. Am pregătit pentru proces numeroase victime ale violurilor.

- Speram că o să-ți dorești să dai o mână de ajutor. Mă duc să vorbesc cu câțiva oameni, spuse Mike. Mel moare de nerăbdare să te vadă.

- E la Doc?

- În momentul ăsta ar putea fi chiar aici.

Deschise ușa și o văzu lângă intrarea din spate a barului, în brațe cu David pe care îl legăna ca să stea potolit, oferindu-le lor puțină intimitate. Îi făcu semn să vină. Dar Brie se ridică de la masă și se duse să o salute.

Desfăcu brațele pentru Mel și bebeluș și se îmbrățișară ca niște surori.

Mel îl așază pe David pe locul de lângă ea la mica masă de bucătărie, iar Brie se duse să aducă două sucuri.

- Cum e să fii în bucătăria mea? o întrebă Brie pe Mel.

Mel surâse.

- Ți-a luat destul timp.

- A trebuit să mă gândesc pe îndelete...

- Ești frumoasă, spuse Mel. Nu e nici urmă de îndoială în ochii tăi.

- Crezi că și ei vorbesc? Bărbații?

- Nu la fel ca noi. Mike nu o să vorbească cu Jack despre tine, sunt convinsă de asta. Jack a fost un idiot în ceea ce vă privește pe tine și pe Mike.

- Acum i-a trecut, spuse Brie. Cineva ne-a adus micul dejun și l-a lăsat în fața ușii, și bănuiesc că a fost Jack.

- Ei, e foarte bine. E timpul să se dea pe brazdă. Mi-aș cere scuze pentru încăpățânarea fratelui tău, dar tu îl cunoști de mai multă vreme decât mine. Râse. Ar fi trebuit să mă avertizeze cineva că poate să fie o pacoste așa de băgăreată. Și autoritar? Dumnezeuule! Înclină capul. O singură privire e suficientă ca să fie clar că faci ce trebuie. E ceea ce trebuie pentru amândoi. Mike are un fel de aură.

- Așa și trebuie. E un înger. Niciodată nu am fost tratată cu atâta respect și tandrețe. Niciodată. A stat luni întregi de vorbă cu mine ca să mă ajute să depășesc perioada aceea neagră, fără nici cea mai mică aluzie că ar aștepta altceva de la mine. Câți alți bărbați mai cunoști care să se dedice trup și suflet în acest fel, când e posibil să nu primească nimic în schimb?

- Mike este un bărbat cumsecade, spuse Mel. Nu ar pune niciodată femeia la care ține într-o situație dificilă.

- Nu știam sigur dacă voi mai putea vreodată să reacționez în fața unui bărbat, Mel. Nu-ți dai seama cât eram de agitată.

Mel așteaptă în tăcere; dacă Brie voia să-i dea amănunte, putea să o facă. După ce trecură câteva clipe și Brie tot nu mai adăugă nimic, Mel spuse:

- Sunt foarte bucuroasă că în cele din urmă ai rezolvat lucrurile, și asta ni te-a adus înapoi.

Preț de o secundă, Brie privi înainte, clătinând din cap, încă uimită. În astfel de momente îi lipseau cel mai mult surorile ei, dar cu Mel aici, avea cea mai bună relație feminină de care avea nevoie. Acele conversații secrete pe care le împărtășeau femeile.

- Au fost multe la care a trebuit să reflectez, să iau în considerație, dar ideea e că de fapt sunt aici din cauza a ceea ce s-a întâmplat în Sacramento.

Mel ridică din sprâncene.

- Poți să vorbești despre asta ?

- Nu am avut încă ocazia să-i spun lui Jack - dar Mike știe totul. Motivul pentru care am venit pe neașteptate și fără să dau vreun telefon înainte este pentru că Brad a venit să mă vadă. Jerome Powell a fost găsit în Florida, iar Procuratura face demersurile pentru extrădarea lui, ca să-l aducă înapoi pentru proces.

Mel întinse mâna și o puse peste a ei.

- Doamne, Brie! spuse într-un suflet. Cum te simți?

- O să depun mărturie împotriva lui. Bineînțeles. Dar rămân aici până se va întâmpla acest lucru.

- Oh, draga mea. Știi că suntem toți alături de tine.

- A fost bizar - să primesc vestea asta de la Brad. A venit acasă ca să-mi spună. Însă înainte să-mi spună despre Powell, mi-a cerut o a doua șansă, să vedem dacă putem reaprinde ceva din ce a fost între noi. Nu mai este cu Christine.

- Vai, spuse Mel șocată, sprijinindu-se de spătar. Ce părere ai despre asta?

Un surâs tacticos se întinse pe buzele lui Brie.

– I-am arătat ușa, după care mi-am făcut imediat bagajele. Am încheiat acea parte din viața mea. Apoi zâmbetul se șterse, și spuse: Cealaltă parte, procesul – chestia asta va dura ceva mai mult. Va fi ceva mai dificil. Pe cine vreau eu să păcălesc? Mult mai dificil.

Prima ocazie pe care o avu Mike ca să-și prezinte oficial cartea de vizită profesională a fost la liceul Valley, în biroul de consiliere vocațională. Consiliera, doamna Bradford, era o femeie precaută și serioasă și, deși cordială, nu intenționa să-și dea nici un elev pe mâna acestui bărbat fără să fie sigură. O invită să ceară informații despre el la biroul șerifului dacă îi pune la îndoială sinceritatea. Și îi spuse câte ceva despre cum ajunsese să fie noul ofițer de poliție din oraș, arătându-i insigna pe care i-o dăduse Hope. Mai fusese și altă dată la liceu și vorbise cu directorul și cu câțiva dintre profesori, dar numai ca să facă cunoștință, niciodată în cadrul unei anchete. Explică faptul că, în calitatea lui, nu va face arestări, dar că discuțiile pe care le va avea ar putea ajuta la rezolvarea unei probleme.

Îi dădu asigurări doamnei Bradford că elevii cu care voia să stea de vorbă nu aveau absolut deloc probleme, dar că, fără să-și dea seama, ar fi putut avea informații care să-l ajute.

– Gândiți-vă că ar fi vorba despre un martor la un accident – cineva ar putea să aibă informații care ar putea ajuta la rezolvarea unei probleme, fără măcar să-și dea seama de asta.

Doamna Bradford dispăru vreo douăzeci de minute, iar când reveni era pregătită să cheme câțiva elevi în biroul ei să stea de vorbă cu Mike. El bănuia că sunase la biroul șerifului.

Mike stătu de vorbă cu două fete care îi dădură numele unor adolescenți pe care îi văzuseră la petreceri.

Într-o oră, Brenda Carpenter fu adusă în biroul de consiliere și fură lăsați singuri. Îi cunoștea pe părinții Brendei, dar în lunile de când era în Virgin River, pe ea nu o întâlnise. Îi arată și ei insigna.

- Despre ce este vorba? întrebă ea.

- Nu ai dat de necaz, o liniști el. Nu ești obligată să vorbești cu mine, dar sper să o faci. Vreau să te întreb despre un grup de puști, despre o petrecere la care poate ai participat și tu. Poate recent, poate mai demult.

- Nu merg la petreceri, spuse ea.

- Numele tău apare pe o listă pe care o am, cu tineri care au fost la una sau mai multe petreceri pe care le verific. E foarte posibil să fi fost anul trecut. Încerc să aflu despre o petrecere la care ar fi putut fi droguri.

- Nu iau droguri.

- Nu vorbesc despre marijuana. Poate că nu ai știut dacă au existat droguri. Dacă s-au folosit.

- Și atunci cum aş putea să vă ajut?

- E un aspect care merită cercetat. Iar ceea ce ai de spus, dacă ai ceva de spus, nu va merge mai departe. Îi cunosc pe părinții tăi prin Jack și te asigur că nu voi discuta nici cu ei și nici cu nimeni altcineva. Caut informații despre o petrecere la care niște tineri au leșinat sau și-au pierdut cunoștința.

Pupilele ei se micșorară și își miji privirea.

- Ce tot vorbiți?

- S-a întâmplat să te afli la o petrecere la care s-a întâmplat așa ceva? Unde tineri - poate băuți - au leșinat sau și-au pierdut cunoștința? Pentru că o asemenea informație mi-ar putea fi de ajutor.

Brenda aproape că sări de pe scaun.

- Cine v-a spus despre asta? Nimeni nu trebuia să scoată vreo vorbă despre asta.

El desfăcu larg brațele ca să pară abordabil, chiar dacă era doar la nivelul subconștientului.

- O elevă cu care am stat de vorbă pretinde că a fost la o petrecere unde ei i s-a întâmplat așa ceva. Nu pot să-ți spun cine - este confidențial. Nu știi dacă tu ai fost de față sau nu, de aceea întreb.

- Sunteți sigur? Nu un adult v-a spus?

- Nu, spuse el scuturând din cap. În mod categoric nu a fost un adult. Ai ceva pentru mine, Brenda? Este foarte important.

- De ce? De ce este așa de important?

- Pentru că genul ăla de lucruri s-au petrecut, și chiar trebuie să le pun capăt înainte să fie cineva... În fine, adăugă el cu un aer serios, clătinând din cap. Să fim sinceri pentru o clipă - situația ar putea fi mortală. Dacă aș ști ceva, nu aș vrea să fie pe conștiința mea.

- Mortal? Cum? Fiindcă ne-am îmbătat și am leșinat?

- Da, dacă s-a folosit vreun drog care să ducă la pierderea cunoștinței cuiva.

Ea își împreună brațele la piept.

- Ce vreți să spun?

- Hai să o luăm de la capăt! Ai fost la vreo petrecere la care s-a întâmplat așa ceva?

- Am fost la o petrecere, o singură dată, cu mult timp în urmă, unde lumea a băut prea mult. Nu cred că la asta vă referiți.

El ridică din umeri.

- E posibil ca așa să fi părut, dacă s-a pus ceva în bere. Ea trase lung aer în piept.

- Cum spuneam, a fost cu mult timp în urmă.

- Îți amintești cine a fost acolo?

- De ce?

- Pentru că numele tău a apărut o dată, deși au fost mai multe petreceri unde s-a întâmplat asta, spuse el. Eu sunt un om simplu, dar am o bănuială că ai fost o dată și ți-ai dat seama că nu-ți prea plac astfel de petreceri. Nu știu sigur de ce, spuse el ridicând mâinile. Nu vreau decât să obțin niște nume de la tine - confidențial - numai

ca să văd dacă vreunul dintre aceste nume apare la aceste petreceri. Cu regularitate.

Pe fața ei se așternu o expresie speriată, apoi se petrecu o transformare lentă – deveni mânioasă. Începea să se prindă. Acum știa. Nu era singura. Un tip sau mai mulți vânau fetele.

Mike îi întinse un clipboard cu un pix deasupra.

– Orice detaliu ar fi de ajutor, cum ar fi dacă o anumită persoană a fost acolo doar pentru scurt timp, un timp îndelungat, dacă era gazda petrecerii, a adus berea, genul ăsta de lucruri. Ar fi important. Mulțumesc.

Patruzeci de minute mai târziu, când stătea în mașină studiind listele, Mike știa că Brenda era probabil pacienta care rămăsese însărcinată la o petrecere fără să aibă habar cum. Apoi îl izbi ceva care mirosea deopotrivă a șansă și a ușurare. Era un nume pe care îl recunoștea. Apărea pe lista lui Sophie – petrecerea avusese loc cam cu o lună în urmă. Un tânăr despre care își amintea că fusese acolo pentru puțin timp. Însă numele nu apărea pe lista Brendei, la petrecerea la care participase în primăvara trecută, și nici la altele. Tom Booth. Probabil că Tom îi cunoștea pe băieții prezenți la petrecerea la care leșinase Sophie.

Mike ar fi putut să se întoarcă la școală să-i ceară doamnei Bradford să-l cheme pe Tom Booth în biroul ei pentru o discuție, dar până să se gândească prea mult la asta, sună ultimul clopoțel, și urmări cum elevii se scurg valuri-valuri din clădire spre mașinile și autobuzele din parcare. Paul pomenise despre faptul că Tom dădea o mână de ajutor la șantierul de la casa lui Jack după școală, și se întrebă dacă ar putea să dea peste el acolo.

Și dăduse și peste Jack la șantier. Dacă se gândea mai bine, poate că reușea să rezolve două chestiuni delicate în același timp. Brie petrecuse noaptea în patul lui, în brațele lui – fusese ceva mult mai intim decât

o excursie pe coastă, sau o petrecere cu dans la un festival. Dacă Jack va avea o problemă legată de asta, prefera să depășească situația fără ca Brie să fie de față. Era conștient că Brie se întâlnise cu fratele ei în dimineața aceea și spusese că întrevederea fusese lipsită de evenimente; Jack nu păruse să găsească nici un motiv de gâlceavă. Și totuși, asta nu acoperea toate chestiunile dintre doi bărbați care o iubeau pe Brie – un frate protector și un iubit.

Camioneta mică și roșie a lui Tom nu era acolo când sosi Mike la șantier, dar locul era animat, plin de activitate, cu mult zgomot care venea din interiorul casei. Camioneta lui Jack era parcată lângă casă.

Mike găsi înăuntru numeroși bărbați care munceau, și pe Jack în bucătărie, în genunchi, punând plinte în jurul dulapurilor nou instalate. Îl urmări o vreme, apoi spuse:

– Arată foarte bine, aici înăuntru, Jack.

Jack se lăsă pe spate, se propti pe călcâie și ridică privirea spre Mike. Scoase o cârpă din buzunarul de la spate și își șterse sudoarea și rumegușul de pe față. Apoi se ridică în picioare. Jack avea o mulțime de expresii – era amicul simpatic, camaradul, ucigașul cu privire de oțel, și mai era una pe care părea că o rezervă pentru rolul de comandant și conducător. Nu se deosebea prea mult de privirea pe care un tată i-ar arunca-o iubitului fiicei sale – nu chiar mortală, nu chiar docilă, ci ceva între. În mod intenționat indescifrabilă, netrădând nici o emoție.

– Mulțam, spuse simplu, ca reacție la compliment.

– Mă gândeam că, dacă ai ceva să-mi spui, să-ți dau ocazia să o faci cât este Brie ocupată cu alte treburi.

– Mda, răspunse Jack. Mda, am ceva de spus. Am discutat despre asta, dar vreau să-ți mai spun o dată, ca să știi care este poziția mea. Brie este foarte specială pentru mine și am văzut-o suferind. Dumnezeu, mai mult decât suferință. Știi la ce mă refer.

Mike dădu din cap că da:

- Știu.

- Povestea asta care se petrece între voi... M-am opus. M-a speriat cu adevărat, m-a înfuriat de-a dreptul...

- Știu, spuse Mike din nou. Înțe...

- Fiindcă sunt un prost, îl întrerupse Jack. Clătină din cap, frustrat. Dumnezeuule mare, Valenzuela, de câte ori ai fost gata să-mi sari în ajutor? Erai gata într-o clipită să lupți alături de mine, să te pui în calea pericolului ca să mă aperi pe mine sau pe oricare alt membru al echipei. Nu știu de ce m-am înfuriat așa. Când o femeie din familia ta este rănită așa - pur și simplu vrei să o pui într-o vitrină cu lacăt ca să nu mai poată să ajungă nimeni la ea și să o rănească din nou, chiar dacă e cel mai rău lucru pe care l-ai putea face.

Scutură iar din cap, iar expresia lui era acum ușor de citit. Era deschis.

- Îmi cer iertare, omule. Te-am considerat fratele meu înainte încă de a-i arunca tu o privire lui Brie. Știu că e în siguranță cu tine.

Mike se trezi chicotind.

- Uau! spuse. Probabil că Mel te-a ținut sub papuc și te-a bătut la cap...

Expresia lui Jack deveni morocănoasă.

- Aș vrea să știu de ce naiba întotdeauna Mel primește laudele când în sfârșit încep să mă fac și eu înțeles? Ce te face să crezi că nu am reflectat pe îndelete la toate astea și...

- N-are nici o importanță, spuse Mike întinzându-i mâna. Îți mulțumesc. Jack îi luă mâna, iar zâmbetul lui Mike se evaporă. Expresia de pe chipul lui deveni serioasă. Jack, îți dau cuvântul meu! Am de gând să fac tot ce-mi stă în putere ca să o fac fericită pe sora ta. O să o apăr cu viața mea.

- Așa să faci. Altfel, jur... spuse Jack pe un ton grav.

Mike nu se putu abține să nu zâmbească.

- Și ne-am descurcat atât de bine preț de un minut.

- Mda, în fine...

- Nu o să te dezamănesc, spuse Mike.

Jack rămase tăcut o clipă, apoi zise:

- Mulțam. Știam. Doar că mi-a trebuit un timp. Tipii ca noi...

- Mda. Mike râse. Tipii ca noi. Cine ar fi crezut vreodată?

Jack își trecu mâna peste gâtul plin de transpirație și spuse:

- Mda, în fine, ai grijă! O dai în bară ca mine și brusc te trezești că crești o echipă de fotbal.

- O să am grijă, spuse Mike. Arată-mi casa, Jack! Se pare că lucrările merg foarte bine.

- Da, să-l găsim pe Paul să ne facă un tur. Aveam de gând să mă țin de cuvânt - o să facă o capodoperă din ea.

După vreo treizeci de minute în care se uită la fiecare detaliu din opera lui Paul, Mike văzu camioneta lui Tom Booth oprindu-se. Tom parcă, apoi coborî și se apucă de treaba lui de curățat și de strâns gunoaiele. Mike își calculă abordarea; soarele se îndrepta spre zenit, iar el stătea la o șuetă cu Jack și Paul. În cele din urmă Jack plecă să facă un duș rapid ca să poată să ajute la servirea cinei la bar, iar Paul se întoarse în casă ca să vadă ce face echipa care se pregătea să termine lucrul.

Mike se îndreptă spre Tom.

- Bună, spuse. Îmi acorzi un minut?

- Sigur că da, spuse Tom lăsând molozul să cadă la picioarele lui și scoțându-și mânușile. Care-i treaba?

- Acum ceva timp am vorbit cu tine despre niște petreceri și...

- Ascultă, Mike, ți-am spus - am fost la vreo două, doar din curiozitate. Ce se întâmplă?

- Caut ceva, spuse Mike ridicând din umeri. Droguri.

- Droguri? întrebă Tom. Am văzut vreo două țigări cu marijuana trecute de la unul la altul. Am tăiat-o. Îl știi pe tata. Dacă aș fi prins în preajma chestiei ăsteia aș fi în cine știe ce academie militară. Poate într-un penitenciar. Aș fi terminat. Tata nu e genul de tip liberal.

- Mda, spuse Mike cu un zâmbet. Mi-am dat singur seama de asta. De fapt, caut altceva. Ceva ce nu vezi în fiecare zi.

Tom înclină capul, privind în pământ.

- N-am văzut altceva, spuse.

- Fiule, uită-te în ochii mei și spune-mi asta!

Tânărul ridică privirea.

- Serios, am plecat când am văzut că apar două țigări cu marijuana. Am fost pedepsit fiindcă am fost undeva unde era bere. Tata nu e cel mai sever tip dintre tați - am băut o bere cu el. Atunci a fost bere pur și simplu, fără condus după, fără petreceri cu valuri de bere în pădure. Dar...

Mike așteptă.

- Dar? întrebă într-un târziu.

- Eram deja pe picior de plecare, dar am bănuir că se întâmpla ceva. Ridică din umeri. Vreo doi puști care s-au despărțit de grup și au făcut ceva cam pe ascuns, dar n-au lipsit mult. Înțelegi?

- Care a fost bănuiala ta? întrebă Mike, ciulind urechile.

- N-am idee. Poate ecstasy? Metamfetamină? Habar nu am. Ceva necurat. Doamne, nu voiam mai mult de o bere, să văd o țigară cu marijuana în siguranță, de la depărtare. Altminteri aș fi...

- Terminat, încheie Mike propoziția. Cine a dat petrecerile la care ai văzut asta?

Tom lăsă privirea în jos din nou, clătinând din cap. Apoi, înainte ca Mike să-i spună să se uite în ochii lui, ridică privirea și zise:

- Uite ce e, nu mi-ar păsa dacă nemernicul ăla mic ar da de necaz - mi-ar face plăcere. Dar zău că nu am nici

cea mai vagă idee ce s-a întâmplat. Dacă aș ști ceva și aș crede că ar putea să fie cineva rănit, ți-aș spune totul, dar nu pot să dau în gât un tip pentru droguri când s-ar putea foarte bine să nu fi fost decât un schimb de numere de telefon. Înțelegi?

Mike rămase tăcut un lung moment. Apoi spuse:

- Înțeleg. Hai să mai vedem o dată cine a fost la petrecerile alea, bine?

- Asta se poate, spuse Tom.

capitolul 12

Dintre toate femeile din Virgin River despre care Mel și-ar fi putut imagina că ar avea o mamografie pozitivă, Lilly Andersen, care născuse și crescuse șapte copii, era cea din urmă. Lilly care îi era atât de dragă lui Mel. Dar acesta era adevărul - radiologul telefonase și spusese că radiografia era relevantă. Că Lilly trebuia să consulte un specialist imediat.

Mel era nemulțumită și de faptul că pe lângă diagnosticul probabil, Lilly slăbise mult în ultima vreme. Spera și se ruga ca pierderea în greutate să se datoreze faptului că alerga peste tot după micuța Chloe în vârstă de un an.

Chloe. Numai patru persoane cunoșteau adevărul - Mel, Doc, Lilly și Buck Andersen. Toată lumea credea că Chloe era un nou-născut abandonat pe care Lilly o îngrijea de când avea trei săptămâni. Însă Chloe era carne din carnea ei. Propriul copil al lui Lilly.

Și acum trebuia să-i spună acestei femei că ar putea să aibă cancer de sân.

- Îmi pare rău, Lilly. Dar măcar am descoperit-o, și chiar dacă nu sunt vești bune, măcar te poți concentra asupra tratamentului. Te-am programat la clinica Eureka pentru mâine.

- Așa de curând? întrebă ea agitată.

- Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Te poate duce Buck acolo, sau ai nevoie de mine?

Atât de tipic pentru ea, Lilly zâmbi - zâmbetul acela al ei blând, liniștitor - îi atinse mâna lui Mel și spuse:

- Nu-ți face griji, Mel! O să-l pun pe Buck să-și ia o zi liberă.

- Vrei să vorbesc eu cu el? Fiindcă e important.

- Nu, mă descurc eu cu Buck. Dar nu mă vor opera imediat, nu?

- Nu. Dar îți vor face o biopsie. S-ar putea să încerce să aspire un nodul sau să-ți mai facă o serie de radiografii și analize de sânge. Însă, dacă e nevoie de operație, cred că vor apela la asta curând. Radiologul a descris radiografia drept semnificativă. Ai simțit vreun nodul sau mai mulți?

- Nu chiar - dar oricum sunt masivă și bondoacă.

- Lilly, o să ai nevoie de ajutor cu Chloe. Cred cu tărie că ar trebui să-i spui familiei adevărul despre Chloe. Copiilor tăi.

- O să ne descurcăm, Mel. Nu vreau să-ți faci griji.

- Nu-mi fac griji. Acum tratamentul este bun - rata de supraviețuire pentru cancerul de sân este mare. Dar dacă va trebui să faci tratament, s-ar putea să nu te simți bine. Mi se pare că merită să știe și ei. Și sunt toți minunați. Nu-ți vor purta pică pentru asta.

Ea râse și spuse:

- Dacă tu nu-mi porți pică, bănuiesc că nimeni nu mi-ar purta!

- Să nu uiți - dacă va exista o reacție, nu va fi decât o reacție. Și asta temporară, până când se vor așeza lucrurile. Să nu-ți fie frică de ei, Lilly! Te adoră.

- Sunt norocoasă din punctul ăsta de vedere, replică Lilly.

Dar aici se termina norocul lui Lilly. Cancerul ei de sân era avansat și agresiv și se răspândise la sistemul limfatic și la plămâni. După o mastectomie bilaterală

realizată la o săptămână după vizita ei la chirurg, oncologul o supuse unui tratament foarte puternic de radioterapie și chimioterapie. Chloe stătea cu sora ei cea mai mare, Amy, fiindcă Lilly era slăbită și bolnavă.

Din păcate, în munca de poliție era ceva obișnuit să-ți dai seama imediat cine erau tipii cei răi, și totuși să nu ai cauza clară sau dovada necesară pentru un mandat de percheziție sau pentru o arestare. Mike se amăgise singur că avea să fie mai ușor într-un oraș așa de mic, unde toată lumea părea să știe ce se petrece. Dar în Virgin River se confrunta cu aceleași probleme pe care le întâlnește și în L.A.

După ce vorbise cu Tommy și cu alți douăzeci de adolescenți, avea liste întregi de nume care se regăseau la mai multe petreceri care avuseseră loc începând din mai anul trecut până în lunile din urmă. Era posibil să fi fost chiar și mai multe, însă Mike nu avea cunoștință de ele. Mike făcu un drum la Garberville ca să vorbească cu un băiat de 19 ani, Brendan Lancaster, care, împreună cu fostul prieten al lui Tommy, Jordan Whitley, erau singurii băieți prezenți la toate petrecerile. Celelalte câteva nume care apăreau de mai mult de două ori erau probabil personaje fără importanță – momeala – băieți care fuseseră la petreceri, dar care habar nu aveau ce se întâmplă acolo. Mike își dădu seama din discuția cu ei – răspundeau confuz și păreau sinceri, dar reacțiile pretins confuze ale lui Whitley și Lancaster erau în mod clar nefirești. Foarte puține nume de fete apăreau mai mult de o dată.

Ceea ce-l deruta pe Mike era combinația de droguri care îi făcea pe tineri – în mod special pe fete – să leșine și probabil alte droguri care îi excitau. Era o combinație ciudată. Oare era vorba de rohypnol și fie ecstasy, fie metamfetamină la aceeași petrecere? Părea un „cocktail” – și în plus, unul mortal.

Mike se convinsese cu ușurință că Tom Booth nu avea nici o legătură cu grupul acesta. Se dusesese la o singură petrecere din curiozitate, stătuse mai puțin de o oră și văzuse că lucrurile nu se îndreaptă într-o direcție bună. Se hotărâse să plece de acolo înainte ca situația să se ducă rapid la vale. Fusesse acasă la un prieten de vreo două ori înainte să o cunoască pe iubita lui și să înceapă să se întâlnească cu ea; era bere la dispoziție, dar nu văzuse niciodată pe nimeni leșinat în vreo împrejurare, poate pentru că nu stătuse niciodată prea mult. Nu cunoștea multă lume, dar dăduse numele celor pe care îi știa, iar numele acelea, coincidență, duceau din nou la Whitley și Lancaster.

- Îți vând un pont, îi spuse Mel lui Mike. Băiatul pe care-l cauți are Chlamydia. Dacă sunt mai mulți băieți cu Chlamydia, o împrăștiie de la unii la alții.

- Dar nu pot să ajung acolo, îi spuse el.

- Atunci poate că va trebui să-l prinzi.

- Poate, spuse Mike.

Și imaginea care îi trecu prin fața ochilor cu el ținând sub observație o petrecere de adolescenți și așteptând ca băieții ăia să drogheze și să violeze o fată naivă a fost suficient să-l facă să vrea să verse. Se gândi că probabil va trebui să capete ceva ajutor, ceea ce însemna să se ducă din nou la șerif, însă tot ce avea era o listă cu numele unor adolescenți care băuseră, poate fumaseră un pic de marijuana, și cam atât putea să spună. Până nu dădea de ceva semnificativ, nu putea să raporteze nimic nimănui. Va trebui, pur și simplu, să continue să stea de vorbă cu puștii ăia, să-l pună pe Zach Hadley să ciulească urechile la școală, poate avea ceva noroc.

Se apropia Ziua Recunoștinței, iar Mike era prins cu povestea asta când Paul făcu o invitație la cină acasă la general, pentru el și Brie. Vanessa avusese ideea de a saluta primirea lui Brie în comunitate - un gând generos, care era tipic pentru ea. În timp ce generalul - care

avea comanda în bucătărie – și femeile erau ocupate, Paul și Mike stăteau afară, lângă padoc, cu câte o bere în mână, în ninsoarea ușoară ca o pulbere dintr-un sfârșit de amiază. Tocmai vorbiseră despre faptul că Tommy muncea din greu la șantierul casei lui Jack, meritându-și din plin banii pentru că păstra locul curat, fără moloz și alte gunoaie, când acesta apărură călare de pe o potecă din spate, cu o fată pe un alt cal.

– Ia uite-l pe Romeo, spuse Paul.

– O iubită nouă? Întrebă Mike mijindu-și ochii ca să vadă mai bine.

– Minunata Brenda. Se ține după ea dintotdeauna. Cred că până la urmă caii i-au făcut sarcina ușoară.

„O, Doamne! se gândi Mike. Chestia asta o să o spe-rie de moarte.“

– Ăăă... ascultă, zise. Am o problemă. O să încerc să-ți explic mai târziu, dar fă-mi o favoare, vrei? Când ajung aici, du-l pe Tommy de aici. Spune-i că ai nevoie de ajutorul lui – lemne de foc sau ce crezi. Am eu grijă de calul lui. Am nevoie de un minut cu fata.

– Totul e în regulă? Fiindcă e o fată drăguță...

– Da, chiar e o fată drăguță. Dar am o treabă cu ea – nu are nici o problemă, te asigur. Dacă nu reușesc să o conving că nu o să vorbesc niciodată cu nimeni despre ea, s-ar putea ca Tommy să-și piardă feblețea din cauza unei chestii stupide ca nervii. Nervi de polițai.

– Ți-ai fluturat insigna prin zonă, amice?

– Mda, la liceu.

– Oh, la dracu'! spuse Paul. Ai face bine să îndrepti lucrurile fiindcă lui Tommy i-a venit mintea la cap după un mic necaz cu taică-său, și e posibil să se datoreze chiar fetei ăsteia.

– Da, așa o să fac. Nu-ți face griji, spuse Mike.

Evident, exact așa cum se aștepta Mike, Brenda avea un aer panicat când îl observă cu coada ochiului pe Mike la padoc. De fapt, trase de hățuri și își încetini calul.

Mike încercă să-i trimită un semnal, mijindu-și ochii și clătinând foarte ușor din cap, dar ea era pierdută. Speriată. Nu voia nicicum ca noul ei iubit să afle prin ce trecuse. Nu voia în ruptul capului să stea la masă cu polițaiul ăsta și să tremure tot timpul cinei.

- Tommy, prietene, ajută-mă o clipă, vrei? spuse Paul. Am nevoie de o mână de ajutor să duc în casă niște lemne. Se ocupă Mike de calul tău.

- Ești sigur? întrebă Tommy descălecând. Poate că ar trebui să ducă Mike lemnele cât o ajut eu pe Brenda cu caii.

- Oh, brațul lui, știi... încă-i face probleme. Hai!

- Te descurci cu calul, Mike?

- Bineînțeles, spuse Mike. Iubita ta poate să-mi arate ce să fac.

- A, Mike. Ți-o prezint pe Brenda. Brenda, el e Mike Valenzuela, un prieten de familie.

- Mă bucur de cunoștință, spuse Mike întinzându-i mâna tinerei fete care o luă fără vlagă, în tăcere, iar pe fața ei era încă întipărită expresia de surpriză și îngrijorare.

Mike urmări peste umăr cum Paul îl îndepărtă pe Tommy, cu brațul pe după umărul lui, îndreptându-se spre casă, pe deal în sus. Brenda se dădu jos de pe cal și se duse cu calul spre grajd.

- Brenda, nu te panica! Nu știe nimeni că am vorbit cu tine. E în regulă?

- Sigur, zise ea agitată.

- Nu te grăbi, spuse el. Tommy este un băiat bun. Nu o lua la sănătoasa din cauza mea. Nu spun nimic nimănui. M-am întâlnit cu părinții tăi la bar de zece ori după ce am vorbit noi doi și nu am suflat o vorbă. Ți-am spus, discuția noastră a fost confidențială.

- Mda, dar ați fost prin toată școala. Oamenii vorbesc.

- Da, spuse el. Dar vorbesc și cu mine. Ascultă, ar trebui să știi ceva despre iubitul tău - am ajuns să-l cunosc

și cred că e un tip pe cinste. Dacă-ți faci griji că ar putea să afle niște chestii, ar fi mai bine să vină de la tine - dar e doar părerea mea. Cred că este un băiat puternic și cinstit. De la mine nu o să afle nimic.

Brenda își ducea calul spre grajd, dar se opri.

- Știți mai multe decât spuneți, nu-i așa?

- Da, răspunse el.

- Știți cine a fost? Întrebă ea fără să adauge alte detalii.

El însă știa detaliile. Putea să continue să facă pe prostul cu ea sau să întindă coarda și să spere că va da roade.

- Da.

- Îmi spuneți și mie?

- Nu.

- De ce nu?

- Nu am o victimă. Nu pot să fac o arestare sau să trimit în judecată fără o victimă. Și așa cum nu o să spun nimănui ce ai spus...

- Sunt mai multe persoane care ar putea fi victime? întrebă ea.

O privi în ochi neclintit.

- Tu ce crezi?

- Oh, nu. Ochii i se umplură de lacrimi - probabil că-i trecuse prin minte fulgerător posibilitatea ca și alte fete să fi trecut prin ce trecuse ea. Oh, Dumnezeuule!

- Da, nu e o treabă prea drăguță, nu? Oricând vrei să vorbești despre asta, să analizezi situația, știi unde să mă găsești. Nu-ți cer să faci nimic, dar vreau să încerci să ai puțină încredere în mine. O să te las în pace, și nu o să spun *niciodată* nimic despre viața ta personală, sau despre relația mea cu tine decât dacă îmi dai tu voie. Înțelegi? Hai să ne îngrijim de cai! Și poartă-te ca și când tocmai ne-am împrietenit. Da? Prieteni de încredere...

- Nu știu cum se face, spuse ea, emoționată.

- Ba sigur că știi. O să stăm la masă, o cină simpatică, o vizită la familia Booth. Îți fac cunoștință cu Brie - o să-ți placă la nebunie, spuse el cu un zâmbet. Fac pariu

că semăna mult cu tine când avea 16 ani. Note bune, iubiți simpatici, familie grozavă. O să te simți minunat. Trebuie să ai puțină încredere în mine, Brenda. Nu am trădat niciodată pe nimeni.

- Ce se întâmplă dacă nu găsești o victimă ca să poți să arestezi pe cineva?

- Oricum o să-l prind, spuse el. Încerc să gădesc soluții ca să nu te implic pe tine.

Dădură șeile și harnașamentul jos, apoi începură să perie caii. După vreo zece minute ea spuse:

- Mulțumesc, Mike.

- Hei, Brenda, cred că suntem de aceeași parte a bariadei. Nu vrem să mai fie cineva rănit.

Încă nu trecuseră două săptămâni de când Brie era în Virgin River, dar lui Mike i se părea că sunt împreună de când lumea. Indiferent ce le rezerva seara, fie că era un grătar pentru cină și o plimbare rapidă prin curte până la rulotă, sau cina cu generalul și familia lui, când în cele din urmă erau singuri nici nu se închidea bine ușa, și erau unul în brațele celuilalt. Dormeau complet dezbrăcați de când venise Brie și probabil că așa avea să fie mereu. Mike se gândea la ea toată ziua și aproape în fiecare noapte făceau dragoste mult, lent, delicios. Apoi mai erau și diminețile...

- Nimeni nu face atât de mult sex, îi șopti ea gâfâind satisfăcută.

- Nici măcar eu nu am făcut atât de mult sex, recunosc eu tot gâfâind.

- Este o lună de miere, asta este, îi spuse ea.

- Eu am avut două luni de miere, și nici una nu se compară cu asta.

- Ei bine, eu am avut una, dar în comparație cu asta nu a fost nimic. Chicoti. Ești uimitor, Mike, îi spuse ea.

Se ridică și o privi intens în ochi.

- Ești o femeie pasională, Brie. Ai un libido puternic. E foarte bine că ai ales un bărbat hispanic. Zâmbi larg. Avem reputația că suntem în stare să ne descurcăm cu femei senzuale ca tine.

- Te descurci excelent cu mine. Crezi că povestea asta o să înceteze curând?

- Dacă natura își urmează cursul, da. De aia profit de tine chiar acum. Știu ce se întâmplă în perioada sarcinii.

- Abia aștept sfârșitul zilei, spuse ea. Tremur toată ziua numai când mă gândesc...

- Urmările, spuse el rostogolindu-se din nou pe spate. Și mie mi se întâmplă la fel. Chicoti. E chiar un miracol, asta e. Nici măcar nu eram sigur că pot să o fac.

- Poftim?

Se răsuci din nou pe o parte și o privi.

- Am ieșit din comă cu câteva chestii lipsă. Erectiile, de exemplu.

- Serios? Întrebă ea făcând ochii mari. Fiindcă acum ai mai mult decât e nevoie.

- Mi-a trebuit aproape un an ca să-mi revin, iar după aceea totul a fost complet imprevizibil. Când m-am culcat cu tine prima oară, nu știam dacă o să meargă, cât de bine o să meargă, dacă o să meargă mult timp...

- Și cu toate astea, te-ai aventurat?

El ridică din umeri.

- Mai reacționasem față de tine și altă dată... Speram.

- Mendocino, spuse ea zâmbind.

- Știai. Mă întrebam.

- Ce s-ar fi întâmplat dacă în acea primă noapte nu ar fi mers?

El își plimbă mâna pe umărul ei gol, apoi coborî spre coapsă. Tot ceea ce voiam era să te ajut să te simți bine la o atingere plină de iubire. Cel mai important lucru era să-ți fac ție plăcere. Eram pregătit să mă revanșez. În nenumărate feluri minunate.

Ea închise ochii.

- Te pricepi, murmură.

El râse, un râs gâlgâit din gât, mândru din cale-afară că făcuse una dintre minunile lui. Nimic din viața lui până în acest moment nu se compara cu fericirea pe care o simțea când ea îi răspundea, când era transportată de plăcerea pe care i-o oferea. Însă și mai dulci erau momentele când o ținea în brațe după aceea, murmurându-i noaptea sau vorbindu-i tandru în lumina primelor ore ale dimineții. Erau vorbe de dragoste, care de obicei nu făceau decât să-i excite total din nou, sau doar discuțiile unor parteneri care-și planifică zilele, viața. Apoi erau discuțiile despre copii, despre o casă pe colină, despre o viață împreună care ajungeau până la bătrânețe. Toate acestea îl făceau să se simtă întreg pe dinăuntru, îi ofereau esența vieții, care-i lipsea. Mai avusese femei, dar acum era prima oară când avea un partener adevărat.

Cu părul căzându-i pe umeri, Brie se sprijini în cot și-i întâlni privirea zâmbitoare.

- Se apropie Ziua Recunoștinței, spuse. Ești sigur că vrei să rămâi aici?

El ridică din umeri.

- Mel și Jack nu pot pleca nicăieri - ea e însărcinată. Preacher și Paige sunt aici - asta înseamnă familie. Dacă tu vrei să te duci la Sam, vin și eu cu tine. Dar nu vreau să mă duc în L.A. încă.

- Nu mă ții ascunsă de familia Valenzuela, nu?

- Dumnezeu, nu. Le-am spus tuturor, fiecăruia dintre ei. Ba chiar le-am spus să aibă grijă fiindcă ești bilingvă și isteată. Însă nu sunt pregătit să te împart cu altcineva. În casa mamei mele care este catolică am avea dormitoare separate pentru că nu suntem căsătoriți. Chiar dacă am 37 de ani și știe că trăim împreună, este căminul ei catolic. Am putea să stăm la hotel, dar cred că amânăm vizita asta pe mai târziu. Mai lasă-mă puțin. În viața mea nu am fost atât de fericit,

și toată ziua abia aștept momentul când vom fi în sfârșit singuri. Se juca cu părul ei care cădea pe umeri. Sunt lacom. Viața mea nu poate fi mai bună decât acum.

- Cum rămâne cu Crăciunul? îl întrebă ea.

- Ce-i cu Crăciunul?

- O să se supere familia ta dacă mergem la tata de Crăciun? Fiindcă toată familia mea plus sora lui Mel, cumnatul ei și copiii vor fi acolo - și vreau să fiu cu ei.

- Atunci acolo vom fi. Putem să fim cu familia Valenzuela altă dată. Nu uita, *mija*, că familia mea este așa de mare încât părinții mei nu se așteaptă să se adune toți copiii împreună cu familiile lor în fiecare an. O să facem Crăciunul împreună cu ei altă dată.

Ziua Recunoștinței căzu în ultima joi a lunii, iar Preacher pregăti cina la bar. Au fost invitați generalul Booth cu familia, însă se duseră cu mașina la Bodega Bay ca să fie cu sora și nepoata lui. Printre invitați au fost incluși mai mulți locuitori din Virgin River, oameni de care Preacher și Jack se îngrijiseră mult timp, și devenise o tradiție să le servească masa de sărbătoare la bar. Erau Doc și Hope McCrea, Connie și Ron de la magazinul din colț, Lydie, bunica lui Ricky, Joy și Bruce, din josul străzii. Acum că Jack și Preacher erau amândoi însurați, închideau barul de Crăciun, dar lui Preacher îi plăcea să pregătească o masă festivă de Ziua Recunoștinței, și ținea barul deschis pentru cazul în care cineva care era singur se rătăcea pe acolo.

Când Mel, Jack și Davie sosiră la cină, Mel le chemă pe cele două paciente ale ei căroră le venea curând sorocul ca să vadă cum se simt și, când văzu că situația este staționară, ceru un pahar de vin, singurul pe care obișnuia să-l bea o dată la trei luni.

- Una din fetele mele a depășit o idee termenul, iar cealaltă are obiceiul să nască mai devreme, spuse

ea ridicând paharul spre Brie. Din clipă în clipă, o să avem nu unul, ci doi bebeluși.

- Cred că ești foarte emoționată.

- Încă mă mai agit un pic, așteptând. Trăiesc pentru bebeluși.

- Și încă te simți bine?

- Mi-am făcut o mie de griji cu ăsta. Dar nu mă dau bătută. Jack mi-a promis că nu-mi mai face asta. Și înclin spre o procedură chirurgicală în timp ce el doarme.

Curcanul era printre felurile cele mai gustoase făcute de Preacher, iar garniturile erau perfecte. Plăcintele fuseseră făcute de Paige care, de când venise în Virgin River, căpătase abilități culinare extraordinare. Preacher se dovedise nu numai un bucătar fabulos, ci și un profesor minunat. Iar ea era o elevă competentă care părea să-și fi găsit menirea în bucătărie cu el.

Mel și Brie ajutară la curățenie, iar Jack dădu o mână de ajutor cu gunoiul și cu măturatul în timp ce-l legăna pe David pe un șold. Mike șterse barul și mesele, dar chiar și așa curățenia îi luă atât de mult timp lui Preacher încât rată ora pentru povești de după baie a lui Christopher. Se duse însă sus ca să-i spună noapte bună și să-l sărute pe micuț, fiindcă își dăduse seama că pur și simplu nu poate să doarmă bine fără să facă asta. După care coborî scările cu pas greoi ca să închidă barul și să se ducă acasă, unde avea să stea întins platonc lângă femeia visurilor lui, așteptând invitația ei care să indice că trecuse suficient timp. În fiecare zi se întreba când urma să primească permisiunea să-și dea drumul. Aștepta în mod categoric ziua ovulației când nu va mai trebui să se abțină și care, după calculele lui, era cam într-o săptămână. Iar menstruația lui Paige era atât de regulată, încât pentru el totul era aranjat aproape la minut.

Când intră în dormitor văzu că Paige era în pat în capul oaselor, cu perne la spate, cu cearceaful tras peste sânii goi și un zâmbet misterios pe chip. Când se încruntă și înclină capul, ea scoase de sub așternut un test de sarcină.

- Ta-taaa! spuse ea. Am reușit, tăticule!

Preacher fu cât pe ce să cadă. De fapt i se umpluseră ochii de lacrimi. Își acoperi fața cu mâinile, încercând să-și recapete stăpânirea de sine, dar era copleșit. Trei luni de abținere, așteptând ziua ovulației, iar el începuse să-și piardă speranța că vor mai avea un copil. Dar Mel avea dreptate. Doar de asta era nevoie. Putea să o mai facă o dată și încă o dată! Dar, stai așa, își spuse. Câte un bebeluș o dată!

Se duse lângă pat, căzu în genunchi și apucă testul de sarcină.

- Oh, Doamne! Oh, iubito! Chiar ești?

- Așa se pare, da.

- Oh, Dumnezeu, spuse el și o luă în brațe și o ținu strâns la pieptul său uriaș. Oh, Doamne!

- Ușurel, John, spuse ea râzând.

El îi dădu drumul imediat.

- Te doare?

- Nu. Râse iar. Bineînțeles că nu. Dar, John, dacă testul ăsta mititel nu greșește, ai terminat definitiv cu abținerea.

- Paige, spuse el foarte serios, chiar crezi?

- Da, John, așa cred. Mi-a întârziat prima oară în viața mea, iar testul este pozitiv.

- Oh, Dumnezeu! Oh, Doamne! Cum te simți? Ești bine?

- De fapt... sunt cam excitată.

- Pe bune! spuse el uluit.

- O, da, pe bune. Povestea asta cu abținerea - bănuiesc că-ți imaginezi că ai fost singurul căruia i-a lipsit, nu-i așa?

- Păi... Te-ai cam enervat într-o vreme....

- Păi, John, tu ai spus la toată lumea când era ziua de ovulație! Va trebui să înveți să fii ceva mai discret pe viitor!

- Tot ce vrei tu, iubito. Absolut tot.

- Perfect. Dezbracă-te! Vino aici, cu mine! Fă chestia aia pe care o faci tu...

Mike se duse cu mașina la șantierul casei lui Jack; era prima săptămână din decembrie - umedă și rece. Preacher sunase la bar și-l rugase pe Mike să se ducă să dea vestea. Preacher urma să se ocupe să închidă barul și bucătăria.

Jack și Paul erau înăuntru și instalau dulapurile; cei din echipa lui Paul își terminaseră deja treaba pentru ziua aceea și erau în rulotă pregătindu-și masa de seară. Soarele era jos pe cer, iar Tommy Booth încă mai aduna resturi și le ducea la tomberon. Mike coborî din SUV și așteptă ca Tom să se întoarcă în direcția lui.

Mike se îndreptă spre Tom.

- Trebuie să te duc acasă, amice. Am vești proaste. E vorba despre Matt. A avut loc o explozie. În Bagdad.

Expresia de pe chipul lui Tom era una de oroare pură. Rămase încremenit preț de o clipă, apoi strigă, *Paul!* Era în egală măsură un urlet și o chemare. Fu suficient ca să-i aducă pe Paul și pe Jack pe veranda casei alergând, și pe unii din echipă să-și facă apariția în ușa rulotei.

Tom se uită înapoi la Mike.

- A murit? întrebă îngrozit cu glas șoptit.

Mike încuviință din cap, și pe loc lui Tom îi tâșniră lacrimi din ochi. Mike îl apucă de braț.

- Lasă camioneta! Te duc eu. Îți aduc eu camioneta mai târziu. Trebuie să fii prudent - sora ta are destule pe cap acum. Nu se poate să ți se întâmple ceva.

Tom se resemnă cu eroism:

- Mda, spuse într-un suflet. N-am nimic.

- Trebuie să încerci să te ții tare pentru ea. Putem să ne întâlnim mai târziu și să-ți pierzi firea, amice.

- Mda, răspunse, apoi o luă la fugă spre SUV-ul lui Mike.

Paul mai degrabă sări din casă decât să coboare pe scândura unde aveau să fie la final construite treptele de la verandă. Alergă spre Mike, cu Jack chiar în urma lui, amândoi cu priviri strălucitoare, pline de întrebări.

- Cineva din Marina Militară a venit acasă, Paul. E vorba despre Matt. O mașină-capcană în Bagdad. A murit.

- Doamne! spuse Paul dintr-o suflare. Vanni! îi țâșni de pe buze.

Se precipită spre camioneta lui înainte ca Mike să poată să-l oprească.

- Jack, am trimis-o pe Mel acasă la general din cauza sarcinii lui Vanni. Probabil că vrei să te duci și tu acolo. Brie o să-l aducă pe Davie în scurt timp.

Tom, Mike și Paul ajunseră cu doar câteva secunde înaintea lui Jack; când acesta din urmă privi din ușă, văzu un reprezentant al Corpului de Pușcași Marini și un preot care stăteau stânjențiți în living, și pe Walt care era în picioare lângă fiica lui.

Tommy se sprijinea de tatăl său, iar Paul îngenunche lângă taburetul pe care ședea Vanni și o luă în brațe. Înainte ca Jack să apuce măcar să intre în casă, ajunse și Mel, parcă mașina și se îndreptă iute spre casă. Jack o opri la ușă.

- Te simți în stare?

- Mă simt bine, Jack. Trebuie să o văd pe Vanni.

- Sigur că da.

Apoi se uită după soția lui care, cu geanta medicală în mână, se duse la pacienta ei. Mel puse o mână pe umărul lui Vanni și spuse:

– Sunt aici, Vanni. Nu vreau decât să fiu aici, adăugă.

Ceea ce nu spusese însă era „ca să fiu sigură că nu ai probleme cu sarcina ca urmare a veștilor“.

În scurt timp casa se umplu și mai mult. Preacher și Paige cu Christopher, Brie cu David. Preacher aduse mâncarea care fusese pregătită pentru cina din seara aceea, plus vreo două sticle de alcool de calitate.

În cele din urmă cei de la Pușcașii Marini discutară cu generalul despre aranjamentele care urmau să fie făcute și îi comunicară că, după ce fusese înștiințată Vanni, un grup asemănător făcuse o vizită și la părinții lui Matt în Oregon. Precizară că-i vor ajuta cu înmormântarea, după ce vor fi luate toate deciziile.

Conducând-o pe Vanni în camera ei, Paul îi aruncă o privire lui Mel peste umăr prin care îi sugera că ar trebui să vină și ea. Ajunși în dormitor, Vanni se întinse în pat, plângând cu disperare. Paul se așeză alături de ea, masând-o blând pe spate.

Mel îi verifică rapid semnele vitale, ascultă bătăile de inimă ale fătului și îi dădu un sedativ ușor care să nu-i dăuneze bebelușului.

Era prima oară când Mel devenea conștientă de legătura cu adevărat specială dintre Paul și Vanni, deși fusese martoră la regăsirea lor cu câteva luni în urmă și îl auzise pe Matt rugându-l pe cel mai bun prieten al său să aibă grijă de soția lui. Chiar acum, în acest moment, Vanni era total dependentă de Paul. Nu de tatăl sau de fratele ei, ci de Paul, care continua să țină cel puțin o mână pe ea, dacă nu să o îmbrățișeze cu ambele brațe.

– Paul, dacă poți, dacă Vanni nu are nimic împotriva, întinde-te lângă ea și stai lipit de ea o vreme. Contactul, preciză Mel. Contactul din iubire este benefic.

– Vanni? spuse el.

Ea se răsuci în brațele lui, dând din cap aprobator, suspinând, iar el se urcă în pat lângă ea și o lipi de el, iar ea continua să plângă.

- Cheamă-mă dacă e nevoie. O să fiu pe aproape, spuse Mel.

Trecu mult timp până când în cele din urmă suspinele se mai potoliră. Vanni avea ochii umflați și roșii, respirația sacadată. Se întoarse spre Paul și spuse, privindu-l:

- Știa?

- Ce să știe, draga mea?

- Știa că o să moară? L-am auzit când te ruga să ai grijă de noi în cazul în care se întâmpla ceva. A fost aproape ca și cum ar fi știut...

- Nu știa. Când lucrurile o iau razna, așa gândești. Asta a fost tot. Întotdeauna te întrebi. În afară de asta, știa și fără să mă roage că voi fi lângă tine.

- Ce-o să mă fac?

Începu din nou să plângă.

- O să trecem peste asta, Vanni. Ai în jurul tău o mulțime de oameni care te iubesc.

- El nu o să fie aici să-și vadă copilul. Fiul lui.

- Ba sigur că va fi. Crezi că nu o să vegheze? Îl cunosc eu - o să vegheze.

Stăteau amândoi întinși pe patul ei și Paul o ținea în brațe. Nu îi deranjă nimeni; nu veni nimeni să vadă dacă sunt bine. Paul auzea murmurul slab al vocilor din încăperea alăturată, dar singurul lucru care conta în acel moment erau Vanni și bebelușul. Era cu fața la el, cu capul pe brațul lui, cu abdomenul strâns lipit de el, iar el simți bebelușul mișcând. Fu inundat de un sentiment de ușurare. Și așa era destul de rău că Vanni trecea prin povestea asta - iar el nu putea să lase să i se întâmple ceva bebelușului. Copilul lui Matt.

Se făcuse întuneric în încăpere. Din hol se răspândea o lucire blândă de la luminile din living și din bucătărie. Respirația lui Vanni devenise mai egală și mai calmă – dormea, probabil datorită sedativului. Se depărtă de ea fără tragere de inimă; știa că nu avea cum să justifice faptul că se așeza din nou în pat lângă ea, cu brațele în jurul ei, așa că-i era greu să se dezlipească.

În living își găsi toți prietenii. Așteptând.

- A adormit, spuse el. Mel, am simțit bebelușul mișcând, deci bănuiesc că este bine, nu?

- Este în ultimul trimestru - copilul este destul de puternic. Rezistent. Sunt convinsă că va duce sarcina la bun sfârșit, deși va avea de îndurat multă durere emoțională.

- Vrei să le telefonezi părinților lui? îl întrebă Walt pe Paul.

- Da, aș putea să o fac. Aveți vreo idee ce ar vrea Vanni să facă cu înmormântarea?

- Da, dar nu știu cum o să stea lucrurile, spuse Walt. Dacă avea să se întâmple ceva în Irak, au hotărât împreună să fie adus aici. Nu în Virginia, unde ea nu va locui niciodată. Nici în Oregon, unde nu va crește copilul lor. Crezi că poți să vorbești cu părinții lui despre asta, sau ar trebui să o fac eu?

- Pot să o fac, spuse Paul. Când spuneți aici...?

- Pe pământul meu, spuse generalul. Eu o să fiu mereu aici. Cel puțin aici o să fie casa Vanessei. Există un fel de... copilul ar trebui să aibă o legătură cu tatăl lui.

- Și cu mine, spuse Tommy. Și cu mine.

- Da, bineînțeles, zise Paul.

Și începea să tânjească după clipa în care putea să fie singur și să-l plângă pe cel mai bun prieten al lui. Dar lucrul ăsta nu avea să se întâmple prea curând. Știa că trebuia să fie puternic pentru oamenii aceștia.

Trebuiră să obțină o autorizație pentru înmormântarea pe proprietate privată, și fu nevoie să fie închiriată de la un cimitir din Fortuna o echipă care să sape groapa. A fost ales un loc care putea fi văzut din casă, pe un dâmb, sub un copac mare, un loc în care dacă stăteai vedeai multe hectare de pământ ale generalului Booth. Un contingent de pușcași marini aduse trupul, într-un sicriu închis. Nu se vorbi niciodată despre asta și nimeni nu știu de fapt dacă era o practică obișnuită a Corpului de Pușcași Marini să trimită o gardă de onoare și să execute salutul cu 21 de salve la un conac dintr-o zonă izolată sau dacă un general cu trei stele putea să aranjeze asta cu un telefon sau două.

În jurul locului unde era mormântul au fost așezate scaune pliante; Vanni stătea chiar în primul rând între tatăl și fratele ei, Paul stătea alături de Tom, iar lângă general stăteau părinții lui Matt. În grup, în afară de Preacher, Paige, Jack, Mel, Mike și Brie mai erau Zoe, Zeke, Josh Phillips și Tom Stephens. Erau acolo pentru Paul mai mult decât pentru oricine altcineva, fiindcă atunci când unul dintre ei avea nevoie de susținere din partea fraților, pușcașii erau prezenți.

Drapelul fu luat de pe sicriu, împăturit cu precizie și înmănat lui Vanni care îl strânse cu afecțiune la piept. Se auziră focurile de armă și trompetele jelindu-se.

Mel îl luă pe Jack de mână și i-o puse pe burta ei. Simți o agitație înăuntru, iar ea ridică privirea și îi aruncă un surâs mic. El se aplecă să audă șoapta ei:

– Dragostea mea, n-o să mă mai auzi niciodată plângându-mă în legătură cu copilul ăsta. Niciodată. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că te am pe tine... și copiii tăi.

capitolul 13

În ciuda tuturor lucrurilor, sau poate datorită tuturor lucrurilor, Crăciunul în Sacramento a fost plin

de bucurie și râsete. Erau multe persoane pe lângă Mel care să o ajute să se ocupe de David, lăsându-i răgaz să se relaxeze. Casa lui Sam Sheridan fremăta de gălăgie, mâncare, iubire și petrecere. Mike a fost atras în mulțime cu entuziasm, pentru că fericirea care strălucea în ochii lui Brie le aduse tuturor ușurarea și recunoștința.

Sora lui Mel, Joey, soțul ei, Bill, și cei trei copii ai lor se alăturară celor cinci frați Sheridan, consoartelor lor și, cu David, nouă mici membri ai familiei Sheridan, se adunaseră în total 25 de persoane, din care unsprezece campaseră în curtea lui Sam, fiindcă înăuntru era folosit fiecare dormitor, canapea extensibilă, sac de dormit și fotoliu.

Prima noapte în oraș a fost relativ liniștită; Brie și surorile lui Jack împreună cu soții lor trecură pe acolo ca să-i salute și să le ureze bun venit, după care se duseră înapoi la casele lor devreme, dar în ajunul Crăciunului deveni brusc din ce în ce mai animată cu fiecare persoană prezentă. Afară, strada arăta ca o parcare, cina fu copioasă și haotică, iar spălatul vaselor dură o veșnicie. Seara însă abia începuse.

– Pe aici avem câteva tradiții, îi spuse Bob, cel mai în vârstă dintre cumnați, lui Mike. Totul începe pe terasă.

– Pe terasă! se băgă în discuție Ryan, al treilea la rând.

– Acolo mergem după cină, îl informă Jack. Mai întâi băuturile, apoi vin țigările de foi și la sfârșit brandy-ul – după care în general femeile sunt furioase la culme.

– Îmi sună cunoscut, zise Mike.

În timp ce femeile se adunaseră ca de obicei în living, Sam aprinse încălzitoarele de pe terasă.

– Așa faceți și în familia Valenzuela? Vă împărțiți pe sexe? îl întrebă Sam pe Mike.

– Mda, dar acasă la mama bărbații ocupă garajul în care se găsesc o masă de biliard și un frigider. În frigider avem *cerveza*. E ca un fel de club.

- Hmm. Aș putea să aduc și eu o masă de biliard, rosti Sam gânditor.

Înăuntru, femeile erau preocupate de plăcintă, cafea și David, care se simțea foarte bine cu toată lumea și încerca să se cațăre pe mobilă. Se târa de colo-colo în patru labe în pijama, pregătit să fie dus la culcare după ce nivelul de zgomot se mai reducea un pic. Nimeni nu păru să bage de seamă când sună soneria. Donna, care stătea cel mai aproape, răspunse. Când se întoarse în living, se aplecă și îi șopti ceva lui Brie la ureche.

- Nu zău? zise Brie. Hmm... Vrei te rog să-l chemi tu pe Mike?

- Sigur că da, pisicuțo.

Brie se duse la ușă și-l găsi pe Brad în hol cu o cutiuță de cadouri ambalată și un coș mare cu vin, mezeluri și brânzeturi legat cu o fundă viu colorată.

- Bună, Brad, spuse ea. Ce cauți aici?

- Mă gândeam că poate ai avut suficient timp să te calmezi și să reflectezi asupra situației. Ți-am adus ceva. Asta e pentru tine, iar asta pentru familie.

„Se așteaptă să fie invitat“, se gândi ea. „Încă mai crede că ne pupăm și ne împăcăm. E nebun de legat.“

- O să iau asta, spuse întinzând mâna după coș. Îl puse pe masa din hol, în spatele ei. Dar ar trebui să iei cutiuța înapoi. O să le transmit tuturor salutările tale.

- Hai, Brie! Dă-mi o șansă!

Ea clătină din cap cu tristețe.

- Brad, ai venit mult prea târziu.

Mike apăru în spatele ei. Îi simți prezența înainte să-i simtă mâna pe umăr.

- Brad, zise Mike cu o mișcare din cap.

Brie ridică mâna și o puse peste mâna lui Mike. Cu celălalt braț el o prinse delicat de talie, strângând-o lângă el. Îi veni în minte Crăciunul de anul trecut, când Brad era cu cealaltă femeie și cu copiii ei, iar ea era aici, singură și nefericită în mijlocul numeroasei ei familii.

Iar acum, cu brațul lui Mike în jurul ei, simțindu-i căldura, nu-și amintea să se fi simțit vreodată mai în siguranță.

Pe chipul lui Brad se așternu o expresie ciudată, și izbucni într-un hohot de râs.

- Nu se poate, spuse.

- Ar trebui să pleci, Brad, zise Brie.

- Nu zău, spuse Brad sceptic. Nu cred că ești cu tipul ăsta.

- Crăciun fericit, Brad, zise Brie. Sărbători cu bine.

Brad râse.

- Dumnezeule, ar fi trebuit să-mi dau seama. A fost la spital. De aia...

Brie se răsuci și-l privi pe Mike. Îi zâmbi. A naibii să fie dacă o să-i spună ceva despre relația lor lui Brad.

Brad privi în jos stânjenit. Apoi, întâlnind privirea lui Brie, întrebă:

- Ești sigură?

- O, da. N-am fost niciodată mai sigură de ceva, spuse ea.

Brad trase adânc aer în piept, apoi se întoarse încet, lăsându-i pe Brie și pe Mike singuri în hol. Ea se sprijini din nou pe Mike și-i simți răsuflarea pe gât.

- Dumnezeule, îmi pare rău pentru el, spuse Mike.

- Chiar îți pare?

- Da. Cred că e un chin pentru el știind ce-a pierdut.

- Crezi că chiar își dă seama? îl întrebă ea.

- Zău, Brie, are multe defecte, dar prost nu este. Până acum și-a dat seama. A renunțat la o femeie incredibilă. Genul de femeie puternică, pasională care e în stare să-și ia un angajament pe viață, din momentul în care a făcut o alegere. Pentru un bărbat nu se ivesc multe asemenea ocazii. Crede-mă, știu ce spun.

- Poate că el nu înțelege asta. În timpul scurt de când suntem un cuplu, tu m-ai atins în locuri despre care el nici măcar nu știe că există, zise ea.

- Hmm, făcu el frecându-și nasul de gâtul ei. Nu fiindcă am eu ceva special. Fiindcă tu nu-ți reprimi trăirile. Te întrebi ce era în cutiuță?

- Nici măcar nu sunt curioasă. Și tu ești special din multe puncte de vedere. Ce-ți dorești de Crăciun, Mike? îl întrebă.

- Pe tine. O întoarce spre el și o privi în ochi. Te simți bine?

- Nu mai are cine știe ce efect asupra mea, Mike.

- Nu te mai întrebi ce n-a mers? întrebă el plimbându-și delicat degetul pe obrazul ei.

Ea scutură din cap.

- Acum șase luni nu găseam prea multe motive pentru a continua să trăiesc. Habar nu aveam că o să gălesc tipul ăsta de fericire cu tine.

- Nu credeam că am vreo șansă.

- Ai fost atât de bun cu mine. Atât de răbdător și afectuos, așteptând ca eu să fiu pregătită. Și atât de pătimăș - că n-am putut să-ți rezist.

- Trecutul meu îl îngrijorează pe fratele tău.

Ea râse.

- Trecutul lui a îngrijorat toată familia. Ar trebui să-și facă griji în legătură cu propriile păcate. Îl sărută ușor. Eu o să-mi fac griji în legătură cu ale tale.

- Nu-ți este teamă? Nu te temi că nu-mi cunosc inima?

Brie clătină din cap.

- Când sunt cu tine nu-mi fac nici o grijă.

- Ai fi dispusă să-ți încerci norocul cu mine? Să mă lași să-ți fac promisiuni pe care mă jur pe Sfânta Fecioară că o să le țin?

Ea râse.

- Chiar vrei să o amesteci pe Fecioara Maria în povestea asta?

- Înainte să apară copiii, *mija*, spuse el. Pentru că vor apărea și copii.

- Se vorbește despre apa din Virgin River¹...

Îi acoperi buzele cu un sărut pătimaș, lipind-o strâns de el.

- La noi nu este vorba despre apă, *mi amor*, spuse el. Ni s-ar simți lipsa dacă am dispărea o vreme?

- Da, spuse ea râzând.

- Când m-am trezit în spital, m-am întrebat de ce am făcut-o? Când am fost externat și fiecare pas era un chin și eram incapabil să ridic un pahar din dulap, gândul meu constant era că-mi risipisem viața aiurea - che-
fuind, trăind clipa, acționând imprudent. Ceea ce-și dorește orice bărbat, ceea ce găsiseră prietenii mei - acea femeie deosebită pentru care ar renunța la orice - pe mine mă ocolise total. Și când ai apărut tu, furioasă din cauza divorțului și hotărâtă să nu-i dai niciodată o șansă unui bărbat, în special unuia ca mine, am știut că fusem aruncat în mod cert în iad, pentru că simțeam ce simțeam pentru tine. Îi dădu o sărutare. Cum s-a întâmplat acest lucru? Știi că nu merit asta.

- A început cu promisiunea de a-ți frânge inima, spuse ea. Atenția mi-a fost cumva distrasă.

- Te măriți cu mine, Brie? Vreau să fii soția mea. Vreau să fiu soțul tău, partenerul tău pe viață. Ai încredere în mine?

- Sî, Miguel. Am încredere în tine cu totul.

A fost primul Crăciun după mulți ani pe care Paul Haggerty nu îl petrecu în Grants Pass cu părinții și frații lui și cu familiile acestora - pentru că Vanessa avea nevoie de el. Îl întrebuse dacă rămâne; îi spusese că-i va face Crăciunul ceva mai ușor. Nu era nevoie să-l roage - ar fi mutat munții din loc pentru ea.

¹ Se bănuiește că Virgin River, cursul de apă, a fost numit „La Virgen” de către misionarii catolici spanioli în onoarea Fecioarei Maria (n.tr.)

Persoana care avea la fel de multă nevoie de Paul – poate chiar mai multă – era Tommy. Băiatul era sfâșiat de pierderea lui. Adolescentul de 17 ani o iubea pe sora lui mai mult decât îndrăzneala să recunoască, dar începuse să-l admire pe Matt ca pe un erou. Era fascinat de curajul și patriotismul acestuia. Îl considera un adevărat frate.

Era ceva obișnuit pentru copii să aleagă căi total opuse față de părinții lor, însă, deși Tom și tatăl său erau cu regularitate în dezacord, Walt crescuse în mod clar un tânăr soldat. Tom fusese deja acceptat la West Point, și era planificat să aibă un serviciu onorabil și lung în armată, poate chiar să facă o carieră. Pierderea lui Matt îl devastase.

Paul încerca să petreacă cât mai mult timp posibil cu Tom. Îl ajuta să se ocupe de cai și-l lua din când în când la șantierul casei lui Jack să dea o mână de ajutor câteva ore, înainte de Crăciun. În dimineața de Crăciun căzu o zăpadă grozavă care pudră pinii și potecile, așa că luară doi cai și se duseră la plimbare.

– Crezi că i-a fost frică? îl întreabă Tom pe Paul din senin.

Bineînțeles că nu era nici un dubiu despre cine vorbește.

– Poate că nu în momentul acela, deoarece explozia i-a luat prin totală surprindere. Dar în situația aceea, toți sunt speriați. Nu-ți dorești decât să te faci mic de tot și să aștepti să se termine. Dar, la naiba, Tom! Este uluitor. Antrenamentele, provocările fizice, toate testate atunci când contează cu adevărat. Când totul este în joc. Nu o mărire de salariu, nu o zi în plus de concediu – ci libertatea ta. Libertatea soției tale, a fiului tău, a părinților tăi. Te gândești la asta când chiar te lovești de lucrurile astea – că în riscurile pe care ți le asumi există un scop. Un țel mareț. Asta îi atrage mereu înapoi pe bărbații ca Matt. Pe bărbații ca Jack. Jack a fost douăzeci de ani

în armată. Dacă Matt ar fi reușit să ajungă și el la douăzeci de ani de armată, ar fi fost la fel de decorat ca Jack.

- Nu știu dacă sunt croit pentru asta, spuse Tom. Vreau să reușesc în viață, dar...

- Nu e o idee bună să mergi pe calea asta dacă simți că nu ai chemare. În asta este putere. Putere de convingere. E plină de adrenalină. Agitație. E destul de greu când simți toate astea.

- Tu de unde știi?

Paul ridică din umeri.

- Nu pot să-ți răspund la asta, fiule. Nu am fost sigur până nu am ajuns acolo. Pentru noi, pentru mine și Matt, a fost Irakul prima oară, și în comparație cu asta n-a fost nimic. Dar în clipa în care am ajuns acolo, am știut că trebuia să fiu acolo. Atunci i-am cunoscut pe Jack Sheridan, pe Preacher și pe Mike.

- Dar ați scăpat.

- Pentru mine a fost suficient să fiu între rezerve, dar povestea s-a sfârșit în Fallujah - unde am încasat un glonț și am donat o splină. Din partea mea a fost în regulă - voiam să fac armata, dar nu voiam să fac din asta o carieră. Am cariera pe care mi-o doresc. Ador să construiesc case. Cel mai important lucru pe care trebuie să ți-l amintești este că nu trebuie să iei acum hotărârea asta. Ai în fața ta ani buni înainte de a lua o decizie.

- Crezi că Vanni o să fie bine? întrebă el.

- Nu imediat. Va trebui să-l plângă. Însă, într-un final își va continua viața pentru că are acest dar, iubește viața. N-am întâlnit niciodată o femeie atât de plină de viață ca Vanni. Și va avea de crescut un fiu. O să fie bine. E doar o chestiune de timp.

- O aud noaptea. Plângând.

- Da, spuse Paul. Și eu.

Conduseră caii pe o potecă de-a lungul capătului îngust al râului care o tăia de-a curmezișul peste proprietatea generalului, iar Paul trase de frâie.

- Tommy, șopti el. Uite acolo!

La marginea apei era cel mai minunat cerb pe care îl văzuse Paul. Bea apă din râu, avea câte șase ramificații la coarne, un gât gros alb, botul lung frumos și nasul negru. Dumnezeule, cât era de frumos! E un exemplar bătrân. Reușise să-i evite pe vânători ceva ani.

- Uită-te la el! spuse Tom. N-aș putea niciodată să-l împușc.

- Oricum, s-ar putea să aibă carnea cam tare, spuse Paul. Va trebui să începem să aducem cu noi un aparat de fotografiat.

Rămaseră tăcuți, admirând cerbul. Unul dintre cai necheză, iar cerbul își înalță capul. Amușină aerul, apoi se întoarse și fugi în pădure.

- Crezi că l-a durut? întrebă Tom.

Și din nou Paul știu că vorbeau despre Matt.

Paul se mișcă puțin scurtând distanța care îi despărțea și puse o mână fermă pe umărul lui.

- Fiule, n-a simțit nimic. Poate că chiar în momentul ăsta se plimbă prin rai, întrebându-se ce dracu' i s-a întâmplat. Fără nici o durere. Și nu fac doar presupuneri - tatăl tău a luat legătura cu comandantul lui de pluton.

Când se îndreptau din nou spre casă, Tom zise:

- Povestește-mi despre Jack. Despre tipii ăștia...

- Jack, spuse Paul. Când l-am cunoscut Matt și cu mine, era deja trăgător, lunetist, un pușcaș marin decorat, iar noi eram niște puști. Am fost din nou sub comanda lui când a fost înrolată unitatea mea de rezervă - ăsta e grupul care am rămas prieteni. La momentul retragerii, Jack avea mai multe medalii decât am putut eu să număr. A salvat numeroase vieți - a acționat în cinci zone de luptă. A intrat în serviciu puști fiind, dar la dracu', cred că a avut o înclinație înnăscută pentru asta, fiindcă a avut un succes uriaș, un adevărat erou de război. Apoi, când s-a retras, a venit în Virgin River și a reconstruit cabana aia transformând-o în bar

și restaurant, s-a însurat cu Mel când a venit ea aici, și dădea impresia unui tip destul de obișnuit dintr-un mic oraș.

- Dar nu e deloc un tip obișnuit dintr-un orașel - e tot un pușcaș marin războinic. A avut loc un incident - în toiul nopții, din pădure a ieșit un tip care căuta droguri la Doc. Mel rămăsese acolo. A intrat prin efracție, i-a pus un cuțit la gât lui Mel, amenințându-l că o omoară dacă nu-i dă droguri. Doc a auzit ceva și l-a chemat pe Jack, care dormea la bar, vizavi. A înșfăcat pușca, una de nouă milimetri, și a alergat acolo. A reușit să-și tragă pe el niște jeansi, și atât. Pe jumătate îmbrăcat, desculț, cu câte două tatuaje pe brațele lui uriașe - și nu știu dacă ai văzut vreodată privirea aia formidabilă pe care poate să o aibă - probabil că arăta ca un sălbatic. A spart ușa la Doc și s-a trezit față în față cu nebunul ăla care ținea un cuțit zimțat mare la gâtul nevestei lui, iar el avea o țință absolut minuscule. Ridică degetul mare și arătătorul. Chiar lângă fața lui Mel. Vezi cum se poartă cu Mel - o divinizează. Nici nu se pune problema să-i pună vreodată viața în pericol. Însă i-a trebuit cam o secundă ca să se hotărască, să acționeze. L-a scos afară pe tip. L-a împușcat în cap. L-a omorât.

- Fugi de-aici!

- Așa a fost. E genul de tip care nu ezită niciodată. Dar știe bine ce face - știe ce poate și ce nu poate să facă. Știe ce trebuie să facă. Și după aceea face - cu mintea limpede.

- Ce Don Juan! spuse Tom.

Paul râse.

- Dar cum e cu Mike? Valenzuela?

- Mike? După prima perioadă de serviciu în armată, s-a angajat în LAPD¹, și a rămas în rezervă, așa cum am făcut și eu. Am fost reactivați în același timp. Am dus ceva lupte grele în Irak, dar el a trecut peste toate

¹ Poliția din Los Angeles (n.tr.)

și s-a ales cu două medalii. A ținut piept atacurilor insurgenților la Fallujah, salvând tot plutonul. Eu și Joe sângeram ca naiba, dar Mike i-a ținut la distanță până când Jack și restul plutonului au reușit să se salveze. Dar acum vreun an în L.A., când era sergent de poliție într-o secție de luptă împotriva bandelor, a fost scos din joc de un puști de 14 ani dintr-o bandă, pe un loc de joacă. A încasat trei gloanțe, iar asta aproape că l-a ucis. LAPD l-a pensionat și a venit aici să se refacă – Mel l-a ajutat cu fizioterapia. Acum este polițistul orașului – pun pariu că nu se aștepta la asta. Iar despre Brie știi deja, nu?

– Ce-i cu ea?

– Păi, nu e nici un secret și mai devreme sau mai târziu o să auzi povestea. Brie a fost adjunctul unui procuror din Sacramento. A băgat la închisoare o mulțime de infractori periculoși, dar la un moment dat a trimis în judecată un violator în serie și a pierdut procesul. Individul violase cu brutalitate mai multe femei și a scăpat. După care a violat-o și a bătut-o pe Brie.

– Nu zău – faci mișto de mine? întrebă Tom oripilat.

– Nu, asta s-a întâmplat. Mike mi-a spus că l-au găsit pe individ și că o să aibă loc un proces. Brie e hotărâtă să se ducă și să depună mărturie împotriva lui și să-l bage la pușcărie ca să nu mai poată face așa ceva nimănui, niciodată.

– Dumnezeu! spuse Tom.

– Mda, spuse Paul.

– Chiar aici. Poveștile astea. Locșorul ăsta simpatic plin de copaci uriași și râuri fermecătoare și căprioare minunate, iar oamenii fac acte eroice și trăiesc aceste drame colosale. În fiecare zi.

Paul râse:

– Și încă nu ți-am povestit despre Preacher și Paige.

Cina de Crăciun de la familia Booth fu servită la ora 18.00 – în grup restrâns și într-o atmosferă sumbră. Paul și generalul făcură curat în bucătărie și nu mult timp după aceea Vanni se duse să se culce. Paul știa că nu doarme bine, fiindcă o auzea deseori peste noapte. Dar ea continua să se ducă la culcare tot mai devreme. Paul bănuia că voia să fie singură, să jelească, să plângă fără să-i tulbure pe ceilalți din casă.

Când rămaseră numai bărbatii, Paul se scuză și dădu o fugă în oraș ca să treacă pe la Paige și Preacher, iar Tom se sui în dubița lui roșie și se îndreptă în aceeași direcție, ca să-i facă o vizită Brendei.

Când ajunse acasă la Brenda, era totul luminat încă și păreau să fie multe persoane înăuntru. Știa că ar fi trebuit să telefoneze înainte, dar în ultima vreme nu gândea limpede. Când sună la sonerie, răspunse chiar ea.

– Bună, spuse el.

– Tommy! Bună! Nu intri?

– Ăăă... mă întrebam dacă nu poți tu să ieși. Puțin.

– Stai să-i cer voie mamei, zise ea. Hai, fă un pas și intră! Vino!

Îl trase de mână, iar el se lăsă tras în casă.

În momentul în care mama Brendei îl văzu, se ridică de la locul ei la masa la care erau tatăl Brendei, frații și sora, bunica și bunicul ei și alți vreo doi oameni. Se duse direct spre el și își încolăci brațele în jurul lui.

– Ce mai faci, Tommy? întrebă cu o îmbrățișare maternă. Ai trecut pe aici?

– Sunt bine, spuse el ridicând din umeri. Îmi cer scuze, ar fi trebuit să sun înainte.

– Nu-i nici o problemă, scumpule. Ce mai face Vanessa?

Tom spera să nu se sufoce.

– Ăăă... Destul de prost. Cred că o să dureze o vreme. Știți cum e.

– Mami? Pot să ies un pic cu Tommy? întrebă Brenda.

- Sigur că da, draga mea. Să nu vii prea târziu. Tommy, stai tu cu ochii pe ceas, zise.

- Da, doamnă Carpenter, așa o să fac. Îi ținui Brendei haina. Apoi o luă de mână și o ajută să coboare scările de la verandă și o conduse la dubiță. Când erau în dubiță, tot în fața casei, încă ținând-o de mână, spuse:

- Iartă-mă, Bren. Nu ți-am telefonat. Nu ți-am dat deloc atenție.

- Chiar nu așteptam nimic, Tommy. Înțeleg - e o perioadă cu adevărat grea. Te simți ceva mai bine?

- În clipa asta, cu tine, mă simt mult mai bine. Putem să ne ducem cu mașina în pădure? Poate la șantierul casei lui Jack? Brenda, trebuie să țin pe cineva în brațe. Îi zâmbi. Tu ești prima și singura mea alegere.

Ea îi strânse mâna.

- Sunt sigură.

El băgă în viteză și se îndreptă spre ieșirea din oraș.

- Știi... cred că ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de când am venit aici. Dacă nu aș fi cu tine, anul ăsta ar fi... ar fi complet de rahat.

Brenda râse scurt.

- Și eu simt la fel. Nici pentru mine anul n-a început prea bine. N-a fost nici pe jumătate la fel de dur ca al tău, însă a fost destul de nasol.

- Ai fost atât de drăguță cu mine.

- Și tu ai fost foarte bun cu mine.

- Vorbesc serios. Multe fete sunt de-a dreptul complicate. Încă de când am început să vorbim, să ieșim împreună, ai fost grozavă. Nu-ți faci probleme pentru rahaturi mărunte, nu ai toane, ești pur și simplu... Brenda, ești cea mai tare fată pe care am cunoscut-o vreodată!

- Mulțumesc. Și tu ești cam cel mai grozav tip pe care l-am întâlnit. Nu e decât un singur lucru în neregulă cu tine, din câte pot să-mi dau seama.

- Zău? spuse el zâmbind fără să vrea. Care e ăla?

- Pleci de aici anul viitor.

- Da, așa e. S-ar putea să fie un an lung. Dar o să am zile libere - o să vin aici în vizită. Și când îți vine rândul, poți și tu să alegi o școală nu prea departe de West Point. Să știi că oamenii fac chestia asta. Adică ies împreună mult timp. Au o relație constantă mult timp. Sigur că chestia asta depinde de tine - nu am nici o așteptare.

- Cu toate astea ar fi bine dacă m-ai întreba, spuse ea.

- N-aș vrea să te „leg” în ultimul tău an de liceu, spuse el.

- Și poate că nu vrei nici tu să fii „legat” în primul an de facultate? întrebă ea.

- La naiba! exclamă el. În primul rând, la West Point nu cred că-i lasă prea mult pe cei mici să iasă în primul an. Și în al doilea rând, dacă aș știi că ești iubita mea, nici n-ar trebui să mă gândesc la asta. Să fiu legat de tine - ar merita timpul meu, fără glumă. Leși de pe drum și se îndreptă spre vârful colinei, unde se construia casa. Opri dubița, dar lăsă motorul mergând, și aprinse plafoniera. Am ceva pentru tine. Deschise torpedoul și scoase o cutiuță împachetată. Am cumpărat asta înainte ca... Înainte ca Matt... Plănuisem un moment special să ți-o dau - o seară frumoasă în oraș, ceva special. În mod sigur nu intenționez să stăm în mașină în pădure. Hai, deschide-o!

- Nu era nevoie să-mi cumperi nimic.

- Bineînțeles că nu era nevoie. Nu crezi că așa am vrut eu?

Ea rupse ambalajul și scoase o brățară de aur cu numele ei pe partea de deasupra și pe interior „Cu dragoste, de la Tom.” Citi cu voce tare.

- Dumnezeuule, e minunată! Este absolut minunată.

- Îți place?

- *La nebunie!* Hai, pune-mi-o!

După ce închise brățara, îi atinse cu mâna părul mătăsos.

- Vorbesc serios, să știi. Te iubesc.

- Tom...

- Nu trebuie să spui și tu. Știu că te cam grăbesc. Toți, crezi că merit un sărut?

- Măcar un sărut, spuse ea cu un zâmbet.

Se aplecă spre el peste bordul mașinii, cu mâinile pe umerii lui, în timp ce mâinile lui îi găsiră talia, iar sărutul fu grozav. Fierbinte, cu gura deschisă. Ea scotea mici sunete în timp ce-l săruta, iar lui îi plăcea asta la nebunie. Sărutul odată sfârșit, ea spuse:

- Mulțumesc. Este cel mai frumos lucru pe care l-am primit în viața mea.

Tot ce-și dorea el era să simtă căldura trupului ei lipit de al lui, dar acum nu se întâmpla așa. Partidele lor de sărutat fuseseră mult mai plăcute decât asta - fie la ea, când nu era nimeni acasă, fie afară, la călărie, pe pământul moale sub un copac sau în fânul proaspăt din grajd.

- Am o idee, spuse el oprind motorul dubitei. Se duse pe partea ei, deschise portiera și zise: Vino cu mine. Să sperăm că unchiul Paul nu încuie prea temeinic seara.

- Ce-ți trece prin cap? întrebă ea râzând și se duse după el.

O trase spre rulotă și, binecuvântat fie Paul, ușa se deschise rapid. Păși înăuntru, apoi o trase și pe ea direct în brațele lui, acoperindu-i gura cu un sărut pătimaș. După care o trase pe patul lui Paul și o ținu strâns. Aproape de el.

- Dumnezeu, așa e mai bine. E mult mai bine.

- Tommy... Nu te gândești că o să, știi, tu, o faci...?

- Sper să o facem, Bren. Dar nu o să se întâmple în seara asta. Nu te mint - trebuie pur și simplu să te simt lângă mine. În ultima vreme m-am simțit așa de al naibii de gol. Și de singur. Nu vreau decât să te țin în brațe. Teribil de mult.

- Dar pun pariu că ai un prezervativ în buzunar.

El râse și își îngropă fața în scobitura gâtului ei.

- Sunt un tip de 17 ani. Tu ce crezi?

- Asta cred.

- Rămâne în buzunarul meu, nu-ți face griji. Noi,ăștia de 17 ani, nici măcar nu vrem să le avem la noi. Dar așa cere legea.

- Ești așa de haios...

- Da, chestia asta funcționează, spuse el. Ghemuieste-te aici, scumpo! Mă faci să mă simt atât de bine! Hmm...

- Tommy? spuse ea.

- Da?

- Și eu te iubesc. Chiar te iubesc.

- O, spuse el trăgând-o mai aproape. Mă bucur să aud asta.

- Și dacă adormim aici, s-a terminat cu noi.

- Nu zău! Râse. Apoi strecură o mână sub sânul ei, iar ea își puse mâna peste a lui. Nu o să adormim, Brenda. O să ne excităm până o să ne pierdem capul un pic.

- Da, spuse ea cu gura lipită de a lui. Știu.

Preacher descuie ușa barului și îl lăsă pe Paul să intre. Își strânseră mâinile cu putere, umăr lângă umăr.

- Salut, prietene, spuse Preacher.

- Crăciun fericit, amice. Cum a fost azi?

- A fost bine. Intră! Paige a zis să o sun când ajungi aici, după care bem un pahar. Ce zici?

- Exact de asta am nevoie, spuse Paul îndreptându-se spre tejghea.

Preacher telefonă acasă, apoi se duse în spatele tejghelei. Care e situația acasă la general?

- E foarte greu, spuse. Foarte, foarte greu.

- Da, nici măcar nu pot să-mi imaginez. Scoase două pahare. Vanni?

- Nu se lasă dărâmată, dar se vede durerea și când respiră, la naiba! Dumnezeu, Preacher, fata asta e copleșită de durere. Încearcă din răputeri să fie curajoasă,

în special acum de sărbători, dar mă omoară numai când o privesc. Și îi crește burta vizibil.

- Totuși e bine că poartă un copil în ea. Bucățița aia infimă din Matt. Bănuiesc că e și asta o oarecare consolare. Aplecă o sticlă deasupra paharelor. Și mă bucur că ești aici. Știu că are nevoie de tine aici.

- Eu nu sunt sigur că este o idee bună. Petrecem o groază de timp vorbind despre Matt, și sunt ceva chestii nostime pe care să ni le amintim, dar întotdeauna povestea se sfârșește cu ea în lacrimi.

- Nu știu cum te descurci cu asta, prietene. Sigur că plânge. Dar măcar are un prieten bun care să o susțină când plânge. Preacher atinse paharul de al lui Paul. Dacă mie mi s-ar întâmpla ceva și aș lăsa-o pe Paige cu un copil în burtă, sper din tot sufletul ca unul dintre băieții mei să fie lângă ea.

- E o chestie din reflex, Preach, spuse Paul luând o înghițitură din băutură.

Paige intră în bar și se duse direct în brațele lui Paul, strângându-l cu putere.

- Cum te simți? întrebă ea.

- Mă simt bine, Paige, mulțumesc. Dar voi doi, cum stați? Cum a fost Crăciunul vostru? Fac pariu că micuțul a avut o zi mare.

- O, să știi că da. Acum are tot ce vrea, mai puțin o mașină.

- Și tu? întrebă el. Tipul ăsta te răsfăță așa cum meriți?

- Nici nu-ți închipui, zise ea. Am tot amânat să dămvestea. O să avem un copil!

- Ei, fir-ar să fie! spuse Paul. Se uită la Preacher și zâmbi larg. În cele din urmă ai reușit să prinzi ziua ovulației, nu, prietene?

Se umflă un pic în pene:

- Am făcut-o! spuse scoțând pieptul înainte.

- Și John mi-a promis că pe viitor când o să ne ocupăm de chestii personale, adică când o să facem sex

toată ziua, iar eu o să stau în cap între două partide, nu o să spună la tot orașul.

- O, cred că am luat lucrurile cu destul calm, spuse Paul, dar nu se putu abține să nu zâmbească cu gura până la urechi. E o veste grozavă, Paige. Sunt foarte fericit pentru tine.

- Să știi că nu e așa de ușor, spuse Preacher. Să fii înșurat cu cineva ca Paige și să aștepti ziua ovulației. Cred că m-am descurcat destul de bine în privința asta. Ar trebui să-mi recunoașteți meritele mai mult.

- Îmi închipui că e destul de greu. Paul râse. Să știi că aveam nevoie de asta. De ceva vești grozave, de un răs sănătos. Felicitări amândurora! Ridică paharul. Anul ăsta a fost teribil de dificil. Ultima lună a fost de tot rahatul. Să ciocnim pentru anul nou, cu lucruri noi, lucruri bune. În cinstea bebelușului!

- Închin paharul pentru asta, spuse Preacher.

- Iar eu o să spun „așa să fie“ și o să vă las pe voi, băieții, cu treburile voastre. Paige se ridică și depuse o sărutare pe obrazul lui Paul. Ne-am dat seama că ai o problemă dureroasă, Paul. Într-un fel tu devii invizibil în povestea asta cu Vanni care trece prin momente îngrozitoare, dar dacă simți vreodată nevoia să vorbești, să evadezi, să cedezi nervos sau să te descarci, te poți bizui pe noi.

El dădu din cap în semn de recunoștință și spuse:

- Mulțumesc.

Paul și Preacher mai vorbiră puțin, apoi își spuseră noapte bună. Lui Paul îi venise ideea să se ducă undeva unde să poată să fie singur și fie să lovească ceva, fie să plângă sau poate să urle, și nu-i venea altceva în gând decât șantierul. Așa că se îndreptă spre direcția aceea. Dar când ajunse în zona deschisă, văzu dubița lui Tommy. Stinse imediat luminile. Presupuse că Tom și Brenda tocmai parcau. Apoi văzu că dubița era goală.

„O, la naiba!“ se gândi. Tommy suferea mult. Era vulnerabil și tânjea după afecțiune, avea 17 ani și era ori în rulotă, ori în dubița lui cu iubita. Paul știa că în ultimele două săptămâni Tommy nu se prea văzuse cu Brenda, date fiind evenimentele. Iar în seara asta – exact acum își găsisse – nu numai că era cu ea, dar era cam prea singur cu ea. Și în rulotă era un afurisit de pat.

Paul dădu cu spatele, întoarse și nu aprinse farurile din nou decât când era cu spatele la rulotă. Se întoarse acasă la general, intră și îl găsi pe Walt dormind în fotoliu, cu televizorul aprins și cu ziarul în poală. Se trezi când îl auzi pe Paul mișcându-se prin încăpere.

– Bună seara, domnule, spuse Paul.

– Îmmm... mormăi generalul. Cred că am ațipit. Cum a fost Crăciunul la Paige și Preacher?

– Frumos, răspunse Paul. Au o veste mare. Paige este însărcinată.

– A, a reușit, spuse generalul chicotind. Și-a făcut apariția în ziua ovulației.

Paul râse.

– A dat de dracu' fiindcă a spus la prea multă lume despre asta.

– Da, bănuiesc că da. Dar așa e felul lui, nu crezi? E atât de al naibii de deschis. Se ridică și se întinse. Mă duc să mă culc.

– Vă deranjează dacă eu mai rămân? Nu vă supără televizorul?

– Simte-te ca acasă! Generalul îi întinse mâna lui Paul, iar Paul i-o luă. Îți mulțumesc că ai rămas la noi, spuse. Știu că ți-e al naibii de greu, fiule. Și mai știu că ești aici fiindcă Vanni te-a rugat să stai.

– O să fac tot ce o să-mi ceară, domnule. I-am dat cuvântul meu lui Matt. Și țin extraordinar de mult la Vanni.

- Ești un bărbat cumsecade, spuse generalul, bătându-l pe braț. După care o luă pe hol, cu un pas ceva mai greoi.

„Povestea asta l-a îmbătrânit cu o sută de ani“, reflectă Paul. „A îngropat câteva sute de soldați, dar de data asta efectul e devastator.“

La 22.00, Paul mută pe CNN. La 23.00, urmărește știrile de la San Francisco. La miezul nopții începuse să se gândească să se ducă la șantier, dar după jumătate de oră, ușa de la intrare se deschise într-un final. Tommy era în mod limpede surprins să-l găsească treaz.

- Bună! Ești treaz! spuse.

- Da, zise Paul, încă nehotărât în legătură cu modul exact în care să abordeze situația.

Dar trebuia să o rezolve cât încă mai putea să salveze lucrurile, și nici generalul, nici Vanni nu erau potriviți pentru treaba asta.

- În regulă. Trebuie să vorbesc cu tine despre o chestie, prietene. Stai să-mi iau un suc! Tu vrei ceva?

- Nu, hai, du-te!

Tom se întoarce în salon cu suc și se așează grăbit față în față cu Paul, pe marginea fotoliului. „Un pic stânjenit“, se gândi Paul, apoi spuse:

- Nu vrei să-ți dai haina jos?

- O, ba da, răspunse, punând suc și scoțându-și haina. Ascultă, vreau să-ți spun ceva. Am împrumutat oarecum rulota ta în seara asta - sper că nu te superi.

Paul ridică din sprâncene, așteptând.

- A fost o chestie. Ți-aș fi cerut voie, dar jur că nu a fost nimic premeditat. A fost foarte neașteptat. Dar zău că totul a ieșit grozav.

- Nu vrei să încerci să-mi explici?

- Sigur că da. Aveam un cadou de Crăciun pentru Brenda. L-am cumpărat înainte... Înainte să se întâmple toate astea. Aveam de gând să o duc într-un loc frumos - cum ar fi undeva pe coastă la cină sau ceva de genul ăsta,

dar lucrurile au luat-o razna. Așa că am dus-o la șantier ca să pot să-i dau brățara aia minunată pe care i-o cum-părasem. Zâmbi. Din banii tăi, apropo.

- Și ce s-a întâmplat? întrebă Paul cu falsă pudoare.

- Păi, a mers destul de bine. I-a plăcut la nebunie. A „făcut“ multe săruturi, dacă vrei să știi. Dar, știi și tu, dubița aia e a naibii de mică... Așa că mi-a venit ideea - am observat rulota ta și m-am autoinvitat în ea. Zău, Paul, ți-aș fi cerut voie - dar nici măcar nu mi-a trecut prin cap mai înainte.

- Așa... Ai făcut sex în rulota mea? întrebă Paul.

- Oh, nu, la naiba! spuse Tommy. Sfinte, omule, nu fac sex cu Brenda! Apoi zâmbi. Totuși, am parte de partide foarte plăcute de sărutat cu ea.

- Uite ce e, Tommy, poate că ar trebui să vorbim...

- O, mai scutește-mă. Am discutat despre asta de o sută de ori. Nu fac sex, spre marea mea dezamăgire. Mi-ar plăcea grozav să fac sex, să nu mă înțelegi greșit. Dar Brenda e o fată drăguță și nu se mișcă prea repede - ceea ce din întâmplare îmi place, apropo. Și în plus, sunt încă virgin. Dacă spui asta cuiva, o să fiu obligat să teucid.

Paul simți că zâmbește fără voia lui.

- Și ce ați făcut în rulota mea?

- Zău, Paul. Nu ți se pare că-ți cam bagi nasul unde nu trebuie?

- În situația dată...?

- Frate, nu voiam decât să simt ceva moale lipit de mine, înțelegi? Luna asta a fost oribilă. Îngrozitoare. În seara asta a fost de-a dreptul grozav. N-am făcut altceva decât să ne îmbrățișăm, ne-am sărutat și mângâiat ca nebunii și... Pe chip i se așternu o privire pe care Paul o cunoștea - visătoare, romantică. A spus că mă iubește.

- Nu mai spune! Zău?

- Sunt destul de sigur că a fost datorită brățării.

- Ai puțină încredere în tine, spuse Paul.

- Îmi recunosc meritul de a mă fi gândit la brățară. Dumnezeu, așa de sexy!

- Nu ai voie să folosești rulota mea să te giugiulești în ea, zise Paul. Până la urmă ajungi la sex. Știu eu. M-aș simți cumva complice.

- Sper să ai dreptate, răspunse râzând. Dar nu cred că ai. În orice caz, nu prea curând. Pe Brenda o îngrijorează cheștiile de genul ăsta. Dar tu... când ți-ai pierdut, știi tu?

- Aveam peste 17 ani, spuse Paul zâmbind. Cred că e suficient de explicit. Ai prezervative, în caz că...

- O, frate! exclamă. Întreabă-te! Generalul i-a dat băiatului prezervative? Sfinte Sisoe, Paul - m-a văzut cum le întind pe banane. Sunt surprins că nu m-a pus să pun în practică. Probabil că le numără în fiecare zi când mă duc la școală. Îmi vine să arunc câteva doar ca să i-o ia inima razna. Da, am prezervative. Și... n-am de gând să mă bizui pe prezervative, ce părere ai? Nu am de gând să fac sex cu nici o fată care nu ia anticoncepționale - iar eu și Brenda nu am avut o asemenea discuție. Ești mulțumit?

- Aproape.

- Nu am de gând să profit de Brenda. Țin la ea cu adevărat. Între noi n-o să se petreacă nimic atât de riscant până când nu va fi momentul potrivit pentru ea. Iar când va fi momentul potrivit pentru ea, eu o să am grijă să fie totul foarte sigur. E importantă pentru mine, prietene. Nu am de gând să o dau în bară cu ea.

„La dracu’! Băiatul ăsta vorbește serios“, se gândi Paul.

- Nu ai voie să folosești rulota mea să te giugiulești în ea, spuse, dar zâmbi larg când rosti vorbele pentru că, Isuse, băiatul ăsta era atât de drăguț. Îl făcu să se simtă nostalgic. Își aminti de o anumită întâlnire de la balul de absolvire despre care era sigur, *sigur* că avea să fie întâlnirea vieții lui. Nu a fost. A venit mai târziu, când

nu se mai aștepta. Paul se trezi aproape sperând ca puștiul să aibă noroc. Pricepi, da?

- Sigur. Dar nu ești supărat pentru astă-seară?

- Nu, mă împac cu ideea. Ești sigur că nu s-a întâmplat nimic îngrozitor? Fiindcă dacă s-a întâmplat, chiar și cu prezervativ, încă putem să facem ceva.

- Da, știu și despre chestia asta. Pilula de a doua zi. Crede-mă, singurul lucru pe care nu-l știu despre sex este cât de grozav te simți.

capitolul 14

Veni prea repede - procesul de viol împotriva lui Jerome Powell. În cea de-a treia săptămână din ianuarie, Brie și Mike se întoarseră la Sacramento ca să poată ea să depună mărturie împotriva lui. Veniră mai devreme ca să se pregătească Brie. Când sosi data procesului, Jack era hotărât să fie acolo, însă Mel nu putea să le lase pe pacientele ei - Lilly se îmbolnăvisese foarte rău, iar Vanni era într-un stadiu avansat al sarcinii și într-o stare de mare suferință. Paige și Preacher promisese că o sprijină, și la fel și John Stone, dar cu toate acestea lui Jack îi era foarte greu să o lase singură.

Brie stătu în aceeași încăpăre cu violatorul cât timp fu prezentat juriul și se ținură pledoariile de deschidere. Erau alături de ea partenerul ei, fratele, tatăl și surorile ei. Avea în mod evident susținere - dar adevărul era că și dacă ar fi fost alături de ea întreaga fanfară de paradă a Corpului de Marină, tot s-ar fi simțit stresată și vulnerabilă. Revăzu în minte de nenumărate ori violul. Toți sperau ca acest supliciu să se termine repede.

Exista un caz solid împotriva lui Powell. Deși avusese prezervativ ca să nu lase urme de ADN, trusa de viol folosită pentru Brie la spital scosese la iveală păr, și în plus arma ei fusese găsită în posesia lui. Pretinsese că o găsisese.

Cu toate acestea, apărarea reușise să revoce orice mărturie legată de arestări și procese anterioare, ceea ce o împiedicase pe Brie să explice că-l identificase pe violator pentru că îl trimisese în judecată o dată. Deoarece nu reușise să-l condamne, nu putea să depună mărturie în acest sens. Apărarea sugerase că era posibil să-l acuze în mod fals, într-un acces de furie că a pierdut cazul împotriva lui.

Brie nu trebuia să vină la tribunal atât de des cum fusese – ar fi putut să aștepte să fie chemată să depună mărturie. Dar voia să se obișnuiască să-l vadă, să se întărească înainte de mărturie, și voia ca el să o vadă, să știe cum o să se prăbușească. În aceste circumstanțe, procurorul nu avea să accepte un compromis cu apărarea, căci infracțiunea fusese o răzbunare împotriva unui reprezentant al justiției.

Dar faptul că-l vedea în fiecare zi nu o întărea, nici nu o liniștea. Acum știa exact cum se simțiseră martorii ei. Brie aproape că nu dormea, nu putea să mănânce și simțea că îi pulsează tot corpul. Îi era greu să-și accepte reacția illogică – pur emoțională. La urma urmelor, era în arest; nu putea să ajungă la ea. Și alături de ea erau doi bărbați extrem de puternici care nu s-ar fi dat în lături de la nimic să o știe în siguranță. Și cu toate acestea, simplul fapt că-l vedea îi provoca greață.

Jerome Powell avea 1,85, era bronzat pentru că stătea în Florida, cu părul blond des și moale și față pătrătoasă. Avea un zâmbet larg, de care anumite femei puteau să fie atrase. Avea mâini foarte mari, brațe puternice datorită muncii în construcții și o constituție robustă. Ochii lui erau întunecați, apropiați și adânciți în orbite, cu pleoape lăsate sub sprâncene stufoase.

Se uita insistent la Brie. Uneori îi zâmbea, fapt care îi făcea silă. De fiecare dată când întorcea capul ca să o privească, simțea cum lângă ea Mike și Jack devin încordați. Ridică privirea spre chipurile lor din profil, iubitul

și fratele ei, urmărind ticurile și tensiunea periculoase din expresiile lor. Erau bărbați complet lipsiți de frică – lui Jerome Powell ar trebui să-i fie teamă în egală măsură să fie achitat, ca și să meargă la închisoare. El însă stătea calm, neînfricat, arogant.

Seara, acasă la Sam, discuțiile au fost înăbușite și superficiale. După cină Mike, Jack și Sam se duseră pe verandă, iar una sau două dintre surorile lui Brie trecu pe acolo ca să stea puțin cu ea, să-i fie alături. Iar noaptea, în pat, Mike se ghemuia protector lângă ea, ținând-o strâns îmbrățișată, șoptindu-i că o iubește, că este mândru de ea, că nu-și poate închipui de unde are atâta curaj.

– N-aș fi putut să trec prin toate astea fără tine, îi spuse ea.

– Ba cred că da, ești atât de puternică. Însă sunt bucuros că nu trebuie să treci singură. Nu va mai trebui să treci niciodată singură prin nimic.

Când veni în cele din urmă ziua în care Brie trebuia să depună mărturie, se îndreptă curajoasă și calmă spre boxă ca să depună jurământul ca martor. Procurorul nu admitea nici o mărturie legată de trimiterea lui în judecată de către ea pentru infracțiuni anterioare, așa că a fost lăsată să descrie detaliile violului comis asupra ei. Când se așează, aruncă o privire în sala de judecată și îl văzu pe Brad în spate. „În fine, îi place sau nu, e parte în toată povestea asta”, se gândi ea. Poate că vor reuși cu toții să pună punct și să-și vadă fiecare de viață.

– Am avut de lucru până târziu și nu am ajuns acasă decât după miezul nopții. Am deschis ușa de la garaj, dar am parcat pe alee fiindcă garajul era plin de vehicule de care intenționez să mă debarasez de luni întregi. Nici nu apucasem să închid portiera mașinii când am fost apucată de păr din spate. M-a izbit cu capul de plafonul mașinii. Apoi un braț mi s-a încolăcit în jurul gâtului, sufocându-mă. Am dat drumul la servietă din

mână, încercând să ajung la geantă. Aveam o armă. Dar geanta fusese aruncată departe – nu știu dacă el a făcut-o sau eu am scăpat-o în timp ce ne luptam.

– V-ați luptat, doamnă Sheridan?

– M-am luptat cu tot ce aveam, iar el m-a lovit peste față de trei sau patru ori. Pentru o clipă mi-am pierdut cunoștința. Când mi-am revenit, eram întinsă pe pământ, iar el se apleca peste mine. Zâmbea. A fost atât de diabolic, de îngrozitor, că am înghețat. În momentul acela mi-a băgat mâna sub fustă și mi-a smuls ciorapii și chiloții. În fine, nu mi i-a scos. Mi i-a lăsat în jos. Era cu o mână pe gâtul meu ca să mă țină imobilizată, iar cu cealaltă se descheia la pantaloni. Mă sufocam.

Se uită la fratele ei și la Mike. Jack se încruntă și privi în jos, dar Mike îi susținu privirea. Neclintit. Știa că el suferă îngrozitor în el însuși auzind prin ce trecuse, dar pentru ea afișa o expresie puternică, cu bărbia ridicată, cu privirea neabătută.

– A spus ceva? Întrebă procurorul.

– Obiecție. Onorată instanță?

Judecătorul acoperi microfonul cu mâna și se aplecă spre Brie:

– Puteți să răspundeți la întrebare fără să prezentați informații interzise?

– Desigur, răspunse ea. Trebui să se concentreze asupra fețelor avocaților. A spus: „Uită-te la mine! Vreau să-mi vezi fața. Nu o să las nici o dovadă în urmă. Nu am de gând să te ucid. Vreau să trăiești“.

– Și acest lucru v-a făcut să vă simțiți în siguranță?

– În timp ce-mi spunea aceste lucruri își puneă preservativ. După ce și l-a pus, m-a violat, ținându-mă cu o mână pe gât. Am crezut că o să mă sufoc și o să mor. Aveam senzația că sunt sfâșiată în bucăți. Când a terminat, și-a tras pantalonii, iar eu priveam scena – preservativul a rămas la el, în pantaloni. După aceea s-a ridicat și m-a lovit de mai multe ori. Mi-am pierdut cunoștința.

Continuă, descriind ce răni suferise, în timp ce în boxa juraților circulau fotografiile făcute la spital. Vocea îi era calmă, cuvintele alese cu grijă și clare, dar pe obraji îi șiroiau lacrimi care se scurgeau pe mâinile împreunate în poală. Iar pe dinăuntru, i se întorcea stomacul pe dos. Aproape că-i venea să se încovoieze de durere.

- A mai spus ceva?

- Obiectez, onorată instanță!

- Se aprobă, spuse judecătorul.

- Deocamdată mă opresc aici, spuse procurorul.

Avocatul apărării se ridică și își începu întrebările cu momentul din noapte, dacă era sau nu obosită, dacă purta ochelari, dacă era întuneric sau aleea era bine luminată, toate având ca scop să nască îndoieli cu privire la capacitatea ei de a recunoaște o persoană. Încăperea începu să se învârtă în fața ochilor ei și ezită puțin. Judecătorul se aplecă spre ea și o întrebă dacă poate să continue.

- Sunteți puțin cam palidă, sublinie el.

- Vreau să merg mai departe, șopti ea.

Apărarea avu nevoie de o oră pentru întrebări despre programul ei, starea de sănătate, stabilitatea mintală, chiar și despre divorțul ei. În cele din urmă întrebă:

- Lați recunoscut pe suspect dintr-un șir de suspecti?

- Nu. A fugit.

- Poliția v-a arătat fotografii?

- Da, m-am uitat la fotografii.

- Și când s-a întâmplat asta?

- Acum șapte luni, spuse ea, cu fața strălucind de transpirație.

- Îl vedeți în această sală pe bărbatul pe care lați identificat? Bărbatul identificat la poliție drept violatorul dumneavoastră?

- Chiar acolo, spuse ea arătând cu degetul. Jerome Powell.

- Și sunteți convinsă că un bărbat pe care l-ați identificat acum șapte luni este cel de aici?

Ridică iute privirea, cu ochii larg deschiși, în alertă. Intrase în joc procurorul din ea.

- Da sau nu, doamnă Sheridan?

Se aplecă în față.

- Nu, răspunse.

După expresia de pe fața lui, avocatul apărării știu imediat ce făcuse.

- Onorată instanță, putem să ne apropiem? întrebă avocatul lui Brie.

Avocații se apropiară de judecător și urmă o dispută însuflețită pe care Brie o auzea cuvânt cu cuvânt. Acuzarea susținea că are dreptul să analizeze ultimul răspuns în timp ce apărarea susținea că în esență ar prezenta o mărturie asupra unor probe nepermise. În cele din urmă judecătorul îl avertiză pe avocatul apărării că el deschisese această cale și că acuzarea putea să continue.

- Doamnă Sheridan, întrebă procurorul, cum se face că nu sunteți sigură că bărbatul pe care l-ați identificat în fotografie nu este cel de față?

- Pentru că m-am uitat la fotografii, dar nu l-am identificat după o fotografie.

- Și cum l-ați identificat pe cel care v-a violat?

- Am dat poliției numele lui. Îl cunoșteam.

- Și de unde îl cunoșteati?

- Eram procuror adjunct când m-a violat. Îl trimiseseam recent în judecată pentru violarea a șase femei. Am pierdut.

Izbucni așa o gălăgie că judecătorul a fost nevoit să bată de mai multe ori cu ciocănelul și să amenințe cu evacuarea sălii de judecată.

Când vacarmul se potoli în cele din urmă, procurorul o întrebă:

- V-a mai spus și altceva, doamnă Sheridan?

- Da. A zis: „Nu am de gând să te ucid. Vreau să încerci să mă vânezi din nou și să vezi cum scap iar“.

Sala o luă razna, plină de exclamații și murmure, iar judecătorul lovi cu ciocănelul în masă în mod repetat. Dar în acel moment Brie își îngădui să-l privească iar pe Mike. Gura i se arcui într-un zâmbet slab în clipa în care li se încrucișară privirile. Chiar și de la distanța aceea simțea mândria din privirea lui. Iubire, mândrie și devotament. Îi zâmbi și el și dădu ușor, aproape imperceptibil din cap. Reușise. Îl prinsese pe violator. De aceea venise.

- Nu mai am întrebări pentru doamna Sheridan, spuse adjunctul procurorului districtual.

Apărarea încercă să recupereze, întrebând-o pe Brie dacă nu cumva îl vâna pe individul acela fiindcă nu reușise să-l condamne înainte. Cu vocea clară și puternică, chiar știind că această posibilitate va fi inclusă în pledoaria finală a avocatului apărării, Brie spuse:

- Și să umble liber încă un violator? Violatorul *meu*? Și poliția nici măcar să nu-l caute pentru că credeau că au pus mâna pe suspect? *Nici vorbă.*

- Poate că nu ați reușit să-l identificați pe violatorul dumneavoastră, doamnă Sheridan, și ați văzut șansa de a-l urmări pe acuzat.

- Obiecție, strigă procurorul. Onorată instanță!

Judecătorul își pironi privirea asupra apărării.

- Era și o întrebare în formularea dumneavoastră sau mă testați ca să vedeți dacă nu vă acuz de sfidarea Curții?

- Este posibil acest lucru, doamnă Sheridan?

- Nu este, spuse ea. L-am văzut, îl cunoșteam, l-am identificat.

- Puteți părăsi boxa, doamnă Sheridan.

Se ridică, nesigură pe picioare, bucuroasă că se terminase, că rămăsese puternică. Nici nu se punea problema ca individul să mai scape acum. Nici nu se punea problema ca măcar un singur membru al juriului să aibă

dubii. Acum, că fusese deschisă calea spre motivația lui Powell ca să o violeze, puteau să-i cerceteze trecutul, arestările anterioare.

Coborî din boxă și porni spre Mike. Apoi se prăbuși.

Când Brie își termină declarația, Mike văzu că devine palidă, apoi se albește la față. După ce coborî din boxă și se îndreptă spre el, remarcă faptul că privirea îi era sticloasă și că nu mergea drept. Tocmai se ridicase în picioare când văzu cum leșină.

– Brie! strigă.

Grefierul îl opri, dar procurorul îl identifică drept soțul ei – deși nu era. Mike se repezi spre ea. Când îi înălță capul, ea deschise ochii.

– Am reușit, iubire.

– Puteți să chemați o ambulanță aici? strigă Mike.

– E pe drum, domnule, spuse cineva.

– *Lo siento mucho*, murmură ea. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea.

– Șșt, e în ordine, scumpo. S-a terminat acum. Totul.

– *Te amo*, Miguel. Te iubesc.

– *Te amo mucho*, spuse el. S-a terminat, scumpo.

În fiecare după-amiază, când se făcea aproape ora de somn a lui David, Mel se ducea la ferma familiei Andersen. Doc se ducea acolo în fiecare dimineată și aproape în fiecare seară. Făceau acest lucru din a doua săptămână a lui ianuarie când fuseseră suspendate chimioterapia și radioterapia lui Lilly. În viața fiecăruia vine un moment când este trasă cortina, iar când acel moment sosit deja și nu mai există cale să dai ceasul înapoi, cel mai bun răspuns este demnitatea și pacea sufletească.

Când ajunse la fermă, Mel îi salută pe membrii familiei și îl puse pe David cu biberonul de după-amiază în pătuțul lui Chloe, unde avea să doarmă vreo două

ore. După aceea se duse în dormitorul lui Lilly, verifică perfuzia cu morfină și o sărută pe frunte.

- Ce mai face fata mea azi? o întrebă.

- Cred că azi e o zi potrivită să vorbesc cu copiii, spuse cu vocea slăbită. Nu vreau să pierd ocazia.

- Bine, spuse Mel.

- Mă ajuți?

- Sigur că da. Să vedem pe cine reușim să adunăm.

Mel se duse în living și în bucătărie. Fetele lui Lilly erau acolo, iar băieții, afară în hambar, cu tatăl lor.

- Mama voastră dorește să vorbească cu voi despre ceva important. Puteți să-i adunați pe tatăl și frații voștri?

- Mă duc eu, spuse Sheila.

Din nou în dormitor, așezată lângă Lilly și ținând-o de mână, Mel zise:

- Să știi că o să fie bine.

- Știu. Îți sunt foarte îndatorată, Mel.

- Oh, e invers. Dacă nu aș fi găsit-o pe Chloe pe veranda lui Doc, m-aș fi dus tocmai până în Colorado Springs, fără să-l întâlnesc vreodată pe soțul meu, fără să-i am pe copii.

Nu erau prezenți decât cinci din cei șapte copii ai lui Lilly, dar pentru ea era suficient ca să vorbească deschis și cinstit despre situația ei. Buck rămase în bucătărie cu Chloe, legănând-o pe genunchi, cum făcuse cu cei șase copii înainte de ea.

- O să fie un șoc pentru voi, le spuse Lilly copiilor ei adulți. Sper că veți putea să mă iertați. V-am mințit. Am fost un pic cam nebună, spuse după care o apucă un acces de tuse, încât fu nevoită să se odihnească puțin, în timp ce copiii ei se uitau unii la alții derutați.

- Of, spuse Lilly după ce-și reveni. Trebuie să termin cu asta. Chloe nu e adoptată, spuse cu voce stinsă. Am născut-o chiar aici, în patul ăsta. Mi-am mascat sarcina cu haine mari și largi, și am pus-o pe pragul lui Doc. Mel? spuse ridicând privirea.

– O să încerc să fiu de ajutor cu povestea asta, spuse Mel. Mama voastră e foarte obosită. Fiind deja bunică de șapte ori, Lilly era neliniștită la gândul că va trebui să mai crească un copil la vârsta de 48 de ani. S-a gândit că un cuplu tânăr, disperat să aibă un copil, va dori să o adopte și că ar fi mai bine pentru toată lumea – că Chloe va avea părinți tineri. Dar cum nu a apărut nimeni, Lilly a luat-o înapoi.

– Am regretat atât de mult, spuse Lilly. Tatăl vostru credea că e o nebunie, dar îi era mai teamă de ce aş putea face dacă nu era de acord cu ideea. Eram de-a dreptul înnebunită. Așa că m-am prefăcut că o iau să am grijă de ea și am adoptat-o – dar e rudă de sânge cu voi. Nu pot să mor fără să vă spun.

Amy, fiica cea mai mare a lui Lilly, stătea pe pat lângă ea. Luă mâna mamei ei, o sărută delicat și zâmbi.

– Păi, așa se explică faptul că seamănă cu toți ceilalți din familia Andersen. Se aplecă și o sărută pe obraz pe mama ei. N-ar trebui să-ți faci atâtea griji. E în ordine.

– Îmi pare rău că v-am mințit pe toți.

– Dar ai făcut ce trebuia când ai adus-o înapoi acasă. Am fi avut grijă de ea toată viața, oricum...

– Este important să știți de unde vine, spuse Mel. Nu numai din rațiuni medicale, dar și ca să-și cunoască descendența. Familia biologică. Nu putem să o lăsăm pe fata noastră să alerge prin toată California de Nord încercând să-și dea seama cine este familia ei.

– Dacă va trebui să-i spuneți vreodată, vă rog să-i spuneți că am iubit-o foarte mult. Și că-mi pare rău, spuse Lilly. Of! Sunt așa de obosită! Sper că nu mai durează prea mult.

Mel se ridică și își făcu de lucru cu perfuzia, mărindu-i un pic cantitatea de morfină. Unul câte unul, copiii lui Lilly se aplecară peste pat și își sărutară mama.

– E în ordine, mamă. Totul e în ordine și te iubesc.

– Mulțumesc pentru o soră nouă, mamă.

- O să avem grijă de toate - nu-ți face griji nici o clipă.

- Nimeni nu e supărat pe tine, mamă. Ești cea mai bună mamă și bunică din lume.

Și, la sfârșit, Lilly îi spuse băiatului cel mai mare:

- Harry, să ai grijă de tata! E pur și simplu neajutorat.

- Am înțeles, mamă. O să fie bine.

Când rămaseră din nou numai Mel și Lilly, Lilly spuse:

- Gata. Am tot vrut să o fac de mult timp. Mulțumesc.

- Nu e meritul meu. Ai crescut o familie minunată. Sunt oamenii cei mai iubitori pe care-i cunosc.

- Plecarea e mult mai ușoară, știind asta. Las în urma mea o treabă bună. Zău, o femeie n-ar putea cere mai multe într-o viață decât o asemenea familie. Mă fac așa de mândră.

- O femeie nu ar trebui să plece de pe lumea asta fără să știe că i-ai făcut și pe ei mândri.

Patru zile mai târziu, Lilly Andersen închise ochii pentru totdeauna în această lume și fu îngropată cu iubire în pământul familiei, între livadă și pajiște, și aproape tot orașul fu prezent ca să-și ia rămas-bun. Mel nu putu să-l aibă pe Jack alături și îi păru rău, dar avu un sentiment uriaș de pace și ușurare știind că prietena ei nu mai suferea.

Jack se întoarse în Virgin River în momentul în care simți că poate să o lase pe Brie, deși Brie și Mike mai rămaseră în Sacramento. Brie voia să audă cum s-a sfârșit procesul și să afle verdictul. Însă Jack tânjea să se întoarcă la familia lui, și deși vorbise cu Mel de mai multe ori pe zi, îi dis plăcea faptul că trebuise să fie îngropată o bună prietenă fără el. Și era foarte sigur că o lăsase pe Brie pe mâini bune. Mike era mai mult decât atent - era devotat.

Când trecea cu mașina prin oraș, Jack o zări pe Mel, înfăolită, cu David vârat în paltonul ei, vizavi, pe stradă,

îndreptându-se spre bar. Parcă și se întâlnește cu ea în fața barului, îmbrățișându-i pe amândoi.

- Dumnezeuule, ce dor mi-a fost de tine! Mă înmoi - nu mai suport să dorm singur.

- Eu n-am dormit singură, spuse ea. A fost toată noaptea cineva în pat cu mine.

Îl înghionte ușor pe copil, iar David își întoarse gurița umedă și lipicioasă spre tatăl lui pentru un pupic, pe care îl și primi.

- Bu-bu-bu, spuse Jack. Când crezi că n-o să-i mai curgă balele?

- Ce făceau ceilalți când ai plecat?

- Se odihneau. Brie se simte destul de bine. O să dureze un timp până când o să se pună pe picioare - procesul a fost mai traumatizant pentru ea decât se aștepta.

- Toată lumea așteaptă vești.

- Doc e la bar?

- Da, de ce?

- Poate că reușesc să spun numai o dată. Dar uitate ceva pentru tine - ghici cine a fost acolo? La proces.

- Cine?

- Brad. A stat în spate. Când Brie a coborât din boxă și a leșinat, iar Mike s-a repezit spre ea, Brad a lăsat pur și simplu capul în jos și a părăsit sala. S-a făcut de tot răhățul. Și știe și el. Strecură o mână pe sub fundul copilului și o puse pe abdomenul lui Mel. Și asta ce face?

- Bine. Se pare că am trecut de zilele oribile din primul trimestru când boram și plutesc în zona de confort a trimestrului al doilea, îndreptându-mă ca o rachetă spre perioada când o să fiu uriașă. Trebuie să mergem să fac o ecografie, ca să văd ce mi-ai făcut de data asta.

- Sper la o fată, spuse el.

- Zău?

- Am o bănuială că s-ar putea să mi-o retezi la doi.

- Nu mă dau în vânt după vomitat sau mers legănat, dar cu siguranță ador să port o bucățică din tine. Ai dreptate - faci niște copii excelenți.

- Toți avem talentele noastre speciale, spuse el.

Brie și Mike mai rămaseră două săptămâni în Sacramento, așteptând sfârșitul procesului. În timp ce aștepta, pe Brie o bântui din nou amintirea violenței la care fusese supusă. Uneori simțea din nou mirosul stătut al acelei nopți de iunie; uneori era mirosul sudorii lui. Privirea lui o sfredelea în somn. Visele îi erau invadate de mâna lui care o apăsa pe gât, iar ea se trezea gâfâind, întrebându-se dacă acela era sfârșitul. O făcea să se simtă slăbită și îngreșată.

Mike nu o lăsă nici o clipă singură. Când nu reușea să păstreze mâncarea în stomac, brațele lui erau în jurul ei atunci când o pierdea în baie. Noaptea o ținea îmbrățișată protector, în siguranță, cu blândețe. Când se trezea icnind sau aproape urlând din cauza unei spaime, el era acolo și o aducea cu delicatețe înapoi la realitate, în siguranța brațelor lui. Dacă noaptea o simțea tremurând plină de o transpirație rece, o trezea cu blândețe și îi vorbea până când se simțea din nou bine. În doar câteva zile Brie deveni mai puternică, mai calmă și mai aproape de punctul în care putea să închidă capitolul legat de experiența aceea îngrozitoare.

Criza lui Brie îi oferea lui Mike o motivație mai puternică; avea o problemă în Virgin River de care trebuia să se ocupe. Detesta gândul că o femeie poate trece prin asemenea traumă, și dacă exista în orașelul lui un individ care vâna fete nevinovate, el avea să-l găsească și să-l aducă în justiție, cu orice preț. Ironia făcea că, după toți anii petrecuți în poliție, îl încercau aceleași emoții care-l motivaseră încă de la început să intre în rândul autorităților care aplică legea - o forță care îl stimula

să-i apere pe cei buni de cei răi. Să fie în slujba oamenilor și să-i apere.

Când se întoarseră în Virgin River, Brie și Mike aduseră cu ei un verdict de vinovăție și două verighete. Acum erau pregătiți să-și continue viețile.

Jack îl ajuta pe Paul să facă ultimele retușuri la casă, în timp ce Brie o ajuta pe Mel să comande mobila și accesoriile. În plus, Mel se ducea adesea la ferma familiei Andersen, ca să se asigure că erau toți bine. Când avea de făcut vizite la domiciliu, de cele mai multe ori îl lăsa pe David cu Brie. În același timp, în fiecare săptămână îi făcea un control Vanessei, căreia i se apropia sorocul.

Cum sora lui urma să nască din clipă în clipă, iar casa lui Jack era aproape gata, Tom trebuia să stea pe lângă casă, așa că reușea să găsească timp să-și ducă iubita la partide de călărie, după școală, în jurul proprietății, de-a lungul râului, prin pădure. Vremea era rece, dar senină, pământul se sfărâma sub copitele cailor. Îi plăcea la nebunie să călărească împreună cu ea, să vorbească cu ea, să se sărute după aceea.

- Toată povestea aia cu Brie care a fost violată - știi despre asta? Vreau să zic, înainte de proces și toate alea? îl întrebă Brenda pe Tommy când duceau caii în grajd.

- Da, Paul mi-a povestit totul. Nu la mult timp după ce a murit Matt. S-a întâmplat anul trecut.

- Și nu te face să ai un sentiment ciudat față de ea acum? Să știi că i s-a întâmplat așa ceva, că cineva i-a făcut așa ceva.

- Brenda, ea nu a făcut nimic rău. De fapt, a riscat totul ca să-l prindă pe individul ăla, să se asigure că e după gratii și că nu o să mai poată face așa ceva nimănui, niciodată. Ai idee cât de curajoasă a trebuit să fie ca să facă asta? Mike e foarte mândru de ea, o venerază. Cred că Brie este una dintre cele mai puternice femei pe care le-am cunoscut. Brie și Mel, și soră-mea, cu siguranță.

Când ajunseră în grajd, Brenda descălecă.

- Tu nu te-ai simți ciudat dacă iubita ta ar fi violată? Adică, poate să nu vrei să... Știi tu... Îmi închipui că un tip n-ar mai atinge-o după așa ceva.

- Ca și când ar fi pângărită? Zău așa, spuse el râzând. Nu gândi așa. Când fetei pe care o iubești i se întâmplă ceva rău, o iubești cu atât mai mult.

- Pe bune?

- Bineînțeles. Pe bune.

- Cred că a fost grozav de speriată. În legătură cu procesul și toate celelalte. Mă întreb dacă i-a trecut vreodată prin cap să nu o facă - să nu depună mărturie.

- Mă îndoiesc, spuse el. I-a trebuit multă forță să treacă prin proces, dar a făcut-o. Tom luă frâiele de la Brenda și duse caii înăuntru. Scoase șeile și dădu căpeștrele jos. Când îl urmă în încăperea cu harnașamentele, el se întoarse și o luă în brațe. Asta era partea lui preferată. O sărută. La naiba, o iubea pe fata asta.

- Nu vrei să găsim un balot de fân bun și moale? o întrebă.

Dar ea plângea. Lacrimi mici, delicate care nu făceau nici un zgomot.

- Brenda? Ce s-a întâmplat, iubito? Ei?

- Îmi pare rău, spuse ea. Trebuie să-ți spun ceva ce nu o să-ți placă deloc.

El îi șterse lacrimile de pe obraji.

- Ce? întrebă cu blândețe.

- Nu sunt virgină, spuse ea trăgându-și nasul.

- Vai, Brenda! Tom râse, strângând-o mai tare în brațe. De ce-ți faci griji? Pentru mine nu e mare scofală, cum ai putea crede. Se desprinsese din îmbrățișare și o privi în ochi. Ești haioasă - tu ești stânjenită fiindcă nu ești virgină, iar eu sunt stânjenit pentru că sunt.

- Nu e cineva cu care mă întâlneam, spuse ea.

- Ce tot vorbești?

- Sunt aproape sigură că am fost violată.

El se încruntă.

- Aproape sigură? întrebă.

Acum, că totul fusese scos la iveală și nu mai putea să dea înapoi, Brenda se prăbuși la pieptul lui, hohotind. Tom nu era expert în privința fetelor, dar era suficient de inteligent ca să-și dea seama că nu va mai scoate nimic de la ea până nu se calma puțin. Se așează pe o bancă din încăperea harnașamentelor și o trase în poala lui, ținând-o îmbrățișată în timp ce ea plângea. Îi murmură mici vorbe de alinare, o mângâie pe spate, o ținu la pieptul lui. Trecu ceva timp până când ea fu în stare să vorbească din nou.

- Te-am mințit, Tommy, spuse ștergându-și fața cu dosul mâinii. De fapt, am fost la una dintre petrecerile alea în aer liber. Una singură. Cu două prietene și un prieten - un tip cu care am ieșit doar atunci. Ți aduci sac de dormit, înțelegi? Fiindcă trebuie să rămâi acolo să dormi, fie în mașină, fie pe pământ, pe motiv că acolo se bea. Ca atunci când campezi, știi? M-am îmbătat foarte repede și am leșinat. Când m-am trezit, vomitasem peste tot și vreo doi tipi au zis că mă făcusem praf și că fusesem de-a dreptul haioasă - însă eu nu-mi amintesc nimic. Două luni mai târziu mi-am dat seama că sunt însărcinată.

- Sfinte Sisoe! exclamă el.

- Da, spuse ea, cu un hohot de râs scurt, jenat. Mă duceam să fac avort când am pierdut sarcina. Nu știu cine a fost, dar mi-a transmis o infecție teribilă. Sper să moară din cauza ei. Asta e - acum știi. Acum poți să mă părăsești.

- De ce aș face asta? Ți-am spus, te iubesc. O mângâie pe păr. Cine a fost?

- Nu știu. Nu vreau să știu. La petrecerea aia au fost șase tipi - i-am spus lui Mike numele lor. El ar vrea să-i spun povestea șerifului - dar la ce o să folosească? Eu nu sunt ca Brie, Tommy - habar nu am cine a fost. În plus,

nu sunt suficient de curajoasă ca să fac asta. Și nu vreau să aflu toată școala că am rămas însărcinată. Și, zău, nici măcar nu vreau să știu cine a fost pentru că, Doamne, dacă n-am fost numai eu? Oh, Doamne, spuse izbucnind din nou în plâns, neajutorată.

- E în regulă, Brenda, scumpo. Nu-i nimic.

- Ce-o să crezi despre mine?

- Ți-am spus - nu e vina ta și te iubesc.

- Nu mai pot continua așa. Tot ce mi-am dorit după ce mi-am dat seama ce s-a întâmplat a fost să dispară. Nici nu se pune problema să învinovățesc pe cineva, să depun mărturie împotriva cuiva.

- Poate că reușesc să-l prindă pe individ fără să fie nevoie să treci tu prin toate astea.

- Dar dacă de fapt nu am fost violată? Dacă am fost pur și simplu ridicol de beată și l-am lăsat pe vreun tip...

- Nu, n-ai făcut asta, spuse el. Suntem împreună de peste cinci luni. Tu nu ești așa. Am băut una sau două beri împreună - nu ești așa. Nu asta s-a întâmplat.

- E posibil să fi fost un drog, spuse ea.

O trase lângă el. Era greu, dar încerca să se concentreze mai curând asupra sentimentelor Brendei decât a furiei care creștea în el din cauza a ceea ce-i făcuseră iubitei lui, chiar înainte să devină iubita lui. Bineînțeles că-și amintea de bătaia cu Whitley. I se făcea rău când se gândea că puțoiul ăla ar fi putut să-i strecoare iubitei lui un drog și apoi să o violeze. Dar nu voia să se gândească la asta încă. Trebuia să rămână cu brațele încolăcite în jurul ei, să o convingă că nu o să-i poarte ranchiună pentru asta niciodată.

- Da, spuse. E posibil să fi fost așa.

- De când s-a întâmplat asta, mă simt ca un gunoi. Când ai început să vorbești cu mine, la școală? Când ți-am spus că fusesem bolnavă? Nu fusesem bolnavă. Fusesem violată când mi-am pierdut cunoștința.

- Nu ești un gunoi, murmură el încetișor, cu voce nesigură. Ești un înger. Pură ca neaua. Nu ai făcut nimic rău.

- Nu așa mă simt, Tommy, zise ea cu amărăciune. Am mai avut întâlniri înainte și nu am renunțat la virginitate - mă păstram pentru cineva special. Cineva ca tine - cineva pe care chiar să-l iubesc. Iar acum nu pot.

- Nimeni nu-ți poate lua acest lucru, Brenda. Când... Dacă... Dacă vom fi împreună și vom ști că a venit momentul și că așa e bine, va fi ceva special. Îți promit!

- Cum ar putea să fie așa? Prima oară ar trebui să fie ceva special. Acum nici măcar nu va mai fi prima oară!

El îi dădu deoparte părul din ochi.

- Ce pot să fac ca să-ți dovedesc că te iubesc la fel de mult? Că te respect? Ei?

- Nu știu...

- Știu eu. Hai să ne ocupăm de cai. Pe urmă o să găsim un balot de fân moale și o să te țin în brațe. O să te țin în brațe și o să te sărut până când o să mă crezi când spun că cred că tu ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Totul o să fie bine.

- Mi-a fost așa de frică să-ți spun.

- Știu, Bren. E în regulă acum. Nu vreau să-ți mai faci griji vreodată în legătură cu asta. Bine?

O oră mai târziu, întinși pe fânul proaspăt din grajd, Tommy își ținea iubita în brațe, o săruta, atingând-o cu delicatețe în locuri în care începuse să-i dea voie, spunându-i cât de mult ținea la ea. Avea grijă să nu încerce să facă ceva în plus sau în minus, și după o vreme ea se ghemui la pieptul lui, în felul acela atât de familiar, încrezându-se în el. În caz că se întreba dacă încă îl mai excita, pentru el nu era absolut nici un efort să demonstreze că-l stârnea la fel de ușor ca întotdeauna. Apoi, când o duse acasă, o sărută pe veranda din față și îi spuse că în ceea ce-l privește, era perfectă. Pură și perfectă.

Poate că fu un pic cam tăcut la cină, dar în ultimele două luni acasă la el acest lucru trecuse neobservat.

Ceva mai târziu îi spuse tatălui său că se duce în oraș și că se întoarce cam într-o oră. Probabil că Walt presupusese că se duce să se vadă cu Brenda.

Își parcă mașina în spatele barului, în caz că se întâmpla ca familia Carpenter să fie la un pahar, ceea ce făcea cu prietenii ei, familia Bristol, din când în când. Se întoarse la rulota lui Mike și bătu la ușă. Mike deschise.

- Putem să vorbim un minut?

- Sigur că da. Nu intri?

- Ce-ar fi să stăm aici? propuse Tom.

Mike își luă haina și ieși.

- Mai știi petrecerile alea despre care te interesai? întrebă Tom, în picioare lângă Mike, dar cu privirea ațintită drept înainte.

- Da, răspunse Mike.

- După părerea ta e posibil să fi fost un drog care te făcea să-ți pierzi cunoștința?

- Foarte posibil, spuse Mike.

- E posibil ca oamenilor să li se fi întâmplat ceva în timp ce erau leșinați? Împotriva voinței lor? întrebă, cu privirea tot ațintită drept înainte.

- E posibil.

Tom se răsuci și-l privi pe Mike.

- Sunt sigur că știi cine are așa ceva. Sunt sigur că pot să-l conving să-mi vândă niște droguri.

- De unde până unde știi tu asta? întrebă Mike.

Tom ridică din umeri.

- Sunt un geniu al investigațiilor.

- Ai face tu asta? Să cumperi? Știi că ar fi implicată poliția, nu?

- Știu, spuse Tom. De fapt, o să văd dacă nu pot să fac rost de altă chestie. Dacă tot o fac, măcar să o fac cum trebuie. S-ar putea să fie vorba de metamfetamină sau ecstasy sau ceva de genul ăsta. Te interesează? întrebă Tom.

- Prietene, ce mă interesează pe mine este să scot de pe stradă orice ar putea face rău oamenilor. Dacă crezi că poți să mă ajuți să fac asta, ți-aș fi în mod clar recunoscător.

- Asta căutai când tot puneai întrebări?

- Da.

- Atunci, hai să o facem, spuse Tom.

capitolul 15

Vanessa îl întrebă pe Paul dacă poate să rămână până se naște copilul, iar el îi răspunse că poate, dacă ea vrea. După socotelile lui, casa urma să fie gata cam în același timp când trebuia să nască Vanni. Probabil că Jack și Mel mai trebuiau să facă câte ceva - covoare, electrocasnice, vopsea - dar pentru toate astea nu aveau nevoie de constructor. Iar lucrările la casă progresau foarte bine - podelele din esență tare, șlefuite și lăcuite, baia mare era completă, țevăria și instalația de lumină erau puse, pereții, pregătiți pentru zugrăvit, veranda - zugrăvită și izolată. Fuseseră programate și livrările de mobilă. Mel își petrecea serile la cabană împachetând vesela și alte obiecte.

Iar Vanni se făcea uriașă.

În ultimele zile nu mai plângea așa de mult. Părea că mare parte din atenția ei era concentrată asupra pregătirii pentru travaliu. O, mai erau momente când devenea un pic plângăcioasă, ceea ce era de așteptat, evident. Dar era atât de puternică - Paul o admira pur și simplu din tot sufletul.

Într-o zi când veni acasă de la șantier, se întâlni cu el în hol.

- Hai cu mine, îi spuse. Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

- Ar trebui să mă spăl mai întâi.

- Nu, vino așa! Îl luă de mână și îl duse în salon. Se așeză într-unul din fotoliile foarte comode și îl invită pe Paul pe altul. Paul nu o mai văzuse așa de însuflețită de mult timp. Obrajii îi erau viu colorați, ochii, strălucitori. Paul, copilul o să vină foarte curând.

El zâmbi.

- Devine din ce în ce mai evident.

- Ești prietenul meu cel mai bun, Paul.

- Mulțumesc, Vanni, spuse el, încruntând din sprâncene. Bănuitor.

- Vreau să fii cu mine când nasc.

- Cum adică cu tine? întrebă el.

- Vreau ca tu să fii cel care mă încurajează, mă ajută, îmi spune vorbe alinătoare. Să mă ții de mână. Să mă susții.

- Ăăă... Nu e de datoria lui Mel?

- Mel o să mă ajute mult, dar este și moașă, așa că o să fie ocupată cu alte chestii. Mai ales când începe să iasă copilul. Vreau să faci tu asta.

- Vanni, spuse el, foindu-se în fotoliu, eu sunt bărbat.

- Știu. Și bărbații fac asta.

- Nu pot... Vanni, nu se poate... Vanessa, uite ce e! Nu pot să te văd așa. N-ar fi... potrivit.

- Ei bine, de fapt mă gândisem la fratele meu sau la tata, dar, sincer, nu mă atrage deloc ideea. Așa că, spuse ea luând de pe masa de lângă ea o casetă video, am făcut rost de la Mel de un film despre naștere, să-l vedem amândoi.

- O, nu, spuse el rugător.

Ea se ridică și puse caseta în videoplayer, apoi se așeză din nou cu telecomanda în mână.

- Jack a ajutat la nașterea fiului lui, spuse.

- Știu, dar dacă vrei să știi, la momentul ăla nu era prea entuziasmat. Și refuză să o mai facă de data asta - este de neclintit în privința asta. Și, Vanni, nu este copilul meu. Este fiul celui mai bun prieten al meu.

- Bineînțeles că știu acest lucru, Paul. Însă fiindcă este fiul celui mai bun prieten al tău, ți-ar fi recunoscător. Porni caseta. Ei, vreau să te concentrezi la ce face partenerul. Nu te preocupa de mamă! Când o să fiu în travaliu, în cea mai mare parte din timp tu o să fii în spațele meu sau ai să mă ajuți să mă plimb, sau să mă așez pe vine pentru ca forța de gravitație să ajute la dilatare, sau să-mi amintești să respir cum trebuie. Nu o să stai cu nasul în zona de naștere propriu-zisă.

- Încep să simt că mă cam lasă puterile, spuse el. De ce nu o rogi pe Brie sau pe Paige, dacă ai nevoie de cineva pentru asta?

- Aș putea să o fac, dar la drept vorbind, sunt mult mai apropiată de tine. Și tu ești aici - chiar lângă mine. Poți să faci asta. O să vedem filmul împreună și, dacă ai întrebări, pur și simplu mă întrebi.

El se uită la ecran, cu sprâncenele adunate. Își miji ochii. Cea care năștea era o femeie neatrăgătoare. În fine, nu încă - dar acolo o duceau eforturile. Abdomenul uriaș ieșea în evidență, dar nu asta o făcea urâtă. Ci părul subțire și gras, sprâncenele unite, șosetele din picioare lăsate și...

- Vanni, are picioare foarte păroase.

- Dacă asta te îngrijorează, încă mai pot să mă epilez, deși trebuie să recunosc că mi-am pierdut interesul.

Halatul de spital cu care era îmbrăcată femeia era aranjat peste abdomen și picioare în așa fel încât rămase acoperită când se ridică în șezut, depărtând coapsele și prinzându-se de ele ca să împingă. După care doctorul, moașa sau cine se ocupa de ea dădu halatul deoparte și, chiar în fața ochilor lui, Paul văzu ieșind din trupul femeii vârful capului unui bebeluș.

- O, Doamne! se văită el, punându-și capul în mâini.

- Am zis să te uiți la cel care o asistă - nu-ți face griji pentru femeie, îl dădăci Vanni.

- E al naibii de greu să nu te uiți, Vanni, spuse el.

- Concentrează-te!

Așa că el ridică privirea și văzu că în spatele femeii era un bărbat care o sprijinea - probabil soțul -, îi susținea umerii, îi zâmbea spunându-i să împingă. Dar Paul lăsa ochii în jos, fiindcă nu putea să privească. Și din nou se văzu capul copilului.

- E barbar și neobișnuit, mormăi el.

- Te duci la război și împuști animale în pădure - în mod sigur poți să faci asta, spuse ea, devenind foarte autoritară când spunea asta. Animale mari - împuști animale mari. Chestia asta e mult mai drăguță decât vânătoarea.

- Depinde în întregime cu ce ești obișnuit, bombăni el.

Urmări cum bărbatul de pe ecran îi spunea femeii să gâfâie, să gâfâie, să gâfâie apoi să împingă, să împingă, să împingă. În fine, cât de greu putea să fie? Iar femeia asuda de parcă ar fi alergat la maraton. Se apucă din nou cu mâinile de coapse, se ridică, împinse cu un mormăit și un geamăt de parcă ar fi ridicat o greutate de 150 de kg, și Sfinte Sisoe! Din ea țâșni capul!

- O, Doamne, se văicări el iar, plecând privirea și clătinând din cap, după care se ridică în picioare și se întoarse cu spatele la televizor. Vanessa, unde este tatăl tău?

- I-am trimis pe tata și pe Tommy la grajduri, ca să putem să ne uităm împreună la film.

- Vanessa, nu pot să fac asta. Nu e un lucru pe care mă aștept de mult timp să-l fac. Și nici tu nu ești o străină, o femeie care naște pe neașteptate în taxiul meu sau ceva de genul ăsta...

- Uite, Paul, spuse ea arătând cu degetul.

El se uită la ecran peste umăr și văzu cum tot copilul iese alunecând, respingător și murdar, direct în mâinile doctorului. Iar cordonul ombilical, încă legat de el, era prins în pântecul femeii.

Paul se așeză și își prinse capul între genunchi, pentru că ar fi fost atât de jenant să leșine, iar ea să fie obligată să-l resusciteze.

- Vanessa, spuse pe un ton trist, faci cea mai mare greșală din viața ta în privința asta.

Mâna ei era pe genunchiul lui.

- Putem să ne uităm la el de mai multe ori până te obișnuiești. Desensibilizare, cum s-ar zice.

- Te rog, nu, Dumnezeuule...

- În fine, dacă așa trebuie...

El înălță capul la timp ca să vadă că fusese tăiat cordonul ombilical, iar bebelușul fusese pus pe abdomenul mamei, când chestia aia cu aspect oribil despre care știa că este placenta ieși într-un șuvoi de clăbuci. „O să mor“, îi trecu prin minte. „Chiar aici, în momentul ăsta.“

Vanessa scoase un zgomot îngrozitor, iar el își zise în gând „Vezi? Nici ea nu suportă!“ Dar când se uită la ea, își dădu seama că nu asta era problema. Cu o mână pe burta mare și cu o grimasă pe chip, avea aerul că pentru ea lucrurile se mișcă cu o viteză mult prea mare pentru viața reală.

- Oh, oh, spuse el.

- Da, spuse ea. Gata. E în regulă - avem suficient timp. Dacă e nevoie, putem să mai vedem filmul la nesfârșit.

- Nu, spuse el hotărât. Nu mă mai uit niciodată la filmul ăla!

- Așadar, ești pregătit să mergi? întrebă ea.

- N-aș spune asta, nu.

- Perfect, spuse ea, ignorându-l în mod evident. Cred că ar trebui să te duci să faci un duș. Să te speli. Am fost în travaliu toată ziua, dar acum contracțiile devin serioase și am de gând să o chem pe Mel să vină aici.

- La dracu', îți bați joc de mine?

- O să o facem, Paul. Știu că nu o să mă dezamăgești.

- Ba sunt sigur că asta o să se întâmple, spuse el. Dacă aș reuși să rămân în picioare într-o situație ca asta, ar fi un miracol. Chiar un miracol!

- Am nevoie de tine, zise ea. Dacă Matt nu poate să fie aici, cu mine, vreau să fii tu cu mine. Te rog!

„Oh, fir-ar al naibii“, reflectă el. Joacă cartea cu Matt.

- Te rog?

- Vanni, scumpo, aș face orice pentru tine. Dar asta este o greșeală. O greșeală.

- Ohhhh, zise ea ținându-se cu mâna de burtă.

El o fixa cu ochii mari, oripilați, în timp ce ea se chinuia să treacă peste contracție.

Așadar, asta văzuse pe chipul ei când intrase pe ușă. Acum urma să nască și tot restul rămăsese în planul al doilea. Atenția ei era concentrată asupra acestui lucru, era ca o lupoaică care își apăra puiul, nu o văduvă îndurerată, ci o mamă. Și vorbea foarte serios. Era uimit că un astfel de lucru avea efect. După ce trecu contracția, se uită la el cu o privire limpede, aprigă în ochii de culoarea acvamarinului.

- Duș! spuse.

Apoi se ridică ținându-și burta cu mâinile și se duse la telefon.

Paul se duse în camera lui, își adună niște haine curate și o luă pe hol, spre duș. Termină repede, dar se spală bine. Se bărbieri. După care se gândi: „Mă rad. De ce? Să am obrajii catifelati când leșin?“ Când ieșea din baie, să-și ducă hainele murdare în cameră, auzi voci. Voci bărbătești jos, în hol, și voci de femei în dormitorul Vanessei. Și râsete - de parcă era *ceva* de râs!

Se îndreptă spre hol, unde erau bărbați, unde probabil era cineva înțelegător care să-l scoată din povestea asta. Jos îi găsi pe Jack cu David pe șold, pe Walt și pe Tommy.

- Salut, spuse Jack. Ce mai faci?

Paul se îndreptă direct spre Jack.

- Ascultă, Jack, habar nu ai ce vrea să fac, spuse foarte încet.

- Ba da, am. A spus la toată lumea. Mel o să vină să te ia imediat după ce Vanni se instalează.

- Tu te-ai descurca mai bine în situația asta decât mine, zise.

- Da, probabil că da. Jack zâmbi larg. Dar nu mi s-a cerut.

- Nu pot să o fac, murmură.

Jack îl bătu pe spate.

- Ba sigur că poți. O să te descurci. Ar trebui să fii recunoscător - cel puțin e o moașă acolo cu tine. Jack zâmbi. O să fie o experiență bună pentru tine.

- Sunt convins că greșești în privința asta.

- Paul! strigă Mel. Suntem gata.

- O, Doamne!

Jack se aplecă spre el.

- Fii bărbat, amice! Altminteri n-o să apuci să auzi sfârșitul poveștii.

Paul porni pe hol fără tragere de inimă. Cu un zâmbet larg și fericit, Mel îl întâmpină în dreptul ușii de la dormitorul lui Vanni.

- Cum ne simțim? întrebă ea.

- Nu prea bine, Mel. Sunt destul de sigur că nu o să mă descurc. Sunt complet lipsit de experiență.

- E în regulă, Paul. Nu-ți face griji! Mai durează o vreme până vine copilul, iar în momentul ăsta Vanni nu are nevoie decât de cineva care să-i maseze spatele, să o ajute să nu uite să respire în timpul contracțiilor, eventual să-i dea cu o cârpă udă pe frunte sau pe ceafă, chiar ajută uneori. Asta e tot.

- Aici mă descurc.

- Asta e bine. Dacă nu poți să mergi până la capăt, nu e nici o problemă. Dar fă măcar atât, OK?

- O să fac tot ce pot, spuse el.

Când intră în cameră, fu foarte ușurat să o vadă pe Vanni îmbrăcată într-un halat care nu dezvăluia nimic, șezând în pat în capul oaselor, cu picioarele încrucișate, zâmbind. Așa că zâmbi și el.

- Cum te simți?

- Foarte bine, în momentul ăsta, mulțumesc.

- Vanni, ar fi trebuit să-mi spui că asta vrei, cu mult timp în urmă. Sunt complet nepregătit să fac asta.

- Nu-ți face griji, Paul! O să te descurci de minune.

- Probabil că nu. Probabil că nu o să fiu...

Se opri, observând că atenția ei era în altă parte. Privea în depărtare, trecându-și degetele circular peste abdomen, inspirând și expirând fără grabă. Dar după numai o clipă, chipul i se contorsionă și respirația îi deveni mai rapidă, mai intensă. După aceea, când o apucă durerea, se auziră niște gemete. Când atinseră punctul culminant, începură să se estompeze, reîncepură expirațiile lente și mișcările circulare pe abdomen, după care în cele din urmă dispărură, iar ea ridică din nou privirea spre el, zâmbind.

Mel se întoarse în cameră aducând niște prosoape.

- Ce-ți face spatele?

Ea duse mâna la șale și zise:

- Multă presiune acolo, dar e în regulă.

- Stai așa, spuse Paul. Încearcă să te apleci puțin în față. Își apăsă degetele pe șalele ei. Ajută vreun pic?

- Oh, așa e bine. Foarte bine.

El își plimbă degetele pe șalele ei, apoi sus până la umeri, masându-i.

- Oh, e minunat, murmură ea.

Mel își văzu de treabă prin cameră, aranjând lucrurile - instrumente, pături, mănuși, lighean. Vanni trecea dintr-o contracție în alta, iar între timp Mel se ocupa de toate cele necesare, lăsând contracțiile lui Vanni în seama lui Paul. Când Vanni nu mai putu să se aplece în față în timpul unei contracții, când din cauza asta

se sprijini cu spatele de perne, Paul se concentrează pur și simplu la masajul umerilor, al brațelor și al gâtului. Se trezi spunând:

- Relaxează-te și respiră, Vanni, inspiră și expiră lent. Bine, bine. Cum e?

- Au, făcu ea. Au, au, au! Auuuu!

- Mel? o strigă el.

- Da, Paul.

- Nu poți să-i dai ceva?

- Nu, Paul. Se descurcă de minune. Mel se uită la ceas. Se apropie.

Apoi, când contracția trecu:

- Hai să te ridicăm, Vanni! Ridică-te, te rog - să te ajute un pic și forța de gravitație. Paul, hai să o ridicăm!

Vanni își trecu picioarele peste marginea patului și se ridică cu ajutorul lui Paul. Când veni următoarea contracție, fu nevoită să se așeze pe margine, așa că lui Paul îi fu mai ușor să-i maseze spatele. Mel se strecură afară din încăpere, închizând ușa după ea. După ce trecu contracția, Paul o îndemnă să se ridice din nou în picioare, și continuară așa o vreme, sus și jos, sus și jos. Și apoi, exact când Mel intra pe ușă, Vanni îi dădu drumul, scoase un geamăt puternic și i se rupse apa, care se scurse șuvoaie pe podea. Îl stropi pe Paul pe pantofi și îmbibă covorul.

- Ei, ăsta e semn bun. Stai așa, să întind niște prosoape și te controlez, să văd cum merge. Apropo, jos a început o petrecere aniversară.

- Zău? spuse Vanni.

Apoi gemu și se aplecă, gâfâind.

- Sunt convinsă că a fost total neplanificată, dar când Jack a scăpat vestea că ești în travaliu, Preacher și Paige au venit aici - Christopher se uită la un film, dar e gata să adoarmă pe canapea. Sunt aici și Mike cu Brie, care pregătesc niște gustări în bucătărie, și le țin companie

tatălui și fratelui tău. Jack îi dă lui David biberonul de seară și...

Se opri din vorbă și o ajută pe Vanni să se așeze din nou pe pat. Vanni ridică genunchii, Mel își puse mânușile și, cu o mână pe abdomenul ei și cu cealaltă dispărând între picioarele ei, spuse:

- Ei, bine, Vanessa, ar trebui să-ți câștigi existența așa. Faci progrese grozave. Stai așa dacă poți - la următoarea contracție vreau să văd dacă pot să te depărtez un pic. Ridică privirea și se uită peste abdomenul ei. Ia-l pe Paul de mână și respiră - n-o să fie plăcut, dar s-ar putea să avem rezultate mai repede.

Paul se lăsă într-un genunchi la marginea patului și o ținu de mână, privind-o în ochi.

- Ești bine? întrebă încetișor.

- Mă străduiesc din răputeri, spuse cu răsufierea tăiată.

- Știu. Dumnezeu, Vanni, aș fi vrut să pot face mai mult.

- Faci foarte mult, Paul. Oh! Din nou. Auuuuu!

- Bravo, spuse Mel. Foarte bine, foarte bine. Îi puse o mână înmănușată pe abdomen, iar cealaltă dispăru din nou între picioarele ei. Gâfâie, mai adăugă.

Vanni gâfâia, dar fără să vrea mai scâncea de durere, iar Paul își lipea buzele instinctiv de fruntea ei și rămânea așa.

- Perfect, Vanessa, spuse Mel trăgându-și mâna afară. Ești aproape gata să începi să împingi. Își scoase mânușile cu un pocnet.

Paul observă că, atunci când Mel își scoase mâna, pe mânușă era sânge.

- E normal? întrebă arătând cu capul spre mânușă.

- Perfect normal. O să mai vedem ceva sânge, spuse. Reziști?

- Da, răspunse el. După care își spuse în gând: „Am cam fost păcălit. Doar nu pot să o părăsesc acum“.

Foarte bine, adăugă. Vanni, mă duc să aduc o cârpă udă. Mă întorc imediat.

Traversă holul spre baie și mai întâi se stropi cu apă rece pe față, apoi udă și stoarse un prosop de față și se grăbi înapoi la ea. Își luase un angajament – acum trebuia să se țină de el. Se uită la ceas și fu uimit când văzu că trecuseră trei ore de când își terminase treaba la șantier. Auzi sunetul televizorului zumzâind pe hol și râsete din bucătărie. Un râs în surdină, politicos.

Când se întoarse, observă că pe Vanni se vedeau efectele travaliului – pielea îi lucea de transpirație, părul era ud și în dezordine, chipul, contorsionat de durere. Îngenunche din nou; Mel pusese câteva prosoape pe covorul ud, dar pantalonii lui erau deja uzi în genunchi. Nu-i păsa. Îi tamponă fruntea și o ținu de mână în timpul altor câtorva contracții, apoi Mel dădu semnalul.

– În regulă, Vanni – hai s-o facem! Dacă simți nevoia, împinge la următoarea.

– Slavă Domnului, spuse cu glas slăbit.

– Paul, vreau să o susții din spate, să o ajuți să se ridice un pic. Vanni, știi ce ai de făcut.

Paul începuse să o ridice, iar Vanessa spuse:

– Nu încă.

Apoi într-o clipă un impuls îngrozitor de a împinge o făcu să se ridice de pe pat și, în mod surprinzător, lui Paul nu a fost nevoie să i se spună că a sosit momentul. O sprijini de la spate în timp ce ea, cu un geamăt puternic și ținându-și răsuflarea, făcea eforturi și împingea cât o țineau puterile. Când se prăbuși pe pat, Paul întrebă:

– A ieșit?

– Nu. Mai durează un pic.

– Dar în filmul ăla...

– Acolo nu era la primul copil, spuse Mel. A ieșit mult prea repede. La primul copil durează.

– Cât durează?

– Cât vrea copilul.

Mel puse stetoscopul la urechi, ridică halatul lui Vanni peste burtă și ascultă. Trase halatul la loc și spuse:

- E puternic. O să te țină trează noaptea.

Paul își îndeplini sarcina - să o tamponeze pe frunte, să o țină de mână, să o încurajeze, să o susțină. Continuă așa cam o oră și văzu cum Vanni este din ce în ce mai obosită, cum Mel își făcea de lucru pregătindu-se să prindă bebelușul. Paul o sprijinea pe Vanni când o auzi pe Mel spunând:

- Mai ține un pic... exact acolo unde simți presiunea... Perfect, trage aer în piept și mai împinge o dată... Bravo!

Mel întinse prosopul pentru bebeluș pe pat și își aduse la pat clemenele ombilicale, tubul de aspirare și foarfecele. În cele din urmă spuse:

- Cred că la următoarea contracție dăm lovitura, Vanni. Străduiește-te să fie una bună!

- Străduiește-te să fie una bună, scumpo, se auzi Paul spunând. Gata, împinge, împinge! Împinge! Împinge!

Mel îi întinse o pătură lui Paul.

- Paul, întinde asta peste burta lui Vanni. Când o să vină copilul, acolo o să se ducă. O să-l uscăm și pe urmă o să-l înfășăm într-o păturică curată, caldă. De acord?

- De acord, spuse el fascinat.

Vanni se ridică din nou în șezut, împingând. Paul își făcu treaba, așa cum fusese instruit.

- Foarte bine, spuse Mel. Aproape am terminat. Cred că data următoare când împingi, vine, Vanni. Hai că e aproape!

- În regulă, scumpo, hai că e aproape! spuse Paul.

Fără să vrea, se aplecă în față, urmărind, dorind să vadă cum se naște bebelușul, dorindu-și să fie implicat până la capăt. Auzi copilul plângând, o auzi pe Mel exclamând fericită. Apucă păturica, făcu ce trebuia și din pântec ieși un bebeluș vâscos care urla. O, Dumnezeule, arăta tare nefericit.

- Hei, spuse Paul râzând. E supărat!

Vanni râse, emoționată.

Paul se holba uluit la viața aceea nouă, fascinat de ce făcuse ea. Uimit că el fusese acolo. Apoi își aminti – trebuia să facă diverse lucruri. El și Mel șterseră bebelușul, și în timp ce ajuta cu asta, nu se putea abține să nu-i numere degetele de la mâini și de la picioare. O privi pe Mel cum taie și prinde cu cleme, apoi el înfășă bebelușul într-o păturică nouă și uscată și îl ridică în sus. Vanni se chinuia să se ridice puțin în șezut, încercând să-și pună pernele la spate. Paul ținea copilul pe braț, iar cu mâna cealaltă o ajută. După aceea îngenunche lângă pat privind-o pe Vanni cum cuibărește copilul lângă ea și-l sărută delicat pe cap. Și într-un gest nu pe deplin conștient, Paul își lipi buzele de umărul lui Vanni.

Ea își înălță capul și îl privi în ochi. Întinse mâna spre fața lui și îi șterse lacrimile de pe obraji. Lacrimi despre care el nu avea habar.

– Am făcut-o, spuse Mel. Bravo! Bravo!

Paul era epuizat. Își lăsă capul pe umărul lui Vanni și rămase așa un moment, încercând să-și imagineze prin ce trecuse. Îi simți degetele în păr.

– O, Vanni! murmură, ridicând capul. Ce treabă ai făcut!

Ea începuse să zâmbească, dar chipul păru să i se topească într-o privire încruntată când ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i curgă pe obraji. Își ridică privirea spre Paul și șopti:

– Aș fi vrut să-și vadă și el fiul.

Paul îi șterse lacrimile de pe obraji.

– Îl vede, scumpo. Are locul cel mai bun din casă.

– Da, spuse ea cu lacrimile șiroindu-i. Bănuiesc că da.

Paul strecură un braț pe după umerii ei și o ținu așa lângă el în timp ce plângea încetișor, fără să-și dea seama că și lui îi curgeau lacrimile în părul ei.

– Hai să punem copilul la sân, Vanessa! Roșcații sunt niște urâcioși.

- Da, spuse ea cu vocea tremurătoare. Da, am priceput.

Trăgea de halatul care părea să se fi prins în ceva, dar îi tremurau mâinile. Paul trase de halat care se ridica dezvelind un sân, dar el nu-l percepea ca pe un sân. Era ca și cum făcea parte tot din procesul nașterii copilului. O ajută să așeze la sân copilul care urla cu disperare. După care se opri și păru că-și găsește locul. Și brusc, îl găsi.

- Ohhh... făcu Vanni. Asta a fost. Uau!

După care ridică privirea spre Paul și zâmbi. Iar copilul sugea, scoțând mici sunete adorabile.

Paul nu observă că Mel plecase până când nu se întoarse cu un lighean cu apă pe care îl puse pe masa de înfășat. O examinează rapid pe Vanni, o acoperi din nou, apoi spuse:

- În regulă, stai să-l curăț pe piticul ăsta să fie pregătit pentru a fi arătat. Cum te simți, Vanni?

- Bine, spuse ea ștergându-se la ochi. Mă simt bine.

Paul o sărută pe frunte.

- Ești grozavă, Vanessa.

- Și tu, murmură ea, apoi închise ochii.

El rămase în genunchi lângă pat, iar Mel luă bebelușul și tot timpul cât îl spală, Paul urmări cum chipul lui Vanni se transformă lent pe măsură ce se scufundă epuizată în somn. Îi sărută delicat lacrimile de pe obraji. Câteva minute mai târziu, Mel îl atinse pe umăr. Ținea în brațe un bebeluș înfășat.

- Uite-l, spuse ea. Du-l bunicului și unchiului lui. O să fac ordine în cameră și o să mă îngrijesc și de mamă.

- Ești sigură?

- Categorie, spuse ea dându-i-l. Ți-ai câștigat acest drept.

Walt și Tommy erau impresionați de noul membru al familiei, și la fel toți cei de față. Apăru un aparat de fotografiat și se făcură poze, fu trasă păturica să-l vadă

toți cum dă din piciorușe, să se minuneze de dimensiunea lor.

- Pariez că ți-ar prinde bine un pahar, îi spuse Preacher lui Paul.

- Oho, amice, nici nu-ți închipui, răspunse el scărpinându-se la ceafă.

- Ce ai acolo pe pantaloni, frate?

Paul privi în jos:

- Cred că e lichid amniotic. Covorul din cameră o să trebuiască spălat.

- Fără doar și poate. Preacher trecu o sticlă peste câteva pahare. Să știi că și eu am să o fac. O să fiu cu Paige când o să se nască bebelușul. Abia aștept să o fac.

- Păi, sper că o să fii mai pregătit decât am fost eu. Pe mine chiar m-a luat prin surprindere.

- Dar nu-ți pare rău, nu?

- Nu. A fost grozav, spuse.

- Aud asta mereu, spuse Preacher. Tipi care habar nu au ce să facă, dar pe urmă cred că a fost ideea lor. Îl știi pe Zeke - a făcut asta de patru ori. Zice că ar mai face-o de încă patru ori, dar cred că nevastă-sa îl împușcă mai degrabă înainte să se întâmple asta.

- Zeke e paramedic, spuse Paul. Cred că asta îi dă un avantaj.

- Mda, spuse Preacher sorbind din pahar. Și obsedat sexual, presupun. Un obsedat sexual care iubește copiii.

Jack li se alătură.

- Deci ai reușit.

- Jack, ești eroul meu. Simplul fapt că am fost acolo a fost o mare provocare, nu știu cum l-ai moșit pe David. Zău, pur și simplu nu știu.

- Am primit indicații, spuse ridicând paharul. Însă nu am de gând să o mai fac încă o dată. O să stau să urmăresc data viitoare. Nu vreau decât să mă uit.

Era o sărbătorire, chiar dacă în liniște și cu restricții ca să nu plângă copilul sau să o trezească pe Vanessa,

care merita să se odihnească puțin. Christopher dormea pe canapea, iar David, în patul lui Walt, cu o grămadă de perne în jurul lui. Destul de curând apărură și Mel, fiind feliicitată pentru că făcuse o treabă bună. Fieeăruia îi veni rândul să țină copilul, care în cele din urmă fu luat și dus în camera lui, dormitorul mamei lui.

Se adunară toți în sufragerie, cu paharele în mână, iar pe masă încă mai rămăseseră gustări. Paul stătea în ușa bueătăriei. Brie ședea în poala lui Mike, Paige se sprijinea de Preacher, care își trecuse brațul uriaș pe după umerii ei. Jack era în picioare în spatele lui Mel, masându-i umerii. Walt îi dăduse o bere lui Tom cu care acesta părea să se descurce ca un adevărat profesionist.

- Ei, familia Valenzuela eând are de gând să se pună pe treabă? întrebă Walt.

- Ne ocupăm de asta, spuse Mike cu un zâmbet larg. Nu-i așa, scumpo? adăugă și o sărută pe Brie pe obraz.

- Mike face eforturi mari. Râse.

- O, trebuie să aveți grijă, spuse Preacher. Întrebați-o pe Mel. Oricât ar părea de bizar, sexul zilnic nu e o metodă bună ca să rămâi însărcinată.

- John! îl certă Paige.

Înainte să apuce să-și termine dojana, cel puțin trei persoane repetaă ca un ecou „În fiecare zi?”

- Dumnezeule, doar nu e ilegal, nu? întrebă Preacher, făcându-i pe toți să râdă și mai tare.

- Preacher, prietene, ești eroul meu, spuse Tommy. Vreau să fiu exact ca tine eând o să fiu mare.

Walt îi ciufuli părul.

- Fiul meu e un mincinos afurisit. Vrea să fie exact ca tine, dar ieri!

- E adevărat, spuse Tom. Nu mă dau așa de tare în vânt după copii, dar restul sună foarte bine.

Nu după mult timp oamenii începură să se agite să plece, eăutându-l pe Paul din priviri. Se părea

că o ștersese. Jack traversă holul și aruncă o privire în camera Vanesei pe care o găsi dormind liniștită.

Jack le spuse petrecăreților să aștepte cât se duce să vadă dacă Paul ieșise afară să ia puțin aer. Își puse haina și dădu o tură în jurul casei și apoi pe la grajd și padoc. Nu trebuia să fii geniu ca să-ți dai seama. Pentru Paul fusese o zi lungă și plină de emoții. Era pe colina mică nu departe de casă. Cea de pe care vedeai o mare parte din pământul generalului.

Paul aruncă o privire peste umăr când auzi cum trosnește pământul înghețat sub cizmele lui Jack. După care ochii lui se întoarseră din nou asupra splendidei pietre funerare pe care scria: „Matt Rudledge, soț, tată, fiu, frate, prieten mult iubit“. Jack puse o mână pe umărul lui Paul.

– Ar fi bucuros că ai fost acolo, ținându-i locul.

– Tocmai îi povesteam despre asta și mă gândeam, la dracu', nici măcar nu știu cât din el e acolo, jos.

– Nimic, spuse Jack. A plecat mai departe.

Paul se izbi cu pumnul în piept.

– Eu încă îl am aici.

– Bineînțeles. Toți cei care l-au iubit îl au acolo. Cred că asta e esențialul.

– Nu eu ar fi trebuit să fiu acolo în seara asta. El ar fi trebuit să fie. Ei îi este foarte dor de el.

– Uite ce e, Paul, toți avem drumul nostru în viață. Pe el l-a dus acolo, pe tine, aici.

Paul pufni, își șterse fața.

– Casa e aproape gata, spuse. Vanni o să se refacă și o să-și reia viața foarte curând, iar eu nu mai pot să mă învârt pe aici. Trebuie să mă întorc. În Grants Pass.

– Da, spuse Jack. Dar o să vii înapoi destul de curând. Ești foarte legat de locul ăsta.

– Nu știu ce să zic...

– Las-o un timp, Paul! E încă prea devreme, dar situația se va schimba.

- Despre ce vorbești? întrebă, privindu-l prin întuneric.

- O, Doamne, mă întrebam. Nu-ți amintești. Te-ai cam îmbătat și... Nu, te-ai îmbătat tare și ți-a scăpat oarecum faptul că tu ai văzut-o primul.

- Nu. Imposibil să fi făcut așa ceva.

- Nu te ambala! Numai mie mi-ai spus. Ai fost suficient de discret ca să leșini înainte să mai spui și altora. Așa că ascultă-mă măcar o dată, da? Fiindcă este important. Știi deja, dar în momentul ăsta crezi că ești singurul bărbat care s-a găsit în această situație. Eu m-am însurat cu o văduvă. Ai uitat? Nu a fost ușor. Nu s-a întâmplat rapid - să trec peste perioada aceea lungă, urâtă când mă întrebam unde este locul meu. Dacă vrei adevărul, a fost al naibii de umilitor. Dar a meritat fiecare noapte nedormită, Paul. Doar că durează cât durează.

Paul medită o clipă. Cu buzele strânse, ca și când dădea o luptă cu el însuși.

- Trebuie să mă duc înapoi în Grants Pass.

- Dar să te întorci repede aici, spuse Jack. Să te întorci aici. Ascultă ce-ți zic, dacă n-o faci, o să regreti.

- Dar nu pot să mai stau mult, Jack. Situația asta mă macină. Trebuie să plec de aici. Matt a fost cel mai bun prieten al meu și a murit, iar eu am ajutat-o pe soția lui să aducă bebelușul pe lume și...

- Și o dorești pe soția lui. Paul, știu că este o perioadă dificilă, dar dacă ești genul de tip care fuge de greutate, Dumnezeu, o să te detești.

Paul lăsă capul în jos.

- Hai, mai spuse Jack. Oamenii vor să-și ia rămas-bun. Vor să-și mai exprime o dată admirația față de tine.

- Nu poți să mă lași aici?

- Nu, zise Jack și puse o mână pe ceafa lui Paul trăgându-l de lângă mormânt. Generalul vrea să-ți spună - Matt a ales un nume. Au făcut câteva schimbări din cauza morții lui - schimbări care au fost ideea Vanessei. Matt a dorit să-l cheme Paul. Dar s-au hotărât să fie

Matthew Paul. Cred că ar trebui să bei pentru asta. Și să te gândești la asta.

capitolul 16

Tom rămase tăcut în timp ce bușuma caili împreună cu Brenda, dar asta nu conta pentru că ea vorbea repede și fără încetare. O invitase să vadă bebelușul nou-născut, care avea doar o săptămână, iar ea era absolut încântată. Apoi făcură o partidă rapidă de călărie, iar el continuă s-o tot asculte vorbind despre apropiatele preselecții pentru trupa de majorete din ultimul an de liceu. Deși era abia februarie, acceptase deja să fie partenerul ei la balul de absolvire, iar ea avea un milion de lucruri de spus în legătură cu asta. După ce caili fură băgați în grajd, o luă de mână și o duse în încăperea unde erau harnașamentele. Se așezară pe o bancă, o trase în poala lui și o sărută apăsător și pasional. Și îi spuse:

- Trebuie să-ți spun ceva.

- Ce anume?

- Te iubesc. Și știu că mă crezi. Te doresc nebunește și nu ai încotro, trebuie să mă crezi. Dar o să fac ceva - chiar dacă asta ar putea să mă coste totul. Tu și tot ce avem împreună.

- Ce anume? Despre ce vorbești?

- Am vorbit cu poliția, spuse el.

Ea sări din poala lui.

- Poftim? Întrebă nevenindu-i să creadă, clătinând din cap ca și când ar fi încercat să facă să dispară ce îi spusese el. Nu.

El încercă să o așeze din nou în poala lui, dar ea sări cât colo, ca să n-o poată atinge, cu o expresie de groază absolută întipărită pe față. Așa că se ridică și el în picioare în fața ei.

- Nu numai cu Mike. Cu alți polițiști. O unitate specială de detectivi, după cum s-a dovedit. O să-i ajut să-l

prindă pe tipul care te-a drogat – pentru că a fost vorba despre un tip și un drog.

– Nu, spuse ea din nou, clătinând din cap. Nu ai cum să știi mai bine decât știu eu.

– Ba da, amândoi știm. E posibil chiar să-ți revină în memorie ceva, dar nu sunt sigur cum. S-ar putea să fii întrebată ce știi despre acest lucru, și poți să spui orice dorești. Poate că n-o să spui nimic. Dar a trebuit s-o fac, Brenda.

Ei începură să-i curgă lacrimile pe obraji imediat, și mai făcu un pas în spate.

– Nu, nu *trebuia* s-o faci.

– Ba da, trebuia, și o să-ți explic pentru ce. Pentru că vreau să dorm noaptea. Pentru că nici nu vreau să încerc să-mi închipui că în cursul acestei veri, sau anul viitor, cândva, vreun neghiob ca mine ține în brațe fata pe care o iubește în timp ce ea plânge în hohote pentru că a fost violată. Nu vreau să mă gândesc că vreo biată fată – o fată cuminte care se păstrează și nu face sex – se trezește însărcinată când până atunci probabil că nici măcar nu a fost mahmură vreodată! Nu am de gând să stau treaz noaptea și să mă întreb dacă există vreun cuplu de puști ca mine și ca tine, care se iubesc și se poartă cu atâta grijă, atât de corect, și a căror relație e făcută praf de nemernicul ăsta. Am de gând să încerc să-l opresc chiar dacă n-o să-mi mai vorbești niciodată.

– Dar ți-am spus, nu știu ce s-a întâmplat! Nu pot să fac nimic! Și chiar dacă aș putea, nu *vreau* să fac! Doamne, Tommy, nu vreau să știe nimeni!

– Nu te învinovățesc. Nu am povestit poliției despre tine, dar asta o să fie irelevant. În cele din urmă vor dori să îi audieze pe toți puștii care au mers la fiecare dintre chefurile și petrecerile alea cu băutură, ca să afle ce li s-a întâmplat. Și pentru asta îmi pare rău – tu poți să procedezi cum vrei. Dar n-o să-l las pe individul ăsta

să-i mai facă așa ceva prietenei altcuiva. Îmi pare rău că ești supărată, dar nu-mi pare rău că am făcut-o.

- Te urăsc!

- A trebuit s-o fac.

- Te urăsc!

- Da, spuse el ținând capul în jos. Apoi îl ridică. Ei bine, eu te iubesc și îmi pare rău că asta te supără. Sper că într-o zi, cam peste un milion de ani, vei reflecta la asta și chiar dacă încă mă vei mai urî, poate că vei avea un oarecare respect pentru mine, pentru că am făcut ceea ce trebuia.

Ea începu să plângă în hohote, clătinând din cap, până când părul mătăsos castaniu-deschis îi căzu peste față.

- De ce ai făcut asta? De ce? Acum totul o să iasă la iveală. N-ar fi trebuit să-ți spun - am crezut că pot avea încredere în tine! Acum toată lumea o să creadă că nu sunt decât o stricăță! El întinse mâna, dar ea se trase înapoi. Nu mă atinge! Să nu mă mai atingi niciodată!

El însă o strânse totuși la piept și o țină așa în timp ce plângea. Frate, și plângea așa de tare, încât el se gândi că o să vomite. De fapt, începu să se înece, dar el o țină așa până când obosi. Și continuă să o țină în brațe.

- De ce? continua ea să-l întrebe. De ce? Nu era treaba ta s-o faci - era treaba mea, dacă mi-aș fi dorit s-o fac.

- Da? Și dacă i se întâmplă și altcuiva pentru că tu n-ai spus nimic? Și dacă cineva moare? întrebă el, dar o întrebă cu blândețe în timp ce continua s-o țină în brațe. Nu-mi pasă că nu spui nimic despre asta. E alegerea ta. Știi ceva? N-ai decât să mă urăști. Dă vina pe mine dacă asta vrei, dar știm amândoi că nu eu sunt cu adevărat tipul cel rău. Adevărul e că trebuie să continui să mă suport pe mine însumi.

Ea se desprinse din brațele lui.

- Ei bine, sper doar că o să reușești.

El o fixă cu privirea o clipă nesfârșită.

- O să reușesc, spuse el. Hai să te duc acasă!

*

A doua zi, după ore, Tommy se duse cu mica lui camionetă roșie acasă la Jordan Whitley. Urcă în fugă scările de la verandă și bătu la ușă. Jordan îi deschise, iar Tommy spuse:

- Salut. Mi-ai făcut rost de marfă?

- Da, frate, răspunse Jordan râzând. O să-ți placă la nebunie.

Se căută în buzunar și scoase o punguță de plastic și un plic. Când Tom întinse mâna după ele, Jordan spuse:

- Hei, n-ai uitat ceva?

- A, da. Cât ai spus?

- Numai un sutar, frate. O să fii atât de fericit!

- Ce avem aici? întrebă Tom.

- Drogul violului, ecstasy, metamfetamină. Făcute la comandă.

- M-am răzgândit în privința metamfetaminei, spuse el, iar Jordan îi luă punguța de plastic. Atunci, îmi faci o reducere, nu?

- Îmi pare rău, amice. Tipii ăștia nu prea dau banii înapoi.

- Aha, spuse Tom. Ai folosit mult chestia asta? întrebă el. Drogul violului?

Jordan ridică din umeri.

- De vreo câteva ori. Știi, doar pentru distracție.

- Da, spuse Tom zâmbind. Doar pentru distracție.

Îi dădu un teanc de bancnote, luă drogurile și făcu cale întoarsă.

Din fiecare parte laterală a casei apăru câte un detectiv în civil, cu legitimațiile deschise și îndreptate spre Jordan. Unul din detectivi era o tânără cu o șapcă de baseball de sub care îi ieșea o coadă de cal - nu părea mult mai mare decât Tom. Ar fi putut trece drept o fată de liceu, arătând atât de tânără și minionă. Celălalt polițist sub acoperire era un tip uriaș, îmbrăcat cu o jachetă

și jeanși. Amândoi aveau la centură pistol, cătușe și pistol cu electroșocuri.

- Poliția! spuse fata. Jordan Whitley, ești arestat. Avem mandat de percheziție. Întoarce-te cu fața la perete, cu mâinile sprijinite de zid.

Expresia de pe fața lui merita toți banii. Aproape că îl făcu pe Tom să zâmbească. Un șoc absolut și îngrozitor.

- Hei! strigă el. Hei, ce se întâmplă aici?

Dar înainte să apuce să-și termine propoziția, fata cea mărunțică îl întoarse, îi depărtă picioarele și îl percheziționează în timp ce tipul cel masiv îl supraveghea, împiedicându-l să facă vreo mișcare.

În timp ce îi puneau cătușele, Whitley privi peste umăr spre Tom.

- Frate, o să-ți pară rău.

- Da, probabil, răspunse acesta. Dar n-o să regret niciodată.

Apoi îi dădu detectivului cel masiv plicul și coborî treptele verandei spre camioneta lui în timp ce o mașină de patrulare a poliției se opri și din ea coborî un polițist în uniformă. Mai jos pe stradă se afla un SUV cu geamuri fumurii, o mașină fără însemnele poliției pe ea. În interiorul ei, urmărind cum decurge arestarea, se aflau detectivul Delaney și Mike. Tom porni spre casă ca să povestească familiei ce făcuse.

Rulota lui Paul era prinsă de spatele camionetei, bagajele lui erau făcute și stăteau pe aleea din față de la casa generalului. Înainte de a ieși afară să plece, o cuprinse în brațe pe Vanessa, o strânse la piept împreună cu bebelușul și o sărută pe obraz.

- Te rog să te întorci foarte curând, murmură ea. Fără tine, n-aș fi putut trece niciodată prin toate astea.

- Nici eu n-aș fi putut trece prin asta fără tine, spuse el. De-acum o să-ți fie bine, Vanni. Dacă ai nevoie de mine, e suficient să mă suni.

- O să-mi lipsești mai mult decât îți închipui. Ai fost ca un membru al familiei, spuse ea.

- Știu, spuse el și completă în gând: „De asta trebuie să plec acum. Pentru că nu mai pot să-i fiu așa în continuare. Ca un frate. Chestia asta mă omoară”. Îți mulțumesc că m-ai făcut să mă simt atât de bine-venit, că am fost implicat în tot ce s-a întâmplat.

- A fost ceva firesc, Paul. Mi s-a părut firesc să fii aici. Dar acum, că ai terminat casa, mi-e teamă că n-o să mai fii prea mult pe aici, și o să fie îngrozitor.

- Nu, o să fiu prin preajmă. O să vin cu regularitate să mă întâlnesc cu băieții, să vânăm, să pescuim sau să jucăm poker. Astea rămân, chiar dacă n-o să mai am de construit o casă pe aici.

- O să mă duc cu bebelușul la Grants Pass să mă văd cu rudele lui Matt. O să te sun, da?

- Ai face bine, răspunse el. O sărută pe frunte, apoi se aplecă să sărute și bebelușul pe frunte. O să vorbim în curând, sunt sigur.

Ieși prin față, unde îl așteptau generalul și Tom, iar Vanessa îl urmă. Îi strânse mâna lui Walt.

- Vă mulțumesc pentru tot, domnule.

- Nu fi caraghios, spuse acesta. Noi îți rămânem datori.

Paul îi întinse mâna lui Tom, apoi îl îmbrățișă.

- Sunt al dracului de mândru de tine, băiete, spuse el. Ai făcut un lucru dificil. Sper ca totul să se termine cu bine.

Și în timp ce Paul spunea acest lucru, generalul își bătu fiul pe spate.

- Mulțumesc, spuse Tom, privind în jos. Dar apoi înalță capul și continuă: O să-mi fie dor de tine, frate.

- Mda, și mie, amice. Poate că o să vin pe aici la absolvirea liceului sau văd eu când.

- Știi că ești oricând bine-venit. Ai locul rezervat, spuse Walt.

Paul aprobă din cap, își luă sacul din pânză și valiza, ieși pe alee și le aruncă pe bancheta din spate a camioanei. Făcu semn cu mâna și claxonă când porni. În oglinda retrovizoare văzu cum Walt îl cuprinde cu brațul pe după umeri pe Tom și îl conduce spre casă. Vanessa însă rămăsese pe loc, mângâind mogâldeța înfășată pe care o ținea lipită de umăr și urmărindu-l cum se îndepărtează.

„Poate cândva, într-o bună zi“, își spuse el. „Poate cândva.“

Jack puse și ultima cutie din cabană în spatele camioanei și se aplecă în cabină să claxoneze. Mel ieși din cabană și rămase pe verandă, învârtindu-se în cerc. Șterse puțin praf imaginar de pe brațul unuia dintre scaunele de grădină. Clătină din cap și zâmbi. Chiar îi părea foarte rău că pleca, deși noua casă era mare și frumoasă.

– Mel, vino, o strigă el.

– Vin imediat, spuse ea.

Dar mai rămase puțin acolo. Începea să i se contureze o burtică frumoasă. Purta jeansi, cizme și un pullover galben care îi acoperea burta, iar părul auriu îi cădea în bucle groase peste umeri și pe spate. Era atât de delicată; cum stătea așa acolo, putea trece drept o adolescentă însărcinată. Dar după cum Jack știa prea bine, nu era o copilă. Nevasta lui era femeie în toată puterea cuvântului.

Se duse la ea pentru că nu se mișca prea repede. Sări peste toate treptele verandei deodată, îi ridică bărbia și văzu că avea lacrimi în ochi.

– Iar ai de gând să plângi?

– Nu, spuse ea apăsător.

El râse înăbușit.

– Locul acesta este acum al nostru, Mel. Nu renunți la el.

- Pur și simplu, îmi aminteam, spuse ea. Îți amintești acea seară când m-ai adus acasă și m-ai băgat în pat după ce băusem vreo două whisky-uri pe stomacul gol?

- Da.

- Și mi-ai lăsat echipamentul de pescuit să-l găsesc când mă voi trezi dimineata?

- Da, răspunse el, fericit să o revadă în minte purtând cizmele de cauciuc noi-nouțe și lansând în curte lanseta din scaunul de grădină. În noaptea aia chiar am crezut că o să am noroc.

- Ai avut noroc în cabana asta de mai multe ori decât pot să socotesc, spuse ea. David s-a născut în patul ăla, adăugă ea.

- Că tot veni vorba de noroc. Râse și o trase în brațele lui. Oricând dorești să te streкори aici și să-ți amintești de trecut, poți să contezi pe mine.

- Îmi amintesc cum a fost prima oară când am ajuns aici - în sobă era un cuib de pasăre. Ridică privirea spre el. Ai reconstruit toată cabana asta pentru mine, încercând să mă faci să rămân.

- Din clipa în care te-am văzut, am fost condamnat. Nu știu ce s-ar fi ales de mine dacă n-ai fi rămas.

- Ai fi avut mai puțini copii, cred. Jack, am trăit atâtea zile și nopți fericite în căbănuța asta. Întreaga mea viață s-a schimbat aici.

- Și a mea. Acum, hai să mergem, iubito! Avem o casă nouă care ne așteaptă.

- Crezi că o să fim la fel de fericiți în casa nouă cum am fost aici?

El o sărută pe nas.

- Îți garantez. Acum, hai să mergem!

Ea oftă din greu, coborî treptele verandei alături de el și se urcă în camionetă. Privi visătoare pe geam când trecură prin oraș și intrară pe alea care devenise alea ei; se simțea prost dispusă și nostalgică de parcă s-ar fi mutat în alt stat, când de fapt nu erau decât douăzeci

de minute de mers cu mașina. Oftă din nou când coborî din camionetă și porni spre noua verandă, spre noua casă.

El o prinse de mână și o opri. Apoi o ridică în brațe, o duse în casă și se opri chiar după pragul ușii de la intrare, ținând-o în continuare în brațe. Era fantastic – era clar că Paul se depășise pe sine. Podelele din lemn de esență tare străluceau, tavanul din camera mare era arcuit și cu grinzi din lemn, mobila cu piele cafenie din jurul șemineului de piatră era luxoasă și îmbietoare. El merse mai departe prin casă și trecu pe lângă o minunată bucătărie, uriașă și modernă, despre care el credea că va fi centrul multor întâlniri în viitor. Electrocasnice argintii, blaturi din granit negru, dulapuri de stejar închise la culoare și strălucitoare și o masă lungă de stejar la care puteau sta zece sau mai multe persoane.

– Ce faci? îl întreabă ea.

El o duse în spațiosul dormitor principal care avea un pat uriaș și comode mari, de înălțimea unui om.

– Facem un mic tur. Îi arată patul mare și nou. Cum îți place noul tău ȋarc?

– Jack, spuse ea râzând și strângându-și brațele în jurul gâtului lui.

El o sărută – un sărut senzual, profund și lung.

– Cred că avem timp să inaugurăm noua casă înainte ca Brie și Mike să-l aducă pe David.

– Oh, Jack, trebuie să mai facem câte ceva pe aici.

– Sigur că trebuie să mai facem, spuse el, așezând-o tandru pe pat și aplecându-se ca să-i scoată cizmele. Da, trebuie.

Detectivii de la biroul șerifului fură foarte coope-
ranți și îl lăsară pe Mike să asiste la câteva interogatorii
cu Jordan Whitley, Brendan Lancaster și cu elevi care
era posibil să fi fost victime ale suspectilor. Considera
un mare noroc faptul că numai trei fete din Virgin River

păreau să fi căzut pradă, pentru că existau altele din preajma liceului Valley care păreau să fi fost probabil drogate și violate. Și după cum bănuise Tom, existaseră mai multe droguri – așa-numitele droguri albe. După numai două săptămâni de la arestarea celor doi tineri, informațiile curseră și se întocmiseră stive de rapoarte și depoziii care inundară biroul procurorului distric-tual adjunct.

Reputația de procuror a lui Brie depășise granițele Sacramento Valley și, atunci când își oferî serviciile în calitate de consultant al procurorului local, ajutorul ei fu primit cu recunoștință. Singurul lucru pe care nu credea vreodată că va fi capabilă să-l facă, dar pe care îl făcu extrem de bine, fu să asiste la audierea adoles-centelor care fuseseră probabil victime ale violurilor. Priceperea ei era impresionantă, dar probabil subtilita-tea și compasiunea ei ajutară la pregătirea cel puțin a unei fete pentru un posibil proces. Carra Jean Winslow știa cu exactitate ce i se întâmplase și cine o violase.

Ce i se păru cel mai interesant lui Mike – și previzi-bil în același timp – era faptul că acești băieți, Whitley și Lancaster, nu impresiona prin nimic. Nu erau nici deștepți și nici măcar isteți – erau pur și simplu niște idioți care aveau acces la droguri periculoase și la oca-zia de a le folosi. Lancaster fusese prezent la vreo două chefuri care avuseseră loc în orașe mai mari de pe coastă unde găsisse și cumpărase GHB și își împărțise banii cu Whitley. Avea și un dealer local de marijuana cu care colabora și pe care o dădea la schimb pentru metamfeta-mină și ecstasy. Avea marfă și o trafica. Aceasta ajungea în cele din urmă la adolescenți care voiau să se distreze și aveau ghinionul de a se afla prin preajma celor doi ratați.

Lui Lancaster nu îi luă mult timp să-și schimbe ati-tudinea și să se întoarcă împotriva celor care îl aprovi-zionau. Asta îl încântă pe Delaney, care îi căuta febril

pe traficanții de droguri albe. De asemenea, Lancaster era dispus să se întoarcă împotriva lui Whitley - care era cam singurul martor la violuri. Din nefericire pentru Whitley, singura persoană pe care o putea denunța la rândul lui era Lancaster - așa că se părea că acuzațiile de viol ar fi putut rămâne în picioare.

Ziarele locale nu publicară numele adolescenților, dar asta nu împiedică veștile să se răspândească. Mike află că în Virgin River existau câțiva vecini care voiau să-și exprime mulțumirea pentru munca lui. I se dăruiră o ladă cu vin bun, o jumătate de vițel și o duzină de conserve de roșii puse în vara care trecuse. Puse deoparte două sticle cu vin pentru Brie, iar restul vinului i-l dădu lui Preacher. De când acceptase această slujbă, Jack și Preacher nu-l mai lăsaseră să plătească ceva pentru mesele de la bar. Așa mergeau lucrurile pe aici. Toți pentru unul și unul pentru toți...

În fața biroului șerifului, Mike se sprijinea de SUV-ul lui așteptând pe cineva, o tânără care tocmai terminase a treia rundă de audieri cu detectivii. Când Brenda Carpenter, o tânără zveltă în jeanși albaștri și cu o geantă pentru cărți pe umăr, ieși, Mike se desprinsese de mașină.

- Bună, o salută el.

- Bună, răspunse ea.

- Am vorbit cu tatăl tău să-mi dea voie să te duc acasă. M-am gândit că poate noi doi putem discuta câteva minute.

- Pentru ce? întrebă ea, ridicând din umeri. Nu cred că mai există și altceva despre care să-mi pui întrebări. Nu acum.

El îi deschise portiera din dreapta.

- Nu. S-a terminat cu întrebările. Dar aș putea să-ți spun câteva lucruri.

Brenda oftă adânc, dar se urcă pentru că voia să ajungă acasă. Mike se grăbi să-și ocupe locul la volan, pentru că, odată porniți, nu mai putea refuza să meargă cu el.

- Brenda, ai făcut ceva foarte curajos, spuse el.

- Nu prea am avut de ales, replică ea.

- Da, dar ai făcut-o. Ai fi putut să minți, ai fi putut să refuzi să vorbești cu cineva, te-ai fi putut preface bolnavă... Existau o sută de moduri prin care puteai să nu fii de ajutor, dar ai avut îndrăzneala s-o faci. Și știind ce a însemnat asta pentru tine, voiam doar să-ți mulțumesc.

Ea îl privi.

- Pentru ce să-mi mulțumești? întrebă ea.

- Păi, pentru că este orașul meu - voi sunteți familia mea, oamenii mei. Eu îmi fac treaba ca să încerc să mă asigur că sunteți în siguranță. Crede-mă, știu din proprie experiență cât de greu este să răspunzi la unele dintre acele întrebări.

- Mda. Soția ta, spuse ea. Probabil te gândești că sunt destul de lașă pentru că am ținut în mine atât timp ceea ce soția ta a fost suficient de curajoasă să facă.

- Nici vorbă de asta, Brenda. În primul rând, soția mea are 31 de ani. În al doilea rând, nu e numai avocat, ci unul cu experiență în punerea sub acuzare a infractorilor periculoși. În al treilea rând - ea a primit un ajutor serios din partea mea, a lui Jack și a multor alora. Tu ești doar o puștoaică care n-a fost deloc sigură ce i s-a întâmplat. Tu ai înfruntat o mulțime de lucruri.

- Mulțumesc. Așa cred și eu.

- Zău, puștoaico. Eu și Brie am trecut prin niște chestii înspăimântătoare și până acum ne-am tăbăcit oarecum. În acest moment nu ne dorim decât o viață liniștită într-un oraș liniștit. Râse. Dumnezeuule, sper că nu cerem prea mult.

Ea rămase tăcută o clipă lungă.

- Îmi pare rău că ați trecut prin toate astea. Știu cum este.

- Știu că știi, spuse el. Din fericire, totul a trecut. Știi, ne dorim o familie. Când ajungi la vârsta mea, nu vrei să ratezi prea multe ocazii să faci acest lucru.

- Ai fost mândru de ea? De soția ta?

- Oh, copile, spuse el pe nerăsuflăte. A fost uluitoare. Îi era atât de frică, era atât de afectată în interiorul ei, atât de vulnerabilă... Dar pe măsură ce te maturizezi înveți un lucru - de obicei este mai bine să înfrunți amenințarea și teama decât să încerci să le eviți. Până la urmă, lucrul cel mai important este să nu ai regrete.

- Pentru că niciodată nu este atât de rău pe cât te temi? întrebă ea.

El râse.

- Cine ți-a spus chestia asta? Pentru că uneori este la fel de rău pe cât te temi sau chiar mai rău. Și uneori trebuie oricum să înfrunți răul, pentru că dacă nu o faci, viața pe care trebuie s-o duci nu mai are cu adevărat aceeași valoare. Brie este exemplul perfect în această privință. L-a urmărit pe acel individ care viola femeii, știind că, dacă nu îl prindea, va fi liber să facă rău și altor femei și va fi chiar liber să se răzbune pe ea. Dacă l-ar fi ignorat, nu numai că ar fi avut același efect, dar ar mai fi trebuit să adauge la asta și faptul că nu a încercat niciodată să facă ceea ce trebuia. Durere de două ori mai mare. Regrete de două ori mai multe. Să încerci să faci tot ce poți și să dai greș - nu e nici o rușine în asta. Dar să nu faci nimic? Pur și simplu, vei sfârși prin a-ți fi mai greu să trăiești cu această povară.

- Detectivul a spus că nu știe ce se va întâmpla cu indivizii ăia... Nici măcar nu știe dacă va fi un proces.

- Nici măcar nu știe dacă o să-i închidă. Eu cred că majoritatea acuzațiilor de trafic de droguri au fost îndulcite pentru a se obține informații care să ajute poliția în rezolvarea unor cazuri mai mari. Nu cred că vor pleda vinovați în vreunul din cazurile de agresiune sexuală, dar dacă aș fi avocatul lui Whitley, aș vorbi cu el să facă mai degrabă o înțelegere decât să ajungă la proces. Dacă ajunge la proces, s-a ars.

- Fără pușcărie? întrebă ea.

- Nu-ți face griji, Brenda, abia a trecut de 18 ani. Va fi în libertate pe undeva - nu se va întoarce la școală cu tine. Pentru că a fost scos pe cauțiune, este în alt oraș cu tatăl lui. Nu se va întoarce aici. Ar fi făcut arșice.

- Cum ar fi fost dacă...? Se opri și medită o secundă. Cum ar fi fost dacă aș fi făcut plângere mai devreme? Oare aș fi salvat pe cineva?

- Nu știu, răspunse el. Dar, scumpo, când ți-a venit rândul, te-ai ridicat, ai spus adevărul și ai ajutat la rezolvarea cazului. Ar trebui să fii foarte mândră de tine. Eu sunt foarte mândru de tine. Cu toții suntem.

În după-amiaza următoare, cam pe la ora 16.00, Mike se duse la casa generalului. Parcă mașina în față, dar văzu că la padoc era cineva cu brațele sprijinite de balustradă și cu un picior încălțat în cizmă pe stinghia de jos. Pe acel cineva îl căuta Mike și porni spre colină.

- Tom, se adresă el băiatului care stătea cu spatele la el.

Băiatul se întoarse, îl văzu și spuse:

- Ce mai faci?

- Bine. Dar tu? îl întrebă Mike, venind lângă el la gard și luând aceeași poziție, cu brațele sprijinite de balustrada de sus a gardului și cu o cizmă pe stinghia de jos.

- Mă descurc, răspunse Tom.

- Ai probleme la școală? întrebă Mike.

- Nu, spuse băiatul. Sunt multe discuții, dar nu răspund la nici o întrebare.

- Ce fel de discuții? întrebă din nou Mike.

Tom ridică din umeri.

- Unii cred că știu că eu sunt cel care a ajutat la prinderea lui, dar nimeni nu e sigur. Bine, nimeni în afară de Brenda.

- Tom, ai făcut o treabă bună. Știu că ți-a fost greu.

Tom dădu drumul unui hohot de râs lipsit de veselie.

- Da, dar pe de altă parte, nu mi-a fost. Am simțit că aveam două opțiuni - să-l dau pe mâna poliției sau pur și simplu să-l bat până se căca pe el.

- Și eu aș fi simțit exact la fel.

- Și lucrurile se leagă? Ați pus mâna pe cretinul ăla?

- Da, s-a predat. A început să dea pe goarnă aproape imediat. Pentru puțin timp și-a închipuit că poate să dea vina pe Lancaster - dar s-a dovedit că lui Lancaster îi plăcea să se îmbete și să se drogheze, în timp ce lui Whitley i-a venit ideea cu fetele.

Tom se simțea stânjenit.

- Minunat. Ar fi trebuit să-l omor pur și simplu.

- Chestia asta nu ți-ar fi picat bine. Deci te descurci?

Tom ridică din umeri.

- Imediat după ce termin liceul mă duc în armată să fac instrucția de bază. Apoi la West Point. O să mă descurc.

- O să se petreacă o mulțime de lucruri de acum până atunci. Absolvirea și alte chestii...

- Nu. Eu doar îmi ispășesc pedeapsa. O să plec înainte să se prindă lumea.

- Și cu Brenda cum rămâne? Întrebă Mike.

- Nu mai există nici o fată, frate. Am renunțat la ea. A terminat-o cu mine.

- Ești sigur?

- Oh, da, răspunse el. Nu vorbește cu mine. Nici măcar nu se uită la mine.

- Am văzut-o la biroul șerifului - poartă brățara aia pe care i-ai dat-o. Aia frumoasă cu numele ei înscris pe ea.

- Știu. Cred că mă pedepsește în felul ăsta. Îmi dă speranțe deșarte.

- Poate că n-a fost chiar așa, spuse Mike. Poate că a fost doar speriată și supărată, dar nu s-a terminat cu adevărat.

- Mi-aș dori eu, spuse el, sprijinindu-se de gard și privind în jos. Nu, a spus că mă urăște și cam așa se și poartă.

- Tu regreti ce ai făcut?

- Nu, nici pe departe, răspunse el. Individul ăla trebuia oprit. Chestiile astea nu trebuie să se mai întâmple. Nu e corect. Tuși. Știam că trebuie plătit un preț.

Mike puse o mână pe spatele lui.

- Tom, un om care face ceea ce trebuie să facă chiar dacă are de plătit un preț este un om care mi-aș dori să-mi apere spatele atunci când am necazuri. Ai făcut ceea ce era corect.

- Sigur, spuse el dezolat. Mă bucur că l-ai prins, adăugă el.

- Am adus pe cineva care vrea să te vadă, spuse Mike. Tom se îndreptă.

- Da? Pe cine?

Mike întoarse capul, iar Tom se răsuci. La câțiva metri în spatele lui se afla Brenda, cu mâinile încrucișate în față. Tom se uită la Brenda, la Mike, apoi din nou la Brenda.

- Oh, Doamne, spuse Tom. Brenda?

Făcu doi pași spre ea, iar ea veni în fugă la el. Mike se retrase și urmări totul cu un zâmbet melancolic pe față. Tom o prinse în brațe și o ridică de la pământ. Ea îl prinse de gât în timp ce el o strângea, și se auzi ceea ce părea un hohot de râs amestecat cu lacrimi, care fu rapid înăbușit pentru că era îngropat în sărutări disperate, din inimă.

- Poți să o duci tu mai târziu acasă, spuse Mike, deși nimeni nu părea să fi auzit.

Clătină din cap râzând în sinea lui și porni să urce colina. Când se apropie de casă, își ridică privirea și îl văzu pe general în cadrul uneia dintre ferestrele sale panoramice. Walt ridică încet o mână către Mike și îl salută militărește.

Mike îl salută și el.

Când Mike ajunsese din nou în oraș era ora cinei. Era pregătit să bea o bere, dar mai întâi se duse la rulotă să vadă dacă Brie se întorsese de la fratele și cumnata ei pe care îi ajutase cu mutatul în noua casă – treaba era în desfășurare, se puneau tapetul, se despacheta, se făcea curățenie, se puneau lucrurile la locurile lor. Și o găsi acolo, în halat de baie, ștergându-și părul lung cu un prosop, ca să-l usuce. De câte ori o privea, se simțea plin de mândrie că îl alesese pe el.

Trecuseră șase săptămâni lungi de la procesul din Sacramento. Îi reveniseră culoarea în obraji și strălucirea din ochi. Faptul că-l ajuta pe adjunctul procurorului din Humboldt County era pe placul ei; era mândră că-și aducea și ea contribuția. Și îi plăcea foarte mult că putea să-i ajute pe Mel și Jack, amuzându-se cu nepoțelul ei. Era atât de reconfortant să fie conștient că ea se simțea din nou în siguranță și liniștită. Să fie prezentă în viața lui, s-o țină în brațe și să-i spună că o adoră era suficient să-l facă să se simtă ca un rege.

– Te-ai întors, spuse el, ducându-se la ea să o sărute.

– Aproape că au terminat să se instaleze. Am tapetat noul dormitor al copilului, fără nici un ajutor de la Davie, aș putea spune.

– Ți-e foame?

– Sunt hămesită. Tu?

– A fost o zi lungă, recunosc el.

– Și toată chestia aia cu violatorii? Adjunctul procurorului a reușit să pună lucrurile cap la cap?

– Mai bine decât aș fi sperat, mai ales că am acționat singur. Fac o treabă fantastică, iar tu ai fost esențială în chestia asta. Oamenii ăștia o să-și termine treaba în curând.

– Ceea ce înseamnă că și noi o să ne terminăm treaba.

El își strecură o mână sub părul ei lung și îi masă ușor gâtul.

- Vor mai fi și alte cazuri pentru tine, *mija*. Calitățile tale sunt atât de apreciate aici. Îți mulțumesc pentru acest lucru.

- Avem și alte lucruri de făcut, Miguel. În primul rând, e vorba de copilul ăla. Trebuie să ne apucăm de treabă la copilul ăla.

Pe fața lui apăru imediat un zâmbet larg.

- Am crezut că am muncit la copil, spuse el.

- Te-ai străduit, sunt sigură de asta, chiar dacă ai fost puțin distras de muncă. În acest moment, cum treaba asta e aranjată, putem să ne ocupăm mai serios de ea.

- Ce-ai spune să ieșim în oraș?

- Excelentă idee, spuse ea, ridicându-se să dezlege cor-donul de la halat.

Cu un an și jumătate în urmă, Mike Valenzuela zăcea în comă într-un spital din L.A., iar familia lui se întreba dacă va mai trăi, în timp ce Brie Sheridan încerca să supraviețuiască realității unui soț care o părăsise pentru altă femeie, după care, câteva luni mai târziu încerca să-și revină după un viol cu violență. Nici unul din ei nu îndrăznise să spere că va trece peste aceste traume de sănătate fizică și psihică și cu atât mai puțin că va întâlni o iubire care părea eternă. O iubire atât de împlinită și fără sfârșit, încât orice părea posibil. Și cu toate acestea, pentru ei se născuse ceva care le depășea cele mai nebunești închipuiri.

- Ai idee cât de mult te iubesc? o întrebă el.

- Asta este partea cea mai frumoasă, răspunse ea. Am idee.

mulțumiri

Mulțumiri Pamelei SF Glenn, CNM, MS¹, fără a cărei experiență în materie de nașteri nu aș fi reușit să scriu această poveste. Nutresc cea mai adâncă recunoștință pentru faptul că s-a aplecat asupra tuturor manuscriselor cu cea mai mare atenție, cu o privire pătrunzătoare și le-a corectat la sânge, menținându-mă pe calea cea bună. De asemenea, îi mulțumesc lui Sharon Lampert, infirmieră calificată în domeniul îngrijirii femeilor, care mi-a împărtășit din experiența ei în domeniu, dar mai ales pentru că mi-a răspuns la telefonul mobil indiferent de locul în care se afla și mi-a oferit răspunsuri directe și sincere la întrebările delicate referitoare la anatomia și fiziologia femeilor. Sunt sigură că încă mai există oameni care discută despre aceste subiecte din ceea ce au auzit întâmplător la băcănie, la salonul de înfrumusețare sau la Departamentul de Înregistrare a Autovehiculelor. Pasiunea și devotamentul cu care voi două vă slujiți paciențele sunt motivante și mi-au fost de un enorm ajutor în modelarea personajului, a unei infirmiere specializate în nașteri.

Paul Wojcik, îți mulțumesc pentru că mi-ai împărtășit din experiența ta în Corpul Pușcașilor Marini ai Statelor Unite, precum și lui Richard Gustavson, asistent medical calificat cu douăzeci și trei de ani de experiență în Corpul Rezerviștilor Marinei. Vă mulțumesc tuturor pentru că mi-ați citit manuscrisele și mi-ați oferit informații tehnice neprețuite.

¹ CNM- Certified Nurse Midwife - asistentă medicală calificată, cu competențe de moașă; MS - Master of Surgery - program postuniversitar în domeniul medical (n.tr.)

Kris Kitna, șeful poliției din Fortuna, California, îți mulțumesc pentru informațiile prețioase despre poliția locală, ca să nu mai vorbim despre ajutorul cu detalii privitoare la vânatoare, pescuit și arme de foc.

Kate Bandy, cea mai bună secretară pe care o poate avea un scriitor, prietena mea dragă de mulți ani, îți mulțumesc nu numai pentru că ai citit manuscrisul și ai făcut însemnări, oferindu-mi sugestii, dar mai ales pentru că m-ai însoțit în interesanta călătorie de documentare în districtul Humboldt. Acolo, fără tine, m-aș fi împotmolit... sau aș fi căzut de pe munte.

Denise și Jeff Nicholl – vă mulțumesc că ați citit primele versiuni ale cărții, ați făcut note minuțioase și ați răspuns la un milion de întrebări. Prietenia și sprijinul vostru în timpul întregului proces de scriere a cărții înseamnă enorm pentru mine. Multe mulțumiri lui Nellie Valdez-Hathorn pentru ajutorul dat cu limba spaniolă.

Printre alți primi cititori ale căror observații au fost hotărâtoare se numără Jamie Carr, Laurie Fait, Karen Garris, Martha Gould, Pat Hagee, Goldiene Jones și Lori Stoveken – vă sunt profund îndatorată pentru comentariile și sugestiile voastre.

Mulțumiri din suflet lui Clive Cussler, Debbie Macomber și Carla Neggers în primul rând pentru că au citit și au făcut comentarii asupra cărților din seria Virgin River. Faptul că v-ați găsit timp, în ciuda programului vostru încărcat, este un compliment extraordinar.

Mulțumiri la fel de importante lui Valerie Gray, editoarea mea, și Lizei Dawson, agenta mea literară, pentru devotamentul cu care m-ați ajutat să creez cea mai bună serie de cărți. Efortul intens și devotamentul vostru au fost extrem de importante – și vă sunt extrem de recunoscătoare.

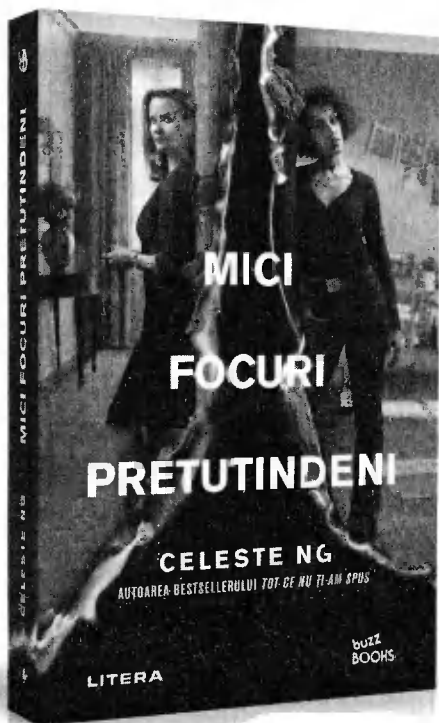
Trudy Casey, Tom Fay, Michelle Mazzanti, Kristy Price și întregii echipe de la Henderson Public Libraries, vă mulțumesc pentru sprijinul uriaș și pentru încurajări.

Nu am cunoscut niciodată un grup de funcționari publici mai muncitori și mai motivați.

Și, în cele din urmă, îi mulțumesc lui Jim Carr pentru sprijinul lui afectuos. Și, Dumnezeule, îți mulțumesc că mi-ai gătit! Mi-aș fi dorit să știu cu ani în urmă că ești în stare de asta!

Completează-ți colecția!

**buzz
BOOKS**

*„Spiritual, serios și sensibil.
Un roman minunat.”*
Paula Hawkins

Hai pe litera.ro să-ți alegi ce citești!

LITERA